BESTSELLER INTERNAȚIONAL
TRADUS ÎN 39 DE LIMBI

Cress

marissa meyer

„Meyer își etalează măiestria de povestitoare, captivându-si în continuare cititorii cu numeroase personaje și desfășurând totodată o intrigă multistratificată, din care fac parte cârmuiri aflate în conflict și o molimă care se întinde fulgerător."

— PUBLISHERS WEEKLY

„Un amestec captivant de basm si science-fiction. O combinație între *Cenușăreasa*, *Terminator* și *Star Wars*."

— ENTERTAINMENT WEEKLY

„Meyer ne oferă din nou un volum fascinant de fantasy combinat cu science-fiction, în care pune accent pe inteligenta și abilitățile intelectuale feminine. [...] Povesti de dragoste vechi si noi, fire narative care rămân în suspensie și prefigurarea unui război global..."

— BOOKLIST

SF & fantasy pentru
adolescenți și tineri

www.edituraepica.ro

marissa meyer

marissa meyer

Cartea a treia

Cress

Cronicile lunare

marissa meyer

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICWAVE
Editura Epica, București, 2019

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Ioana SOCOLESCU
DTP: Simona RĂDULESCU

ISBN: 978-606-8754-72-7

București, 2019

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEYER, MARISSA
Cronicile lunare / Marissa Meyer. - București : Epica, 2017-2019
3 vol.
ISBN 978-606-8754-33-8
Cartea 3 : Cress. / trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. - 2019. - ISBN 978-606-8754-72-7

I. Petrescu, Sorin (trad.)

821.111

Pentru Jojo, Meghan și Tamara.
Bateți palma!

Cartea întâi

Când fata era doar un copil, vrăjitoarea a închis-o într-un turn care nu avea nici uși, nici trepte.

Unu

Satelitul ei descria o orbită completă în jurul Pământului o dată la șaisprezece ore. Era captivă într-o temniță care venea la pachet cu o priveliște care-ți tăia răsuflarea: oceane de un albastru nețărmurit, nori involburați, răsărituri de soare care luminau jumătate de planetă.

La început, când fusese închisă aici, îi plăcuse la nebunie să-și aranjeze grămadă pernele, deasupra biroului zidit în perete, și să-și agațe cearșafurile de ecrane, construindu-și un mic culcuș primitor. Se prefăcea că nu era la bordul unui satelit, ci într-o capsulă spațială, în drum spre planeta albastră. Curând, urma să pășească afară, pe pământ adevărat, să simtă soarele adevărat, să inspire oxigenul adevărat.

Obișnuia să se uite îndelung la continente, cu orele, imaginându-și cum ar fi fost să se afle acolo.

Pe de altă parte, întotdeauna evita vederea Lunii. Câteodată, satelitul ei artificial trecea atât de aproape de cel natural, încât fata putea zări enormele acoperișuri lucioase și orașele strălucitoare unde locuiau lunarii. Unde locuise și ea. Cu ani în urmă. Înainte de a fi alungată.

În copilărie, în timpul acelor lungi ore dureroase, Cress se ascundea de Lună. Câteodată, intra în mica sală de baie și își distrăgea atenția împletindu-și părul în cozi complicate. Sau se înghesuia sub birou și cânta cântece de leagăn până adormea. Ori visa cu ochii deschiși că avea părinți, imaginându-și

că s-ar fi jucat cu ea, că i-ar fi citit povești și i-ar fi dat la o parte părul de pe frunte, drăgăstos. Apoi, în sfârșit, Luna dispărea din nou în spatele Pământului protector, iar Cress se simțea în siguranță.

Chiar și acum, în orele când trecea foarte aproape de Lună, fata se ascundea sub pat și dormea, citea ori compunea cântece în minte, sau elabora coduri complicate. În continuare, nu-i plăcea să se uite la orașele de pe Lună... Nutrea o teamă ascunsă că, dacă îi vedea pe lunari, cu siguranță, ei ar fi putut să scruteze spațiul, dincolo de cerurile lor artificiale, și să o zărească.

De mai bine de șapte ani, ăsta era coșmarul ei.

Dar în clipa asta, conturul argintiu al Lunii apăru în colțul ferestrei sale, iar Cress nu-i dădu nicio atenție. Peretele ei de ecrane transparente îi dezvăluia un coșmar nou-nouț. Cuvinte brutale împânzeau fluxurile de știri, fotografii și înregistrări video se contopeau în ochii ei, pe măsură ce fata derula imaginile, trecând de la o știre la alta. Nu reușea să citească îndeajuns de repede.

14 ORAȘE ATACATE LA NIVEL GLOBAL
2 ORE DE NEBUNIE CRIMINALĂ AU AVUT DREPT REZULTAT 16 000 DE PĂMÂNTENI MORȚI
CEL MAI MARE MASACRU DIN A TREIA ERĂ

Rețeaua era întesată de orori. Victime moarte pe străzi, cu burțile sfâșiate, cu sângele scurgându-se în canalizări. Creaturi umanoide feroce, cu sânge pe bărbii și sub unghii, pătându-le hainele. Cress privea totul cu o mână la gură. Respira din ce în ce mai greu, pe măsură ce înțelegea pe deplin grozăvia situației.

Totul era din vina ei.

De luni de zile ajuta navele lunare să se ascundă de radarele pământene, îndeplinind ordinele Stăpânei Sybil fără să pună întrebări, ca o servitoare ascultătoare.

Acum știa că în acele nave călătoriseră monștri. De-abia acum înțelegea ce plănuise Maiestatea Sa încă de la bun început, dar era mult prea târziu.

16 000 DE PĂMÂNTENI MORȚI

Luaseră Pământul prin surprindere din cauză că ea nu fusese destul de curajoasă încât să refuze să îndeplinească ordinele Stăpânei. Își făcuse treaba și apoi se făcuse că nu vede.

Își feri privirea de imaginile cu morți și masacre și își îndreptă atenția către o altă știre, ce sugera că mai urmau și alte orori.

Împăratul Kaito al Comunității Orientale pusese capăt atacurilor acceptând căsătoria cu regina lunară Levana.

Regina era pe cale să devină noua împărăteasă a Comunității.

Șocați, jurnaliștii pământeni încercau să se dumirească, exprimându-și opiniile față de acest aranjament diplomatic controversat. Unii erau indignați și declarau că atât Comunitatea, cât și restul Uniunii Pământene ar trebui să se pregătească de război, nu de nuntă. Dar alții se grăbeau să justifice alianța. Mișcându-și degetele pe ecranul subțire, transparent, Cress mări volumul înregistrării audio: un om vorbea despre posibilele beneficii ale acestei alianțe: atacurile urmau să înceteze; Pământul avea să înțeleagă mai bine cultura lunară; cele două popoare urmau să facă schimb de tehnologii și descoperiri. Aveau să fie aliați.

În plus, regina Levana voia să conducă numai Comunitatea Orientală. Cu siguranță, restul Uniunii Pământene nu avea să fie afectat.

Dar Cress știa că numai un neghiob ar fi crezut așa ceva. După încoronare, regina Levana intenționa să-l omoare pe împăratul Kaito, să invadeze Comunitatea Orientală și să o folosească drept bază pentru armata ei, înainte de a cuceri restul Uniunii Pământene. Nu avea de gând să se oprească până nu căpăta controlul asupra întregii planete. Acest atac, acești 16 000 de morți... erau doar începutul.

Cress reduse transmisia la tăcere și-și sprijini coatele pe birou, vârându-și degetele în claia ei de păr blond. Din senin, i se făcu frig, în ciuda faptului că în interiorul satelitului temperatura se menținea constantă. Unul dintre ecrane citea cu o voce de copil, pe care Cress o programase când avea zece ani, de-a lungul a patru luni de plictiseală nebună. Glasul era nepotrivit de vesel pentru materialul pe care-l prezenta: un blog cu profil medical, din Republica Americană, anunța rezultatele autopsiei unui soldat lunar.

Oasele au fost întărite prin folosirea de țesuturi îmbogățite cu calciu, în timp ce cartilajele din încheieturile cele mai importante au fost infuzate cu soluție salină, pentru un plus de flexibilitate și pentru a se plia mai ușor. S-au înlocuit caninii și incisivii cu implanturi ortodontice care imită colții de lup, iar la nivelul maxilarului sunt vizibile întărituri osoase care oferă posibilitatea de a zdrobi materiale precum oasele și alte țesuturi. Reconfigurarea sistemului nervos central și alterarea psihologică masivă sunt responsabile pentru agresivitatea subiectului și pentru comportamentele asemănătoare celor ale lupului. Doctorul Edelstein a emis o teorie care susține că manipularea avansată a undelor bioelectrice cerebrale ar putea, de asemenea, să joace un rol în...

— Volumul la minimum! ceru Cress.

Vocea de copil tăcu, iar în locul ei răsună zumzetul satelitului — sunete pe care Cress nu le mai conștientiza de mult: vâjâitul ventilatoarelor, murmurul sistemului de susținere a vieții, clipocitul rezervorului pentru reciclarea apei.

Cress își strânse buclele dese la ceafă și-și petrecu peste umăr coada, care tot bloca rotițele scaunului rotativ, când nu era atentă. Ecranele din fața ei pâlpâiau și derulau imagini, pe măsură ce primeau tot mai multe informații de la rețelele pământene. Soseau știri și de pe Luna, despre „bravii soldați lunari" și despre „victoria câștigată cu greu" — bineînțeles, o tâmpenie propagandistică, aprobată de Coroană. Cress nu mai dădea atenție știrilor de pe Luna de când împlinise doisprezece ani.

Distrată, își înfășură coada în jurul brațului stâng, răsucind-o de la cot până la încheietură, ignorând încâlceala de bucle care îi zăcea în poală.

— O, Cress! murmură ea. Ce-o să ne facem?

Fetița de zece ani răspunse, cu voce pițigăiată:

— Te rog, Soră mai Mare, detaliază-ți instrucțiunile!

În fața ecranului strălucitor, Cress închise ochii.

— Înțeleg că împăratul Kai încearcă să prevină un război, dar ar trebui să știe că asta n-o va opri pe Maiestatea Sa. Dacă împăratul se însoară cu ea, Levana îl va omorî, și apoi ce se va alege de Pământ?

O durere de cap îi zvâcnea în tâmple.

— Am crezut că Linh Cinder l-a prevenit la bal, dar dacă nu-i așa? Dacă el încă nu are habar de pericolul care-l paște?

Învârtindu-se în scaun, își plimbă ușor degetele pe un flux de știri care rula cu volumul la minimum, tastă un cod și deschise fereastra digitală ascunsă, pe care o verifica de o sută de ori pe zi. Fereastra de comunicare se deschise ca o gaură neagră,

abandonată și tăcută, deasupra biroului. Linh Cinder încă nu încercase să o contacteze. Poate că cipul ei fusese confiscat sau distrus. Poate că Linh Cinder nu-l mai avea.

Pufnind, Cress închise linkul, tastând cu iuțeală, și în locul lui deschise simultan câteva ferestre. Erau conectate la un mic program care scana constant rețeaua, căutând informații despre cyborgul lunar arestat în urmă cu o săptămână. Linh Cinder. Fata care evadase din închisoarea Noului Beijing. Ea fusese singura șansă a lui Cress de a-i comunica împăratului Kaito adevărul despre intențiile reginei Levana, în caz că el accepta alianța matrimonială.

Rețeaua principală de știri nu fusese actualizată de unsprezece ore. Cuprins de isteria invaziei lunare, Pământul părea că uitase despre fugara sa cea mai căutată.

— Soră mai Mare?

Inima îi bătea nebunește. Cress strânse brațele scaunului și răspunse:

— Da, Micuță Cress.

— Am detectat nava Stăpânei. Sosirea e prevăzută peste douăzeci și două de secunde.

Cress se catapultă din scaun când auzi cuvântul *stăpână*, pe care, de ani buni, îl rostea cu o urmă de spaimă.

Mișcările ei erau un dans cu o coregrafie precisă, un dans pe care-l stăpânea după ani de practică. În imaginația ei, Cress era o balerină din a doua eră, plutind deasupra unei scene întunecate, în timp ce Micuța Cress număra secundele.

00:21. Cress apăsă pe butonul care declanșa întinderea saltelei.

00:20. Se răsuci către ecran, ascunzând toate știrile despre Linh Cinder în spatele unor materiale propagandistice lunare.

00:19. Salteaua ateriză zgomotos pe podea, cu pernele și păturile îngrămădite unele peste altele, așa cum le lăsase.

00:18; 00:17; 00:16. Degetele ei dansară pe ecrane, ascunzând fluxul de știri pământene și forumurile internauților.

00:15. Pivotând, apucă repede colțurile păturii.

00:14. Cu o mișcare iute a încheieturilor, scutură pătura în aer ca pe o velă umflată de vânt.

00:13; 00:12; 00:11. Netezi așternuturile, pe urmă se întoarse către ecranele din partea opusă a camerei.

00:10; 00:09. Filme pământene, înregistrări muzicale, literatură din a doua eră — toate dispărură.

00:08. Pivotă iar către pat. Aranjă pătura.

00:07. Propti simetric două perne de tăblia patului. Cu un gest al brațului, își scoase părul de sub pătură.

00:06; 00:05. Alunecă pe podea, aplecându-se și învârtindu-se, adunând toate șosetele aruncate pe jos și elasticele de păr și aruncându-le în dispozitivul de curățare.

00:04; 00:03. Făcu ordine pe birou, adunând singurul ei castron, singura ei lingură, singurul ei pahar și o mână de creioane digitale, pe care le puse într-un dulap din cămară.

00:02. O ultimă piruetă, ca să-și admire opera.

00:01. Răsuflă, mulțumită de rezultat, apoi făcu o plecăciune elegantă.

— Stăpâna a sosit, spuse Micuța Cress. Solicită extinderea clemei de cuplare.

Scena, umbrele, muzica, toate părăsiră gândurile lui Cress. Un zâmbet îndelung exersat îi rămase pe buze.

— Bineînțeles, ciripi ea, rotindu-se grațios către rampa principală de îmbarcare.

Pe satelitul ei existau două rampe, dar numai una era folosită. Nici măcar nu știa dacă a doua era funcțională. Fiecare ușă lată, metalică se deschidea către o trapă de cuplare și, dincolo de ea, se întindea spațiul.

Cu excepția ocaziilor când o capsulă spațială se oprea acolo. Capsula Stăpânei.

Cress tastă comanda. Pe ecran, o diagramă arăta cum clema se extinde și, când capsula se conectă, fata auzi o bufnitură. Pereții satelitului se zgâlțâiră.

Știa pe de rost ce urma. Ar fi putut număra secundele scurse între fiecare sunet bine cunoscut. Vibrația tot mai domoală a motoarelor capsulei. Zăngănitul trapei care se conecta și se fixa în jurul micii navete spațiale. Vidul creat când oxigenul era expulzat în spațiu. Sunetul care confirma că deplasarea între cele două module spațiale se putea efectua în condiții de siguranță. Deschiderea capsulei. Pașii care se auzeau în culoar. Vâjâitul căii de acces în satelit, care se deschise.

Altădată, Cress sperase să aibă parte de căldură și bunătate din partea Stăpânei. Sperase ca Sybil să-i spună: „Draga mea, scumpa mea Crescent, ai câștigat încrederea și respectul Maiestății Sale regale. Poți să te întorci cu mine pe Luna, unde vei fi acceptată drept lunară".

Speranța aceea se risipise de mult. Zâmbetul exersat pe care îl afișa Cress nu se clinti în fața răcelii Stăpânei Sybil.

— Bună ziua, Stăpână!

Sybil pufni. Mânecile brodate ale tunicii sale albe se învolburau în jurul valizei mari pe care o căra. Era plină cu proviziile obișnuite: hrană, apă proaspătă pentru Cress și, bineînțeles, trusa medicală.

— Prin urmare, ai găsit-o?

Cress tresări. Zâmbetul îi înghețã pe buze.

— S-o găsesc, Stăpână?

— Dacă într-adevăr *este* o zi bună, atunci înseamnă că ai îndeplinit sarcina simplă pe care ți-am dat-o. Așa e, Crescent? Ai găsit cyborgul?

Cress plecă privirea și-și înfipse unghiile în palme.

— Nu, Stăpână. Nu am găsit-o.

— Înțeleg. Deci, până la urmă, nu este o zi bună.

— Am vrut să spun... Compania ta este întotdeauna...

Vocea îi pieri. Forțându-și degetele să se relaxeze, îndrăzni să privească în ochii lui Sybil.

— Tocmai citeam știrile, Stăpână. Mă gândeam că vom sărbători logodna Maiestății Sale.

Sybil lăsă valiza pe patul bine făcut.

— Vom sărbători odată ce Pământul va fi sub control lunar. Până atunci, avem de lucru și nu ar trebui să pierzi vremea citind știri și bârfe.

Sybil se apropie de monitorul cu fereastra digitală secretă, care ascundea canalul de comunicare și dovada trădării lui Cress față de Coroana lunară. Cress încremeni. Dar Sybil se opri în fața unui ecran pe care rula o înregistrare în care împăratul Kaito vorbea, având în fundal steagul Comunității Orientale. Cu o atingere, ecranul deveni transparent, dând la iveală zidul metalic și țevile de încălzire din spatele lui.

Cress răsuflă ușurată.

— Sper că totuși ai găsit *ceva*, zise taumaturgul.

Fata își îndreptă spatele.

— Linh Cinder a fost văzută în Federația Europeană, într-un mic orășel din sudul Franței, la ora...

— Știu asta. Și apoi a plecat la Paris și a omorât un taumaturg și niște agenți speciali buni de nimic. Altceva, Crescent?

Fata înghiți în sec și începu să-și răsucească părul în jurul încheieturilor, alcătuind o buclă dublă, în forma cifrei opt.

— La ora 17:48, în Rieux, Franța, casierul unui magazin de piese de schimb pentru vehicule și nave a actualizat stocul magazinului, scoțând din gestiune o celulă de energie compatibilă cu o navă Rampion 214, clasa 11.3, dar fără să menționeze

nicio formă de plată. Am crezut că poate Linh Cinder a furat... sau și-a folosit farmecul...

Ezita. Lui Sybil îi plăcea să susțină că cyborgul era doar o scoică, deși amândouă știau adevărul. Spre deosebire de Cress, care era o scoică adevărată, Linh Cinder poseda harul lunar. Poate că, până atunci, farmecul fusese ascuns cumva, dar își făcuse apariția la balul anual al Comunității Orientale.

— O celulă de energie? întrebă Sybil, trecând cu vederea șovăiala fetei.

— Transformă aerul comprimat în energie, cu scopul de a propulsa...

— Știu la ce folosește o celulă de energie, răbufni Sybil. Vrei să zici că n-ai reușit să găsești decât dovezi că Linh Cinder își repară nava? Adică va fi și mai greu să o localizezi, o sarcină pe care nu ai putut s-o duci la bun sfârșit nici măcar când cyborgul și însoțitorii ei erau pe Pământ?

— Îmi pare rău, Stăpână. Încerc. Doar că...

— Nu mă interesează scuzele tale. Ani de zile m-am străduit s-o conving pe Maiestatea Sa să te lase să trăiești, cu argumentul că ai de oferit ceva de valoare, chiar mai valoros decât sângele tău. Oare am greșit protejându-te, Crescent?

Fata își mușcă buzele, abținându-se să-i amintească taumaturgului tot ce făcuse pentru Maiestatea Sa de când începuse prizonieratul ei. Proiectase nenumărate sisteme de spionaj pentru a-i urmări pe liderii pământeni, accesase ilegal canalele de comunicare între diplomați și bruiase semnalele sateliților, permițând soldaților reginei să invadeze Pământul fără a fi detectați. Iar asta însemna că mâinile ei erau pătate de sângele a 16 000 de pământeni. Nimic din toate astea nu avea importanță. Lui Sybil îi păsa doar de eșecurile lui Cress și considera că eșecul ei cel mai mare de până acum era că nu o găsise pe Linh Cinder.

— Îmi pare rău, Stăpână. O să mă străduiesc mai mult.

Ochii lui Sybil se îngustară.

— O să fiu foarte nemulțumită dacă nu mi-o găsești pe fata asta, și încă repede, o avertiză taumaturgul.

Țintuită de privirea lui Sybil, Cress se simțea ca o molie străpunsă cu un ac, spre a fi examinată.

— Da, Stăpână.

— Bine.

Aplecându-se, taumaturgul îi mângâie obrazul. Văzut din afară, gestul părea matern. Apoi Sybil se răsuci și deschise valiza.

— Acum, zise ea, scoțând o seringă din trusa medicală, întinde brațul!

Doi

Wolf își luă avânt de pe ladă, năpustindu-se la ea. Cinder se pregăti, cuprinsă de o panică instinctivă. Anticiparea unei noi lovituri o făcea să-și încordeze fiecare mușchi, în ciuda faptului că el încă o menaja.

Cu câteva momente înaintea impactului, închise ochii și *se concentră*.

Durerea îi străpunse capul ca o daltă. Scrâșni din dinți, încercând să ignore valurile de greață.

Impactul nu sosi.

— Nu... mai... închide... ochii.

Încă strângând din dinți, Cinder deschise un ochi, apoi pe celălalt. Wolf stătea în fața ei, încremenit, cu mâna dreaptă în aer, întinsă către urechea ei. Stătea tot atât de imobil ca o piatră, pentru că ea îl țintuia în loc. Energia lui era fierbinte și palpabilă, dar puterea harului ei lunar o stăpânea.

— E mai ușor când îi țin închiși, sâsâi fata.

Până și pronunțarea acestor câteva cuvinte era un efort pentru mintea ei. Degetele lui Wolf se crispară. Tânărul se împotrivea controlului.

Apoi ochii lui priviră pe lângă umărul fetei și un ghiont încasat între umeri o proiectă pe Cinder în față. Fruntea ei se lovi de pieptul lui Wolf. Trupul tânărului se eliberă de sub efectul harului și o sprijini, împiedicând-o să cadă.

În spatele ei, Thorne chicoti:

— Și, pe deasupra, când îi ții închiși, e mai ușor să fii luată prin surprindere.

Cinder se răsuci și-l îmbrânci.

— Ăsta nu-i un joc!

— Are dreptate, zise Wolf.

În glasul lui se simțea epuizarea, deși fata nu era sigură dacă oboseala tânărului fusese provocată de înfruntările lor frecvente sau, mai degrabă, de frustrarea de a fi nevoit să instruiască o începătoare.

— Când închizi ochii, devii vulnerabilă, îi explică Wolf. Trebuie să înveți să-ți folosești harul fiind totodată conștientă de ceea ce te înconjoară și să poți acționa.

— Să acționez?

Wolf își întinse gâtul, făcându-l să pocnească, apoi se scutură.

— Da. E posibil să avem de luptat cu zeci de soldați odată. Cu puțin noroc, vei putea controla nouă sau zece... Deși, în momentul ăsta, e o afirmație cam prea optimistă.

Cinder se strâmbă la el.

— Asta înseamnă că vei fi vulnerabilă în fața celorlalți inamici. Trebuie să fii capabilă să mă controlezi, fiind simultan prezentă atât mintal, cât și fizic.

Wolf făcu un pas în spate, aranjându-și părul ciufulit. Apoi își continuă ideea:

— Dacă până și Thorne te ia prin surprindere, atunci avem probleme.

Căpitanul își aranjă mânecile și zise:

— Niciodată să nu subestimezi agilitatea unui geniu criminal.

Scarlet — care stătea turcește pe o ladă de plastic, savurând niște fulgi de ovăz — începu să râdă.

— Geniu criminal? îl ironiză ea. În ultima săptămână am încercat să aflăm cum să ne infiltrăm la nunta regală și până

acum cea mai mare contribuție a ta a fost că ai aflat care dintre acoperișurile palatului este mai spațios, așa încât nava ta prețioasă să nu se zgârie la aterizare.

Câteva panouri luminoase se aprinseră de-a lungul tavanului.

— Sunt întru totul de acord cu prioritățile căpitanului Thorne, spuse Iko, vorbind prin difuzoarele încastrate în navă. Fiindcă ăsta ar putea fi debutul meu pe rețea, vreau să arăt cât se poate de bine.

— Bine spus, frumoaso! o lăudă Carswell.

Apoi făcu cu ochiul în direcția difuzoarelor, deși senzorii lui Iko nu erau îndeajuns de sensibili încât să perceapă mișcarea lui.

— Aș vrea ca voi, ceilalți, să observați că Iko folosește cuvântul *căpitan* când mi se adresează, așa cum trebuie. Aveți de învățat de la ea.

Scarlet râse din nou. Neimpresionat, Wolf ridică dintr-o sprânceană, iar în platforma de încărcare temperatura crescu puțin, când Iko roși la auzul complimentului.

Dar Cinder îi ignoră pe toți. Bău un pahar cu apă călduță, în timp ce mustrările lui Wolf i se învârteau prin cap. Știa că avea dreptate. În timp ce controlarea lui Wolf îi punea puterile la grea încercare, să-i controleze pe pământeni — de exemplu, pe Thorne și pe Scarlet — îi venea la fel de ușor precum înlocuirea unui senzor defect de android.

Până acum, ar fi trebuit să le poată face pe amândouă.

— Hai să încercăm din nou! propuse Cinder, strângându-și părul într-o coadă.

Wolf era din nou atent la ea.

— Poate ar trebui să faci o pauză.

— Doar n-o să am parte de pauze când o să mă urmărească soldații reginei.

Cinder își roti umerii, încercând să-și recapete energia. Durerea de cap i se mai domolise, dar tricoul ei era ud de transpirație și mușchii îi tremurau, dat fiind că de două ore îl înfrunta pe Wolf.

Acesta își frecă tâmplele și spuse:

— Să sperăm că nu va trebui să-i înfrunți niciodată pe adevărații soldați ai reginei. Cred că avem șanse de izbândă împotriva taumaturgilor și agenților speciali, dar soldații evoluați sunt cu totul altceva: mai mult animale decât oameni și nu prea receptivi la manipularea cerebrală.

— Iar o grămadă de oameni sunt receptivi la așa ceva, corect? întrebă Scarlet, strângând resturile din castron.

Wolf o privi și ochii lui se îmblânziră. Deși Cinder văzuse privirea asta de o sută de ori, de când Scarlet și Wolf se alăturaseră echipajului navei Rampion, încă avea senzația că asista la o scenă intimă.

— Vreau să spun că sunt imprevizibili, chiar și sub controlul taumaturgilor, preciză Wolf.

Își întoarse atenția către Cinder și completă:

— Sau al oricărui alt lunar. Mutațiile genetice pe care le suportă ca să devină soldați le afectează și creierul, și trupul. Sunt imprevizibili, sălbatici și... periculoși.

Thorne se aplecă pe deasupra lăzii pe care stătea Scarlet, prefăcându-se că-i șoptește:

— Sper că-și dă seama că el însuși e un fost luptător care încă poartă numele Wolf.

Cinder își înăbuși un hohot de râs.

— Cu atât mai mult trebuie să fiu pregătită, veni replica ei. Aș vrea să nu mai întâlnim situații-limită, ca aia din Paris.

— Și eu vreau același lucru.

Wolf se legănă pe călcâie. La început, Cinder interpretase mișcarea asta drept un semn că tânărul era gata de o altă

înfruntare, dar de curând începuse să creadă că așa era el: mereu în mișcare, mereu agitat.

— Asta-mi aduce aminte — continuă ea — că vreau să mai iau săgeți tranchilizante când aterizăm din nou. Cu cât avem mai puțini soldați de înfruntat sau de manipulat, cu atât mai bine.

— Săgeți tranchilizante. Am notat, spuse Iko. Mi-am luat libertatea de a programa acest cronometru foarte util. Mai sunt cincisprezece zile și nouă ore până la nunta regală.

Ecranul de pe perete se aprinse. Afișa un cronometru enorm, care ținea evidența zecimilor de secundă, într-o numărătoare inversă.

După trei secunde de privit cronometrul, Cinder se simți neliniștită la culme. Își feri privirea și cercetă restul ecranului, care afișa planul lor de a zădărnici nunta lui Kai cu regina Levana. În stânga ecranului se vedea o listă cu proviziile necesare — arme, unelte, articole pentru deghizare și, mai nou, săgeți tranchilizante.

În mijlocul ecranului trona schița ce înfățișa planul Palatului Noului Beijing.

În partea dreaptă a ecranului se zărea o listă ridicol de lungă de pregătiri. Niciun element din listă nu fusese bifat, deși de zile întregi plănuiau acțiunea.

Primul lucru din listă era pregătirea lui Cinder pentru momentul inevitabil al reîntâlnirii cu regina Levana și cu suita ei. Deși Wolf n-o spusese direct, Cinder știa că harul ei lunar nu evolua îndeajuns de repede. Începea să creadă că era posibil ca evoluția asta să dureze ani întregi, iar ei aveau doar două săptămâni la dispoziție.

În mare, strategia lor era ca în ziua nunții să provoace o diversiune care le-ar fi permis să se furișeze în palat, în timpul ceremoniei, și să anunțe lumii că Cinder era prințesa Selene.

Apoi, în văzul întregii mass-medii mondiale, Cinder urma să-i ordone Levanei să-i predea coroana, punând capăt într-o clipită atât nunții, cât și cârmuirii reginei lunare.

Cinder nu știa ce ar urma. Își tot imagina reacțiile lunarilor când aveau să descopere că prințesa lor pierdută nu doar că era cyborg, ci, pe deasupra, nu cunoștea deloc lumea, cultura, tradițiile și politica lor. Singurul lucru care o ajuta să facă față situației era gândul că, orice s-ar fi întâmplat, nu putea fi o regină mai nepotrivită decât Levana.

Spera că și lunarii aveau să-i împărtășească părerea.

Apa băută îi bolborosea în stomac. Pentru a mia oară, Cinder trăi în gând fantezia de a se strecura sub așternuturile patului ei, ascunzându-se până când lumea ar fi uitat că existase vreodată o prințesă lunară.

În ciuda acestei dorințe, întoarse ecranului spatele și se scutură.

— În regulă. Hai să încercăm din nou, ceru ea și apoi adoptă poziția de luptă învățată de la Wolf.

Dar Wolf se așezase lângă Scarlet și termina de mâncat fulgii de ovăz. Cu gura plină, coborî ochii în podea și înghiți.

— Flotări! ceru el.

Cinder își coborî brațele.

— Poftim?

Tânărul gesticulă cu lingura, în direcția ei.

— Lupta nu este singura formă de efort fizic. Poți să-ți sporești forța jumătății superioare a corpului și, în același timp, să-ți antrenezi mintea. Încearcă să fii conștientă de ceea ce te înconjoară. Concentrează-te!

Cinder se uită urât la el pentru câteva secunde, apoi se lăsă la podea.

După unsprezece flotări, îl auzi pe Thorne ridicându-se de pe ladă.

— Știi, când eram mic, credeam că prințesele poartă coronițe și organizează petreceri la care se bea ceai. Acum, după ce am întâlnit o prințesă adevărată, sunt cam dezamăgit.

Nu ştia dacă el intenţionase să o insulte, dar, în mod cert, în ultima vreme cuvântul *prințesă* îi punea nervii la încercare.

Expirând zgomotos, fata procedă exact așa cum o învățase Wolf. Se concentră, conectându-se cu ușurință la energia lui Thorne, chiar în timp ce acesta trecea pe lângă ea, în drum spre carlingă.

În vreme ce Cinder își cobora corpul către podea, făcând a paisprezecea flotare, sili un picior de-al lui Thorne să încremenească.

— Ce...?

Cinder se săltă în palme și, simultan, roti un picior, descriind un arc de cerc. Glezna ei lovi picioarele lui Thorne, care țipă și ateriză pe spate, cu un icnet.

Bucuroasă, Cinder se uită la Wolf, căutând aprobare, dar tânărul și Scarlet nu erau atenți. Râdeau. Vedea vârfurile ascuțite ale caninilor lui Wolf, pe care de obicei luptătorul îi ascundea cu grijă.

Cinder se ridică și îi întinse o mână lui Thorne. Până și el zâmbea, deși surâsul lui era însoțit de o strâmbătură. Își frecă șoldul. Cinder îl anunță:

— După ce salvăm lumea, o să mă ajuți să-mi aleg o coroniță.

Trei

Satelitul trepidă când capsula lui Sybil se deconectă de clema de cuplare, iar Cress rămase din nou singură în galaxie. Deși tânjea după companie, întotdeauna se simțea ușurată când Sybil pleca, iar de data asta, cu atât mai mult. De obicei, taumaturgul o vizita o dată la trei sau patru săptămâni — ca să recolteze probe de sânge —, dar asta era a treia ei vizită de la atacurile lupilor-hibrizi încoace. Cress nu-și aducea aminte s-o fi văzut pe stăpâna ei atât de neliniștită. Probabil că regina Levana era din ce în ce mai înverșunată să o găsească pe fata-cyborg.

— Nava Stăpânei s-a desprins de satelit, anunță Micuța Cress. Vrei să ne jucăm?

Dacă n-ar fi fost atât de tulburată de vizită, Cress ar fi zâmbit, așa cum făcea de obicei când Micuța Cress punea întrebarea asta. Îi aducea aminte că nu era *complet* singură.

Cu ani în urmă, Cress învățase că „satelit" provine dintr-un cuvânt latinesc care înseamnă „companie", „acolit" sau „lingușitor". Toate cele trei variante i se păruseră ironice, având în vedere singurătatea ei, până când o programase pe Micuța Cress. Apoi înțelesese.

Satelitul ei îi ținea companie. Satelitul ei îi îndeplinea poruncile. Satelitul ei nu se îndoia niciodată de ea, nu i se opunea și nu avea gânduri proprii, enervante.

— Poate mai târziu, spuse Cress. Mai întâi, hai să verificăm fișierele.

— Bineînțeles, Soră mai Mare.

Era răspunsul așteptat. Răspunsul programat.

Cress se întreba adesea dacă asta însemna să fii un lunar adevărat: să poți controla o altă ființă umană, într-o asemenea măsură. I-ar fi plăcut să o poată programa pe Stăpâna Sybil la fel de ușor cum programase vocea propriului satelit. Cum s-ar mai fi schimbat situația, dacă stăpâna ei ar fi îndeplinit ordinele *lui Cress*, și nu invers!

— Toate ecranele pornite!

Fata stătea în fața ecranelor — unele mari, altele mici, o parte montate deasupra biroului încastrat în perete, altele fixate pe pereții satelitului și înclinate, pentru un unghi optim de vizionare, indiferent de poziția fetei în camera circulară.

— Șterge toate informațiile de pe ecrane!

Ecranele se stinseră, permițându-i să zărească prin ele pereții goi ai satelitului.

— Afișează fișierele obținute: Linh Cinder; 214 Rampion, clasa 11.3; împăratul Kaito al Comunității Orientale și...

Făcu o pauză, savurând emoția care o străbătea, apoi își încheie comanda:

— ...Carswell Thorne.

Patru ecrane se umplură cu informațiile adunate de Cress. Se așeză ca să citească din nou documentele pe care aproape că le memorase.

În dimineața zilei de 29 august, Linh Cinder și Carswell Thorne evadaseră din închisoarea Noului Beijing. Patru ore mai târziu, Sybil îi ordonase lui Cress să-i găsească. Fata descoperise că ordinul fusese dat de însăși regina Levana.

Să caute informații despre Linh Cinder durase doar trei minute, dar aproape toate informațiile pe care le găsise erau

false. O identitate pământeană falsă, creată pentru o fată lunară. Cress nici măcar nu știa cât timp petrecuse Linh Cinder pe Pământ. Fata pur și simplu apăruse din senin, acum cinci ani, când se presupunea că avea unsprezece ani. Biografia ei menționa școala la care învățase și membrii familiei sale, apoi „accidentul de planotor" care-i ucisese „părinții" și a cărui consecință fusese operația ce o transformase în cyborg. Dar totul era fals. Dacă urmăreai descendența lui Linh Cinder, după ce te întorceai în urmă cu două generații, ajungeai într-un punct mort. Documentele erau menite să inducă în eroare.

Cress aruncă o privire fișierului care încă descărca date despre împăratul Kaito. Dosarul lui era cu mult mai mare decât celelalte trei, căci fiecare moment al vieții lui fusese consemnat și arhivat: de la grupuri de admiratori din rețea până la documente oficiale. Se adăugau permanent informații noi și totul o luase razna de la anunțul logodnei împăratului cu regina lunară. Nimic din ce găsise nu-i era de folos. Cress închise rețeaua.

Fișierul lui Carswell Thorne solicitase ceva mai multă muncă de cercetare. Durase patruzeci și cinci de minute ca fata să acceseze ilegal arhivele guvernamentale ale bazelor de date militare ale Republicii Americane și arhivele altor cinci agenții care avuseseră legătură cu Thorne. Compilase stenograme ale proceselor și articole, dosare militare și situații școlare, autorizații, declarații de venit și o cronologie care începea cu certificatul lui de naștere și continua cu multe premii câștigate în adolescență, până la primirea lui în armata Republicii Americane, la vârsta de șaptesprezece ani. Informațiile se sfârșeau după ce Thorne împlinise nouăsprezece ani. Atunci își scosese cipul de identitate și furase o navă spațială, dezertând din armată. În ziua aceea, devenise fugar.

Informații despre el apăruseră din nou, optsprezece luni mai târziu, când fusese arestat în Comunitatea Orientală.

Pe lângă rapoartele oficiale, existau numeroase discuții și bârfe ale mai multor grupuri de admiratori, apărute odată cu noul statut de celebritate al lui Carswell Thorne. Nu avea la fel de mulți fani ca împăratul Kai, bineînțeles, dar se părea că multe pământence erau vrăjite de acest infractor afemeiat și chipeș. Pe Cress aceste bârfe nu o deranjau. Știa că toți își făcuseră o idee greșită despre el.

În partea de sus a fișierului despre Thorne plutea o hologramă tridimensională, scanată cu ocazia absolvirii școlii militare. Cress prefera holograma în locul pozei făcute în închisoare — cea în care tânărul făcea cu ochiul spre aparatul foto și care devenise atât de populară —, pentru că în hologramă Carswell purta o uniformă proaspăt călcată, cu nasturi argintii strălucitori, și zâmbea încrezător, cu doar un colț al gurii ridicat.

De fiecare dată când vedea zâmbetul ăsta, Cress se topea.

— Bună din nou, domnule Thorne! îi șopti ea hologramei.

Apoi, cu un oftat, se răsuci către ultimul fișier rămas.

Rampion 214, clasa 11.3. Nava militară de transport pe care o furase Thorne. Cress știa totul despre navă: de la schița nivelurilor până la programul de întreținere (atât cel ideal, cât și cel real).

Totul.

Inclusiv unde se afla nava.

Atingând o iconiță din meniul fișierului, înlocui holograma lui Carswell Thorne cu cea a unei grile de poziționare galactice.

Pământul apăru licărind, iar contururile neregulate ale continentelor îi erau la fel de cunoscute precum programul Micuței Cress.

De fapt, Cress își trăise jumătate din viață urmărind Pământul, de la o distanță de 26 071 de kilometri.

În jurul planetei pâlpâiau mii de puncte minuscule care reprezentau toate navele și toți sateliții de aici până la Marte. O privire aruncată grilei îi dădu de știre că, dacă s-ar fi uitat chiar acum pe fereastra cu vedere către Pământ, ar fi zărit o navă de observație a Comunității trecând pe lângă satelitul ei neînsemnat. Într-o vreme, fusese tentată să o contacteze, dar ce rost ar fi avut?

Niciun pământean nu ar fi avut încredere într-un lunar și cu atât mai puțin nu l-ar fi salvat.

Prin urmare, Cress ignoră nava. Fredonă în timp ce elimină toate semnele minuscule din hologramă, până când pe grilă rămase doar Rampion — un singur punct galben, disproporționat de mic în imensitatea hologramei —, astfel încât să-l poată analiza în contextul planetei de dedesubt.

Nava plutea la 12 414 kilometri distanță deasupra Oceanului Atlantic.

Cress făcu să apară coordonatele propriului satelit. Dacă cineva ar fi întins un fir de ață de la satelitul ei până la centrul Pământului, firul ar fi pătruns prin coasta Provinciei Japoniei.

Nici pomeneală ca Rampion și satelitul lui Cress să fie apropiați. Niciodată nu erau aproape unul de celălalt. Spațiul care îi despărțea era imens.

Găsirea coordonatelor lui Rampion fusese una dintre cele mai mari provocări ale carierei de hacker a lui Cress. Chiar și așa, îi luase numai trei ore și cincizeci și unu de minute, iar în tot acest timp, pulsul și adrenalina ei fuseseră la cote maxime.

Trebuia să-i găsească prima.

Trebuia să-i găsească prima.

Pentru că trebuia să-i protejeze.

Până la urmă, fusese o chestiune de matematică și deducție. Folosise rețeaua satelitului pentru a emite un semnal ce ricoșase din toate navele care se mișcau pe orbită, în jurul Pământului.

Le scosese din calcul pe cele dotate cu dispozitive de detectare, deoarece știa că nava Rampion nu mai avea așa ceva. De asemenea, lăsase deoparte navele prea mari sau prea mici.

Rămâneau în ecuație majoritatea navelor lunare și, bineînțeles, toate erau deja sub stăpânirea ei. Le bruia semnalele și zăpăcea undele radar de ani de zile.

Mulți pământeni credeau că navele lunare erau invizibile datorită unei șmecherii născocite de farmecul lunar. Dacă ar fi știut că o simplă scoică le crea atâtea probleme!

În final, doar trei nave care orbitau Pământul corespundeau criteriilor și două dintre ele (fără îndoială, nave-pirat, ilegale) aterizaseră imediat pe Pământ atunci când înțeleseseră că era în desfășurare o căutare spațială de amploare și că exista posibilitatea de a fi prinse la mijloc. Din curiozitate, mai târziu Cress căutase rapoartele poliției pământene din proximitatea navelor și aflase că ambele fuseseră depistate când reintraseră în atmosfera Pământului. Ce fraieri, infractorii ăia!

Prin urmare, rămânea o singură navă. Rampion. La bordul ei se găseau Linh Cinder și Carswell Thorne.

La douăsprezece minute după ce îi reperase, Cress bruiase toate semnalele care i-ar fi putut găsi prin aceeași metodă folosită de ea. Ca prin minune, Rampion 214, clasa 11.3 se făcuse nevăzută în spațiu.

Apoi, cu nervii zdruncinați din cauza efortului psihic, Cress se prăbușise pe patul nefăcut, zâmbind încântată. Reușise. Îi făcuse să fie invizibili.

Un sunet ascuțit izbucni dinspre un ecran, iar fata își desprinse privirea de la punctul plutitor de pe grilă. Cress se răsuci către ecran și tresări când o șuviță de păr se prinse în rotițele scaunului. O smulse cu o mână și cu cealaltă trezi ecranul din hibernare. După o mișcare din degete, fereastra se mări.

— Nu se poate. Nu alta! murmură ea.

Adepții teoriilor conspirației salivau încă de la dispariția fetei-cyborg. Unii susțineau că Linh Cinder lucra pentru guvernul Comunității ori pentru regina Levana, sau că făcea parte dintr-o societate secretă hotărâtă să răstoarne cine știe ce guvern, sau că ea era prințesa lunară dispărută, sau că știa unde se afla prințesa lunară, ori că avea legătură cu răspândirea letumozei, că-l sedusese pe împăratul Kaito și acum era gravidă cu un cyborg sau cu o *ființă* lunar-pământeană.

Despre Carswell Thorne existau aproape la fel de multe zvonuri, inclusiv teorii asupra motivului *real* al încarcerării lui — precum că ar fi complotat să-l ucidă pe împărat, sau că lucrase cu Linh Cinder ani întregi, înainte de arestarea ei, sau că avea legături cu o rețea clandestină infiltrată în sistemul corecțional cu ani în urmă, pregătindu-se pentru ziua când Thorne avea să le ceară ajutorul. Această teorie — cea mai recentă — sugera că Thorne era, de fapt, un taumaturg lunar deghizat, care o ajuta pe Linh Cinder să scape, așa încât Luna să aibă un pretext pentru a declara război.

De fapt, nimeni nu știa nimic.

Cu excepția lui Cress, care cunoștea adevărul despre infracțiunile lui Carswell Thorne, despre procesul și evadarea lui — sau cel puțin acele informații despre evadare pe care le pusese cap la cap folosind sistemul de supraveghere al închisorii și declarațiile gardienilor care fuseseră de serviciu atunci.

Cress era convinsă că știa mai multe despre Carswell Thorne decât oricine altcineva. Fiindcă în viața ei noutățile și știrile erau atât de rare, tânărul ăsta o fascina. La început se simțise dezgustată de el, de aparenta lui lăcomie și nepăsare. Când dezertase din armată, lăsase șase cadeți și doi ofițeri

izolați pe o insulă din Caraibe. Furase o colecție de sculpturi din a doua eră, reprezentând zeițe, dintr-o colecție privată din Comunitatea Orientală, și câteva păpuși onirice venezuelene, dintr-un muzeu australian. Cel mai probabil, nu aveau să mai fi revăzute vreodată. Mai existau reclamații cu privire la un jaf nereușit asupra unei tinere văduve din Comunitate, care deținea o colecție vastă de bijuterii antice.

Cress continuase să scormonească, în căutare de informații, fascinată de drumul lui Carswell spre autodistrugere. Fetei i se părea că asista la o coliziune planetară cu un asteroid: nu se putea abține să privească.

Dar apoi în cercetările ei începuseră să apară anomalii.

Când Thorne avea opt ani, orașul Los Angeles avusese parte de patru zile de panică, după ce un tigru de Sumatra scăpase de la zoo. Camera de supraveghere care monitoriza cușca îl surprinsese pe tânărul Carswell Thorne, aflat acolo într-o excursie cu clasa, deschizând ușa cuștii. Mai târziu, le declarase autorităților că tigrul închis acolo părea trist și că nu își regreta fapta. Din fericire, nimeni — nici tigrul — nu fusese rănit.

Când Thorne avea unsprezece ani, părinții lui depuseseră plângere la poliție, susținând că fuseseră jefuiți într-o noapte: un colier cu diamante, din a doua eră, lipsea din cutia de bijuterii a doamnei Thorne. Colierul fusese găsit pe o listă de vânzări prin licitație, unde fusese vândut, în schimbul a 40 000 de univi, unui cumpărător din Brazilia. Vânzătorul era, bineînțeles, însuși micul Carswell, care nu apucase să trimită cumpărătorului colierul și fusese obligat să returneze banii și să-și ceară scuze. Scuzele lui fuseseră publicate pentru a-i descuraja pe adolescenți să facă gesturi asemănătoare. Băiatul declarase că încerca să facă rost de bani pentru o organizație caritabilă locală, care le oferea vârstnicilor androizi de companie.

La treisprezece ani, Carswell Thorne fusese exmatriculat timp de o săptămână, după ce se bătuse cu trei băieți din clasa lui. Conform raportului med-droidului școlii, băiatul pierduse bătaia. Susținea că unul dintre băieți furase ecranul portabil al unei fete numite Kate Fallow. Carswell încercase să-l recupereze.

Cress aflase multe despre tânărul Thorne: acuzații de furt, de agresiune, de încălcare a proprietății particulare, suspendări școlare, mustrări din partea poliției. Cu toate astea, de fiecare dată când avea prilejul să-și explice faptele, Carswell Thorne oferea un motiv. Unul *bun*. Un motiv care îți accelera pulsul, te umplea de admirație, te lăsa cu gura căscată.

Părerea lui Cress despre tânăr începuse să se schimbe. Carswell Thorne nu era deloc un escroc fără inimă. Dacă cineva s-ar fi sinchisit să-l cunoască mai bine, ar fi văzut că era generos și un gentleman.

Exact genul de erou la care visa Cress de când se știa.

După această revelație, gândul la Carswell Thorne începuse să o bântuie constant. Visa la o legătură sufletească profundă, la săruturi pasionale și la aventuri îndrăznețe. Era sigură că, după o singură întâlnire, el i-ar fi împărtășit sentimentele. Ar fi fost aidoma poveștilor de dragoste legendare, care explodează și ard cu flacără orbitoare, pentru eternitate. Acea dragoste pe care nici timpul, nici distanța și nici măcar moartea nu o pot stinge.

Cress știa un lucru despre eroi: nu puteau sta deoparte când o domniță era la ananghie.

Iar ea era la ananghie.

Patru

Scarlet tamponă cu o bucată de tifon colțul gurii lui Wolf, clătinând din cap.

— Nu prea reușește să te lovească, dar, când te nimerește, te pocnește zdravăn.

În ciuda vânătăii care începea să i se contureze pe maxilar, Wolf era foarte mulțumit, iar ochii îi străluceau în lumina becurilor din infirmerie.

— Ai văzut cum mi-a pus piedică înainte să lovească? o întrebă el. Nu m-am așteptat la mișcarea asta.

Bucuros, își frecă mâinile de coapse. Picioarele lui se bâțâiau, izbind masa de consult.

— În sfârșit, facem progrese, completă el.

— Îmi pare bine că ești mândru de ea, dar data viitoare ar fi bine să nu te lovească folosind mâna metalică.

Scarlet dădu la o parte bucata de tifon. Rana încă sângera acolo unde caninul de sus al lui Wolf îi strivise buza, dar nu chiar atât de tare. Scarlet se întinse după un tub cu unguent cicatrizant și îi spuse:

— S-ar putea să mai adaugi o cicatrice la colecția ta, dar se potrivește cu cea pe care o ai în cealaltă parte a gurii, așa că măcar vor fi simetrice.

— Nu mă deranjează cicatricile, răspunse tânărul dând din umeri, cu ochii strălucind poznaș. Îmi aduc aminte de mai multe lucruri bune decât înainte.

Scarlet se opri în loc, cu o picătură de unguent pe vârful degetului. Wolf era concentrat asupra propriilor mâini, care se frământau. Roșise. După câteva secunde, fata simți că roșește la rândul ei, amintindu-și de noaptea pe care o petrecuseră împreună, nu demult, ca pasageri clandestini într-un tren cu levitație magnetică. Își aduse aminte cum degetele ei mângâiaseră cicatricea palidă de pe brațul lui, cum dezmierdase cu buzele semnele de pe chipul băiatului, cum el o luase în brațe...

Îl înghionti în umăr.

— Nu te mai hlizi atâta! îl apostrofă ea, aplicând unguentul pe rană. O să sângereze iar.

Wolf își corectă repede expresia, dar când îndrăzni să ridice privirea către fată, ochii tot îi sclipeau.

Se sărutaseră doar o dată, în noaptea petrecută în tren. Nu putea pune la socoteală că o sărutase și când „haita" lui o ținuse captivă. Atunci, Wolf profitase de acea apropiere ca să-i strecoare un cip de identitate care, în cele din urmă, o ajutase să evadeze. Dar acel sărut nu fusese deloc afectuos, iar ea îl disprețuise.

Însă, de când urcase la bordul lui Rampion, amintirea sărutului din tren nu o lăsa să doarmă noaptea. Stătea întinsă pe pat, trează, și-și imagina că se ridica și se furișa pe coridor, până la camera lui Wolf. Când el ar fi deschis ușa, Scarlet s-ar fi lipit de el, în tăcere. Și-ar fi îngropat degetele în părul lui, învăluindu-se în sentimentul de siguranță pe care îl trăise numai în brațele lui.

Nu pusese fantezia asta în aplicare. Nu de teama respingerii, căci Wolf nu încerca să ascundă privirile tandre pe care i le arunca și nici faptul că voia să prelungească fiecare atingere, indiferent cât de banală. În plus, băiatul nu-și retractase niciodată declarația de după atacul haitei. *Tu ești aleasa, Scarlet. Mereu vei fi aleasa.*

Știa că Wolf aștepta ca ea să facă prima mișcare.

Dar, de fiecare dată când era tentată să se apropie, vedea tatuajul de pe brațul lui, cel care-l marca pe viață drept agent special lunar. Inima lui Scarlet sângera din cauza morții bunicii sale. Se gândea că Wolf ar fi putut să o salveze pe Michelle. Ar fi putut s-o protejeze, să prevină încă din capul locului acele evenimente oribile.

Însă gândurile astea nu erau corecte față de el. Pe atunci, Wolf nu o cunoștea pe Scarlet. În plus, dacă ar fi încercat să-i salveze bunica, ceilalți agenți l-ar fi ucis, și atunci chiar că ar fi rămas singură.

Poate fata ezita să se apropie mai mult pentru că, sincer vorbind, încă se temea puțin de Wolf. Când era fericit și flirta, când se purta adorabil de neîndemânatic, îi venea ușor să lase deoparte faptul că tânărul avea și o altă latură. Dar Scarlet îl văzuse de prea multe ori luptând și nu putea uita. Nu era vorba de înfruntările cu Cinder, când el se controla, ci de lupte adevărate, când era capabil să frângă fără milă gâtul adversarului ori să-i smulgă, cu dinții lui ascuțiți, carnea de pe oase.

Amintirile astea încă o făceau să se înfioare.

— Scarlet?

Tresări. Wolf o privea, cu fruntea încrețită.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Zâmbi, ușurată că surâsul ei nu era forțat, fals.

Da, în el exista ceva întunecat, dar monstrul pe care-l văzuse altădată nu era același cu omul care stătea acum în fața ei. Indiferent ce-i făcuseră oamenii de știință lunari, Wolf demonstrase de multe ori că era capabil să decidă singur. Putea fi diferit.

— Mă gândeam la cicatrici, spuse ea, înșurubând capacul tubului cu unguent.

Buza lui Wolf nu mai sângera, dar vânătaia avea să fie vizibilă câteva zile. Apucându-l de bărbie, Scarlet îi aplecă fața într-o parte și-i sărută rana. Luat prin surprindere, băiatul trase adânc aer în piept, dar în rest trupul său rămase nemișcat ca o piatră — lucru neobișnuit pentru el.

— O să supraviețuiești, spuse ea, aruncând bandajul în coșul de gunoi.

Vocea lui Iko răsună în difuzoare:

— Scarlet! Wolf! Puteți veni la platforma de încărcare? Am știri interesante.

— Venim imediat, zise Scarlet, punând deoparte materialele medicale, iar Wolf sări de pe masa de consult.

Când fata îi aruncă o privire, văzu că Wolf se strâmba, frecându-și cu un deget tăietura.

Pe platforma de încărcare, Thorne și Cinder stăteau așezați pe o ladă de depozitare, aplecați deasupra unui pachet de cărți de joc.

Cinder avea încă părul ciufulit, după mica ei victorie recentă asupra lui Wolf.

— Ce bine că ați venit! se bucură Thorne, ridicând privirea. Scarlet, spune-i lui Cinder că trișează!

— Nu trișez.

— Tocmai ai avut duble, de două ori la rând. Nu ai voie!

Cinder își încrucișă brațele.

— Thorne, tocmai am descărcat în minte regulile jocului. Știu ce am voie să fac și ce nu, declară fata.

— Aha! exclamă Carswell, pocnind din degete. Ei, vezi? N-ai voie să descarci chestii în toiul unei partide de Royal. Astea-s regulile. Deci trișezi.

Exasperată, Cinder își ridică brusc brațele în aer, împrăștiind cărțile de joc pe toată platforma. Scarlet îl susținu pe Carswell:

— Și eu știam că nu ai voie să joci duble consecutiv. Poate că, pur și simplu, așa juca bunica mea.

— Sau poate că Cinder trișează, sublinie Thorne.

Cinder mârâi, strângând din dinți:

— Nu trișez.

— Iko ne-a chemat aici ca să ne spună ceva? întrebă Scarlet.

— *Oui, mademoiselle,* veni răspunsul androidului, care adoptase un fals accent franțuzesc, folosit deseori de Thorne când vorbea cu Scarlet.

Dar în cazul lui Iko, accentul suna mai autentic.

— Avem știri noi despre agenții speciali lunari.

Ecranul pâlpâi când Iko ascunse cronometrul și schița care înfățișa planul palatului. În locul lor rulă un șir de înregistrări video: imagini de proastă calitate, în care soldați înarmați înghesuiau câțiva bărbați musculoși într-un planotor. Iko explică:

— Se pare că, de la atacul lunarilor încoace, Republica Americană a efectuat investigații cu privire la agenții lunari și chiar în acest moment au loc raiduri în cele trei orașe ale Republicii, care au fost atacate: New York, Ciudad de México și São Paulo. Au capturat deja cincizeci și nouă de agenți și patru taumaturgi, care vor fi reținuți drept prizonieri de război.

Scarlet se apropie de ecran, pe care rulau înregistrări video din Insula Manhattan. O haită se ascunsese într-un tunel de metrou abandonat. Agenții speciali lunari erau legați de mâini și de glezne și trupele care îi înconjurau ațintiseră cel puțin două arme asupra fiecărui agent lunar; dar aceștia păreau atât de nepăsători, încât s-ar fi zis că se duceau să culeagă flori pe o pajiște. Unul dintre ei chiar zâmbea amuzat spre camera de filmare, în timp ce era împins de la spate.

— Îl cunoști pe vreunul dintre ei?

Wolf mormăi:

— Nu prea. De obicei, haitele nu socializează între ele. Dar îi vedeam în sala de mese și, câteodată, la antrenamente.

— Nu par îngrijorați de ce îi așteaptă, comentă Thorne. E clar că nu au gustat niciodată mâncarea din închisoare.

Cinder se apropie de Scarlet.

— Nu vor rămâne mult în închisoare. Nunta va avea loc peste două săptămâni, apoi vor fi eliberați și trimiși înapoi pe Luna.

Thorne își petrecu degetele mari prin găicile pantalonilor și declară:

— În cazul ăsta, mi se pare o pierdere de timp și de resurse.

— Te contrazic, spuse Scarlet. Oamenii nu mai pot trăi în frică. Guvernul încearcă să arate că face eforturi pentru a preveni alte masacre. Astfel, simte că deține oarecum controlul asupra situației.

Cinder scutură din cap:

— Dar ce-o să se întâmple când Levana se va răzbuna? Scopul căsătoriei cu împăratul e să-i domolească furia.

— Nu se va răzbuna, spuse Wolf. Mă îndoiesc că o să-i pese.

Scarlet îi privi tatuajul.

— Vrei să zici că n-o să-i pese, deși a făcut atâtea eforturi ca să vă creeze pe tine... pe ei?

— Levana nu va pune alianța în pericol de dragul agenților speciali, care încă de la început au servit unui singur scop: să lanseze primul atac și să le aducă aminte pământenilor că lunarii pot fi oriunde, să-i facă să se teamă de noi.

Wolf își mută greutatea de pe un picior pe altul, neliniștit.

— A terminat cu noi.

— Sper că ai dreptate, spuse Iko, fiindcă acum, când au descoperit cum să depisteze agenții speciali, toată lumea se așteaptă ca și restul Uniunii să o facă.

— Și *cum* i-au găsit? întrebă Cinder, aranjându-și părul.

Prin sistemul de răcire al navei trecu un șuierat.

— Se pare că lunarii au reușit să reprogrameze med-droizii din carantinele de letumoză din întreaga lume. Au luat cipurile de identitate ale decedaților și le-au trimis agenților lunari, care le-au reprogramat și introdus în propriile corpuri, așa încât să se poată amesteca printre ceilalți cetățeni. Odată ce guvernul a descoperit asta, n-a avut de făcut decât să urmărească cipurile de identitate și așa a depistat sediile haitelor de agenți.

— Peony...

Cinder se mută mai aproape de ecran.

— De aia voia androidul cipul ei, zise Cinder. Adică cipul lui Peony ar fi ajuns în corpul unuia dintre *ei*?

— Ai vorbit cu un dispreț bine-meritat la adresa prietenilor noștri canini, spuse Thorne.

Cinder își masă tâmpla.

— Îmi pare rău, Wolf. Nu mă refeream la tine.. De fapt... Ba da, mă refer și la tine. La voi toți... Peony era *surioara mea*. Câți oameni au murit de letumoză, doar ca identitatea lor să fie călcată în picioare într-un asemenea hal? Încă o dată, nu vreau să te jignesc.

— Înțeleg, spuse Wolf. Ți-ai iubit sora. Și eu m-aș simți la fel dacă altcineva ar vrea să șteargă identitatea lui Scarlet și să o înmâneze armatei Levanei.

Scarlet se încordă, iar sângele îi năvăli în obraji. Doar Wolf nu insinua că...

— *Vaaai!* țipă Iko. Cumva Wolf tocmai a spus că o *iubește* pe Scarlet? Ce drăguț!

Scarlet se crispă.

— Nu... Nu a zis...

Strânse pumnii pe lângă corp și se răsti:

— Putem reveni la subiect, vă rog?

— Roșește? se interesă androidul. Așa mi se pare.

— Roșește, confirmă Thorne, amestecând cărțile de joc. De fapt, și Wolf pare puțin fâstâcit.

— *Atenție*, vă rog! strigă Cinder, iar Scarlet se simți nespus de ușurată că prietena ei schimba subiectul. Deci luau cipurile de identitate ale victimelor letumozei. Și acum?

Luminile navei se micșorau, pe măsură ce entuziasmul lui Iko scădea.

— Păi, nu se va mai întâmpla. Toți med-droizii americani din carantine sunt evaluați și reprogramați chiar în acest moment. Fără îndoială, același lucru se va întâmpla și în restul Uniunii Pământene.

Pe ecran, ultimul agent special lunar din Manhattan era urcat în planotorul blindat. Ușa se închise cu zgomot în spatele lui.

— Măcar am scăpat de o amenințare, zise Scarlet, cu gândul la haita care o ținuse prizonieră și care îi omorâse bunica. Sper ca și Europa să-i vâneze. Sper să-i omoare.

— Trag nădejde că pământenii nu-și închipuie că și-au terminat treaba, spuse Cinder. Așa cum zicea Wolf, adevăratul război nici măcar nu a început. Pământul ar trebui să stea cu ochii în patru, pregătit pentru orice.

— Și ar trebui să ne asigurăm că suntem pregătiți să împiedicăm nunta și că tu vei urca pe tron, adăugă Scarlet, observând că Cinder tresărise la auzul acestor cuvinte. Dacă reușim, am putea opri războiul.

— Am o sugestie, propuse Iko, iar pe ecran apăru un reportaj despre nunta care se apropia. Dacă tot o să ne furișăm în Palatul Noului Beijing în timp ce Levana este acolo, de ce să n-o asasinăm? Nu vreau să par o ucigașă cu sânge-rece, dar nu am rezolva o grămadă de probleme?

— Nu e chiar atât de simplu, spuse Cinder. Amintește-ți despre cine vorbim. Levana poate să spele creierele a sute de oameni odată.

— Mie nu-mi poate face asta, spuse Iko. Nici ție.

Wolf clătină din cap și explică:

— Ne-ar trebui o armată ca să ne putem apropia de ea. O să aibă alături nenumărați paznici și taumaturgi, nemaipunând la socoteală toți pământenii pe care i-ar putea controla mintal, folosindu-i ca scuturi sau transformându-i în arme.

— Inclusiv pe Kai, adăugă Cinder.

Motorul navei bolborosi.

— Ai dreptate. Nu putem risca să se întâmple așa ceva.

— Așa e. Dar o putem da în vileag drept escroacă și criminală.

Cinder își puse mâinile în șolduri.

— Oamenii știu că Levana este un monstru. Trebuie să le demonstrăm că, dacă ea devine împărăteasă, nimeni nu va fi în siguranță.

Cinci

— Ecranul patru, ceru Cress, mijind ochii la grila alcătuită din iconițe. Mută-l pe Jack cel Mare la... D5.

Fără să mai aștepte ca bufonul digital să se deplaseze în noua sa poziție, fata trecu la jocul următor.

— Ecranul cinci. Cere rubine și pumnale. Renunță la coroane.

Ecranul străluci. Cress deja trecuse la alt joc.

— Ecranul șase.

Făcu o pauză, gândindu-se, foarte concentrată. Douăsprezece rânduri pline cu cifre umplură ecranul. Unele spații erau goale, altele erau colorate și aveau modele. După ce mintea ei învârti pe toate părțile o ecuație pe care nu știa dacă ar fi putut s-o rezolve a doua oară, Cress avu o revelație: soluția se afla chiar în fața ei, la fel de clară precum răsăritul Lunii văzut de pe Pământ.

— La 3A pune 4 galben! 7B este 16 negru. 9G este 20 negru.

Grila dispăru, iar în locul ei apăru un cântăreț din a doua eră, care se extazia la microfon, în timp ce publicul aplauda furtunos.

— Felicitări, Soră mai Mare! spuse Micuța Cress. Ai câștigat.

Victoria lui Cress fu scurtă. Se rostogoli pe o parte și reevaluă situația primului joc. Văzând mutarea pe care Micuța Cress o făcuse de la ultima mutare a surorii sale mai mari, nu se mai simți atât de mândră. Fusese încolțită.

— Ecranul unu, murmură ea, aruncându-și părul pe un umăr și înnodând absentă, în jurul degetelor, capetele șuvițelor lungi.

După cinci noduri, uită de victoria sa de pe ecranul șase. Micuța Cress urma să câștige acest joc.

Oftă și alese cea mai bună mutare posibilă, dar regele Micuței Cress se deplasă imediat în centrul labirintului holografic și revendică potirul de aur. Apăru un bufon zâmbăreț, care devoră iute tabla de joc.

Cress oftă, în așteptarea pedepsei pe care omologul ei mai mic avea să o aleagă pentru ea.

— Am câștigat! strigă Micuța Cress, după ce holograma dispăru.

Celelalte jocuri intrară automat în *stand-by*.

— Acum trebuie să dansezi zece minute pe o melodie *country*, urmând pașii de dans din următoarea înregistrare. Pe urmă vei face treizeci de genuflexiuni. Să începem!

Cress își dădu ochii peste cap, dorindu-și să nu fi fost atât de veselă când înregistrase vocea micuței. Dar se supuse și se ridică din pat. Un mustăcios cu o pălărie mare apăru pe ecrane, cu degetele mari petrecute prin găicile pantalonilor.

Acum doi ani, când își dăduse seama cât de puține oportunități de mișcare îi oferea locuința ei, pe Cress o apucase obsesia sportului. Instalase toate jocurile cu ajutorul unui program care alegea dintr-o varietate de activități fizice, pe care era obligată să le facă de fiecare dată când pierdea un joc. Deși își regretase adesea decizia, aceasta o împiedica să devină una cu scaunul ei și, pe deasupra, îi plăceau yoga și dansul. Pe de altă parte, nu ardea de nerăbdare să facă genuflexiuni. Dar, odată cu primul acord de chitară, care anunța începutul melodiei, un sunet puternic o salvă. Cu degetele mari petrecute prin găicile unor pantaloni imaginari, Cress se tot uita la ecrane.

— Micuță Cress, ce se...

— Am primit o cerere de comunicare directă de la un utilizator necunoscut: Mecanicul.

Se simțea tulburată.

Mecanicul.

Cu un strigăt, fata se repezi la cel mai mic ecran, tastă rapid codul de anulare a programului de fitness și, verificând sistemul de protecție și setările de confidențialitate, văzu o cerere de comunicare, însoțită de cea mai nevinovată întrebare:

ACCEPȚI COMUNICAREA?

Simțindu-și gura uscată, Cress își netezi părul cu palmele.

— Da! Accept!

Fereastra dispăru și apoi...

Și apoi...

Iată-l!

Carswell Thorne.

Stătea pe un scaun, rezemat de spătar, iar tocurile cizmelor sale se zăreau în prim-plan.

Trei persoane așteptau în apropiere, în spatele lui, dar Cress văzu doar ochii albaștri care se uitau la ea, *direct* la ea. Încet, ochii aceia căpătau o expresie plină de admirație. Aceeași admirație pe care o simțea ea.

Aceeași uimire.

Aceeași încântare.

Deși îi despărțeau două ecrane și spațiul cosmic gol, enorm, Cress simțea că acea privire împărtășită țesea ceva între ei. O legătură indestructibilă. Ochii lor se întâlniseră pentru prima oară și, judecând după expresia lui uimită, fata știu că și tânărul simțea același lucru.

Cress se îmbujoră. Mâinile începură să-i tremure.

— Pe toate cărțile de pică din lume! murmură Carswell Thorne.

Coborându-și picioarele pe podea, tânărul se aplecă spre ecran, ca să vadă mai bine.

— Tot ăla e numai *păr*?

Legătura pe care fata o simțise se destrămă, fantezia unui moment desăvârșit, de dragoste adevărată, se risipi.

Din senin, pe Cress o sufoca o spaimă copleșitoare. Scoțând un sunet ascuțit, ca un chițăit de șoarece, se feri de ecran și se strecură sub birou. Spatele ei lovi peretele atât de tare, încât dinții îi clănțăniră. Se ghemui acolo. Pielea îi ardea și inima îi bubuia în timp ce își cerceta camera: așternuturile erau mototolite și mustăciosul afișat pe toate ecranele o îndemna să-și ia de mâini partenerul imaginar de dans și să se rotească.

Vocea lui Thorne răzbătu până la ea prin ecran:

— Ce... Unde a dispărut?

— Pe bune, Thorne!

Vorbise o fată. Să fi fost Linh Cinder?

— Tu gândești vreodată înainte să deschizi gura?

— Dar ce-am spus greșit?

— Ai zis: „Tot ăla e numai *păr*?".

— Tu l-ai văzut? Era ca o combinație între un cuib de coțofană și un ghem de lână sfâșiat de un ghepard.

După o secundă, fata întrebă:

— Un ghepard?

— A fost prima felină mare care mi-a venit în minte.

Cress încercă rapid să-și pieptene cu degetele șuvițele din dreptul urechilor. Părul ei nu fusese tuns de când o lăsaseră la bordul satelitului, așa că îi crescuse până mai jos de genunchi. Sybil nu aducea obiecte ascuțite în satelit și Cress nu se mai sinchisea de multă vreme să-l împletească frumos. La urma urmei, cine o vedea aici?

Of! Dacă și-ar fi aranjat părul în dimineața asta! Dacă ar fi purtat o rochie care să nu aibă o gaură în guler! Oare se spălase pe dinți după micul dejun? Nu-și aducea aminte și era sigură că avea bucățele de spanac între dinți, după ce mâncase ouă florentine.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ea!

Se auziră pași. Din nou, un glas feminin:

— Bună! Știu că mă auzi. Îmi pare rău că amicul meu este atât de bătut în cap. Nu-l băga în seamă.

— Noi așa facem, adăugă vocea unei alte fete.

Cress căută repede o oglindă sau vreo suprafață lucioasă în care să se aranjeze.

— Trebuie să vorbim cu tine. Eu sunt... Cinder. Mecanicul care a reparat androidul împăratului.

Dosul mâinii lui Cress lovi coșul de rufe. Acesta se izbi de scaunul rotativ, proiectându-l în mijlocul camerei. Acolo, scaunul se izbi de birou, făcând o ceașcă pe jumătate plină cu apă să se clatine. Cress privi cu ochii mari de spaimă cum ceașca se îndrepta către discul de memorie al Micuței Cress.

— Ăăăă, ești acolo? Poți să vorbești?

Ceașca reveni în poziția ei inițială, fără nicio picătură vărsată.

Cress răsuflă ușurată.

Nu așa trebuia să se desfășoare întâlnirea asta. Nu așa se petrecea în fantezia ei, pe care o derulase în minte de sute de ori. Ce spunea ea când visa cu ochii deschiși? Cum reacționa? Cine era persoana aceea?

Nu se putea gândi decât la umilința care o ardea și de care erau vinovați dansatorul de *country* și părul ei ca un cuib de coțofană, palmele transpirate și pulsul ei asurzitor.

Strânse pleoapele cu putere și se sili să se concentreze, să *gândească*.

Nu era o fetiță proastă, care se ascundea sub birou. Era... era...

O actriță.

O actriță superbă, stăpână pe sine, talentată. Și purta o rochie cu paiete care sclipeau ca stelele, o rochie care ar fi vrăjit pe oricine. Fata asta nu se îndoia de propria capacitate de a-i fascina pe cei din jur, la fel cum un taumaturg nu își punea la îndoială abilitatea de a manipula mulțimea. Actrița asta îți tăia răsuflarea. Ea...

Ea încă se ascundea sub birou.

— Mai ești acolo?

Cineva pufni sarcastic:

— Convorbirea asta chiar decurge foarte bine.

Vorbise Carswell Thorne.

Cress tresări, dar respirația ei se liniștea, pe măsură ce fata se înfășura în fantezia ei.

— Asta este un platou de filmare, șopti ea, așa încât ceilalți să nu audă.

Se forță să și-l imagineze. Aici nu era dormitorul, sanctuarul, închisoarea ei. Aici era un platou de filmare, cu camere de filmat, și lumini, și zeci de regizori, și producători, și asistenți-androizi, care mișunau.

Iar ea era o *actriță.*

— Micuță Cress, oprește programul de fitness.

Ecranele amuțiră, în cameră se lăsă tăcerea și Cress ieși de sub birou.

Cinder stătea în fața ecranului și Carswell Thorne era în spate, privind peste umărul ei. Cress îi surprinse un zâmbet care poate s-ar fi vrut spășit. Inima ei o luă la galop.

— Bună! o salută Linh Cinder. Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere. Îți amintești de mine? Am vorbit acum două săptămâni, în ziua încoronării, și...

— D... da, bineînțeles, se bâlbâi ea.

Genunchii îi tremurau. Trase scaunul și se așeză.

— Mă bucur că ești bine.

Se sili să se uite la Linh Cinder, nu la Carswell Thorne. Dacă nu-i mai întâlnea privirea, avea să se descurce. Nu s-ar fi pierdut cu firea.

Și totuși încă simțea tentația de a-l privi.

— Mulțumesc, spuse Cinder. Urmărești știrile pământene? Știi ce se petrece de când...

— Știu tot.

Cinder tăcu un moment.

Cress își dădu seama că vorbele îi țâșniseră de pe buze legate unele de altele și-și reaminti să pronunțe clar. Doar juca un rol sofisticat! Se forță să stea puțin mai dreaptă.

— Urmăresc toate știrile, o lămuri ea. Ai fost văzută în Franța și ți-am urmărit nava, deci știu că nu a fost distrusă. Dar nu știam nici dacă ai fost rănită, nici ce s-a întâmplat. Am încercat să te contactez, dar nu ai răspuns.

Se simți mai puțin curajoasă. Degetele ei îi înnodau părul.

— Dar mă bucur că ești bine.

— Da, da, este bine. Noi suntem bine, toată lumea e bine, spuse Thorne, sprijinindu-și un cot pe umărul lui Cinder și aplecându-se încruntat către ecran.

Să-l privească în ochi era inevitabil și de pe buzele lui Cress scăpă un chițăit, un sunet pe care până acum nu-l mai auzise venind din partea ei.

— Ai spus cumva că ne-*ai urmărit* nava?

Deschise gura, dar, un moment mai târziu, fiindcă nu reușea să scoată niciun sunet, o închise. În cele din urmă, reuși să aprobe dând din cap.

Thorne miji ochii, ca și când încerca să-și dea seama dacă fata mințea. Sau dacă era idioată.

Cress ar fi vrut să se strecoare din nou sub birou.

— Serios? întrebă el, lungind cuvântul. Și pentru cine lucrezi?

Ești o actriță. O actriță!

— Pentru Stăpâna, spuse ea, forțându-se să vorbească. Stăpâna Sybil. Mi-a ordonat să vă găsesc, dar nu i-am spus nimic și nici nu-i voi spune. Nu vă faceți griji. Am... am bruiat undele radar și m-am asigurat că sateliții de supraveghere sunt îndreptați în partea opusă când treceți prin dreptul lor. Așa că nimeni nu vă poate găsi.

Șovăia, văzând cum patru persoane se zgâiau la ea, cu gura căscată.

— Doar ați observat că nu ați fost depistați, adăugă Cress.

Ridicând o sprânceană, Cinder se uită la Thorne, care izbucni în râs.

— Și noi, care credeam că Cinder a aruncat o vrajă asupra navelor! Deci, de fapt, *tu* ne ajutai?

Cinder se încruntă, iar Cress nu își dădea seama pe care dintre ei doi era supărată fata.

— Cred că-ți datorăm multe mulțumiri.

Cress dădu din umeri, stânjenită.

— N-a fost dificil. Cel mai greu a fost să vă găsesc, dar oricine ar fi putut să o facă. Lunarii se deplasează pe furiș, prin galaxie, de ani de zile.

— În schimbul predării mele se oferă o sumă îndeajuns de mare încât ai putea să cumperi o provincie în Japonia, spuse Cinder. Dacă cineva putea să ne găsească, până acum ne-ar fi detectat. Așa că mulțumesc!

Roșeața cuprinse gâtul lui Cress.

Thorne o înghionti pe Cinder.

— Bravo! O înmoi cu lingușeala! Bună strategie!

Cinder dădu ochii peste cap.

— Te contactăm fiindcă avem nevoie de ajutorul tău. Evident, avem nevoie de ajutor mai mult decât îmi închipuiam.

— Da, spuse Cress vehement, desfăcându-și părul pe care și-l înfășurase în jurul încheieturilor. Da. Vă ajut cu orice aveți nevoie.

Thorne radia.

— Vezi? De ce nu sunteți toți la fel de binevoitori?

A doua fată îl lovi în umăr și îi atrase atenția:

— Nici măcar nu știe ce vrem s-o rugăm.

Cress se uită la a doua fată pentru prima dată. Avea păr roșu, ondulat, o puzderie de pistrui pe nas și forme exagerat de pronunțate, în comparație cu ale lui Cinder, toată numai colțuri. Tânărul de lângă ea era mult mai înalt decât ceilalți. Avea păr castaniu, zburlit, cicatrici albe, care erau dovada a numeroase încăierări, și o vânătaie proaspătă pe maxilar.

Cress încercă să pară sigură pe ea.

— Cu ce aveți nevoie să vă ajut?

— Când am vorbit cu tine, în ziua balului, mi-ai spus că spionezi conducătorii pământeni și îi raportezi totul reginei Levana. Pe deasupra, știai că, odată ce Levana va deveni împărăteasă, plănuiește să-l asasineze pe Kai ca să obțină controlul total asupra Comunității și să-și folosească puterea pentru a lansa un atac pe scară largă asupra celorlalte țări pământene.

Cress dădu din cap, poate puțin prea îndârjit.

— Păi, vrem ca pământenii să afle cât de departe este dispusă să meargă ca să cârmuiască și Pământul, nu numai Comunitatea. Dacă restul conducătorilor ar afla că i-a spionat și că intenționează să le cotropească țările cu prima ocazie, nu ar tolera sub nicio formă această căsătorie. Nu ar accepta-o drept conducător mondial, nunta ar fi anulată și... cu puțin noroc, noi am avea șansa de a... Ei bine, țelul final este să o detronăm.

Cress își umezi buzele.

— Deci... ce vreți să fac eu?

— Dovezi. Am nevoie de dovezi despre planurile Levanei și despre faptele ei.

Căzând pe gânduri, Cress se cufundă în scaun.

— Am copii ale tuturor înregistrărilor video de supraveghere efectuate de-a lungul anilor. Ar fi simplu să le aleg pe cele mai incriminatoare și să vi le trimit prin canalul ăsta.

— Perfect!

— Dar ar fi probe circumstanțiale. N-ar dovedi decât că Levana este interesată de ceea ce fac ceilalți conducători, nu și că plănuiește o invazie. Nu cred că am dovezi concrete că dorește să-l ucidă pe Maiestatea Sa împăratul Kaito. În principiu, e vorba de bănuiala mea și de ce am dedus din spusele Stăpânei mele.

— Nu contează. Dă-ne tot ce ai. Levana ne-a atacat o dată. Nu cred că va fi greu să-i convingem pe pământeni că o s-o facă din nou.

Cress aprobă din cap, dar entuziasmul ei pălise. Își drese glasul:

— Stăpâna mea o să recunoască înregistrarea. O să-și dea seama că eu v-am dat-o.

Zâmbetul lui Cinder începu să pălească, iar Cress știa că nu era nevoie să explice. Ar fi fost ucisă pentru trădare.

— Îmi pare rău, spuse Cinder. Dacă te-am putea apăra de ea, am face-o, dar nu putem risca să venim pe Luna. Trecerea prin punctul de securitate...

Cuvintele se rostogoliră din gura lui Cress, împoldite de o rază de speranță:

— Nu sunt pe Luna! Nu trebuie să veniți pe Luna, nu sunt acolo!

Cinder privi camera din spatele lui Cress.

— Dar spuneai că nu poți să intri în contact cu Pământul, deci nu ești...

— Sunt la bordul unui satelit. Pot să vă dau coordonatele mele. Am verificat cu săptămâni în urmă dacă Rampionul vostru are angrenaj de cuplare compatibil sau cel puțin dacă dispune de capsula cu care sunt echipate navele astea. Voi încă mai aveți capsule spațiale, nu?

— Ești la bordul unui satelit? întrebă Thorne.

— Da. Programat să descrie o orbită polară de șaisprezece ore, în jurul Pământului.

— De cât timp locuiești acolo?

Își învârti șuvițele pe degete.

— De vreo șapte ani, mai mult sau mai puțin.

— De *șapte ani* stai singură?

— D... da.

Cress dădu din umeri.

— Stăpâna îmi aduce mâncare, apă și am acces la rețele, deci nu-i chiar așa de rău, dar... Ei bine...

— Dar ești prizonieră, îi încheie Thorne gândul.

— Prefer expresia „domniță la ananghie", murmură ea.

Un colț al gurii lui Thorne se ridică, schițând acea jumătate de zâmbet pe care Cress o văzuse în poza de absolvire a tânărului. Arăta șiret și plin de farmec.

Inima lui Cress se opri de emoție, dar, dacă ceilalți o observară topindu-se în scaunul ei, nu spuseră nimic.

Fata roșcată se lăsă pe spate și dispăru din cadru, însă Cress încă o auzea:

— Levana oricum ține morțiș să ne găsească.

— În plus, spuse Cinder, schimbând priviri cu însoțitorii ei, chiar vrem să lăsăm pe mâinile Levanei un om care știe cum să ne găsească nava?

Degetele lui Cress începură să o furnice acolo unde șuvițele strâns înfășurate îi întrerupeau circulația, dar nici nu observă.

Thorne își înclină capul într-o parte și o privi de dincolo de ecran.

— În regulă, domniță. Trimite-ne coordonatele tale!

Șase

— Continuăm cu servirea cinei. Maiestatea Sa lunară a fost de acord cu ospățul tradițional, alcătuit din opt feluri, care urmează ceremoniei, așa cum am discutat recent. Sugerez să începem cu patru bucăți de sashimi, urmate de o supă ușoară. Poate una din coadă de rechin, care cred că ar satisface atât gusturile tradiționale, cât și sensibilitatea modernă.

Organizatoarea de nunți tăcu. Atunci când nici Kai — așezat pe canapeaua din biroul lui, cu un braț pe ochi —, nici sfetnicul său, Konn Torin, nu obiectară, femeia își drese glasul și continuă:

— Pentru felul trei, m-am gândit să servim burtă de porc călită, servită cu mango verde. Asta ar face trecerea către antreul vegetarian, pentru care recomand *potol* cu semințe de mac, pe un pat de frunze de banane. Pentru al cincilea fel, am de gând să discut cu furnizorii, să ne aducă niște curry de crustacee, poate cu un minunat sos din nucă-de-cocos și lămâie verde. Maiestatea Voastră preferați homar, creveți sau scoici?

Kai își îndepărtă brațul de pe ochi suficient cât să se uite printre degete la planificatoarea de nunți. Tashmi Priya trecuse bine de patruzeci de ani, și totuși pielea ei nu părea să fi îmbătrânit nicio zi peste douăzeci și nouă de ani. Pe de altă parte, părul ei bătea spre cenușiu, iar lui Kai i se părea că în săptămâna asta femeia încărunțise mult, având în vedere că era responsabilă cu transmiterea dorințelor miresei celorlalți

planificatori de nunți. Kai nu subestima deloc stresul la care era supusă, lucrând cu regina Levana.

Din fericire, i se părea foarte, foarte pricepută în domeniul ei. Acceptase rolul de organizatoare a nunții regale fără să ezite niciun moment și nu se împotrivise deloc cererilor Levanei. Perfecționismul ei era evident în fiecare hotărâre pe care o lua, chiar și în felul în care apărea în public: machiată subtil și fără niciun fir de păr nelalocul lui. Această simplitate contrasta cu garderoba ei alcătuită din sariuri indiene tradiționale, croite din mătase bogată și cusute cu bijuterii colorate și broderii elaborate. Combinația îi dădea Priyei un aer regal, pe care Kai știa că, în clipa asta, *el* nu-l emana.

— Scoici, homar..., murmură el, străduindu-se să fie atent.

Renunțând, își acoperi ochii din nou.

— Nu, nu am nicio preferință. Vreau ce vrea Levana.

După un scurt interval de liniște, auzi unghiile femeii țăcănind pe portabilul ei.

— Poate discutăm despre meniu mai târziu. În ceea ce privește ceremonia, sunteți de acord cu dorința reginei ca prim-ministrul Africii, Kamin, să oficieze?

— Nu-mi vine în minte nimeni mai potrivit.

— Excelent! V-ați gândit la jurămintele de căsătorie?

Kai pufni:

— Șterge din jurăminte tot ce are legătură cu dragostea, respectul sau bucuria, și voi semna pe linia punctată.

— Maiestatea Voastră..., i se adresă Torin.

Venind din gura sfetnicului său, acest apelativ respectuos semăna cu o dojană.

Oftând, Kai se ridică. Torin ședea față în față cu Priya, ținând în mână un pahar bondoc. De obicei, sfetnicul nu bea, iar asta îi reaminti lui Kai că ei toți trăiau timpuri grele.

Se uită iar la Priya, a cărei expresie era impenetrabilă, profesională.

— Ce-mi sugerezi să scriu pentru jurăminte?

Pleoapele ei se încrețiră la colțuri, aproape într-o expresie de scuză, iar Kai presimți că urma să audă ceva groaznic.

— Maiestatea Sa lunară mi-a sugerat să vă scrieți singur jurămintele.

— Pe stelele mele!

Se trânti iar printre perne.

— Te rog! Orice, numai asta nu!

O ezitare.

— Ați vrea să le scriu eu în locul dumneavoastră, Maiestate?

— Asta face parte din fișa postului tău?

— Să mă asigur că această nuntă se desfășoară fără probleme *face parte* din fișa postului meu.

Kai ridică ochii spre ciucurii care ornau candelabrele atârnate din tavan. După ce echipa lui de securitate îi scotocise cu de-amănuntul biroul, timp de o săptămână, găsise un singur dispozitiv de înregistrare, mai mic decât o unghie, înfipt într-un candelabru. Singurul dispozitiv găsit. Fără îndoială, era lunar, și Kai avusese dreptate de la bun început: Levana îl spiona.

Fusese cercetată și reședința lui, deși acolo nu găsiseră nimic. Până azi, acestea erau singurele încăperi unde putea vorbi liber despre logodnica lui, deși în minte îi răsuna mereu o avertizare. Spera din tot sufletul că echipei de securitate nu-i scăpase nimic.

— Mulțumesc, Tashmi-*jiě*. O să mă gândesc la propunerea ta.

Dând din cap, Priya se ridică.

— După-amiază, mă întâlnesc cu furnizorul de produse alimentare. O să-l întreb dacă are vreo sugestie referitoare la felurile de mâncare rămase.

Kai se forță să se ridice, deși mișcarea asta i se păru surprinzător de dificilă. Stresul pe care îl îndurase în ultimele săptămâni îl făcuseră să piardă câteva kilograme, și totuși se simțea mai greoi decât niciodată, de parcă greutatea fiecărei persoane din Comunitate apăsa pe umerii lui.

— Îți mulțumesc pentru tot, spuse el, înclinându-se în timp ce ea strângea mostrele de culori și de stofe.

Priya îi întoarse plecăciunea.

— O să vorbim din nou mâine-dimineață, înainte de sosirea taumaturgului Park.

El gemu, exasperat:

— O să vină mâine?

Torin tuși, prevenindu-l.

— Adică... e fantastic! A fost o plăcere să-l primesc aici!

Ieșind, Priya zâmbi fugar.

Reținându-și un oftat sonor, Kai se pleoști iar pe canapea. Știa că se purta copilărește, dar simțea că avea dreptul să se răzvrătească din când în când, mai ales aici, în intimitatea propriului birou. Peste tot trebuia să zâmbească și să declare cât de nerăbdător era ca această nuntă să aibă loc, cât de benefică urma să fie această alianță pentru Comunitate. Trebuia să repete că nu avea nicio îndoială că însurătoarea cu regina Levana avea să slujească la unirea poporului pământean cu cel lunar, așa cum nu se mai întâmplase de secole, și că, fără îndoială, rezultatul avea să fie o apreciere și înțelegere sporite a fiecărei culturi în parte. Că era primul pas către spulberarea urii și ignoranței, care dominau de ani buni. Dar pe cine își închipuia el că prostea?

O ura pe Levana. Se ura pe sine pentru că cedase în fața ei. Ura faptul că tatăl său reușise să țină piept ani de zile atât reginei, cât și amenințărilor sale cu războiul, dar, la câteva *săptămâni* după încoronare lui, el, Kai, distrusese totul.

Urâse faptul că regina Levana plănuise toate astea încă de la anunțul că împăratul Rikan, tatăl lui Kai, era bolnav. Iar Kai îi căzuse în plasă.

Ura faptul că ea avea să câștige.

Cuburile de gheață din paharul lui Torin se ciocniră când sfetnicul se aplecă spre el.

— Sunteți palid, Maiestatea Voastră. Pot să vă ajut cu ceva? Vreți să vorbim?

Kai își dădu într-o parte părul de pe frunte.

— Fii sincer, Torin. Crezi că fac o greșeală?

Torin se gândi mult la răspuns, apoi puse paharul deoparte.

— Șaisprezece mii de pământeni au fost uciși când Luna ne-a atacat. Șaisprezece mii de morți, în doar câteva ore. Asta s-a întâmplat acum unsprezece zile. Nu pot ști câte vieți au fost salvate datorită compromisului dumneavoastră cu Levana.

Își împreună palmele în poală.

— Și nu putem uita câte vieți vor fi salvate odată ce vom avea acces la antidotul pentru letumoză.

Aceleași argumente și le tot repeta și Kai. Făcea ce trebuia. Salva vieți. Își proteja poporul.

— Știu că faceți un mare sacrificiu, Maiestatea Voastră.

— Chiar știi?

Umerii împăratului se încordară.

— Bănuiesc că va încerca să mă omoare, după ce obține ce-și dorește. După încoronare.

Torin părea uimit, dar Kai avea impresia că, de fapt, nu-i spusese o noutate.

— Nu vom permite să se întâmple așa ceva, declară Torin.

— Putem s-o împiedicăm?

— Căsătoria dumneavoastră nu va fi o condamnare la moarte. Avem timp să găsim o modalitate. Ea... încă dorește un moștenitor.

Kai se strâmbă:

— Slabă consolare!

— Știu. Dar asta înseamnă că sunteți prețios pentru ea, cel puțin pentru un timp.

— Mă îndoiesc. Știi ce reputație au lunarii. Nu sunt sigur că Levanei îi pasă câtuși de puțin cine este tatăl copilului, atât timp cât naște. Oare prințesa Selene nu s-a născut fără să se știe cine era tatăl? Nu sunt convins că Levana are nevoie să fac mai mult decât să spun „da" la altar și să-i dau coroana pe tavă.

Deși nu-i plăcea nicidecum să recunoască acest adevăr, gândul de a renunța la coroană aproape că-l alina.

Torin nu încercă să-l contrazică. Se mulțumi să dea din cap.

— Dar Comunitatea are nevoie de Maiestatea Voastră și va avea și mai multă nevoie când Levana va deveni împără-teasă. Maiestatea Voastră, nu voi îngădui să vi se întâmple nimic rău.

Îi vorbise aproape părintește. Kai simțea afecțiune în tonul lui, când, în mod normal, sfetnicul lui vorbea cu răbdare și frustrare mascată. Într-un fel, Kai simțea că, după ce murise tatăl său, Torin devenise adevăratul împărat. Torin era puternic, hotărât, știa întotdeauna ce era cel mai bine pentru țară. Dar acum, uitându-se la sfetnicul său, impresia lui Kai începea să se schimbe. Acesta îl privea într-un fel cu totul nou. În ochii bărbatului se citea respect. Sau admirație. Poate chiar încredere.

Își îndreptă spatele.

— Ai dreptate. Hotărârea a fost luată și trebuie să merg înainte. Nu mă ajută cu nimic dacă aștept să fiu călcat în picioare de toanele Levanei. Trebuie să găsesc o cale să mă apăr de ea.

Torin dădu din cap, aproape zâmbind.

— O să găsim noi ceva.

Pentru un moment, Kai se simți de-a dreptul însuflețit. Torin nu era optimist din fire. Dacă el credea că exista o soluție, atunci Kai era de aceeași părere. Avea să găsească o soluție ca să rămână în viață, o soluție ca să-și apere țara, chiar și după ce atrăsese asupra lor blestemul unei împărătese tiranice. O soluție ca să se protejeze de o femeie capabilă să-i controleze gândurile dintr-o clipire.

Chiar și în calitate de soț, plănuia să o înfrunte în continuare, atât timp cât îi stătea în putință.

Androidul Nainsi, asistentul lui Kai, apăru în ușa biroului, aducând o tavă cu ceai de iasomie și prosoape de toaletă fierbinți. Lumina senzorului său clipi.

— Doriți rapoartele zilnice, Maiestatea Voastră?

— Da, mulțumesc. Intră!

Luă un prosop de pe tavă, în timp ce androidul trecea pe lângă el, alunecând pe șenile. Bumbacul fierbinte îi arse degetele.

Nainsi așeză tava pe biroul lui Kai, se răsuci spre el și spre Torin. Îi prezentă împăratului rapoartele zilnice, care, din fericire, nu aveau nimic de-a face cu jurămintele de nuntă sau cu ospățul alcătuit din opt feluri de mâncare.

— Taumaturgul lunar Aimery Park va sosi mâine, la ora 15:00, împreună cu paisprezece membri ai Curții lunare. O listă cu numele musafirilor și cu titlurile acestora v-a fost trimisă pe portabil. Cina de bun-venit va începe la ora 19:00, urmată de petrecerea cu cocktailuri. Tashmi Priya va fi de față atât la cină, cât și la petrecerea cu cocktailuri, ca să discute cu taumaturgul Park despre planurile de nuntă. I-am transmis Maiestății Sale lunare o invitație de a ni se alătura pe ecranul de conferință, dar oferta noastră nu a fost acceptată.

— Cât de dezamăgitor! rosti tărăgănat Kai.

— Ne așteptăm ca protestatarii să apară din nou în fața palatului, la sosirea Curții lunare. E foarte posibil ca protestul

să se prelungească până la ceremonia nupțială. Am luat măsuri de întărire a armatei, începând de mâine-dimineață, ca să asigurăm siguranța musafirilor noștri. O să vă previn dacă protestele devin violente.

— Crezi că vor fi violente?

— Nu, Maiestatea Voastră. Șeful echipei de securitate a palatului a afirmat că este doar o măsură de prevedere.

— Perfect. Continuă!

— Raportul săptămânal referitor la letumoză estimează că au avut loc 30 000 de decese în timpul săptămânii din 3-10 septembrie, în întreaga Comunitate Orientală. Echipa de cercetare a palatului nu a înregistrat progrese în elaborarea antidotului.

Kai și Torin schimbară o privire tristă. *Treizeci de mii de morți.* Aproape că dorea ca nunta să aibă loc mâine, ca să pună mâna mai repede pe antidotul Levanei.

— Am primit vești că Republica Americană, Australia și Federația Europeană au declanșat căutarea soldaților lunari responsabili de atacuri și pretind că au luat mai mulți suspecți drept prizonieri de război. Până acum, Luna nu a amenințat cu represalii și nu a încercat să negocieze eliberarea lor. Iar o înțelegere încheiată anterior stipulează ca toți soldații să părăsească Pământul după ceremonia de încoronare, din data de 25 septembrie.

— Să sperăm că situația nu se va schimba, mormăi Kai. Alianța asta n-are nevoie de alte complicații politice.

— O să vă țin la curent, Maiestate. Ultima informație de raportat este că Samhain Bristol, parlamentar din Toronto, Provincia Canada de Est, din Marea Britanie, a refuzat invitația la nuntă deoarece nu acceptă ca regina lunară Levana să devină lider mondial în cadrul Uniunii Pământene.

Torin oftă, iar Kai, exasperat, ridică privirea în tavan.

— Pe toate stelele! Oare Samhain își închipuie că o consideră cineva un lider potrivit?

— Nu-l putem învinovăți pentru atitudinea lui, Maiestate, spuse Torin — deși Kai îi auzea limpede iritarea din glas —, și nici pentru dorința de a face această declarație. Datoria lui este să se îngrijească de propriul popor.

— Știu, dar, dacă declarația lui va da startul unor reacții similare printre liderii Uniunii, Levana va spumega de furie. Îți imaginezi cum ar reacționa dacă *nimeni* nu ar veni la nuntă?

Kai își trase pe față prosopul, care între timp se răcise, și continuă:

— O s-o considere o ofensă la adresa ei. Dacă vrem să evităm un alt atac, nu e bine să o supărăm.

— Sunt de acord, încuviință Torin, ridicându-se și aranjându-și sacoul. O să programez o comunicare cu Bristol-*dàren*, să vedem dacă putem ajunge la un compromis. Sugerez să păstrăm deocamdată secretul asupra acestei informații, ca să nu le dăm celorlalți invitați idei nedorite.

— Mulțumesc, Torin!

Kai se ridică și răspunse plecăciunii lui Torin, iar sfetnicul părăsi biroul. Kai rezista cu greu dorinței de a se lăsa să cadă iar pe canapea. Avea o altă întrevedere peste treizeci de minute și mai erau planuri de revizuit, rapoarte de citit, de răspuns la comunicări și...

— Maiestatea Voastră!

Kai tresări.

— Da, Nainsi?

— Există un raport despre care sunt de părere că e mai bine să-l discutăm între patru ochi.

Tânărul clipi. Erau foarte puține subiecte pe care nu le discuta cu Torin.

— Ce s-a întâmplat?

— Sinapsele mele de securitate au descoperit ceva care o implică pe Linh Cinder.

Inima i se strânse. Era vorba despre acel subiect, acel unic subiect pe care nu-l putea discuta nici măcar cu Torin, cel mai de încredere sfetnic al său. De fiecare dată când auzea numele fetei, Kaito era cuprins de o panică abia stăpânită, încredințat că Cinder fusese găsită și capturată. Că fusese ucisă. Chiar dacă ar fi trebuit să se bucure că fugara cea mai căutată din țara lui fusese capturată, gândul acesta îl îmbolnăvea.

— Ce-i cu ea? întrebă împăratul, aruncând prosopul pe tavă și cocoțându-se pe brațul canapelei.

— Am dedus că a fost în Rieux, Franța.

Gândurile negre se evaporară la fel de repede cum apăruseră. Simțind apropierea unei dureri de cap, Kai își masă rădăcina nasului, ușurat că Cinder rămânea de negăsit. Asta însemna că încă era în siguranță.

— Rieux, Franța, repetă el.

Toată lumea știa că nava la bordul căreia se afla Cinder trebuia să se întoarcă pe Pământ, la un moment dat, pentru combustibil și muncă de întreținere. Faptul că fata alesese un oraș mic pentru a ateriza pe Pământ nu i se părea nicidecum suspect.

— Continuă!

— Când Linh Cinder a înlăturat cipul care a anulat temporar programarea mea, i-am transmis informația despre Michelle Benoit.

— Pilotul?

Kai aproape că memorase informațiile pe care Nainsi le adunase referitor la oricine avea chiar și cea mică legătură cu prințesa Selene. Michelle Benoit fusese unul dintre principalii suspecți bănuiți că o ascundeau pe prințesă.

— Da, Maiestatea Voastră. Linh Cinder cunoştea numele şi legăturile anterioare ale lui Michelle cu armata europeană.

— Şi ce-i cu asta?

— După ce s-a retras din activitate, Michelle Benoit a cumpărat o fermă. Ferma se află lângă Rieux, Franța, iar pe acea proprietate a aterizat nava furată.

— Deci Cinder s-a dus acolo pentru că... Crezi că o căuta pe prințesa Selene?

— Asta este presupunerea mea, Maiestatea Voastră.

Kai sări în picioare și începu să măsoare încăperea cu pasul.

— A vorbit cineva cu Michelle Benoit? A fost interogată? A văzut-o pe Cinder? A vorbit cu ea?

— Îmi pare rău, Maiestatea Voastră, dar Michelle Benoit a dispărut acum patru săptămâni.

Kai rămase pironit locului.

— A dispărut?

— La fel şi nepoata ei, Scarlet Benoit. Ştim doar că s-a urcat într-un tren cu levitație magnetică, în Toulouse, cu destinația Paris.

— Nu le putem lua urma?

— Cipul de identitate al lui Michelle Benoit a fost găsit în casa ei, în ziua în care a dispărut. Aparent, cipul de identitate al lui Scarlet Benoit a fost distrus.

Kai se pleoști. Încă o fundătură.

— Dar de ce s-ar duce Cinder acolo? De ce ar fi interesată să o găsească pe prințesă?

Șovăi.

— Sau poate că încearcă să mă ajute.

— Nu vă pot urmări raționamentul, Maiestate.

Se întoarse din nou cu fața spre Nainsi.

— Poate că încearcă să mă ajute. Cinder ştie că, dacă o găseşte pe prințesă, domnia Levanei se va sfârși. Nu va trebui

să mă însor cu ea. Va fi, probabil, ucisă pentru trădare. Cinder și-a riscat viața ducându-se la fermă, și totuși s-a dus... Poate că a făcut-o pentru mine.

Ventilatorul lui Nainsi vâjâi, apoi androidul spuse:

— Aș sugera o explicație alternativă: motivele lui Linh Cinder pornesc de la dorința reginei Levana de a o găsi și a o ucide.

Roșind, tânărul împărat plecă privirea spre covorul țesut manual, aflat sub picioarele lui.

— Da. Sau de asta.

Dar nu putea să scape de senzația că noul obiectiv al lui Cinder nu avea legătură doar cu autoapărarea. La urma urmei, venise la bal ca să-l avertizeze despre căsătoria cu regina Levana și acea decizie o adusese aproape de pieire.

— Crezi că a aflat ceva despre prințesă? întrebă Kai.

— Nu pot da un răspuns cert.

Împăratul dădu ocol biroului și privi îndelung orașul ce se întindea sub fereastra biroului său. Sticla și oțelul străluceau în lumina după-amiezii.

— Află tot ce poți despre Michelle Benoit! Poate că Cinder găsește ceva. Poate că prințesa Selene este vie.

Speranța îi dădea aripi, tot mai vie cu fiecare moment. Lăsase deoparte căutarea prințesei cu săptămâni în urmă, când viața lui devenise prea agitată ca să mai dea atenție altor lucruri în afară de împiedicarea războiului, potolirea furiei reginei Levana, pregătirea lui pentru o viață alături de ea, ca soț... Spera să aibă suficient de mult noroc încât să nu fie ucis înainte de prima lor aniversare a căsătoriei.

Fusese atât de ocupat, încât uitase de ce o căutase pe Selene.

Dacă trăia, prințesa ar fi fost moștenitoarea de drept a tronului lunar. Ar fi putut pune capăt domniei Levanei.

I-ar fi putut salva pe toți.

Șapte

Doctorul Dmitri Erland se cocoță pe marginea patului de hotel, iar pătura uzată, de bumbac, i se înfășurase în jurul gleznelor. Atenția lui era îndreptată spre ecranul înclinat, montat pe perete, al cărui sunet se întrerupea imprevizibil și a cărui imagine tremura și pâlpâia când ți-era lumea mai dragă. Spre deosebire de cea mai recentă ocazie când un reprezentant lunar venise pe Pământ, cu acest prilej sosirea fusese mediatizată la nivel internațional. De data asta, scopul vizitei nu putea fi ascuns.

Maiestatea Sa regina obținuse ce dorise. Urma să devină împărăteasă.

Deși regina Levana urma să-și facă apariția abia în apropierea zilei celei mari, taumaturgul Aimery Park avea să sosească înaintea ei, în semn de „bunăvoință" față de populația Comunității Orientale și a planetei Pământ. Și, fără îndoială, ca să se asigure că toate pregătirile de nuntă erau pe gustul Maiestății Sale.

Nava spațială de un alb strălucitor, decorată cu rune, sosise pe platforma de aterizare a Palatului Noului Beijing în urmă cu cincisprezece minute și încă nu existau indicii că ușa s-ar deschide. În fundal, un jurnalist din Uniunea Africană trăncănea despre detalii banale ale nunții și încoronării: câte diamante avea coroana împărătesei, lungimea culoarului, numărul

de musafiri așteptați și, bineînțeles, se menționa încă o dată că prim-ministrul Kamin fusese ales să oficieze ceremonia.

Doctorul se bucura de un singur efect al acestei logodne: toată vâlva iscată îndepărtase atenția mass-mediei de la domnișoara Cinder. Sperase ca ea să aibă înțelepciunea de a profita de această distragere bine-venită și să vină *repede* la el, dar asta încă nu se întâmplase. Era nerăbdător și se îngrijora în privința fetei, dar nu putea face altceva decât să aștepte în deșertul ăsta izolat, să continue cercetarea și să facă planuri pentru ziua în care, în sfârșit, truda lui avea să dea roade.

Plictisit de transmisie, Erland își scoase ochelarii, suflă pe lentile și le șterse cu tricoul.

Aparent, pământenii uitau iute de prejudecăți când venea vorba de o nuntă regală sau poate că erau prea înspăimântați ca să vorbească liber despre lunari și tirania lor, mai ales că, pentru pământeni, atacurile lupilor-hibrid era încă vie. Pe lângă asta, de la anunțul nunții regale, cel puțin doi reprezentanți ai mass-mediei internaționale, care declaraseră că alianța era o greșeală monumentală — un administrator de rețea din București-pe-Mare și un editor de știri din Buenos Aires —, își puseseră capăt zilelor.

Doctorul Erland bănuia că era un mod diplomatic de a spune: „Uciși de lunari, dar cine poate s-o dovedească?".

Toată lumea gândea același lucru, indiferent dacă o spuneau sau nu. Regina Levana era o criminală și o tirană, iar această nuntă avea să-i ducă la pieire.

Dar mânia doctorului era domolită de gândul că era ipocrit.

Levana, o criminală?

Păi, el o ajutase să devină criminală.

De ani de zile — de o viață, i se părea lui —, se număra printre cei mai buni oameni de știință din echipa de cercetare în domeniul ingineriei genetice lunare. El făcuse unele dintre

cele mai mari descoperiri, pe vremea când Channary încă era regină, înainte de domnia Levanei, înainte de uciderea lui Crescent Moon, înainte ca prințesa Selene să fie răpită și dusă pe Pământ. Erland reușise cel dintâi să combine materialul genetic al unui lup arctic cu cel al unui băiat de zece ani. Astfel, omul dobândea nu numai multe calități fizice pe care doctorul deja le perfecționase, dar și instinctul de fiară.

În unele nopți, încă auzea în vis urletele băiatului.

Erland se cutremură. Trăgându-și pătura peste picioare, își îndreptă iarăși atenția către transmisie.

În sfârșit, ușa navei spațiale se deschise. Lumea întreagă văzu rampa lovind platforma de aterizare.

Mai întâi, din navă ieșiră o mulțime de nobili lunari, înveșmântați în mătăsuri în culori vii și în stofe vaporoase. Femeile purtau bonete cu văluri. Întotdeauna, văluri. Devenise o modă în timpul domniei reginei Channary, care, la fel ca sora ei, refuzase să-și dezvăluie fața în public.

Erland se aplecă mai mult spre ecran. Se întreba dacă putea să recunoască vreun fost coleg sub veșmintele acelea.

Nu descoperi niciunul. Trecuseră prea mulți ani și exista probabilitatea ca toate detaliile despre colegii săi, pe care le memorase, să fi fost generate de farmecul lunar. Când se găsea înconjurat de Curtea lunară, atât de vanitoasă, Erland însuși răspândea iluzia că era mai înalt decât în realitate.

Privi ecranul: din navă ieșiră paznicii personali, urmați de cinci taumaturgi de al treilea rang, îmbrăcați în haine negre, brodate. Toți erau chipeși — așa cum prefera regina —, chiar și fără să folosească farmecul, deși bănuia că puțini dintre ei se născuseră având un chip atât de frumos. Mulți din colegii lui de pe Luna aveau afaceri bănoase: practicau chirurgia plastică, ajustau nivelurile de melatonină și efectuau reconstrucții

corporale asupra taumaturgilor și asupra candidaților la postul de paznic regal.

Dintotdeauna îi plăcuse zvonul că pomeții lui Sybil Mira erau făcuți din țevi reciclate de instalații.

Taumaturgul Aimery apăru ultimul, părând relaxat și arogant. Roba sa stacojie, somptuoasă se potrivea de minune cu pielea lui închisă la culoare. Se apropie de împăratul Kaito și de șirul de sfetnici și președinți care așteptau, apoi salută respectuos.

Doctorul Erland clătină din cap. Bietul împărat Kai! Abia își începuse domnia, că fusese aruncat în groapa cu lei.

Un ciocănit timid răsună în ușă, făcându-l pe doctorul Erland să tresară.

Își irosea timpul cu procesiuni lunare și alianțe regale care, cu puțin noroc, nu aveau să se încheie niciodată. Ce bine ar fi fost dacă Linh Cinder n-ar mai fi hoinărit în jurul Pământului și i-ar fi urmat instrucțiunile!

Se ridică și închise ecranul. Dacă-și mai făcea atâtea griji, urma să se îmbolnăvească de ulcer.

În hol era un băiețel care nu avea mai mult de doisprezece-treisprezece ani, cu părul negru, tuns scurt. Pantalonii lui scurți îi atârnau mai jos de genunchi și aveau tivuri zdrențuite, iar picioarele încălțate în sandale erau pline de nisip fin, care acoperea totul în acest oraș.

Stătea prea țanțoș, de parcă încerca să dea impresia că nu era deloc agitat.

— Am o cămilă de vânzare, îi zise băiatul. Am auzit că ești interesat să cumperi.

Vocea îi tremură când pronunță ultimul cuvânt.

Doctorul Erland își lăsă ochelarii să-i alunece până în vârful nasului. Adevărat, băiatul era costeliv, dar nu părea înfometat.

Pielea lui arăta sănătoasă, ochii — strălucitori și vii. Peste un an-doi, avea să-l întreacă pe Erland în înălțime.

— Are o cocoașă sau două? se interesă el.

— Două. Și nu scuipă niciodată.

Erland își înclină capul într-o parte. Trebuia să fie atent cui îi dezvăluia limbajul său codificat, dar se părea că veștile se răspândeau repede, ajungând chiar și în oazele învecinate. Toată lumea știa că bătrânul doctor nebun căuta lunari dornici să-l ajute la experimente și că îi plătea pentru acest ajutor.

Bineînțeles, obținerea statutului de semicelebritate, laolaltă cu anunțurile Comunității, care îl declaraseră o persoană căutată de autorități, nu îi dăunaseră. Erland credea că mulți oameni care veneau să-i bată la ușă erau doar curioși să-l vadă pe lunarul care se infiltrase printre angajații unui palat pământean... și ajutase o adevărată celebritate, pe Linh Cinder, să evadeze din închisoare.

Ar fi preferat anonimatul, dar situația din prezent îl ajuta să obțină mereu noi subiecți de testare. Avea nevoie de ei, dacă voia să reproducă antidotul pentru letumoză, descoperit de oamenii de știință lunari.

— Intră! îl invită doctorul, pășind iar în cameră.

Deschise dulapul pe care-l transformase într-un minilaborator personal. Fiole, eprubete de testare, vase Petri, seringi, scanere, produse chimice, toate fuseseră etichetate cu grijă.

— Nu pot să te plătesc în univi, spuse Erland, punându-și o pereche de mănuși de latex. Dar pot să fac troc. Ce anume îți trebuie? Mâncare, apă, haine? Sau, dacă poți aștepta să primești plata pentru șase probe de sânge recoltate consecutiv, pot să-ți aranjez un drum în Europa, doar dus, fără documente.

Deschise un sertar și luă un ac din vasul cu lichid de sterilizare.

— Poți să-mi dai medicamente?

Erland întoarse capul. Băiatul abia dacă făcuse doi pași în cameră.

— Închide ușa, să nu intre muștele!

Băiatul se supuse. Acum era atent la acul doctorului.

— De ce-ți trebuie medicamente? Ești bolnav?

— Pentru fratele meu.

— Și el e tot lunar?

Băiatul căscă ochii. Deși doctorul Erland nu înțelegea motivul, așa se întâmpla de fiecare dată când el folosea cuvântul „lunar" cât se poate de degajat. Dorea să primească numai lunari, așa că numai lunarii îi băteau la ușă.

— Nu te speria, mormăi Erland. Sigur știi că și eu sunt lunar.

Își folosi iute farmecul lunar, ca să-i dovedească băiatului că spunea adevărul. În urma unei manipulări simple, băiatul văzu în locul doctorului o versiune mai tânără a acestuia, dar numai pentru o clipă.

Deși de când ajunsese în Africa manipula bioelectricitatea mai mult decât de obicei, constata că asta îl epuiza din ce în ce mai mult. Mintea lui nu mai era la fel de puternică precum altădată și de ani de zile nu își mai folosea constant harul lunar.

Cu toate astea, farmecul avu efect. Acum, fiind cât de cât convins că doctorul Erland nu avea să-i trimită pe el și familia lui pe Luna, ca să fie executați, băiatul se mai relaxă.

Și totuși nu se apropie.

— Da, fratele meu este lunar. Dar e scoică.

De data asta, ochii lui Erland se făcură mari.

O scoică!

Așa ceva chiar că avea valoare. Deși mulți lunari veneau pe Pământ ca să-și protejeze copiii lipsiți de harul lunar, să-i găsească pe acei copii se dovedea a fi mai dificil decât se așteptase

Erland. Se ascundeau foarte bine printre pământeni și nu voiau să renunțe la deghizarea lor. Se întreba dacă măcar jumătate dintre ei își cunoșteau originea.

— Câți ani are? întrebă doctorul, punând seringa pe masă. Aș plăti dublu pentru o mostră de sânge de-a lui.

Văzând entuziasmul lui Erland, băiatul făcu un pas înapoi.

— Are șapte ani. Dar e bolnav.

— Ce boală are? Aș putea să-i dau tranchilizante, diluanți de sânge, antibiotice...

— Letumoză, domnule. Aveți medicamente pentru așa ceva?

Doctorul Erland se încruntă.

— Letumoză? Nu, nu. Imposibil. Spune-mi ce simptome are. O să-mi dau seama de ce suferă.

Băiatul era iritat fiindcă i se spusese că greșea, dar acum parcă simțea un strop de speranță.

— Ieri după-masă i-a apărut o erupție pe corp. Avea vânătăi pe brațe, ca și când s-ar fi bătut. Când s-a trezit azi-dimineață, fruntea îi ardea, dar zicea că-i e frig, chiar și pe căldura asta. Mama noastră văzut că pielea de sub unghii i se albăstrise, exact ca la molimă.

Erland ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

— Zici că leziunile alea au apărut ieri și azi-dimineață unghiile i se albăstriseră?

Băiatul dădu din cap.

— Chiar înainte să vin încoace, pe erupția aia i-au apărut bășici pline cu sânge.

Băiatul se crispă.

În mintea doctorului răsună un semnal de alarmă. Căuta o explicație. Primele simptome descrise păreau să indice instalarea letumozei, dar până acum nu auzise niciodată de vreun caz care să parcurgă atât de rapid cele patru stadii ale bolii. Și nu

mai văzuse vreo erupție pe care să fi apărut bășici pline cu sânge.

Deși detesta să ia în calcul această posibilitate, se așteptase ca așa ceva să se întâmple. Era îngrozit.

Dacă băiatul spunea adevărul și fratele său contractase letumoză, atunci era posibil ca boala să fi suferit o mutație.

Iar dacă până și un lunar prezenta simptome...

Erland înșfăcă basca de pe birou și și-o potrivi pe capul chel.

— Du-mă la el!

Opt

Cress abia dacă simțea apa fierbinte șiroindu-i pe cap. De dincolo de baie, din toate ecranele răsuna asurzitor o arie de operă din a doua eră. Cu vocea pătrunzătoare a solistei în urechile ei, bucurându-se de plăcerea dușului, Cress era starul, domnița, centrul acelui univers. Cânta din toată inima aceeași arie, oprindu-se doar ca să se pregătească pentru crescendo.

Nu memorase toată traducerea libretului, dar emoțiile care însoțeau acele cuvinte erau cât se poate de clare.

Suferință. Tragedie. Dragoste.

Pielea i se făcu de găină, în ciuda apei fierbinți. Își duse o mână la piept, copleșită.

Durere. Singurătate. *Dragoste.*

Totul se învârtea în jurul dragostei. Dragostea adevărată, precum cea despre care se cânta în a doua eră. Aceea care umplea sufletul unui om. Aceea în numele căreia se fac gesturi mărețe și sacrificii. Dragostea irezistibilă și atotcuprinzătoare.

Vocea femeii crescu în intensitate, odată cu viorile și violoncelele. Cress susținu nota cât de mult putu, bucurându-se de cântecul care o învăluia, umplând-o cu forța lui.

Rămase fără aer, amețită. Gâfâind, se sprijini de peretele dușului.

Crescendoul se risipi într-un final simplu, plin de dor, tocmai când apa începea să se împuțineze. Toate dușurile lui Cress erau cronometrate, așa încât să se asigure că rezervele de

apă nu se terminau înainte de următoarea vizită de aprovizionare a Stăpânei Sybil.

Fata se lăsă să alunece în josul peretelui, cuprinzându-și genunchii cu mâinile. Constatând că avea lacrimi pe obraji, își acoperi fața cu palmele și râse.

Purtarea ei era ridicol de melodramatică, dar nu se simțea stânjenită.

Azi era ziua cea mare. Cu aproape paisprezece ore în urmă, de când acceptaseră să o salveze, fata urmărise îndeaproape traiectoria navei Rampion și observase că nu se abătuseră din drum. Rampion avea să se intersecteze cu traiectoria satelitului ei peste aproximativ o oră și cincisprezece minute pământene.

Avea să se bucure de libertate, urma să aibă prieteni și un țel. Și avea să fie alături de *el*.

În camera alăturată, soloul de operă începu din nou, încet și plin de dor.

— Mulțumesc, le șopti Cress spectatorilor imaginari, care aplaudau frenetic.

Se închipuia ridicând un buchet de trandafiri ce-i fusese aruncat pe scenă și mirosindu-i, chiar dacă habar nu avea cum miros trandafirii.

Odată cu gândul ăsta, fantezia ei se risipi.

Oftând, se ridică de pe podeaua cabinei de duș înainte ca vârfurile șuvițelor de păr să-i fie atrase în gaura de scurgere.

Părul ei atârna greu. Îi venea ușor să-l ignore atunci când era absorbită de un astfel de solo, dar acum greutatea lui amenința să o doboare și o durere surdă, ivită la ceafă, i se răspândea în cap.

Nu era o zi potrivită pentru dureri de cap.

Își ridică vârfurile șuvițelor cu o mână, ușurând puțin greutatea agățată de pielea capului, și le stoarse câteva minute,

smoc cu smoc. Ieșind de la duș, luă prosopul — o chestie cenușie, mizerabilă, veche și uzată la colțuri.

— Micșorează volumul! țipă fata în camera principală.

Muzica de operă se stinse. Câțiva ultimi stropi prelinși din capul de duș căzură pe podea.

Cress auzi sunetul unui apel.

Își stoarse iarăși părul în pumni. Se înfășură în prosop. Greutatea părului încă o trăgea spre podea, dar nu la fel de mult ca înainte.

În camera principală, toate ecranele, cu excepția ecranului COM-D, afișau o scenă din spectacolul de operă înregistrat. În imagine se zărea un prim-plan al feței cântăreței de operă, încărcată de machiaj. Sprâncenele ei erau conturate cu creionul dermatograf. Femeia avea o claie de păr roșcat, pe care trona o coroană de aur.

Ecranul COM-D afișa un mesaj nou.

DIN PARTEA UTILIZATORULUI: MECANICUL. TIMP DE SOSIRE ESTIMAT: 68 DE MINUTE.

Cress ameți de bucurie. Era adevărat! Veneau să o salveze.

Aruncă prosopul pe podea și luă rochia mototolită, pe care o purtase mai devreme. Era puțin cam prea strâmtă și prea scurtă, pentru că Sybil i-o adusese când fata avea treisprezece ani și o purtase până o tocise. Chiar dacă nu avea multe haine, era rochia ei preferată.

O trase peste cap și intră iar în baie, ca să înceapă lungul proces de pieptănare a buclelor ude. La urma urmei, voia să arate prezentabil.

Ba nu, de fapt, voia să arate *irezistibil*, dar nu avea rost să se agațe de gândul ăsta. Nu avea farduri, bijuterii, parfumuri, nici haine potrivite, ci doar lucruri de bază, esențiale pentru igiena

zilnică. Era palidă ca luna. Odată uscat, părul i se încrețea, indiferent cum îl aranja. După ce se privi un moment în oglindă, se hotărî să-l împletească. Doar așa putea spera să-l îmblânzească puțin.

Tocmai îl împărțise în trei, la ceafă, când vocea Micuței Cress ciripi:

— Soră mai Mare!

Cress încremeni. Își privi ochi mari, reflectați în oglindă.

— Da?

— Am detectat nava Stăpânei. Sosirea este estimată peste douăzeci și două de secunde.

— Nu, nu, nu! *Nu azi*, sâsâi fata printre dinți.

Dând drumul șuvițelor de păr, țâșni în camera principală. De data asta, puținele ei lucruri nu erau împrăștiate pe podea și pe mese, deoarece le împachetase pe toate frumos, într-un sertar așezat pe patul ei. Rochii, șosete și lenjerie de corp împăturite cu grijă, lângă piepteni, clame de păr și pachetele cu mâncare pe care le mai avea de la ultima vizită a lui Sybil. Aranjase până și perna ei preferată, punând pătura deasupra.

Totul o dădea de gol: era clar că intenționa să evadeze.

— Pe stelele mele!

Se întinse și înșfăcă sertarul, trăgându-l pe podea. Smulse pătura și perna și le aruncă pe saltea, pe urmă târâi sertarul greu către birou, de unde-l luase.

— *00:14, 00:13, 00:12*, cânta Micuța Cress, în timp ce fata se străduia să bage sertarul la locul lui.

Nu se închidea.

Cress se lăsă pe vine lângă el, privind șinele laterale ale sertarului. După șapte secunde de chin, reuși să-l închidă. Apa din părul ei încă ud i se prelingea pe ceafă.

Trăgând o șuviță de păr care se blocase în sertar, netezi așternuturile cât de bine putu.

— Stăpâna a sosit. Cere extinderea clemei de cuplare.

— Vin, anunță Cress, repezindu-se către ecranul rampei de îmbarcare și tastând codul.

Se întoarse în cameră, în timp ce clema se întinse în afară. Nava lui Sybil se conectă la satelit, iar oxigenul umplu spațiul.

Cântăreața de operă încă era vizibilă pe ecrane, așa că Stăpâna urma să se supere deoarece Cress își pierdea timpul cu așa ceva, dar cel puțin nu era...

Fata exclamă îngrozită, cu ochii la ecranul care ieșea în evidență față de restul. Proiecta mesajul luminos, verde, pe un fundal negru:

DIN PARTEA UTILIZATORULUI: MECANICUL. TIMP DE SOSIRE ESTIMAT: 68 DE MINUTE.

Auzi pașii lui Sybil apropiindu-se și țâșni în partea opusă a camerei. Închise ecranul tocmai în clipa în care ușa satelitului se deschise cu un șuierat.

Cu inima cât un purice, Cress se răsuci pe călcâie și zâmbi.

Din prag, Sybil o privi drept în ochi. Deja îi arunca o căutătură urâtă, dar lui Cress i se păru că ochii taumaturgului se îngustară și mai mult când văzu rânjetul forțat al prizonierei.

— Stăpână! Ce surpriză! Tocmai am ieșit din duș. Ascultam... muzică de operă.

Înghiți în sec. Deodată, își simți gura uscată.

Ochii Stăpânei se întunecară. Privi prin cameră, cercetând ecranele pe care încă se zărea cântăreața de operă, absorbită de aria ei. Sybil spuse batjocoritor:

— Muzică *pământeană.*

Cress își mușcă buza de jos. Știa că existau muzicieni, piese de teatru și tot felul de spectacole pentru Curtea lunară, dar rareori erau înregistrate și Cress nu avea acces la ele. În general,

lunarilor nu le plăcea ca adevărata lor înfățișare să fie transmisă în toată galaxia. Mai degrabă preferau spectacolele live, unde puteau să modifice percepția spectatorilor asupra talentului lor.

— Toate ecranele, volumul la minimum, murmură Cress, încercând să-și stăpânească tremurul.

În liniștea care se așternu, Sybil intră în cameră.

Cress făcu un semn către bine cunoscuta cutia metalică pe care o aducea Sybil.

— Nu cred că am nevoie de provizii, Stăpână. Deja e vremea pentru o altă probă de sânge? întrebă ea, știind foarte bine răspunsul.

Încă nu sosise timpul pentru o prelevare de sânge.

Sybil puse cutia pe pat, aruncând o privire nemulțumită spre păturile mototolite.

— Am o sarcină nouă pentru tine, Crescent. Cred că ai observat că săptămâna trecută una dintre principalele noastre camere de supraveghere din Palatul Noului Beijing a fost dezactivată.

Cress se sili să se poarte firesc. Sigură pe sine și netulburată.

— Da, cea din biroul împăratului.

— Maiestatea Sa o consideră una dintre cele mai utile camere pe care le-am instalat pe Pământ. Vrea ca o alta să fie programată și instalată imediat.

Deschise cutia, dând la iveală o serie de cipuri și dispozitive de înregistrare.

— Ca și înainte, semnalul trebuie să fie nedetectabil. Nu vrem să atragă atenția.

Cress dădu din cap, poate puțin cam prea entuziast.

— Bineînțeles, Stăpână! Nu o să dureze mult. Pot să termin treaba mâine, cu siguranță. Să fie ascuns într-o lustră, ca și cealaltă?

— Nu. Am riscat prea mult manipulându-l pe angajatul de la mentenanță. Fă în așa fel încât să o putem ascunde mai ușor. Poate într-o decorațiune de perete. Unul dintre taumaturgi o va instala cu ocazia următoarei noastre vizite.

Cress dădea încontinuu din cap.

— Da, da, bineînțeles.

Sybil se încruntă. Fata era prea amabilă. Nu mai dădu din cap, dar îi venea greu să se concentreze, fiindcă în capul ei ticăia un ceas. Dacă Cinder și ceilalți observau o capsulă spațială lunară conectată la satelitul ei, ar fi crezut că ea voia să-i atragă într-o capcană.

Dar Stăpâna Sybil nu rămânea niciodată mult timp aici. Precis că, înainte de sosirea lor, va fi fost plecată de mult.

— Mai este ceva, Stăpână?

— Ai de raportat ceva despre celelalte rețele pământene?

Cress își scormoni mintea, silindu-se să-și amintească vreo știre auzită în ultimele zile. Talentul ei în materie de spionaj cibernetic depășea nivelul cercetării și accesării ilegale a rețelelor și bazelor de date pământene, precum și nivelul programării echipamentelor de spionaj instalate strategic, în diverse case și birouri ale funcționarilor de rang înalt. O altă responsabilitate de-a ei era monitorizarea acelor rețele și raportarea informațiilor interesante lui Sybil și Maiestății Sale.

Era partea cea mai voyeuristă a muncii ei și Cress o ura. Dar, dacă Sybil o întreba despre ea acum, asta însemna că, în ultima vreme, ea și regina nu avuseseră timp să monitorizeze personal acele rețele.

— Toată lumea e preocupată de viitoarea nuntă, răspunse Cress. Există o grămadă de discuții despre aranjamentele de călătorie și despre programarea întâlnirilor diplomatice, pentru că mulți reprezentanți diplomatici sunt în Noul Beijing.

După o ezitare, continuă:

— Mulți pământeni pun la îndoială decizia împăratului Kaito de a încheia alianța matrimonială și se întreabă dacă nunta va însemna cu adevărat sfârșitul atacurilor. Federația Europeană a plasat de curând o comandă mare către un producător de armament. Se pare că se pregătesc de război... Dacă vrei, aș putea afla amănunte despre comandă.

— Nu-ți pierde timpul! Știm de ce sunt în stare pământenii. Altceva?

Cress își frământă mintea. Se gândi să-i spună că un parlamentar britanic, domnul Bristol nu-știu-cum, încerca să facă un gest politic respingând invitația la nunta regală, dar Cress își zise că decizia lui încă s-ar putea schimba. Pentru că o cunoștea prea bine pe Maiestatea Sa, Cress știa că Levana ar fi dorit să-l pedepsească și fata nu voia să se gândească la ce ar fi fost capabilă să-i facă parlamentarului sau familiei acestuia.

— Nu, Stăpână. Asta-i tot.

— Și cyborgul? Ceva noutăți?

Spusese această minciună de atâtea ori, încât o repetă fără efort:

— Îmi pare rău, Stăpână. Nu am găsit nimic nou.

— Crescent, crezi că abilitatea ei de a trece nedetectată se sprijină pe o tehnică asemănătoare cu aceea pe care o folosim noi ca să ne mascăm navele?

Cress își îndepărtă părul ud de pe gât.

— Poate. Am auzit că este un mecanic talentat. Printre talentele ei s-ar putea număra și bruierea softurilor.

— Dacă ar fi așa, ai fi în stare să detectezi bruiajul?

Cress deschise gura, dar șovăi. Bineînțeles că putea, dar ar fi fost o greșeală să-i spună asta lui Sybil, care s-ar fi mirat de ce Cress nu se gândise mai devreme să o facă.

— Nu cred, Stăpână, dar o să încerc. Să văd ce pot afla.

— Așa să faci! M-am săturat să-ți găsesc scuze.

Cress încercă să dea impresia că regreta. De fapt, de ușurare, simțea furnicături în degete. Sybil spunea ceva asemănător de fiecare dată când se pregătea de plecare.

— Bineînțeles, Stăpână. Îți mulțumesc că mi-ai adus ceva nou de lucru.

Un semnal răsună în încăpere.

Cress tresări, dar imediat încercă să-și compună o expresie nepăsătoare. Era un simplu semnal. Încă o alertă nedubioasă pentru unul dintre hobby-urile sale nedubioase. Sybil nu avea niciun motiv să intre la bănuială.

Dar atenția taumaturgului se îndreptă spre singurul ecran negru, care se trezi la viață odată cu acel sunet.

Un mesaj nou.

MESAJ PRIMIT DE LA MECANIC: TIMP DE SOSIRE ESTIMAT: 41 DE MINUTE. AVEM NEVOIE DE COORDONATELE FINALE.

Satelitul se clătină sub Cress. Ba nu, era propriul echilibru, care o părăsea.

— Ce-i asta? spuse Sybil, apropiindu-se de ecran.

— Este... e un joc. L-am jucat pe computer.

Vocea i se pițigăi. Își simțea obrajii arzând.

Urmă o pauză lungă.

Cress încercă să simuleze indiferența.

— Un joc prostesc, în care îmi imaginez că și computerul este o persoană reală... Știi cum fac eu când mă simt singură. Câteodată e plăcut să ai cu cine vorbi, chiar dacă nu e...

Sybil o apucă de maxilar, dându-i brânci către o fereastră de la care se vedea Pământul.

— Ea este? șuieră Sybil. M-ai mințit?

Cress amuțise. Limba îi era grea de groază, ca și când farmecul lunar ar fi făcut-o să înțepenească. Dar nu amuțise din pricina farmecului. Motivul era o femeie destul de puternică și de supărată ca să-i smulgă brațele din articulații și să-i spargă țeasta de colțul biroului.

— Ai face bine să nu încerci să mă minți, Crescent. De când comunici cu ea?

Buzele fetei tremurau. Aproape că suspină.

— De... de ieri. Am încercat să-i câștig încrederea. M-am gândit că, dacă m-aș apropia suficient, aș putea să-ți spun și...

O palmă o lovi peste obraz și Cress căzu la podea. Obrazul ei ardea și dură câteva momente ca zornăiala din capul ei să înceteze.

— Sperai c-o să te *salveze*, spuse Sybil.

— Nu. Nu, Stăpână!

— După tot ce-am făcut pentru tine... Ți-am salvat viața când părinții tăi intenționau să te omoare.

— Știu, Stăpână. Aveam de gând să ți-o aduc. Încercam să ajut.

— Ți-am dat acces la net, ca să urmărești rețelele alea pământene dezgustătoare, iar tu așa mă răsplătești?

Sybil privi ecranul. Mesajul nu dispăruse.

— Dar, până la urmă, tot ai făcut ceva folositor, adăugă taumaturgul.

Cress tremura. Mintea începu să i se întunece și simțea nevoia să fugă, să se salveze. Se ridică de pe podea, dar se împiedică de propriul păr și se lovi de ușile închise. Degetele ei căutară tastatura, formând comanda. Ușile se deschiseră. Nu așteptă să vadă reacția lui Sybil.

— Închide ușa!

Cress fugi pe coridor, cu plămânii arzând. Nu putea respira. Gâfâia. Trebuia să scape.

O altă ușă apăru în fața ei, cu un comutator identic. Fata țâșni spre ea.

— Deschide ușa!

Ușa se supuse.

Se poticni și se lovi de balustradă. Icni din cauza loviturii și își recăpătă echilibrul înainte de a se prăvăli peste balustradă, drept în carlingă.

Gâfâind și cu ochii larg deschiși, privi interiorul capsulei. Lumini, panouri de semnalizare și ecrane sclipeau în jurul ei. Ferestrele alcătuiau un perete de sticlă care o despărțea de o mare de stele.

Și acolo se afla un tânăr.

Părul lui avea culoarea paiului. Trupul puternic și vânjos era îmbrăcat în uniforma regală lunară. Ar fi putut să fie amenințător, dar în acel moment părea doar surprins.

Se ridică din scaunul pilotului. Se holbară unul la celălalt, în timp ce Cress se străduia să vorbească.

Sybil nu venise singură. Avea un pilot care o aducea aici.

Deci mai știa cineva despre existența ei.

Un alt lunar știa că ea exista.

— Ajută-mă! încercă ea să șoptească, înecându-se. Te rog! Te rog, ajută-mă!

Bărbatul închise gura. Mâinile fetei zvâcniră, încleștate pe balustradă.

—Te rog...

Vocea i se frânse.

Bărbatul își flexă degetele și Cress avu impresia — să fi fost doar o închipuire? — că ochii lui se îmblânzeau. Deveneau compătimitori.

Sau poate că bărbatul doar cugeta.

Mâna lui se întinse către butoanele de comandă. Să solicite închiderea ușii? Să se desprindă de satelit? Să zboare departe de această închisoare?

— Ai ucis-o? o întrebă el.

Parcă ar fi vorbit într-o altă limbă. Pronunțase cuvintele fără emoție. O simplă întrebare, la care aștepta un simplu răspuns.

Dacă am ucis-o?

Nu apucă să răspundă. Ochii pilotului priviră dincolo de ea.

Sybil o apucă de păr și o trase înapoi în coridor. Cress țipă și căzu pe podea.

— Jacin, o să avem musafiri, anunță Sybil, ignorând suspinele lui Cress. Decuplează-te de satelit, dar rămâi destul de aproape încât să vedem totul, fără să dăm de bănuit. Când se va apropia o navă pământeană, vor trimite o capsulă. Așteaptă până când pilotul urcă la bordul satelitului și apoi cuplează-ne iar, folosind trapa de la intrarea opusă. O să mă asigur că clema va fi deja extinsă.

Cress tremura, îngăimând cuvinte fără noimă.

Compasiunea și uimirea din ochii bărbatului dispărură, ca și când nici n-ar fi existat.

Pilotul dădu din cap. Fără întrebări. Fără crâcnire.

Deși Cress țipa și se zbătea, Sybil reuși să o târască până în încăperea principală a satelitului, azvârlind-o pe podea ca pe un sac de piese de android stricate.

Ușa se închise în spatele lor, despărțind-o de ieșire, de libertate. Zgomotul ei îi era foarte cunoscut.

Nu avea să fie niciodată liberă. Sybil intenționa s-o ucidă, așa cum avea de gând să procedeze cu Linh Cinder și cu Carswell Thorne. Când Cress își împinse deoparte claia de păr încâlcit, un suspin o cutremură până în adâncuri.

Femeia zâmbea.

— Probabil că ar trebui să-ți mulțumesc. Linh Cinder o să-mi pice în mână și regina noastră o să fie foarte bucuroasă.

Aplecându-se, taumaturgul strânse bărbia fetei ca într-un cleşte.

— Din păcate — continuă Sybil —, nu cred că vei supraviețui îndeajuns încât să-ți primești răsplata.

Nouă

Cinder gemu. Încă simțea în șira spinării efectele celei mai recente căzături. I se părea că tavanul platformei de încărcare se învârtea și se clătina.

— Chiar era nevoie s-o faci? se lamentă ea.

Wolf și Scarlet se aplecară deasupra ei.

— Îmi pare rău, spuse Wolf. Am crezut că stăpâneai situația. Te simți bine?

— Mă simt frustrată și am dureri, dar în rest sunt bine.

Apucă mâna pe care Wolf i-o întindea. El și Scarlet o ajutară să se ridice.

— Ai dreptate. Mi-am pierdut concentrarea. Am simțit cum energia ta mi-a scăpat din strânsoare ca un elastic.

Asta se întâmplase cu câteva momente înainte ca Wolf să încheie manevra pe care Cinder reușise să o suspende șase secunde: să o înșface de braț și s-o arunce peste umăr. Fata își frecă șoldul.

— Lasă-mă o clipă, te rog, îi zise Cinder.

— Poate ar fi bine să încheiați antrenamentul pe ziua de azi, sugeră Scarlet. Aproape că am ajuns la satelit.

Iko interveni:

— Timpul de sosire estimat este de nouă minute, treizeci și patru de secunde. După calculele mele, e destul ca Cinder să fie învinsă și umilită în alte șapte lupte.

Cinder se uită urât spre tavan și amenință:

— Adică am destul timp ca să te deconectez.

— Dacă tot mai avem câteva minute la dispoziție, spuse Scarlet, poate că ar trebui să stabilim cum să ne purtăm cu fata asta. Fiindcă a stat în satelit timp de șapte ani, fără să discute cu nimeni altcineva decât cu un taumaturg lunar, s-ar putea să... nu aibă cine știe ce abilități de socializare. Ar trebui să facem toți eforturi ca să fim foarte primitori, s-o ajutăm și... să încercăm să nu o speriem.

Din cockpit izbucni un hohot de râs și Thorne apăru în cadrul ușii, potrivindu-și un toc de pistol în jurul taliei.

— Rogi unui cyborg fugar și un animal sălbatic să o întâmpine? De-a dreptul adorabil!

Scarlet se oțărî:

— Vreau să spun că trebuie să fim conștienți că a trecut prin multe și să încercăm să fim înțelegători. N-o să fie o tranziție ușoară pentru ea.

Thorne ridică din umeri.

— După ce a trăit pe satelitul ăla, Rampionul o să i se pară un hotel de cinci stele. Se va acomoda.

— Eu o să fiu drăguță cu ea, anunță Iko. O să facem împreună cumpărături pe net și o să mă ajute să-mi aleg viitoarea garderobă. Uite, am găsit un magazin pentru escort-droizi care are cele mai bune accesorii, iar unele modele sunt la reducere. Ce-ați zice dacă aș avea păr portocaliu?

Ecranul de pe perete afișă o listă de escort-droizi. Imaginea unui model se rotea ușor, etalând proporțiile perfecte ale androidului, pielea rozalie și postura impecabilă. Avea irisuri roșii, păr de culoarea mandarinei. Un tatuaj, reprezentând un carusel de modă veche, i se rotea în jurul unei glezne.

Cinder închise un ochi.

— Iko, ce are asta de-a face cu fata din satelit?

— Clarific imediat.

Ecranul înșiră opțiunile unui meniu, oprindu-se la accesorii pentru păr, și zeci de iconițe grupate ilustrau toate opțiunile: de la peruci cu *dreadlocks* până la bentițe împodobite cu decorațiuni în formă de urechi de pisică și barete încrustate cu strasuri.

— Gândiți-vă cât potențial are, cu un păr ca ăla!

— Vedeți? spuse Thorne, împungând-o pe Scarlet în umăr. Iko și fata din satelit, inadaptată social, o să fie cele mai bune prietene. Ceea ce mă îngrijorează *pe mine* este cum vom împărți recompensa, când totul se va termina. Nava asta începe să fie foarte aglomerată și nu prea-mi convine să împart cu voi tot profitul.

— Ce recompensă? întrebă Scarlet.

— Aia pe care Cinder o să ne-o dea din banii trezoreriei lunare, când va fi regină.

Cinder își dădu ochii peste cap.

— Trebuia să-mi imaginez că asta e prima ta grijă.

— Și e doar începutul. La sfârșitul acestei aventuri, lumea ne va considera eroi. Imaginează-ți faima și banii, oportunitățile de sponsorizare, cererile de marketing, drepturile de dramatizare pe net! Cred că ar trebui să discutăm cât mai curând despre împărțirea profitului, pentru că eu mă gândesc la o împărțire de tipul 60%-10%-10%-10%-10%.

— Eu reprezint ultimele zece procente? se interesă Iko. Sau fata din satelit? Dacă e fata din satelit, intru în grevă.

— Putem vorbi mai târziu despre acești bani imaginari? întrebă Cinder.

— Da, când vom putea discuta despre bani adevărați, sugeră Scarlet. În plus, parcă trebuia să pregătiți capsula.

— *Oui, mademoiselle.*

Schițând un salut milităresc, Thorne luă un pistol așezat pe o ladă de depozitare și-l îndesă în toc.

Scarlet îl întrebă:

— Ești sigur că nu vrei să vin cu tine? Ca să conectezi capsula spațială la clema de cuplare sunt necesare niște manevre precise și, din câte mi-a povestit Cinder despre talentul tău de pilot...

— Ce vrei să spui? Ce-a zis Cinder despre talentul meu de pilot?

Cele două fete schimbară o privire.

— Mi-a spus că ești un pilot nemaipomenit, firește, răspunse Scarlet, scoțându-și hanoracul roșu dintr-o ladă.

Deși în timpul peripețiilor din Paris hanoracul se alesese cu multe rupturi, îl cususe cât de bine se pricepuse.

— Unul de mâna-ntâi! completă Scarlet.

— Cred că e sarcastică, își dădu Iko cu părerea.

Thorne se uită urât la ea, dar Cinder se mărgini să ridice din umeri. Scarlet își continuă ideea, strecurându-și mâinile în mânecile hanoracului:

— Vreau să zic că s-ar putea să nu fie o conectare simplă. Trebuie să te apropii ușor și să nu părăsești capsula până nu ești sigur că sistemul satelitului este compatibil și că ai stabilit o conexiune sigură.

— Mă descurc, spuse Thorne.

Făcându-i cu ochiul, întinse mâna și o ciupi de nas pe Scarlet, fără să-l bage în seamă pe Wolf, care se zburlise în spatele fetei.

— Dar ești drăguță că-ți faci griji pentru mine.

*

Clema de cuplare se fixă la a doua încercare a lui Thorne, iar tânărul considera că se descurcase foarte bine, având în vedere că nu cuplase niciodată o navă la un satelit. Spera că Scarlet urmărise manevra, dat fiind că se îndoise cu atâta

neruşinare de abilităţile lui de pilot. Se asigură de calitatea cuplajului, înainte de a activa modul *stand-by* al capsulei şi-şi desfăcu centurile de siguranţă. Pe fereastră, vedea conturul curbat al satelitului. Unul dintre rotoarele circulare ale acestuia se învârtea leneş deasupra lui, propulsând satelitul prin spaţiu. Prin ferestrele capsulei spaţiale vedea numai marginea trapei de cuplare, dar părea sigură şi aparatele indicau că nivelul de presiune şi cel de oxigen erau în regulă, iar el putea să părăsească naveta. Se trase de guler. Nu avea tendinţe paranoice, dar faptul că era nevoit să interacţioneze cu lunari — chiar dacă era vorba de o lunară tânără şi drăguţă — îl făcea să ezite mai mult decât de obicei. În plus, tânăra asta drăguţă probabil că înnebunise de singurătate.

Thorne deschise uşa capsulei, iar aceasta se ridică, dând la iveală două trepte care duceau către o rampă mărginită de o balustradă. Dincolo de ea, un coridor îngust. Urechile îi pocniră din pricina schimbării de presiune. Intrarea în satelit încă era închisă, dar când se apropie, auzi un şuierat şi uşile se despărţiră, glisând fără zgomot în pereţi.

Recunoscu încăperea din comunicarea video: zeci de ecrane plate, goale, câteva dulapuri montate sus, pe pereţi, un pat acoperit cu pături uzate, o lumină alb-albăstruie emanând din becuri încastrate în pereţi. La stânga văzu o uşă despre care Thorne credea că ducea către baie. Chiar în faţa lui se găsea uşa către a doua trapă a capsulei.

Fata stătea pe marginea patului, cu mâinile în poală, cu părul curgându-i pe umeri şi terminându-se în dreptul pulpelor, plin de noduri ondulate.

Zâmbea crispat, aruncându-i o privire politicoasă, complet contradictorie cu reacţia nervoasă pe care o avusese în timpul comunicării video.

Dar zâmbetul dispăru când îl văzu.

— A, tu ești, spuse ea, aplecându-și capul într-o parte. Așteptam cyborgul.

Thorne își băgă mâinile în buzunare și îi răspunse:

— Nu-i cazul să fii atât de dezamăgită. Cinder poate repara nave, dar habar n-are să le piloteze. Astăzi, o să fiu eu escorta ta. Căpitanul Carswell Thorne, la dispoziția dumneavoastră!

Făcu o plecăciune.

Dar, în loc să se extazieze și să se agite, așa cum se aștepta căpitanul, fata își feri ochii și se uită la ecrane.

Tușind, Thorne se legănă pe călcâie. Se așteptase ca o fată lipsită de interacțiune umană să fie mult mai ușor de impresionat.

— Ți-ai făcut bagajul? Nu ne place să zăbovim mult timp într-un singur loc.

Ea îl fulgeră cu privirea, fără să-și ascundă iritarea.

— Nu contează, murmură ea. După aia, Jacin și cu mine o să mergem la ea.

Thorne se încruntă, simțind o urmă de regret pentru că o tachinase adineauri, chiar dacă nu vorbise cu glas tare. Dacă fata chiar *înnebunise* de singurătate? Cine era Jacin?

Ea se ridică în picioare, iar părul i se legăna în dreptul gleznelor. Până atunci, fusese cu neputință să-și dea seama de înălțimea fetei, dar acum, văzând că nu depășea un metru și jumătate, se liniști.

Nebună sau nu, era inofensivă.

Probabil.

— Jacin, paznicul meu.

— Păi, de ce nu-l inviți pe prietenul tău, Jacin, să ni se alăture? Hai să mergem!

— O, nu cred c-o să ajungi departe.

Fata păși spre el și se preschimbă. Părul ei deveni întunecat și mătăsos ca o aripă de corb. Ochii i se transformară: de la albastru precum cerul la cenușiu-deschis. Pielea palidă deveni

aurie, iar corpul i se lungi, devenind înalt și grațios. Chiar și hainele i se preschimbară: din rochia simplă, uzată, într-o tunică albă ca neaua, cu mâneci lungi.

Thorne își ascunse iute surprinderea.

Un taumaturg. Ca să vezi!

Fiindcă nu avea obiceiul să nege realitatea, tânărul se resemnă imediat cu situația și umerii i se încordară. Deci totul fusese o capcană. Fata servise drept momeală sau poate că fusese complicele lunarilor încă de la început. De obicei, Thorne intuia adevărul când venea vorba de asemenea lucruri.

Aruncă o privire în jur, dar nici urmă de fată.

Ceva zdrăngăni în fața celei de-a doua trape, zgâlțâind satelitul. Spera că echipajul de pe Rampion observase că era ceva în neregulă și venise pe satelit, la bordul capsulei spațiale secundare.

Thorne afișă cel mai exersat și mai fermecător zâmbet al său și întinse mâna după pistol. Simți o undă de mândrie când reuși să-l scoată din toc înainte ca brațul să-i încremenească.

Thorne ridică din umărul neînțepenit.

— Măcar am încercat.

Taumaturgul rânji și degetele lui Thorne se desfăcură. Pistolul căzu cu zgomot pe podea.

— Tu ești *căpitanul* Carswell Thorne, nu?

— Corect.

— Mi-e teamă că n-o să mai deții mult titlul ăsta. Am de gând să confisc Rampionul tău în numele reginei.

— Ce păcat!

— Pe lângă asta, probabil știi că, fiindcă ai ajutat-o pe fugara Linh Cinder, ai comis o infracțiune care pe Luna se pedepsește cu moartea. Sentința va fi dusă la îndeplinire imediat.

— Câtă eficiență! Îmi place, comentă el.

Trapa secundară se deschise în spatele ei. Thorne se strădui să-i avertizeze telepatic pe însoțitorii săi: „E o capcană! Fiți pregătiți!".

Dar nici Cinder, nici Scarlet, nici Wolf nu apărură în dreptul trapei secundare, ci un paznic lunar. Speranța lui Thorne începu să se ofilească.

— Jacin, o să ne îmbarcăm pe Rampion folosind capsula ei.

— A, *tu* ești Jacin? întrebă Thorne. Credeam că te-a născocit.

Cei doi nu-l băgară în seamă.

— Vezi să fie pregătită pentru debarcare îndată ce termin aici.

Paznicul înclină respectuos capul și dădu să plece.

— Ai grijă, îl preveni Thorne. Nu a fost o cuplare ușoară. A trebuit să fac niște manevre foarte precise. De fapt, n-ai vrea să o decuplez eu? Doar ca să mă asigur că o faci corect.

Trecând pe lângă Carswell, paznicul îl privi arogant, nu cu ochi inexpresivi, așa cum păruseră înainte. Dar nu-i răspunse, ci ieși în coridor, îndreptându-se către naveta lui Thorne.

Taumaturgul înșfăcă o pătură de pe pat și i-o aruncă lui Thorne. El oricum ar fi prins-o, din reflex, dar mâinile i se mișcară fără intervenția lui. Curând, se trezi că înfășura pătura în jurul propriilor încheieturi, legând-o cu noduri complicate. Apoi trase cu dinții de ea, pentru a o strânge mai mult.

— Abia aștept să mă întorc pe Luna, la bordul navei tale, și să răspândesc vestea bună cum că Linh Cinder nu mai este o amenințare pentru Coroana noastră.

Sprâncenele tânărului zvâcniră.

— Fac orice ca s-o sprijin pe Maiestatea Sa și cauza ei nobilă.

Sybil se îndreptă către un ecran aflat lângă trapă și tastă o comandă: un cod de securitate urmat de un șir de instrucțiuni complicate.

— La început, m-am gândit să suspend sistemul de susținere a vieții la bordul satelitului și să vă las pe tine și pe Crescent să vă zvârcoliți, pe măsură ce oxigenul s-ar epuiza. Dar ar dura prea mult și nu vreau să vă dau prilejul de a vă elibera și de a cere ajutor. În schimb, voi fi milostivă.

Terminând de vorbit, își aranjă mânecile lungi.

— Consideră-te norocos că totul se va termina repede.

— Dintotdeauna m-am considerat norocos.

Privirea ei se înăspri și Thorne înaintă spre ușa deschisă ce dădea în baie. Când se apropie, văzu o fată ale cărei mâini, genunchi și glezne fuseseră legate cu un cearșaf și care avea un căluș în gură. Lacrimile lăsaseră dâre pe fața ei. Părul îi era o încâlceală totală și zăcea pe podea, de jur împrejurul ei.

Inima lui Thorne se strânse. Cu câteva minute în urmă, fusese sigur că ea îi trădase, dar trupul ei tremurând și expresia îngrozită îl contraziceau.

Genunchii lui se înmuiară și căpitanul căzu pe podea, cu un icnet. Fata tresări.

— Chiar era necesar? o apostrofă el pe Sybil. O sperii pe biata fată.

— Crescent nu are niciun motiv să fie supărată. Trădarea ei a avut drept consecință situația de acum.

— Cum să nu! Fata de-o șchioapă, legată fedeleș și cu căluș este întotdeauna de vină.

— În plus, continuă femeia, ca și cum Thorne nici n-ar fi vorbit, îndeplinesc cea mai fierbinte dorință a lui Crescent. O trimit pe Pământ.

Femeia ridică în lumină un cip strălucitor, identic cu cipul COM-D pe care Cinder îl ducea cu ea peste tot.

— Cu siguranță, Crescent n-o să se supere că-l păstrez eu. La urma urmei, este proprietatea Maiestății Sale.

Taumaturgul plecă, iar mânecile albe fluturară în urma ei. Thorne îi auzi tocurile țăcănind pe trapa de cuplare, apoi ușile se închiseră în spatele ei. Motorul capsulei spațiale în care călătorise el se trezi la viață și satelitul se zdruncină când capsula se desprinse de satelit.

Abia atunci îl împunse deznădejdea pentru prima oară.

Îi luase nava.

Vrăjitoarea aia îi luase nava.

Dar Rampion avea o capsulă secundară. Echipajul lui încă putea să vină după ei. Ceilalți sigur *aveau să vină* după ei.

Însă apoi simți o altă mișcare — o smucire, o schimbare de traiectorie — și fata scânci.

Traiectoria satelitului fusese modificată. Gravitația îi luă în primire, scoțându-i de pe orbită.

Satelitul se prăbușea spre Pământ.

Zece

— S-a cuplat, spuse Scarlet, urmărind prin fereastra cockpitului capsula în care plecase Thorne. Manevra aia n-a fost chiar jalnică.

Cinder se sprijini de cadrul ușii.

— Sper să se miște repede. Nu avem cum să știm dacă fata asta nu e monitorizată, zise Cinder.

— N-ai încredere în ea? întrebă Wolf.

— N-am încredere în cei pentru care muncește.

— Ia stai! Cumva aia e o altă capsulă spațială?

Scarlet dădu repede o comandă de căutare-radar pe ecranul de lângă ea, apoi anunță:

— Scanerele noastre nu o detectează.

Wolf și Scarlet se îngrămădiră în spatele ei, privind cum capsula — doar puțin mai mare decât a lui Thorne — se apropia de satelit. Inima lui Cinder începu să bată mai repede.

— Lunarii!

— Ei trebuie să fie, spuse Scarlet. Dacă ne bruiază semnalul radar...

— Uită-te la emblemă!

Wolf blestemă.

— E o navă regală. Probabil un taumaturg.

— Fata ne-a trădat, murmură Cinder, clătinând neîncrezătoare din cap. Nu-mi vine să cred.

— Să fugim? întrebă Scarlet.

— Adică să-l lăsăm în urmă pe Thorne?

Pe fereastră, văzură cum mica navetă lunară se conecta la a doua clemă de cuplare a satelitului. Cinder își trecu degetele prin păr. Gândurile i se învălmășeau în minte.

— O să vorbim cu ei. Deschideți linkul COM-D. Trebuie să aflăm ce se întâmplă...

— Nu, spuse Wolf. S-ar putea să nu știe că suntem aici. Poate că fata nu ne-a trădat. Dacă radarul lor nu ne detectează nava, e posibil să nu ne fi zărit.

— Vor ști că naveta lui Thorne vine de la o navă!

— Poate va reuși să scape, ciripi Iko, dar în ton nu i se mai simțea entuziasmul ei obișnuit.

— Să scape de un taumaturg? Ai văzut în Paris cât de eficienți sunt.

— Și atunci, ce facem? întrebă Scarlet. Nu-i putem contacta, nu ne putem cupla...

— Ar trebui să fugim, răspunse Wolf. Curând, vor veni după noi.

O priviră amândoi pe Cinder, iar fata își dădu seama, tresărind, că se așteptau ca ea să preia comanda. Dar nu era o decizie simplă. Thorne încă era acolo. Picase într-o capcană și, în plus, fusese ideea lui Cinder să-l trimită la bordul satelitului. Nu-l putea abandona acolo.

Strângea atât de tare scaunul, că mâinile începură să-i tremure. Fiecare secundă care trecea fără să ia o hotărâre era timp irosit.

Scarlet îi puse o mână pe umăr, lucru care n-o făcu decât să strângă mai tare scaunul.

— Cinder! Trebuie să...

— Să fugim. Trebuie să fugim, completă cealaltă.

Scarlet încuviință din cap. Se întoarse la panoul de control și ceru:

— Iko, pregătește motoarele pentru...

— Stați! strigă Wolf. Priviți!

Pe geam, văzură cum o capsulă se desprinse de satelit. Cea a lui Thorne.

— Ce se petrece? întrebă Iko.

Cinder șuieră:

— Capsula lui Thorne se întoarce. Contactați-l.

Scarlet aprinse ecranul de comunicare.

— Thorne, raportează! Ce s-a întâmplat?

Dar ecranul rămase inert.

Cinder își mușcă buzele. După un moment, pe ecran apăru un mesaj scurt:

CAMERĂ VIDEO DEFECTĂ. SUNTEM RĂNIȚI. DESCHIDEȚI TRAPA.

Cinder reciti de câteva ori mesajul, până ce ochii i se încețoșară.

— E o capcană, spuse Wolf.

— S-ar putea să nu fie, răspunse ea.

— Ba *este*! ripostă el.

— Nu putem fi siguri. Thorne e descurcăreț.

— Cinder...

— Poate că a supraviețuit.

— Sau poate că e o cursă, murmură Scarlet.

— Cinder, interveni Iko, pițigăiat. Ce trebuie să fac?

Ea înghiți în sec și se ridică de pe scaun.

— Deschide trapa. Voi doi rămâneți aici.

— Categoric nu!

Wolf făcu un pas spre ea. Fata observă că era gata de luptă: umerii ridicați până la urechi, ghearele pregătite, pasul iute și hotărât.

— Wolf!

Cinder îi apăsă pieptul cu pumnul ei de titaniu și îi ordonă:

— Rămâi aici! Dacă la bordul navetei se găsește vreun taumaturg, Iko și cu mine suntem singurele pe care nu le poate controla.

Scarlet îl prinse de cot.

— Are dreptate. Prezența ta poate face mai mult rău decât bine.

Cinder nu mai așteptă ca Scarlet să-l convingă. Deja ajunsese la jumătatea scării care ducea spre nivelul de jos al navei. Pe coridorul dintre camera motoarelor și platforma de cuplare, se opri să tragă cu urechea. Auzi zgomotul greu al ușilor platformei și sistemul de susținere a vieții pompând oxigen în spațiu.

— Platforma este sigură, spuse Iko. Sistemul de susținere a vieții a fost stabilizat. Se poate intra în siguranță.

Afișajul retinal al lui Cinder se contractă, așa cum făcea ori de câte ori ea era agitată sau înfricoșată. În colțul viziunii ei se dilată un diagnostic roșu care conținea avertismente:

PRESIUNEA SÂNGELUI PREA RIDICATĂ. PULS PREA RAPID. SISTEMUL SE SUPRAÎNCĂLZEȘTE. INIȚIEZ AUTORĂCIREA.

— Iko, ce vezi acolo?

— Văd că ar trebui să instalăm niște camere video adevărate pe nava asta, veni răspunsul androidului. Senzorii mei confirmă că naveta s-a cuplat. Am detectat două forme de viață înăuntru, dar se pare că nimeni nu a ieșit încă din navă.

Poate că erau prea grav răniți ca să iasă de acolo.

Sau poate că la bordul capsulei spațiale se afla un taumaturg ce nu voia să părăsească naveta atât timp cât exista o șansă

să redeschidă porțile platformei de cuplare, așa încât tot ce era înăuntru să fie absorbit în spațiul cosmic.

Cinder retractă vârful arătătorului metalic și încărcă un cartuș. Deși în timpul luptei de la Paris își folosise toate săgețile tranchilizante, între timp reușise să improvizeze niște proiectile, meșterindu-le din cuie sudate laolaltă.

— Tocmai am primit un com din partea navetei, anunță Iko. Scrie: „Ajutați-ne!".

Mintea lui Cinder o avertiza: *Capcană! Capcană! Capcană!*

Dar, dacă Thorne... dacă Thorne se afla la bordul navetei, rănit sau pe moarte?

Limpezindu-și mintea, se întinse și tastă codul de acces către platformă, după care apăsă maneta. Mecanismul de deschidere zăngăni, iar Cinder ridică brațul stâng, mânuindu-l ca pe o armă.

Naveta lui Thorne era înghesuită între rampa a doua și o încâlceală de cabluri și de mecanisme prinse de panourile groase: unelte pentru încărcat și descărcat mărfuri, echipament pentru alimentare cu carburant, cricuri, compresoare de aer, arcuri pneumatice.

Făcu un pas spre navetă.

— Thorne? spuse ea, întinzând gâtul.

Zări ceva pe scaunul pilotului — un trup cocoșat.

Tremurând, deschise ușa, apoi păși în spate și îndreptă brațul stâng spre trupul acela. Tricoul lui era plin de sânge.

— Thorne!

Coborând mâna stângă, o întinse și îl trase spre ea.

— Ce s-a întâm...

Pe afișajul ei retinal se aprinse o luminiță portocalie: optobionica ei o avertiza că ochii o înșelau.

Scoase o exclamație și ridică din nou brațul metalic, exact în momentul când el se repezi. Îi înșfăcă o încheietură, iar cu cealaltă mână o strânse de gât, mișcându-se așa de iute, încât

Cinder căzu la podea. Într-o clipă, Thorne era deasupra ei. Ochii lui albaștri erau surprinzător de calmi în timp ce o țintuia la podea.

Apoi, tânărul se metamorfoză: privirea era rece și tăioasă, părul deveni mai lung și mai deschis la culoare, iar hainele se transformară în uniforma roșu cu gri a paznicilor regali lunari.

Instinctul îi dădu de știre cine era adversarul, înainte ca ochii ei să înțeleagă. Simți cum în ea se deștepta o dușmănie aprigă. Nu era un paznic lunar oarecare, ci însuși cel care o imobilizase în timpul balului, în vreme ce Levana o batjocorea și-l amenința pe Kai.

Dar nu cumva el era...

Răsunară hohote de râs. Cinder miji ochii, asaltați de luminile strălucitoare, iar din navetă apăru o femeie.

Da! Era paznicul personal al întâiului taumaturg Sybil Mira.

— Aveam așteptări mai mari de la cel mai căutat infractor din galaxie, spuse Sybil.

Privea cum Cinder împingea cu mâna liberă bărbia paznicului, căznindu-se să-l îndepărteze. Când taumaturgul zâmbi, semăna cu o pisică hămesită care a primit o jucărie nouă. Cinder începea să vadă stele verzi.

— Să te omor aici sau să i te duc în lanțuri reginei...

Tăcu brusc, iar ochii ei cenușii priviră ușa. Un urlet gutural anunță apariția lui Wolf, care se aruncă asupra femeii, țintuind-o de peretele navetei.

Strânsoarea paznicului slăbi, iar nehotărârea i se citea pe față, în vreme ce-și privea stăpâna. Cinder îl lovi cu pumnul în falcă. Simți oasele trosnind, iar bărbatul se clătină în spate, din nou atent la ea.

Cinder își ridică genunchii, își luă avânt și îl împinse la o parte. Sări în picioare, iar Wolf o prinse pe femeia taumaturg și o trase în spate. Buzele lui se ridicară, dezvelind colții implantați.

Paznicul lui Sybil întinse mâna spre tocul armei. Scoase pistolul. Cinder ridică brațul metalic.

Două focuri răsunară simultan.

Wolf urlă de durere când glonțul celuilalt i se înfipse sub omoplat.

Când proiectilul fetei îl nimeri, paznicul gemu.

Cinder pivotă pe călcâie, țintind inima femeii taumaturg, dar Wolf se afla între ele, iar pe tricoul lui se lățea o pată de sânge.

Sybil era desfigurată de furie și își lipi palma de pieptul lui Wolf, mârâind:

— Așa! Și acum, să-ți aduc aminte ce ești cu adevărat.

Wolf închise gura. Un mârâit profund îi vibra în gâtlej. Se repezi spre Cinder, cu privirea însetată de sânge.

— Pe stelele mele! murmură ea, pășind de-a-ndăratelea până când spatele ei se lipi de capsula secundară.

Nu o putea nimeri pe Sybil acum, când Wolf îi stătea în cale, mai ales că era sub controlul femeii taumaturg. Înghiți în sec și se concentră, întinzându-și mintea în căutarea bioelectricității unice a lui Wolf. În schimb, găsi o energie brutală și sălbatică plutind în jurul lui.

Wolf se repezi la ea.

Cinder își schimbă ținta și încercă să-l controleze pe paznic. I se păru ușor: în mai puțin de o secundă, îi luă voința în stăpânire și-l sili să acționeze. Într-o clipă, bărbatul sări între ei. Ridică arma, dar prea încet, iar Wolf îl îndepărtă din drum cu un dos de palmă, proiectându-l printre mecanismele de aterizare al navei. Arma zăngăni și ateriză printre dulapuri.

Cinder ocoli iute botul capsulei. Ochii lor se întâlniră pe deasupra acoperișului, iar Wolf ezită, cu colții dezveliți. Avertizările interne ale lui Cinder se succedau atât de repede, încât se contopeau, indicând viteza mare a pulsului și creșterea nesănătoasă a nivelului de adrenalină. Ea le ignoră, căznindu-se

să-l mențină pe paznicul lunar între ea și Wolf, în timp ce acesta din urmă îi dădea târcoale.

Dar apoi trupul lui se cutremură. Wolf se răsuci și goni spre Sybil, în vreme ce pe rampă răsună o altă împușcătură. Wolf se aruncă în fața taumaturgului, încasând glonțul în piept.

Din ușă, ținând o armă cu mâini tremurânde, Scarlet țipă.

Gâfâind, Cinder căută disperată o armă, un plan. Sybil se retrase într-un colț, ținându-l pe Wolf în față, pe post de scut. Paznicul lunar zăcea sub naveta cea mai apropiată, din fericire, inconștient. Scarlet coborî arma. Taumaturgul avea s-o controleze cu ușurință.

Doar că acum expresia lui Sybil era plină de îndoială și chipul i se schimonosise. Pe frunte îi pulsa o venă. Stătea ghemuită în spatele lui Wolf.

Cinder constată cu uimire că lui Sybil îi era aproape la fel de greu să-l manipuleze pe Wolf cum îi era și ei. Nu putea controla pe nimeni altcineva atât timp cât îl manipula pe el, iar în momentul în care Wolf s-ar fi eliberat, s-ar fi întors împotriva ei și lupta s-ar fi sfârșit.

Doar dacă...

Doar dacă nu îl ucidea pe Wolf, eliminându-l cu totul din ecuație.

Având în vedere că sângele i se scurgea cu repeziciune din cele două răni de glonț ale tânărului, Cinder se întreba cât avea să treacă până când Wolf se stingea.

— Wolf! strigă Scarlet, înfiorându-se.

Arma încă era ațintită asupra lui Sybil, dar Wolf rămăsese între ele două.

O altă împușcătură o făcu pe Cinder să tresară, iar zgomotul reverberă în pereți. Sybil țipă de durere.

Paznicul lunar — care, de fapt, nu era inconștient — înșfăcase arma abandonată. Și deschisese focul *asupra taumaturgului*!

Sybil șuieră, iar nările îi fremătară. Se sprijini într-un genunchi. Cu o mână își apăsa coapsa, deja năclăită de sânge.

Paznicul îngenunchease, cu arma în mână. Cinder nu îi vedea fața. Bărbatul spuse, cu voce încordată:

— Ea mă controlează. Cyborgul...

Luminița detectorului de minciuni al lui Cinder se aprinse. Nu ea îl controla, deși îi trecuse prin cap să o facă...

Sybil îl împinse pe Wolf către paznic. Energia din cameră vibra. Valuri de bioelectricitate clocoteau și sclipeau în jurul lor. Sybil își retrase harul lunar, prin care îl luase în stăpânire pe Wolf. Rana ei o slăbise, nu-l mai putea manipula.

Wolf căzu peste paznic și amândoi se prăbușiră la podea. Bărbatul încerca să găsească un punct de sprijin, ținând strâns arma în timp ce-l împingea pe Wolf. Palid și tremurând, Wolf nu putea să contraatace. În jurul lor băltea sângele, iar podeaua devenise alunecoasă.

— WOLF!

Scarlet îndreptă din nou arma spre taumaturg, dar Sybil reușise să se ridice și acum șchiopăta spre cea mai apropiată navetă.

Cinder se năpusti la Wolf, prinzându-l de subsuori și îndepărtându-l de paznic. Tânărul se agita, însă aluneca pe podeaua plină de sânge, fără să-i fie de vreun ajutor.

Paznicul se ridică gâfâind, plin de sânge. În coaste avea o rană provocată de proiectilul lui Cinder. Lunarul încă mai ținea arma în mână.

În timp ce se zgâia la el, Cinder înțelese ce avea de făcut.

Să preia controlul asupra paznicului, înainte ca acesta s-o ucidă.

Sau să-l controleze pe Wolf și să-i insufle puterea de care avea nevoie ca să plece de acolo și să nu sângereze până la moarte.

Pentru un moment tensionat, paznicul îi susținu privirea, după care se ridică și alergă spre stăpâna lui.

Cinder nu mai așteptă să afle dacă voia să o protejeze sau s-o omoare.

Strângând pumnii, ignoră totul în jurul ei, concentrându-se doar asupra lui Wolf și a bioelectricității care pâlpâia peste tot. Băiatul era slăbit, nu ca atunci când încerca să-l controleze, în timpul antrenamentelor. Voința ei se strecură cu ușurință într-a lui și, deși trupul băiatului protesta, ea îl sili să-și încordeze picioarele îndeajuns încât să preia cea mai mare parte a greutății care o apăsa. Destul cât să-l poată căra, șchiopătând, în coridor.

Îl sprijini pe Wolf de perete. Palmele îi erau lipicioase din cauza sângelui.

— Ce se întâmplă? se lamentă Iko în difuzoare.

— Monitorizează coridorul ăsta, spuse Cinder, iar când noi trei vom fi în siguranță pe chei, închide ușa și deschide trapa.

Cu transpirația prelingându-i-se în ochi, fata alergă pe platformă. Tot ce avea de făcut era s-o ia pe Scarlet de acolo și s-o lase pe Iko să deschidă trapa. Vidul spațiului avea să se ocupe de restul.

O zări pe Sybil, la nici zece pași în fața ei.

Putea să ochească.

Cu nervii biciuiți de adrenalină, ridică mâna metalică, pregătindu-și proiectilul. Ochi.

Scarlet sări în fața ei, cu brațele întinse în lături. Avea o expresie absentă — mintea ei era controlată de taumaturg.

Cinder aproape că păli de ușurare. Fără să ezite, o prinse pe Scarlet de talie și ridică brațul stâng. Dezlănțui un potop de proiectile asupra lui Sybil, mai degrabă ca s-o țină la distanță, decât sperând să o rănească. Ultimele proiectile improvizate se izbiră în pereții de metal, iar Cinder se împiedică și căzu pe coridor.

Observă că luminița portocalie din afișajul ei retinal se aprinse și țipă:

— Iko, acum!

În vreme ce ușa coridorului se închidea, o văzu pe Sybil alergând către cea mai apropiată navetă și surprinse o altă pereche de picioare, de cealaltă parte a navetei.

Picioarele paznicului.

Dar...

Picioarele astea purtau jeanși albaștri și tenişi?

Cinder țipă și împinse la o parte trupul lui Scarlet.

Farmecul lunar se risipi. Gluga roșie a lui Scarlet licări, prefăcându-se într-o uniformă lunară. Paznicul gemu și se rostogoli. Rana din coaste îi sângera.

Îl înșfăcase pe *paznic*! Sybil o păcălise. Asta însemna că...

— Nu... Scarlet! Iko!

Dădu fuga spre panoul de control și tastă codul care declanșa deschiderea ușii, dar primi un mesaj de eroare. De cealaltă parte a ușii, trapa de cuplare se deschidea. Pe coridor răsună propriul ei strigăt.

— Cinder! Ce se întâmplă? Ce...

— Scarlet e acolo... Are...

Zgârie disperată ușa etanșă, incapabilă să-și alunge din minte imaginea lui Scarlet fiind absorbită în vidul spațiului cosmic.

— Cinder, capsula! o avertiză Iko. A luat capsula. La bord sunt două forme de viață.

— *Ce?*

Cinder privi panoul. Scanerele încăperii indicau că o singură navetă era cuplată.

Taumaturgul supraviețuise și o răpise pe Scarlet!

Unsprezece

— Scarlet e cu ea! strigă Cinder. Repede, închide trapa! O să iau cealaltă capsulă. Mă duc după ei...

Vocea îi pieri când își dădu seama că nu știa să piloteze.

Dar putea învăța. Putea să descarce instrucțiunile de pilotaj și să... va trebui să...

— Prietenul tău e pe moarte.

Fata se roti pe călcâie. Uitase de paznicul regal.

Acesta se ținea cu o mână de coaste, acolo unde proiectilul lui Cinder i se înfipsese în trup, însă atenția lui era îndreptată către Wolf.

Wolf zăcea inconștient și plin de sânge.

— O, nu! O, nu!

Scoase scalpelul din vârful unui deget și începu să taie stofa pătată de sânge, dezgolind rănile lui Wolf.

— Thorne! Trebuie să-l recuperăm pe Thorne! Pe urmă, putem pleca s-o căutăm pe Scarlet, iar eu... eu îl voi bandaja pe Wolf și...

Privi spre paznicul lunar.

— Cămașa! ceru fata cu hotărâre, deși porunca avea mai degrabă rolul de a-i limpezi gândurile.

În câteva secunde, mâinile paznicului îi îndepliniră ordinul. Îndepărtă tocul gol al pistolului. Își trase peste cap cămașa însângerată. Cinder se bucură să vadă că bărbatul mai purta și altceva pe dedesubt, deoarece era sigură că îi trebuia fiecare

bucățică de „bandaj" pe care-o putea găsi, pentru a opri sângerarea lui Wolf. Trebuia să-l ducă în infirmerie, dar, în starea lui actuală, nu îl putea deplasa; și în niciun caz în sus, pe scară.

Încercă să nu ia în seamă gândul supărător că tot ce făcea nu era de ajuns, că nici măcar bandajele din infirmerie nu ar fi fost suficiente.

Înhăță cămașa paznicului și o făcu ghem, apăsând-o pe pieptul lui Wolf. Măcar primul glonț nu îi atinsese inima. Spera ca nici al doilea să nu fi atins vreun organ vital.

Gândurile îi erau încețoșate și se repetau la nesfârșit. Trebuia să-l recupereze pe Thorne. Trebuia să meargă după Scarlet. Trebuia să-l salveze pe Wolf.

Nu le putea face pe toate.

Nu putea face nimic din toate astea.

— Thorne...

Vocea i se stinse.

— Unde este Thorne?

Ținând o mână pe rana lui Wolf, o întinse pe cealaltă spre paznic, îl înșfăcă și îl trase spre ea.

— Ce i-ai făcut lui Thorne?

— Prietenul tău, care a venit la bordul satelitului?

Bărbatul avea o expresie de regret, dar nu prea convingătoare.

— E mort.

Fata țipă și-l izbi de perete.

— Minți!

El tresări, dar nu încercă să se apere. Cinder deja nu mai era atentă la el. Nu-l mai putea controla, câtă vreme gândurile ei erau atât de împărțite, iar în capul ei domnea haosul.

— Stăpâna Sybil a modificat traiectoria satelitului, l-a scos de pe orbită. La intrarea în atmosferă, va arde. Probabil că s-a întâmplat deja. Nu mai poți face nimic.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap.

Fiecare părticică din corpul ei tremura.

— Nu și-ar fi sacrificat programatoarea, adăugă ea.

Dar pe afișajul ei retinal nu clipea nicio luminiță portocalie de avertizare. Bărbatul nu mințea.

Paznicul își lăsă capul pe spate și o măsură pe Cinder din cap până-n picioare, parcă examinând un animal neobișnuit.

— Ar sacrifica pe oricine, ca să pună mâna pe tine. Regina te consideră o amenințare.

Cinder strânse din dinți așa de tare, încât simți că maxilarul avea să i se sfărâme. Afirmația lui era simplă, dură.

Era greșeala ei. Totul se întâmplase doar din vina ei.

O căutau pe *ea*!

— Dă-mi și tricoul de dedesubt, șopti ea.

De data asta, nu se mai obosi să-l manipuleze, iar el i-l întinse fără niciun cuvânt. Cinder îl înhăță, zărind capătul propriului ei proiectil ițindu-se din pielea lui, chiar sub coaste.

Ferindu-și privirea, apăsă tricoul pe rana de pe spatele lui Wolf.

— Întoarce-l pe o parte, sugeră paznicul.

— Ce?

— Întoarce-l pe o parte. Așa, îi eliberezi căile respiratorii și o să poată respira.

Cinder se uită urât la el, dar, după ce căută patru secunde pe net, descoperi că bărbatul spusese adevărul, așa că îl roti pe Wolf pe o parte, cu toată blândețea de care era în stare, așezându-i picioarele conform diagramei medicale afișate în creierul ei. Paznicul nu o ajută, dar dădu aprobator din cap când Cinder își termină treaba.

— Cinder, ce ne facem?

Era vocea lui Iko, pierită și reținută. Nava se întunecase: mai erau aprinse doar luminile de urgență și funcționau numai

sistemele implicite. Neliniştea lui Iko îi tulbura capacitatea de a funcţiona la parametri normali.

Cinder se străduia să respire. O cuprinsese o durere de cap. Gravitatea situaţiei o apăsa din ce în ce mai mult, până când se simţi ispitită să se ghemuiască lângă trupul lui Wolf şi, pur şi simplu, să se dea bătută.

Nu-i putea ajuta. Nu putea salva lumea. Nu putea salva pe nimeni.

— Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu.

— Un bun început ar fi să-ţi găseşti o ascunzătoare, spuse paznicul.

Îşi rupse o fâşie din pantaloni. Se strâmbă când îşi smulse proiectilul din coaste şi-l azvârli pe coridor, după care apăsă ţesătura pe rană. Pentru prima oară, ea observă că paznicul lunar purta la brâu ceva asemănător cu un pumnal lung de vânătoare. Cum ea nu răspundea, tânărul ridică spre ea o privire tăioasă.

— Poate într-un loc în care prietenul tău va primi îngrijiri, completă el.

Ea clătină din cap.

— Nu pot. Am pierdut ambii piloţi, iar eu nu pot să pilotez... Habar nu am cum...

— Eu pot.

— Dar Scarlet...

— Taumaturgul Mira va contacta Luna şi va cere întăriri, iar flota reginei nu e chiar aşa de departe precum îţi închipui. În scurt timp, o întreagă armată o să fie pe urmele tale.

— Dar...

— Fără „dar". N-o poţi ajuta pe fată. E ca şi moartă. Dar ai putea să-l ajuţi pe *el*.

Cinder îşi plecă bărbia în piept. Hotărârile conflictuale din mintea ei ameninţau s-o sfâşie în bucăţi. Ce spunea el avea

logică. Dar era foarte greu să accepte înfrângerea, să renunțe la Scarlet, să facă un asemenea sacrificiu și să fie nevoită să trăiască având fata pe conștiință.

Dar, cu fiecare secundă care trecea, Wolf se apropia tot mai mult de moarte. Privirea ei coborî în podea. Fața lui Wolf se schimonosea de durere, fruntea îi era asudată.

— Navă, ceru paznicul, stabilește unde ne aflăm și calculează traiectoria relativă spre Pământ. Care este cel mai apropiat loc în care putem ajunge? Să nu fie un loc foarte populat.

După o clipă de ezitare, Iko întrebă:

— Cu mine vorbești?

El scrută tavanul.

— Da. Cu *tine*!

— Scuze! Bine! Calculez imediat.

Luminile crescură în intensitate.

— Dacă efectuăm o coborâre obișnuită spre Pământ, am putea ajunge în Africa Centrală sau de Nord în circa șaptesprezece minute. Avem la dispoziție o rază de aproximativ o mie cinci sute de kilometri spre regiunile mediteraneene ale Europei și spre partea de vest a Comunității Orientale.

— Trebuie să ajungă la un spital, murmură Cinder, deși știa că, îndată ce Wolf ar fi fost internat în orice spital pământean, s-ar fi aflat imediat că era unul dintre lupii-hibrizi ai reginei.

Riscul pe care și l-ar fi asumat ducându-l chiar ea la spital era uriaș... Și cât de cunoscută era nava Rampion... Dar în ce loc de pe Pământ ar fi fost la adăpost?

Nicăieri nu erau în siguranță.

Wolf gemu.

Avea nevoie de un spital sau... de un doctor.

Africa. Doctorul Erland.

Cinder îi aruncă paznicului o privire și fata făcu eforturi să-și ordoneze gândurile și să-i pună întrebări. De ce nu-i omorâse pe toți? De ce îi ajuta?

— Ești în slujba reginei, îi zise ea. Cum să am încredere în tine?

Buzele lui dădură să surâdă, ca și cum fata ar fi făcut o glumă, dar numaidecât privirea i se înăspri iar.

— Sunt în slujba prințesei mele. A nimănui altcuiva.

Simți că pământul îi fugea de sub picioare. Prințesa. Prințesa lui.

Paznicul știa.

Așteptă o secundă, ca alarma detectorului de minciuni să se declanșeze, dar nu se întâmplă nimic. Paznicul spunea adevărul.

— Spre Africa! spuse Cinder. Iko, du-ne în Africa, acolo unde a apărut primul focar de letumoză.

Doisprezece

La început, căderea fusese înceată, treptată, pe măsură ce atracția exercitată de orbita satelitului era depășită de forța de atracție exercitată de forța de gravitație a Pământului.

Thorne își săltă cracul pantalonului și se folosi de degetul mare de la picior pentru a-și scoate cizma stângă. Pumnalul pe care-l ținea ascuns acolo zăngăni pe podea și el dădu să-l înhațe, străduindu-se cu stângăcie să îndrepte lama spre pătura înnodată în jurul încheieturilor sale.

Fata mormăi ceva — vorbe înăbușite de căluș — și se cązni să se apropie de el. Legăturile ei erau mult mai strânse și mai complicate decât ale lui: fata avea legate atât mâinile, cât și picioarele și purta căluș.

Pentru că tânărul nu avea un punct de sprijin de care să se folosească pentru a tăia legăturile, o întrebă:

— Poți să te răsucești?

Fata se zbătu și se izbuti să se întoarcă pe o parte, împingându-se cu picioarele în perete, pentru ca el să aibă acces la mâinile ei. Thorne se lăsă pe vine, lângă ea, și începu să taie cearșaful care îi strângea încheieturile. Când sfârși, pe pielea ei se zăreau dungi roșii, adânc săpate în carne.

Fata își scoase călușul, lăsându-l să-i atârne de gât. O buclă din părul ei destrămat se prinsese în pânză.

— Poți să-mi dezlegi mâinile? întrebă Carswell.

Ea îi smulse cuțitul. Degetele îi tremurau când apropie lama de legăturile care-i cuprindeau genunchii, iar Thorne își zise că prefera ca fata să exerseze mai întâi pe pielea ei.

În timp ce tăia cearșaful de zor, arăta ca o smintită: fruntea încruntată de concentrare, părul încâlcit, fața udă și pătată, dungi roșii în pielea obrajilor, de la călus. Dar se mișca rapid și, curând, îndepărtă legăturile.

— Mâinile mele, repetă Thorne, dar Cress apucase marginea chiuvetei, ridicându-se pe picioarele tremurânde.

— Scuze... Procedura de intrare în atmosferă! spuse ea, târșâindu-și picioarele până în camera principală.

Thorne înhăță cuțitul și se ridică în picioare, dar pe urmă satelitul viră brusc. Se împletici, lovind ușa dușului. Cădeau rapid, atrași de forța de gravitație a Pământului.

Sprijinindu-se de perete pentru a-şi recăpăta echilibrul, Thorne se îndreptă spre camera principală. Fata căzuse, la rândul ei, și acum se străduia să treacă de cealaltă parte a patului.

— Trebuie să ajungem la cealaltă capsulă și să ne deconectăm, explică Thorne. Trebuie să mă dezlegi!

Ea clătină din cap și se împinse în peretele unde era încastrat cel mai mic dintre ecrane, cel cu care taumaturgul își făcuse de lucru ceva mai înainte. Pe față îi atârnau șuvițe de păr.

— A instalat pe navă un sistem de securitate, iar eu cunosc satelitul mai bine și... o, nu! Nu, nu! țipă ea, mișcându-și degetele pe ecran. A schimbat codul de acces!

— Ce faci?

— Procedura de intrare în atmosferă: scutul termic ar trebui să reziste când trecem prin atmosferă, dar, dacă nu fac așa încât parașuta să se deschidă, o să ne facem fărâme!

Satelitul se zdruncină din nou și cei doi își pierdură echilibrul. Thorne căzu peste saltea și cuțitul îi scăpă din mână, rostogolindu-se la capătul patului, în vreme ce fata se poticni și

aterizã într-un genunchi. Pereţii din jurul lor începură să tremure din cauza frecării cu atmosfera terestră. În locul întunecimii care învăluise micile ferestre, apăru o lumină albă, incandescentă. Învelişul exterior luase foc, protejându-i de arşiţa atmosferei.

Spre deosebire de Rampion, satelitul fusese proiectat să aterizeze pe Pământ o singură dată.

— În regulă!

Uitând de legăturile lui, Thorne se aruncă de partea cealaltă a patului, trăgând-o pe fată în picioare.

— Rezolvă treaba cu paraşuta aia!

Fata încă se clătina pe picioare când el se roti spre ecran şi-şi coborî braţele de o parte şi de alta a fetei, cuprinzând-o ca într-un un cocon. Fata era chiar mai scundă decât îşi închipuise: vârful capului ei nu-i ajungea nici măcar până la claviculă.

Degetele ei alergau pe ecran, în vreme ce Thorne se propti bine în tălpi, încordându-se şi străduindu-se să nu cadă grămadă, pe măsură ce satelitul se zgâlţâia în jurul lor. Se aplecă peste ea, încercând să-şi ţină echilibrul şi s-o ajute să stea cât mai dreaptă, în timp ce codurile şi comenzile clipeau, derulându-se pe ecran. Atenţia lui era atrasă de fereastra cea mai apropiată, de un alb incandescent. Când satelitul avea să pătrundă îndeajuns în atmosfera Pământului, antigravitaţia urma să fie anulată, iar ei aveau să fie aruncaţi în toate direcţiile, ca nişte zaruri în mâna unui jucător.

— Am intrat în sistem! ţipă ea.

Thorne îşi înfipse în covor degetele piciorului desculţ. Auzi un pocnet în spate şi îndrăzni să întoarcă privirea. Un ecran căzuse de pe birou. Înghiţi în sec. Orice obiect care nu era fixat cu şuruburi avea să se transforme în proiectil.

— Cât timp durează să...

— Gata!

Thorne o răsuci cu fața la el și amândoi se repeziră spre saltea.

— Sub pat!

El se împiedică și căzu, trăgând-o după el. Dulapurile se deschiseră deasupra lor și Thorne tresări când o ploaie de conserve și de vase de bucătărie se abătu zăngănind peste ei. O acoperi cu trupul lui, protejând-o.

— Repede!

Fata se aruncă în întuneric. Se sprijini cu spatele de perete cât putu de tare și se împinse în cadrul patului, pentru a-și ancora cât mai bine corpul.

Thorne făcu un salt și se prinse de cel mai apropiat stâlp al patului, aruncându-se înainte.

Zgâlțâiala încetă, înlocuită cu o coborâre rapidă. În locul strălucirii de la ferestre, apăru un cer albastru, însorit. Stomacul lui Thorne făcu un salt și se simți ca și cum un vid l-ar fi sorbit.

O auzi țipând. În capul lui explodară durerea și o lumină vie, după care lumea se întunecă.

Cartea a doua

Vrăjitoarea îi reteză cosițele aurii
și o izgoni într-un deșert nemărginit.

Treisprezece

Dacă n-ar fi ținut dovada în brațe, Cress n-ar fi crezut că avea puterea să-l târască pe Carswell Thorne sub pat și să-i proptească de perete trupul inconștient. În acest răstimp, în jurul lor se prăvăleau cabluri, ecrane, prize, veselă și mâncare. Pereții satelitului scârțâiau, iar ea strânse tare din pleoape, încercând să nu se gândească la căldura și frecarea ce topeau șuruburile și îmbinările, încercând să nu facă presupuneri despre rezistența acestui satelit netestat. Se străduia să nu se gândească la prăbușirea lor spre Pământ, la munții, oceanele, ghețarii și pădurile lui și la impactul lor nimicitor cu un satelit căzut din spațiu.

Nu prea reușea.

Căderea dură o veșnicie, iar mica ei lume se destrăma.

Dăduse greș. Parașuta trebuia să se fi deschis deja. Trebuia să fi simțit reculul care le-ar fi încetinit căderea. Cu toate astea, prăbușirea era din ce în ce mai rapidă, iar aerul din interiorul satelitului se încălzea. Făcuse o greșeală, sau trapa parașutei era defectă, sau nu exista nicio parașută, iar comanda nu era valabilă. La urma urmei, Sybil fusese cea care comandase construirea satelitului. Bineînțeles, intenția ei nu fusese nicidecum ca fata să aterizeze în siguranță pe planeta albastră.

Sybil reușise. Urmau să moară.

Cress își lipi trupul de al lui Carswell Thorne, îngropându-și fața în părul lui. Cel puțin el era inconștient. Măcar el nu se temea.

Apoi, o zguduitură — o altă senzație decât cea de cădere —, și fata auzi sunetul funiilor de nailon și un șuierat. O smucitură care părea să-i tragă spre cer. Fata scoase o exclamație și se agăță și mai strâns de Carswell Thorne. Umărul ei se lovi de baza patului.

Căderea se transformă în plutire, iar suspinele disperate ale lui Cress se preschimbară într-unele de ușurare. Strânse în brațe trupul lui Thorne, sufocându-se și hohotind.

I se părea că trecuseră secole până la impact, și când acesta se produse, zdruncinătura o azvârli din nou în cadrul patului. Satelitul se izbi de Pământ, alunecă și se dădu peste cap, rostogolindu-se. Alunecau pe o suprafață solidă — probabil coasta unui deal sau a unui munte. Cress strânse din dinți, ca să nu țipe, și încercă să-l protejeze pe Thorne cu un braț, iar cu celălalt se sprijini de perete. Se așteptase să aterizeze în apă — fiindcă o mare parte din suprafața Pământului era alcătuită din apă —, nu pe teren solid. În cele din urmă, rostogolirea încetă și o ultimă lovitură zgudui pereții din jurul lor.

Plămânii lui Cress ardeau, căznindu-se să inhaleze cât mai mult aer. Toți mușchii o dureau din pricina adrenalinei și a încordării, din cauza zdruncinăturilor.

Dar în mintea ei, durerea nu exista.

Supraviețuiseră.

Aterizaseră pe Pământ și trăiau.

Slobozi un țipăt uluit, de bucurie, și-l îmbrățișă pe Thorne. Plânse de fericire, cu obrazul lipit de gâtul lui, dar bucuria scăzu când el nu-i răspunse la îmbrățișare. Aproape că uitase: îl văzuse lovindu-se cu capul de cadrul patului; felul în care trupul lui căzuse la podea, cum se prăbușise nefiresc în colț, fără niciun sunet sau mișcare, când ea îl trăsese sub pat.

Cress se ridică de lângă el. Era scăldată în sudoare, iar părul i se încâlcise în jurul celor doi, legându-i aproape la fel de strâns ca pătura înnodată.

— Carswell? șopti ea.

Era ciudat să-i rostească numele cu voce tare, fiindcă parcă încă nu câștigase dreptul acesta. Își umezi buzele, iar vocea ei se făcu auzită pentru a doua oară:

— Domnule Thorne?

Își apăsă degetele pe gâtul lui. Ușurată, constată că bătăile inimii încă erau puternice. În timpul căderii, nu fusese sigură că el mai respira, dar acum, când în jur era liniște, auzea șuieratul respirației căpitanului.

Poate că avea o contuzie. Cress citise despre cazuri de contuzii în urma unor lovituri la cap. Știa că nu era deloc bine.

— Trezește-te! Te rog! Trăim! Am scăpat!

Își lipi palma de obrazul lui, surprinsă de asprimea acestuia. Nu era netedă, ca fața ei.

Păr facial. Era logic! Și totuși, în fanteziile ei nu introdusese niciodată senzația de păr facial țepos.

Clătină din cap, rușinată că se gândea la așa ceva când Carswell Thorne era rănit, iar ea nu putea să facă ni...

Corpul lui tresări.

Cress scoase un mic țipăt, încercând să-i protejeze capul.

— Domnule Thorne? Trezește-te! Suntem teferi. Te rog, trezeşte-te!

După un geamăt greu, dureros, respirația lui deveni regulată.

Cress își îndepărtă părul care îi căzuse pe față. Dar părul se împotrivea și se lipea de pielea ei asudată. Sub trupurile lor erau prinse șuvițe lungi de păr.

El gemu din nou.

— C... Carswell?

Cotul tânărului se smuci, ca și cum ar fi încercat să ridice mâna, dar încheieturile îi erau încă legate. Genele lui fluturară.

— Ce? Ha?

— E-n regulă. Sunt aici. Suntem în siguranță.

Thorne închise ochii.

— Thorne, mormăi el. Cei mai mulți îmi zic „Thorne". Sau „căpitane".

Inima ei tresări.

— Bineînțeles, Thor... căpitane! Ai dureri?

El se mișcă greoi, descoperind că mâinile încă îi erau legate.

— Am senzația că mi se scurge creierul prin urechi, dar în rest mă simt minunat.

Cress îi pipăi ceafa. Nu era umedă, deci cel puțin nu sângera.

— Te-ai lovit destul de tare la cap.

Thorne mormăi, străduindu-se să-și scoată mâinile din nodurile păturii.

— Stai puțin! Era un cuțit pe-aici...

Fata scotoci prin harababura și resturile care îi înconjurau.

— A căzut de pe pat, spuse Thorne.

— Da, l-am văzut... Acolo!

Zări cuțitul sub un ecran prăbușit și se întinse după el, dar părul i se înfășurase atât de strâns în jurul ei și al lui Thorne, că o trase înapoi. Fata țipă și-și frecă pielea capului.

Thorne deschise din nou ochii și se încruntă, nedumerit:

— Nu-mi amintesc să fi fost legați împreună vreodată.

— Îmi pare rău, uneori părul meu ajunge peste tot și... ai putea să... Rostogolește-te puțin.

Îl apucă de cot și-l răsuci pe o parte. Încrețindu-și fruntea, el se supuse, iar Cress reuși să ajungă la mânerul cuțitului.

— Ești sigură că s-a terminat..., începu Thorne, dar ea deja se lipise de el și tăia pătura. Aha! Ai memorie bună!

— Hmm? murmură ea, concentrându-se pe mișcările lamei.

Pătura se destrămă repede, iar Thorne răsuflă ușurat când reuși s-o îndepărteze. Își frecă încheieturile, după care duse mâinile la cap. Când buclele lui Cress îl traseră înapoi, se smulse cu mai multă forță.

Cress țipă de durere și căzu pe pieptul lui Thorne. El nu păru să observe. Își pipăi ceafa.

— Au! se plânse el.

— Chiar așa! Au! aprobă ea.

— Umflătura asta o să dureze o vreme. Uite, pune mâna!

— Poftim?

Băiatul îi apucă mâna și o călăuzi către ceafa lui.

— Am o ditamai umflătura. Nu-i de mirare că mă doare capul așa de rău.

Avea, într-adevăr, un cucui impresionant, dar Cress nu se putea gândi la altceva decât la cât de moale era părul lui și la faptul că stătea deasupra lui. Se îmbujoră.

— Da, așa e. Poate că ar trebui să... ăăă...

Habar n-avea ce ar fi trebuit să facă el.

Să o sărute, gândi ea. Nu asta fac oamenii după ce supraviețuiesc împreună unei situații-limită, după ce și-au văzut moartea cu ochii? Cu siguranță, nu era o sugestie cuviincioasă, dar, dat fiind că stăteau atât de aproape unul de altul, doar la asta se putea gândi. Tânjea să se apropie mai mult de el, să-și cufunde nasul în tricoul lui și să inspire adânc, dar nu voia ca el să creadă că era ciudată și nici să ghicească adevărul: în ciuda rănilor, a satelitului distrus și a faptului că el, Carswell, se afla departe de prietenii lui, acesta era cel mai frumos moment din viața ei.

Tânărul își încreți fruntea și apucă o buclă care i se înfășurase în jurul bicepsului.

— Trebuie să facem ceva cu părul ăsta.

— Așa e!

Ea se depărtă, dar pielea capului o săgetă de durere din pricina părului prins dedesubtul lor. Începu să descâlcească șuvițele, cu grijă, una câte una.

— Poate că ar fi mai bine dacă am aprinde lumina.

Ea îngheță.

— Lumina?

— Luminile sunt activate prin voce? Dacă sistemul s-a distrus în cădere... Pe toate cărțile de pică din lume! Trebuie să fie miezul nopții. Nu există măcar un ecran portabil sau vreun dispozitiv care poate fi pornit?

Cress își înclină capul.

— Nu... nu pricep.

Pentru o clipă, Thorne păru iritat.

— Ne-ar fi de ajutor dacă am putea *vedea*.

Ținea ochii deschiși, dar privea absent, peste umărul lui Cress. Desprinse câteva șuvițe de păr care i se încolăciseră în jurul încheieturilor, după care-și vântură mâna prin dreptul feței.

— E cea mai întunecată noapte pe care am văzut-o vreodată. S-ar putea să ne aflăm într-o zonă rurală... În noaptea asta e lună plină?

Se încruntă și mai mult, iar Cress înțelese că el încerca să-și amintească în ce etapă se afla ciclul lunar pe Pământ.

— Nu pare să fie lună plină. Probabil că e înnorat.

— Căpitane... nu e întuneric. Eu văd cât se poate de bine.

El se strâmbă, zăpăcit, și după o clipă se neliniști. Căzu pe gânduri.

— Te rog, spune-mi că ești sarcastică.

— De ce aș fi sarcastică?

Clătinând din cap, el închise ochii. Îi deschise iarăși. Clipi repede.

Înjură.

Strângând din buze, Cress își agită degetele în dreptul feței lui. Le mișcă de colo colo. Nicio reacție.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ultimul lucru de care-mi amintesc este că mă căzneam să mă bag sub pat.

— Te-ai lovit cu capul de cadrul patului și te-am tras eu dedesubt. Apoi am aterizat. Ne-am cam zdruncinat, dar... asta-i tot. Te-ai lovit la cap.

— Și asta poate provoca *orbire*?

— S-ar putea să fi suferit un soi de traumatism cerebral. Poate că e doar temporar. Poate că ești în stare de șoc.

El își sprijini iar capul de podeaua satelitului. Între ei se lăsă o tăcere grea.

În cele din urmă, tânărul vorbi din nou:

— Trebuie să facem ceva cu părul ăsta. Unde e cuțitul?

Înainte ca ea să pună la îndoială logica gestului de a înmâna un cuțit unui orb, deja i-l pusese în palmă. Thorne strecură cealaltă mână sub ea și înșfăcă un smoc de păr. Atingerea îi iscă fetei un fior plăcut pe șira spinării.

— Îmi pare rău că trebuie să-l tai, dar să știi că o să crească la loc, o anunță el.

Începu să taie buclele, pe rând. Cress stătea complet nemișcată, nu pentru că s-ar fi temut să nu fie crestată — în mâna lui, cuțitul tăia cu precizie, în ciuda orbirii, iar Thorne nu apropia nicidecum lama de gâtul ei —, ci pentru că el era Thorne. *Căpitanul Carswell Thorne* își trecea mâinile prin părul ei, cu falca lui țepoasă la câțiva centimetri de buzele ei, cu fruntea încrețită de concentrare.

Când el își plimbă ușor degetele pe gâtul ei, în căutarea unor bucle rătăcite, fata ameți de încântare.

Găsi o șuviță care scăpase neretezată, după urechea ei stângă, și o tăie.

— Cred că am terminat!

Își strecură cuțitul sub talpă, ca să știe de unde să-l ia, și-și îngropă mâinile în părul ei scurt — care lui Cress i se părea nefiresc de ușor —, netezind buclele rămase. Pe fața lui apăru un zâmbet de mulțumire.

— Poate nițeluș cam ciuntit la capete, dar acum e mult mai bine.

Cress duse o mână la ceafă, uimită de senzația de piele dezgolită, încă asudată, și de părul scurt, care se ondula delicat acum, după ce greutatea dispăruse. Cress își scărpină scalpul cu unghiile, copleșită de senzația aceea străină. Capul ei părea mai ușor cu zece kilograme. Încordarea din mușchii ei dispăru.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere! spuse Thorne, dând deoparte buclele tăiate.

— Și... îmi pare tare rău c-ai orbit.

— Nu-i vina ta.

— Într-un fel, este vina mea. Dacă nu v-aș fi chemat să mă salvați și dacă eu...

— *Nu* este vina ta, repetă el, iar tonul său reteză din fașă orice contraargument. Parcă ai fi Cinder. Întotdeauna se învinovățește pentru cele mai prostești lucruri. Războiul e din vina ei. Bunica lui Scarlet a murit din vina ei. Pun pariu că și-ar asuma responsabilitatea și pentru letumoză, dacă ar putea.

Înhățând cuțitul, se strecură de sub pat, mișcându-și brațele într-un cerc larg, pentru a îndepărta toate resturile, după care se săltă și se așeză pe marginea saltelei. Mișcările îi erau încete, ca și cum se temea să se deplaseze mai mult de câțiva centimetri odată. Cress îi urmă exemplul, așezându-se lângă el și făcând loc în jur, cu degetele picioarelor sale goale.

— Important e că vrăjitoarea a încercat să ne ucidă, însă noi am supraviețuit, spuse Thorne. Și vom găsi o cale să luăm legătura cu Rampion, iar ei vor veni să ne ia și totul va fi *bine.*

O spunea ca și când încerca să se convingă pe sine, dar Cress nu simțea nevoia să fie convinsă. Carswell avea dreptate. Trăiau și erau împreună, deci totul avea să fie bine.

— Am nevoie să mă gândesc o clipă, spuse Thorne. Să-mi dau seama ce urmează să facem.

Cress dădu aprobator din cap și făcu stânga-mprejur. Un timp îndelungat, Thorne rămase adâncit în gânduri, cu mâinile împreunate în poală. După un minut, Cress văzu că mâinile lui erau cuprinse de tremur.

În cele din urmă, își înclină capul spre ea, deși ochii lui goi se holbau la perete. Răsuflă adânc și apoi zâmbi.

— Hai s-o luăm de la început, cu prezentările de rigoare. Am auzit bine? Te cheamă Crescent?

— Spune-mi Cress, te rog.

El întinse o mână. Când fata i-o dădu pe a ei, o trase mai aproape, își plecă ușor capul și-i sărută încheieturile degetelor. Cress era la un pas de extaz. Genunchii ei amenințau să cedeze.

— Căpitanul Carswell Thorne, la dispoziția dumneavoastră!

Paisprezece

Cinder urmări traiectoria lui Rampion pe afișajul ei retinal, privind cu sufletul la gură cum nava pătrunse în atmosfera Pământului, deasupra Africii de Nord, și viră spre Farafrah, o mică oază care, pe vremuri, fusese un punct de negoț pentru caravanele care călătoreau între provinciile central-africane și Marea Mediterană. Farafrah sărăcise de când letumoza o lovise pentru prima oară, acum un deceniu, iar caravanele de negutători își mutaseră ruta mult spre est.

Nu se clintise de lângă Wolf. Îi bandajase rănile cât de bine putuse, folosindu-se de pansamente și unguente pe care i le aruncase paznicul, de la nivelul superior al navei. Fusese nevoită să schimbe pansamentele o dată și, cu toate astea, rănile nu încetau să sângereze. Fața lui era palidă și asudată, inima îi bătea tot mai slab, fiecare respirație devenise un chin.

Sper din suflet ca doctorul Erland să fie acolo.

Până acum, paznicul se dovedise de încredere. Pilotase fără ocolișuri și foarte rapid, spre ușurarea lui Cinder. Să intre pe orbita Pământului era un risc, dar unul necesar. Spera ca oaza asta să fie un ținut sigur, așa cum îl considera doctorul.

— Cinder, o anunță Iko, lunarul întreabă unde să aterizeze.

Fata se cutremură. Așteptase întrebarea aceasta. Cel mai sigur și mai prudent ar fi fost să aterizeze în afara orașului, în deșertul nemilos. Dar n-ar fi fost în stare să-l care pe Wolf și nici nu-și permiteau luxul de a fi prudenți.

— Spune-i să aterizeze pe drumul principal. Pe hartă nu apare decât unul, care dă într-un fel de piață. Și spune-i să nu se obosească să se furișeze.

Dacă tot nu se puteau ascunde, avea de gând să atragă atenția cât de mult posibil. Poate că, dacă se dădeau în spectacol la modul serios, doctorul Erland ar fi ieșit din ascunzătoare. Cinder spera că civilii urmau să fie așa de surprinși de îndrăzneala lor, încât nu aveau să anunțe poliția decât când ar fi fost prea târziu.

Nu era un plan bun, dar nu avea timp să inventeze altul, mai răsărit.

Nava intră în picaj. În mod normal, aceasta era partea tăcută a aterizării, când motorul se folosea de levitația magnetică, dar se părea că paznicul pilota manual.

Poate că târgușorul era așa de înapoiat, încât nu avea deloc drumuri magnetice.

În cele din urmă, nava zdrăngăni și scrâșni. Deși aterizarea fusese ușoară, izbitura tot o făcu să tresară. Wolf gemu.

Cinder se aplecă deasupra lui și-i cuprinse fața în mâini.

— Wolf, mă duc după ajutor. Rămâi cu noi, bine? Ai răbdare.

Se ridică și tastă codul de acces pe puntea navei.

Puntea era vraiște — sânge și dezordine peste tot. Fata încercă să ignore ceea ce o înconjura.

— Iko, deschide trapa!

Îndată ce ușile se deschiseră îndeajuns de mult ca să se strecoare printre ele, se ghemui pe margine și sări direct în stradă.

Când picioarele ei loviră pământul uscat și tare, o învălui un nor de praf. Clădirile din jur erau, în mare, construcții cu un singur etaj, din piatră, din lut sau din cărămizi mari, bej. Unele obloane erau vopsite în albastru și roz, iar intrările — decorate cu modele, dar desenele fuseseră decolorate de soare și scorojite de nisip. Drumul cobora în pantă, spre un lac aflat

la câteva cvartale depărtare, spre dreapta. Marginea apei era străjuită de palmieri înfloriți, care arătau prea vii pentru un oraș ce părea abandonat. La câteva cvartale în stânga ei se ridica un zid de piatră străjuit de alți pomi și, dincolo de el, platouri roșiatice dispăreau în pâcla nisipoasă.

Oamenii ieșeau din clădiri și apăreau de după colțuri — cetățeni de toate vârstele, cei mai mulți îmbrăcați în pantaloni scurți și bluze subțiri, pentru a suporta arșița deșertului, iar câțiva purtau robe care îi fereau de dogoarea soarelui. Mulți aveau gura și nasul acoperite. La început, Cinder crezu că se protejau de molimă, dar apoi își dădu seama că, pur și simplu, praful stârnit de nava care aterizase îi deranja. Vântul purta norul de praf pe una dintre străduțele lăturalnice.

Cinder îi privi pe rând, în căutarea unei fețe zbârcite și a unei bine cunoscute băști cenușii. Tenul doctorului Erland ar fi trebuit să fie mai deschis decât tenul celor mai mulți locuitori ai orașului; printre cei de față, culoarea pielii varia de la cel mai închis cafeniu la bronz auriu. Probabil că prezența unui bătrânel cu ochi albaștri ar fi atras atenția în locul ăsta.

Își deschise larg brațele, ca să se vadă că nu avea arme, și făcu un pas spre mulțime. Mâna ei de cyborg era la vedere, iar locuitorii o observaseră. Se holbau fără sfială la membrul ei metalic, dar nimeni nu se sperie când ea mai făcu un pas în față.

— Îmi pare rău că am stârnit praful, spuse ea, arătând spre nor. Avem o urgență. Trebuie să găsesc pe cineva. Un bărbat. Cam atât de înalt, bătrân, poartă ochelari și bască. L-ați văzut cum...

— Eu am văzut-o prima! chițăi o fetiță.

Se îndepărtă în fugă de gloată, plescăind cu șlapii prin praf, și se agăță de brațul lui Cinder. Uimită, Cinder încercă să se desprindă, însă fata se ținea zdravăn.

Apoi doi băieți de vreo nouă-zece ani se iviră din mulțime, certându-se pentru a stabili care dintre ei zărise primul nava coborând din cer, cine o văzuse aterizând, cine văzuse cum coborâse platforma și cine-l zărise primul pe cyborg.

— Dați-vă la o parte din calea domnișoarei Linh, vulturași lacomi!

Cinder se răsuci.

Spre ei se îndrepta doctorul Erland. Aproape că nu îl recunoscu. În picioarele goale și cu capul descoperit, purta un șort kaki și o bluză în dungi, care atârna strâmb pe el, ca și cum și-ar fi încheiat nasturii aiurea. Părul cărunt îi încadra chelia și stătea zburlit în toate direcțiile, de parcă Erland s-ar fi electrocutat.

Îl găsise.

— O să *împărțiți* cu toții premiul pentru cel care a văzut-o primul, deși înțelegerea era să mi-o aduceți mie, nu să mă faceți să vin eu prin arșița asta oribilă.

Scoase din buzunar o pungă cu bomboane gumate, ținând-o sus, deasupra capetelor copiilor, și silindu-i să promită că aveau să le împartă, înainte să le-o dea. Micuții o înșfăcară și o șterseră degrabă, țipând încântați.

Ceilalți locuitori rămaseră pe loc.

Doctorul Erland își puse mâinile în șolduri și îi aruncă lui Cinder o privire mustrătoare.

— Ai de *dat explicații* pentru o grămadă de lucruri. Ai idee cât de mult te-am așteptat, uitându-mă după...

— Am nevoie de ajutorul tău! strigă ea, apropiindu-se de doctor, cu pași împleticiți. Prietenul meu... e pe moarte... Are nevoie de un doctor... Nu știu ce să fac.

Erland se încruntă, apoi ceva aflat în spatele lui Cinder îl făcu atent. La marginea navei apăruse paznicul lunar, gol până la brâu și plin de sânge. Se chinuia să-l care pe Wolf.

— Ce...? El e...

— Un paznic regal lunar, spuse Cinder. Iar Wolf este unul dintre soldații ei. E o poveste lungă, o să ți-o spun mai târziu. Poți să-l ajuți? A fost împușcat de două ori și a pierdut foarte mult sânge...

Doctorul Erland ridică dintr-o sprânceană. Cinder pricepu că nu era deloc încântat de însoțitorii ei.

— *Te rog!*

Scoțând o exclamație iritată, doctorul făcu un gest către privitori și îi chemă pe câțiva pe nume. Trei oameni ieșiră în față.

— Aduceți-l la hotel, îi rugă el. *Cu blândețe!*

Oftând, începu să-și încheie corect nasturii bluzei.

— Urmează-mă, domnișoară Linh! Mă vei ajuta cu instrumentarul!

Cincisprezece

— Nu prea cred că am aterizat lângă vreo așezare civilizată, spuse Thorne, înclinându-și capul într-o parte.

Cress își croi drum prin harababura de pe podea, către cea mai apropiată fereastră.

— N-ar fi deloc bine dacă ar exista așezări pe aici, îi atrase ea atenția. Ești un infractor căutat în trei țări pământene și unul dintre cei mai ușor de recunoscut oameni de pe Pământ.

— Sunt destul de faimos, nu?

Zâmbind, tânărul făcu un gest către ea.

— Dar nu contează ce vrem noi, completă Thorne. Ce vezi acolo?

Ridicându-se pe vârfuri, Cress privi în lumina strălucitoare. Ochii ei se obișnuiră cu luminozitatea și se făcură mari, încercând să cuprindă totul.

Dintr-odată, o izbi faptul că se afla pe Pământ. *Pe Pământ!*

Firește, îl văzuse în poze. Mii și mii de fotografii și înregistrări video: orașe, lacuri, păduri și munți, toate peisajele pe care ți le-ai fi putut închipui. Dar niciodată n-ar fi crezut că cerul putea să fie așa de albastru, că solul avea atâtea nuanțe de auriu sau că sclipea precum o mare de diamante, sau că se rostogolea și se unduia ca o creatură care respira.

Pentru o clipă, se lăsă pătrunsă de aceste frumuseți.

— Cress?

— E o splendoare!

Thorne o rugă:

— Dă-mi mai multe detalii.

— Cerul este superb, de un albastru intens.

Își apăsă degetele pe sticlă și trasă conturul dealurilor ondulate care se profilau la orizont.

— Vai, ce bine! comentă el sarcastic. Mi-ai explicat totul.

— Scuze, doar că...

Fata încerca să-și stăpânească emoția.

— Cred că suntem într-un deșert.

— Adică unul cu cactuși și iarbă uscată?

— Nu. Pur și simplu e foarte mult nisip. E galben-portocaliu, cu picățele roz, și se văd norișori plutind deasupra pământului precum... precum fumul.

— Și nisipul ăsta alcătuiește niște dealuri?

— Exact! Și e *frumos*!

Thorne pufni:

— Dacă asta simți tu când vezi un deșert, mor de nerăbdare să aflu cum o să reacționezi când o să dai cu ochii de un copac. O să-ți explodeze capul.

Ea zâmbi la auzul cuvântului. *Copaci.*

— Deci de aia e atât de cald, spuse Thorne.

Îmbrăcată în rochia ei subțire de bumbac, Cress nu băgase de seamă că temperatura crescuse mult. Probabil că, în cădere, panoul de control se resetase sau fusese complet distrus.

— Nu prea aș fi vrut să aterizăm într-un deșert. Vezi ceva folositor, cum ar fi palmieri, ochiuri de apă? Poate niște cămile ieșite la plimbare?

Ea se uită din nou, însă nu văzu nimic. Dar observă că peisajul era alcătuit din ondulații care se repetau la nesfârșit.

— Nu, nimic altceva.

— Bun, uite ce vreau să faci.

Thorne numără pe degete:

— Unu: găsește o cale să luăm legătura cu Rampion. Cu cât ne întoarcem mai repede pe nava mea, cu atât va fi mai bine. Doi: hai să vedem dacă putem deschide ușa aia. Dacă temperatura o să tot crească așa de iute, o să ne prăjim de vii.

Cress privi încâlceala de ecrane și cabluri de pe podea și explică:

— Satelitul nu a avut niciodată instalate mijloace de comunicare cu exteriorul. Singura noastră șansă de a contacta echipajul tău era cipul COM-D, dar l-a luat Sybil. Și, chiar dacă am avea o cale să-i contactăm, nu le putem trimite coordonatele noastre exacte până ce sistemul de localizare al satelitului nu va porni iar, dar, chiar și atunci...

Thorne ridică o mână, reducând-o la tăcere:

— Fiecare lucru la timpul lui. Trebuie să-i anunțăm că nu suntem morți și să ne asigurăm că și ei trăiesc. Cred că sunt în stare să se descurce cu doi lunari minusculi, dar m-aș liniști să știu că sunt teferi.

Dădu din umeri.

— De îndată ce vor începe să ne caute, Cinder ar putea să pună pe roate un detector de metale uriaș sau ceva asemănător.

Cress cercetă rămășițele satelitului și constată:

— Nu cred că mai putem recupera ceva. Toate ecranele sunt distruse și, fiindcă temperatura nu poate fi stabilizată, înseamnă că generatorul este... O, nu! *Micuță Cress!*

Fata înaintă cu greu spre panoul de control care îi găzduise „sora" mai mică. Era strivit pe o latură, din carcasă atârnau o mulțime de fire și bucăți de plastic.

— O, Micuță Cress...

— Ăăă... Cine e Micuța Cress?

Ea își trase nasul.

— Eu. Când aveam zece ani. Locuia în computer și-mi ținea de urât, iar acum a murit.

Strânse la piept panoul de control.

— Biată, scumpă, micuță Cress!

După o lungă tăcere, Thorne își drese vocea:

— Scarlet m-a avertizat despre asta. Trebuie s-o îngropăm pe Micuța Cress, înainte s-o luăm din loc? Vrei să spun câteva cuvinte despre ea?

Cress ridică privirea spre el și, deși expresia tânărului era înțelegătoare, fata bănuia că o lua peste picior.

— Nu sunt nebună. Știu că e doar un computer. Dar... am programat-o chiar eu. Era singura mea prietenă.

— Hei, nu te judec. Am experiență în relaționarea cu sistemele IT. Stai să ne vezi nava! E grozavă!

Expresia lui deveni meditativă.

— Că tot veni vorba de nave spațiale, ce s-o fi întâmplat cu cealaltă capsulă, pe care a cuplat-o paznicul?

— Am uitat de ea!

Cress băgă panoul de control sub biroul înclinat și se împletici spre cealaltă intrare. Satelitul stătea aplecat pe o parte, iar cea de-a doua intrare era orientată spre partea de jos a pantei, așa că se văzu nevoită să dea la o parte nenumărate bucățele de plastic și resturi de echipamente pentru a ajunge la ecranul de control. Chiar și ecranul acesta se defectase — fata nu reuși să obțină niciun strop de energie electrică de la el —, drept pentru care desfăcu panoul care adăpostea comenzile manuale pentru deschiderea încuietorilor. În peretele de deasupra ușii fuseseră montate diverse dispozitive și mânere, iar deși Cress știa că erau acolo de ani buni, până acum nu le prea acordase atenție.

Dispozitivele se înțepeniseră din cauză că nu fuseseră folosite și trebui să împingă mânerul cu toată puterea, proptindu-se cu un picior în perete. În cele din urmă, ușile se întredeschiseră.

Auzind că fata se chinuia, Thorne se ridică și bâjbâi în direcția ei, îndepărtând atent, cu piciorul, dezordinea care-i stătea în drum. Ținu mâinile întinse până o găsi și, împreună, forțară ușile să se deschidă.

Trapa de cuplare era într-o stare și mai proastă decât satelitul. Aproape un perete întreg se năruise și grămăjoare de nisip pătrunseseră deja prin crăpături. Din panourile montate pe perete atârnau cabluri și cleme, iar Cress simțea fumul și mirosul amărui de plastic ars. Capsula ajunsese să stea îndesată în coridor și strivise ca pe un acordeon capătul mai îndepărtat al trapei. Clema de cuplare străpunsese panoul de control din carlinga pilotului, așa încât geamul carlingii era înțesat de crăpături.

— Te rog, spune-mi că priveliștea e mai OK decât mirosul, spuse Thorne, rămânând în cadrul ușii.

— Nu prea. Nava e distrusă și se pare că toate instrumentele au avut aceeași soartă.

Cress coborî, sprijinindu-se de perete. Apăsă câteva butoane, încercând să readucă nava la viață, dar în zadar.

— Bun, atunci avem nevoie de un alt plan.

Thorne se frecă la ochi și adăugă:

— Nu avem cum să luăm legătura cu Rampion și ei nu pot afla dacă suntem sau nu în viață. Nu ne folosește la nimic să mai zăbovim pe-aici, în speranța că o să treacă cineva. Va trebui să găsim o așezare.

Ea se cuprinse cu brațele. Simțea cum în pieptul ei se involburau neliniștea și zăpăceala. Avea să părăsească satelitul.

— Cred că soarele apune, spuse ea. Așa că măcar n-o să mergem prin arșiță.

Thorne strânse gânditor din buze.

— În perioada asta a anului, pe Pământ nopțile nu sunt foarte reci, indiferent în ce emisferă am aterizat. Trebuie să

strângem toate proviziile pe care le putem căra cu noi. Mai ai pături? O să ai nevoie de o haină.

Cress își netezi rochia subțire.

— Nu am o haină. Nu mi-a trebuit niciodată.

Thorne oftă:

— Știam eu.

— Dar mai am o altă rochie, mai puțin uzată decât asta.

— Ar fi mai bine să porți pantaloni.

Ea își privi picioarele dezgolite. Nu mai purtase pantaloni până acum.

— Sybil mi-a adus doar rochiile astea... Și nici pantofi nu am.

— N-ai pantofi?

Thorne își masă fruntea.

— Nu-i nimic. În armată, am învățat tehnici de supraviețuire. O să mă descurc.

— Am câteva sticle pe care le putem umple cu apă. Și multe pachete cu hrană.

— E un bun început. Apa e prioritatea noastră numărul unu. Deshidratarea e, de departe, mai periculoasă decât foamea. Prosoape ai?

— Da, câteva.

— Bine. Adu-le. Și mai adu orice se poate folosi pe post de frânghii.

Torne își ridică piciorul stâng și întrebă:

— Ai idee unde mi-a dispărut cealaltă cizmă?

*

— Ești sigură că nu vrei s-o fac eu?

Thorne se încruntă, iar privirea lui goală rătăcea în apropierea genunchiului său.

— Oi fi orbit eu temporar, dar nu sunt inutil. Încă pot să fac noduri ca lumea.

Cress se scărpină după ureche și se abținu de la orice comentariu. Stătea pe marginea patului, împletind una dintre șuvițele pe care el le retezase, pentru a o folosi drept frânghie, iar Thorne îngenunchease în fața ei. Pe chip avea o expresie de concentrare în timp ce îi învelea laba piciorului într-un prosop. Apoi îi petrecu „frânghia" de câteva ori în jurul gleznei și al tălpii, după care făcu un nod complicat.

— Trebuie să stea bine strâns. Dacă e prea larg, o să te roadă și o să faci bășici. Cum îți simți piciorul?

Ea își mișcă degetele de la picioare.

— Bine, spuse fata și, după ce Thorne termină de învelit celălalt picior, aranjă discret materialul, în așa fel încât să fie cât mai confortabil.

Ridicându-se, Cress se simți ciudat, ca și cum ar fi mers pe niște perne cu denivelări, dar Thorne părea să creadă că mai târziu, în deșert, ea avea să-i fie recunoscătoare pentru pantofii improvizați.

Împreună, transformară o pătură într-o bocceluță pe care o umplură cu apă, mâncare, cearșafuri și o mică trusă medicală, de care Cress avusese rareori nevoie. Cuțitul era în cizma lui Thorne. Dezmembraseră patul, improvizând un soi de cârjă de care tânărul să se ajute la mers. Băură amândoi cât mai multă apă, după care Cress inspectă pentru ultima oară satelitul și, trecând în trapa de cuplare, apăsă în jos mânerul de deschidere manuală a ușilor. Cu un bufnet, mecanismele interioare ale ușii se deplasară. Sistemele hidraulice șuierară. O fantă rămasă între ușile metalice îi permise lui Thorne să-și strecoare degetele acolo și să împingă una dintre uși în lăcașul ei din perete.

În satelit se strecură o adiere de aer uscat. Avea un miros pe care Cress nu-l putea compara cu nimic. Nu aducea nici cu

mirosul din satelit, nici cu cel de mecanism mecanic, nici cu parfumul lui Sybil.

Pământ, își spuse ea, încercând să-și întipărească izul în memorie. *Sau deșert*.

Thorne își potrivi pe un umăr bocceaua cu provizii. Dând la o parte câteva resturi, îi întinse o mână lui Cress.

— Condu-mă.

Mâna lui o cuprinse pe a ei, iar fata ar fi vrut să savureze momentul, senzația provocată de atingerea caldă, parfumul minunat de libertate, dar Thorne o îndemnă să pornească.

La capătul trapei de cuplare se aflau balustrada și două trepte spre o capsulă spațială care, în mod normal, era fixată acolo, dar acum în locul ăsta nu se găsea decât nisip a cărui nuanță bătea spre vinețiu, pe măsură ce umbra nopții se întindea tot mai mult. Deja acoperise cea de-a doua treaptă, iar Cress văzu cu ochii minții stelitul îngropat treptat în nisip, dispărând pentru totdeauna în deșert.

Apoi privi în depărtare, dincolo de balustradă și de dune, spre zarea ondulată. O ceață violetă acoperea cerul, iar acolo unde era senin, se zăreau petice negre și albastre. Vedea aceleași stele pe care le știuse toată viața, dar acum erau răspândite deasupra ei, ca o pătură. Un cer întreg și o lume erau gata s-o înghită.

Ameți. Dintr-odată năucă, Cress se împletici, izbindu-se de Thorne.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Fata încercă să-și domolească panica, senzația că existența ei era la fel de neînsemnată precum cel mai mic fir de nisip. O întreagă lume, o întreagă planetă. Iar ea se afla acolo, în mijlocul acestei lumi, înconjurată de un spațiu nesfârșit. Nu existau pereți, nici margini, nimic în spatele căruia să se ascundă. O străbătu un fior care-i făcu pielea de găină.

— Cress, ce s-a întâmplat? Ce vezi?

Degetele lui Thorne o strânseră și mai tare de braț, iar ea-și dădu seama că tremura.

Abia reuși să îngaime:

— Este... e așa... așa de mare.

— Ce anume?

— Totul. Pământul. Cerul. Din spațiu, nu păreau așa de mari.

Inima îi bătea ca o tobă. Abia mai putea să respire și trebui să-și acopere fața și să nu se uite în jur, pentru a-și recăpăta suflul. Dar, chiar și așa, senzația era dureroasă.

Izbucni în plâns pe neașteptate, fără să știe motivul lacrimilor sale.

Mâinile lui Thorne îi dibuiră coatele, cu o atingere blândă. Pentru un moment, ea se așteptă s-o ia în brațe, ca să se lipească de pieptul lui cald și protector. Tânjea ca el s-o îmbrățișeze.

În schimb, tânărul o scutură cu putere.

— Termină!

Cress suspină.

— Care este principala cauză a morții în deșert? o întrebă el.

Fata clipi și o lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz.

— Po... poftim?

— Care e cauza numărul unu a morții, în deșert?

— Des... deshidratarea? spuse ea, reamintindu-și lecția de supraviețuire pe care el i-o predase în vreme ce umpleau sticlele cu apă.

— Și plânsul ce efect are?

— Deshidratează?

— Exact!

Strânsoarea lui slăbi.

— E normal să fii speriată. Am înțeles că, până acum, ai trăit într-un spațiu de două sute de metri pătrați. De fapt, deocamdată ești mult mai întreagă la cap decât m-am așteptat.

Ea pufni, nesigură dacă fusese un compliment sau o jignire.

— Dar trebuie să-ți revii, continuă Thorne. Probabil ai băgat de seamă că nu sunt în cea mai bună formă și că mă bazez pe tine ca să ne ajuți să găsim drumul salvator, pentru că, dacă nu reușim... Nu știu ce părere ai tu, dar mie, unuia, nu îmi place deloc ideea să zac pe-aici, ca vulturii să mă mănânce de viu. Prin urmare, poți să te liniștești? Fă-o pentru noi amândoi.

— Da, șopti ea, deși era plină de îndoieli.

Thorne miji ochii și ea își dădu seama că n-o credea.

— Nu sunt foarte convins că înțelegi pe deplin situația, Cress. Vom fi mâncați. De vii. De către vulturi. Poți să-ți închipui cum o să fie?

— D... da. Vulturi. Pricep.

— Foarte bine. *Am nevoie* de tine. Nu rostesc des cuvintele astea. Deci ne-am înțeles?

— Da. Lasă-mă un moment...

De data asta, fata inspiră și expiră profund, închizând ochii și încercând să se lase pradă reveriei... oricărei reverii...

— Sunt o exploratoare, șopti ea. Și pătrund în necunoscut, cu mult curaj.

Nu mai visase cu ochii deschiși la așa ceva, dar simți senzația familiară de alinare pe care i-o aduceau fanteziile ei. Era arheologă, om de știință, vânător de comori. Era stăpâna mării și a uscatului.

— Viața mea este o aventură, spuse ea, devenind încrezătoare și deschizând ochii. Niciodată nu voi mai fi legată de satelitul ăsta.

Thorne înclină capul într-o parte. După trei secunde, își strecură mâna într-a ei și zise:

— Habar n-am despre ce vorbești, dar merge și-așa!

Șaisprezece

Thorne mută cârja în cealaltă mână, ca s-o țină pe Cress de cot în timp ce străbăteau nisipul. Fata își ținea capul plecat deoarece pășea cu grijă, dar și fiindcă se temea că, dacă și-ar fi ridicat privirea spre cer, picioarele i-ar fi prins rădăcini și nu ar mai fi fost în stare să se urnească vreodată.

După ce se îndepărtară de satelit destul de mult, Cress ridică ochii, cu sfială. În fața ei se întindea același peisaj neschimbat, iar cerul se întuneca tot mai mult.

Întoarse privirea spre satelit și scoase o mică exclamație.

Thorne o strânse de cot, întrebător.

— Am văzut munți, spuse ea, holbându-se la piscurile colțuroase din zare.

Tânărul se încruntă.

— Munți sau doar niște dealuri?

Ea cugetă la întrebarea lui. În minte, compara acest relief cu fotografiile lanțurilor muntoase pe care le văzuse înainte. Numeroase piscuri, de înălțimi diferite, dispăreau în întunecimea serii.

— Cred că... munți adevărați, zise Cress. Dar se întunecă și nu-mi dau seama dacă vârfurile sunt albe. Munții sunt mereu acoperiți de zăpadă?

— Nu. Cât e până la ei?

— Păi...

Păreau apropiați, dar dunele care îi despărțeau de piscuri puteau fi înșelătoare, iar până atunci fata nu mai fusese nevoită să aproximeze distanțele.

— Las-o baltă! spuse Thorne, lovind nisipul cu cârja.

Faptul că nu se desprindea de brațul ei îi stârnea o anumită emoție. Poate că și tânărul prețuia atingerea ei la fel de mult precum Cress o prețuia pe a lui.

— În ce direcție sunt munții ăștia?

Fata îi luă mâna și o îndreptă într-acolo. Inima ei bătea mai tare și se simți prinsă între exaltare și groază. Chiar și de la distanța asta, se vedea limpede că munții erau imenși: bestii străvechi, aliniate asemenea unui zid de netrecut, ce împărțea pustiul în două. Dar cel puțin erau un reper concret, care întrerupea monotonia deșertului. Într-un fel, asta o liniștea, deși munții o făceau să se simtă mai neînsemnată ca niciodată.

— Deci trebuie că sunt spre... sud, nu?

Thorne arătă în altă direcție.

— Soarele apune într-acolo?

Ochii ei îi urmăriră brațul. Deasupra dunelor ondulate se mai zărea o lumină verzuie, slabă, ce dispărea cu iuțeală.

— Da, spuse ea și pe buze îi înflori un zâmbet tremurător.

Primul ei apus adevărat. Nu știuse că apusurile pot fi verzi, niciodată nu știuse cât de repede se lasă întunericul. Gândurile ei zumzăiau. Încerca să rețină fiecare amănunt, pentru a pune acest moment deoparte, în siguranță, ca să nu-l uite nicicând. Nu avea să uite cum pălea lumina, încețoșându-se, nici cum stelele se iveau din întunecime, nici cum instinctul o împiedica să-și lase privirea să rătăcească departe, în zare, ca să țină panica la distanță.

— Vezi vreo plantă? Orice altceva în afară de nisip și munți.

— De aici, nu. Nu prea văd deloc...

În vreme ce vorbeau, întunericul se răspândea peste tot, iar nisipul — până mai adineauri auriu — devenea o umbră sub picioarele ei.

— Uite și parașuta noastră! strigă Cress, observând pânza albă, dezumflată, întinsă pe o dună de nisip.

Nisipurile mișcătoare o înghițeau. În dună, acolo unde satelitul o lovise, scufundându-se, apăruse un șanț.

— Ar trebui să tăiem o bucată din parașută, sugeră Thorne. Ne-ar putea fi de folos, mai ales dacă e impermeabilă.

Cress îl căluzi în sus, pe dună. Mersul le era îngreunat din cauza terenului instabil. Thorne mânuia cârja cu stângăcie, încercând să tatoneze nisipul de dinaintea lui fără să înfigă capătul în nisip și înțepându-se cu celălalt capăt. În cele din urmă, reușiră să ajungă la parașută și să taie o bucată îndeajuns de mare ca să le folosească drept prelată.

— Hai s-o luăm spre munți, spuse Thorne. Ne vor scuti să mergem în soare dimineața și, cu puțin noroc, acolo vom găsi adăpost și, poate, chiar apă.

Lui Cress i se păru un plan bun, dar pentru prima oară percepu o undă de nesiguranță în tonul lui Thorne. Tânărul nu făcea decât să-și dea cu părerea. De fapt, nu știa unde erau și cum să ajungă la vreo așezare omenească. Exista posibilitatea ca fiecare pas să-i ducă tot mai departe de un loc sigur.

Dar trebuia luată o hotărâre.

Începură să urce duna următoare. Arșița zilei pălea și o briză blândă împrăștia nisipul peste gleznele ei. Ajunși în vârf, Cress se trezi că privea un ocean de pustietate. Se lăsase noaptea și munții nu se mai distingeau. Dar, pe măsură ce lumina stelelor creștea în intensitate și ochii ei se obișnuiau, Cress își dădu seama că lumea care-o înconjura nu era neagră ca smoala, ci avea o nuanță argintie, delicată.

Thorne se împiedică și căzu în patru labe, cu un strigăt. Cârja rămase înfiptă în nisip, mai să-l străpungă când tânărul se prăbuși.

Cress îngenunche lângă el îi puse o palmă pe spate.

— Ești bine?

Scuturându-se brutal de atingerea fetei, Thorne se lăsă pe vine. În lumina slabă, Cress văzu că strângea din dinți și pumnii lui erau încleștați.

— Căpitane...

— Sunt bine, spuse el tăios.

Cress șovăia. Degetele ei rămaseră nemișcate în aer, la un centimetru de umărul lui.

Thorne își umflă pieptul, inspirând încet, iar fata îi auzi răsuflarea tremurătoare și încordată.

— Mie — începu el, vorbind rar — nu-mi place deloc situația asta.

Cress își mușcă buza de jos, cuprinsă de milă.

— Ce pot să fac?

După ce privi în gol pentru o clipă, Thorne clătină din cap.

— Nimic, răspunse el, pipăind în spatele său până ce găsi cârja. Mă descurc. Trebuie doar să-mi dau seama cum să fac.

Se ridică și smulse cârja din nisip.

— De fapt, mi-ar fi de ajutor dacă m-ai avertiza când urmează să urcăm pe dune și când coborâm.

— Sigur! Aproape c-am ajuns în vârful...

Dar vocea lui Cress se stinse când, privind vârful dunei, zări Luna. De fapt, o semilună strălucind albă, la orizont. Se crispă. Obișnuința îi poruncea să se ascundă sub biroul ei sau sub pat până ce Luna devenea invizibilă. Dar nu avea unde să se ascundă. După ce șocul inițial se risipi, fata înțelese că priveliștea Lunii nu o mai îngrozea, ca înainte. De pe Pământ, părea foarte depărtată. Înghiți în sec.

— ...în vârful dunei.

Thorne înclină capul într-o parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Pot să văd Luna. Asta-i tot.

Cress privi cerul nopții. La început se simți temătoare, la gândul că, uitându-se la cer, avea să fie iarăși copleșită, dar descoperi curând că era plăcut să scruteze aceeași galaxie pe care o cunoștea dintotdeauna. Aceleași stele la care se uitase întreaga ei viață, privite printr-o lentilă nouă.

Încordarea din corpul ei dispărea treptat. Erau lucruri cunoscute. Era ceva sigur. Vârtejul îndepărtat de gaze cosmice avea luciri purpurii și albastre. Licărirea a mii și mii de stele, numeroase precum firele de nisip, tăindu-i răsuflarea precum un răsărit de soare pe Pământ, văzut prin geamul satelitului său.

Apoi, o revelație.

— Stai puțin... Constelațiile, zise Cress, rotindu-se în cerc, pe loc, în vreme ce Thorne își curăța genunchii de nisip.

— Poftim?

— Uite... constelația Pegas, și Peștii, și... O! Andromeda!

— Ce tot spui... Aha!

Thorne înfipse cârja în nisip, apăsându-și greutatea pe ea.

— Ne orientăm după stele.

Își frecă falca și zise:

— Sunt constelațiile din emisfera de nord. Măcar acum știm sigur că nu am ajuns în Australia.

— Lasă-mă un minut!

Cress își cuprinse fața în palme, încercând să-și aducă aminte cum admirase aceleași constelații, de atâtea ori, de la geamul satelitului. Se concentră asupra Andromedei, cea mai mare constelație vizibilă. Strălucea ca un far, nu cu mult deasupra orizontului. Când vedea constelația asta din satelit, din unghiul ăsta, oare unde era satelitul ei, în raport cu Pământul?

După o clipă, constelațiile se mișcară în mintea ei, ca o hologramă. Ca și cum ar fi văzut reprezentarea sclipitoare a Pământului rotindu-se încet în fața ei, înconjurat de nave spațiale, sateliți și stele, stele, *stele*...

— Cred că ne aflăm în nordul Africii, anunță ea, răsucindu-se pentru a cerceta celelalte constelații din oceanul de stele. Sau poate în Comunitate, într-una dintre provinciile vestice.

Sprâncenele lui Thorne se ridicară.

— Poate că suntem în Sahara.

Umerii lui se gârboviră când își dădu seama că nu conta în ce emisferă sau în ce țară aterizaseră, pentru că tot în deșert erau. În continuare, prinși ca într-o capcană.

— Nu putem sta toată noaptea aici, să ne holbăm la stele, spuse el, aplecându-se ca să înșface bocceaua cu provizii și să și-o arunce iar pe umăr. Hai să mergem spre munții ăia!

Cress vru să-i ofere din nou cotul, dar Thorne doar îl strânse în treacăt, după care-i dădu drumul.

— Mă încurcă, explică el, atent la lungimea cârjei, astfel încât să pășească fără să o mai afunde iar în nisip. Mă descurc așa.

Încercând să-și ignore dezamăgirea, Cress începu să urce duna. Când ajunseră în vârf, îl anunță pe Thorne și apoi coborâră pe cealaltă parte.

Șaptesprezece

Scarlet pilota capsula spațială. Nu-și amintea nici de cât timp zbura, nici unde fusese până atunci, nici cum ajunsese în fața acestui panou de control. Dar știa foarte bine *de ce* se afla acolo.

Pentru că voia.

Pentru că *trebuia* să fie acolo.

Dacă avea să se descurce, urma să fie recompensată. Gândul o înveseli. Îi dădu un impuls. O înflăcără.

Și astfel, zbură mai iute. Mai controlat. Capsula deveni o prelungire a propriului corp. Mâinile țineau ferm manetele de control, iar degetele îi dansau pe instrumente. Din ziua când bunica ei începuse să-i dea lecții de pilotaj în naveta de livrare, la ferma lor, fata nu-și amintea să fi zburat atât de bine. Cum mai tremurase atunci naveta, în mâinile ei neîndemânatice! Cum mai săltase! Dispozitivul de aterizare se izbea de pământul proaspăt arat, după care se redresa ca prin minune și urca spre cer, în vreme ce vocea răbdătoare a bunicii ei o călăuzea pas cu pas...

Amintirea dispăru tot atât de iute precum apăruse, iar Scarlet se trezi la realitate, fără să-și amintească la ce se gândise mai adineauri. Se putea gândi doar la acest zbor. La acest moment. La această răspundere.

Nu dădea nicio atenție stelelor care treceau în goană pe lângă navă, din toate direcțiile. Nu dădea nicio atenție planetei care dispărea tot mai mult în urma ei.

Pe locul din spate al capsulei, femeia sâsâia de durere și blestema, ocupându-se de rana ei. Faptul că era furioasă o neliniștea pe Scarlet, căci voia ca femeia să fie binedispusă.

În cele din urmă, bodogăneala iritată se stinse și femeia începu să vorbească. Inima lui Scarlet fremătă, până ce își dădu seama că nu i se adresa ei. De fapt, vorbea cu cineva. Auzi două cuvinte care îi stârniră panică: *Maiestatea Voastră*.

Vorbea cu însăși regina.

Lui Scarlet îi trecu prin cap că ar fi trebuit să se simtă îngrozită, dar nu-și amintea de ce. Mai degrabă se simțea stânjenită pentru că trăgea cu urechea. Nu se cuvenea să fie curioasă. Se strădui să ignore conversația, așa că își lăsă mintea să hoinărească. Recită în gând versuri din copilărie, la care nu se mai gândise de ani de zile.

În mare parte, funcționa. Dar, când auzi un anumit nume, curiozitatea o împunse din nou.

Linh Cinder.

— Nu, nu am putut s-o prind. Erau prea mulți. Îmi pare rău, Maiestatea Voastră. V-am dezamăgit. Da, deja le-am trimis paznicilor regali ultimele coordonate cunoscute ale navei. Am reușit să iau un ostatic, Maiestatea Voastră. Unul dintre complicii ei. Ar putea ști încotro se îndreaptă Linh Cinder sau care e planul ei. Știu că nu e destul, Maiestatea Voastră. Mă voi revanșa. O voi găsi.

Conversația se sfârși, iar Scarlet se rușină că auzise discuția. Merita să fie pedepsită.

Într-un efort de a compensa gestul necuviincios, se concentră iarăși asupra sarcinii sale. Să zboare cât de repede și de lin cu putință. Tot ce voia era să zboare mai bine. O preocupa doar dorința ca stăpâna ei să fie mândră de ea.

Nu simțea deloc frică pe când se apropia de Luna plină de cratere, cu suprafața ei albă, scânteietoare și cu orașe sclipitoare, cu acoperișuri în formă de cupolă.

Orașe locuite de nenumărați străini.

Orașe care fuseseră odată casa lui...

Gândul nepoftit o făcu să tresară. Nu știa ce semnificație avea. Nu-și amintea cine era *el*.

De aici se trăgea el...

Înăbuși vocea din mintea ei, neliniștită că stăpâna avea să-i simtă deruta. Iar ea nu voia asta. Nu era deloc derutată.

Știa foarte bine unde voia să se afle. Știa pe cine voia să slujească.

Luna făcea mica navă să pară și mai mică. Se mări până când umplu sticla ferestrei.

Nu dădu atenție lacrimilor fierbinți care i se prelingeau pe obraji, căzându-i fără zgomot în poală.

Optsprezece

Nu dură mult până când Cress și Thorne începură să urmeze o anumită rutină. Pe măsură ce Thorne se obișnuia tot mai mult cu mișcarea nisipului sub tălpi și cu atingerea cârjei în palmă, devenea mai încrezător și ritmul lor creștea. Trei dune. Cinci. Zece. Nu după mult timp, Cress își dădu seama că ei doi consumau mult mai puțină energie când stăteau un timp în văile dintre dune, atunci când puteau, așa că începu să urmeze un drum în zigzag, mai lent, dar mai puțin istovitor.

În mers, prosoapele care-i înfășurau tălpile se lărgiră și fire de nisip se strecurau pe dedesubt, ajungând între degetele fetei, cu toate că Thorne legase bine frânghiile împletite din păr. Călcâiele începură s-o ardă și un cârcel amenința să-i cuprindă piciorul stâng, din pricina faptului că fata își flexa necontenit degetele de la picioare pe nisipul instabil. Picioarele o dureau. Corpul lui Cress se revolta când urcau o altă dună. Coapsele o ardeau când ajungea în vârf, iar la coborârea pe cealaltă pantă, fluierele picioarelor mai că țipau. Exercițiile fizice ridicole pe care le făcuse la bordul satelitului nu o pregătiseră pentru așa ceva.

Dar nu se plângea. Gâfâia. Își ștergea sudoarea de pe tâmple. Strângea din dinți, împotrivindu-se durerii. Și nu se lamenta.

Dar măcar putea să vadă, se consolă ea. Măcar nu era silită să care proviziile. Îl auzea când și când pe Thorne trecându-și bocceaua pe celălalt umăr, dar nici el nu se plângea. Uneori, când aveau de străbătut o porțiune plată de nisip, ea închidea

ochii, vrând să verifice cât de mult putea înainta fără să-i deschidă. Numaidecât, o cuprindea amețeala. Panica i se cuibărea în oase, apoi se târa în sus, iar fata era convinsă că, la următorul pas, avea să se lovească de o piatră sau de o moviliță și să cadă cu fața în nisip.

A patra oară când făcu lucrul acesta, Thorne o întrebă de ce încetineau pasul. După aceea, nu mai închise ochii.

— Vrei să facem un popas? o întrebă Thorne, câteva ore mai târziu.

— N... nu, gâfâi ea, simțindu-și coapsele cuprinse de arsura efortului. Aproape c-am ajuns în vârful dunei.

— Ești sigură? N-are rost să leșini din cauza epuizării.

Ajungând în vârful colinei, Cress oftă ușurată, dar frica reveni repede. Habar n-avea de ce se așteptase ca duna asta să fie diferită de celelalte zeci de dune pe care se cățăraseră până acum. Habar n-avea de ce își închipuise că duna aceasta avea să marcheze capătul deșertului. Nu credea că putea să meargă mai departe.

Dar nu era capătul deșertului. Lumea era alcătuită din alte și alte dune, din și mai mult nisip, din și mai mult pustiu.

— Zău așa, hai să facem un popas! spuse Thorne, lăsând bocceaua de pe umăr și înfigând cârja în nisip.

Își masă un moment umerii, după care se aplecă și desfăcu nodul boccelei. Îi întinse lui Cress o sticlă cu apă, luând una și pentru sine.

— N-ar trebui să bem cât mai puțin odată? întrebă ea.

Thorne clătină din cap și explică:

— Cel mai bine e să bem când ne este sete și să transpirăm cât mai puțin posibil. Așa, corpurile noastre își mențin hidratarea mai mult timp, chiar dacă am rămâne fără apă. Și ar trebui să evităm să mâncăm, până găsim o sursă de apă. Digestia te deshidratează foarte mult.

— E-n regulă. Nu mi-e foame.

Era adevărat — arșița părea să-i fi tăiat pofta de mâncare.

După ce bău cât de mult putu, Cress îi dădu sticla lui Thorne, tânjind să se lungească în nisip și să doarmă, dar nu îndrăznea, de teamă că nu s-ar mai fi putut ridica. Când Thorne își potrivi bocceaua pe umăr, începură să coboare panta în tăcere.

— Ce crezi că s-a întâmplat pe nava ta? îl întrebă Cress, în vreme ce coborau.

Întrebarea asta îi răsuna în cap de ore întregi.

— Crezi că Stăpâna Sybil...

— Ei sunt în regulă, spuse Thorne, cu încredere nestrămutată. Mi-e milă de oricine care se pune cu Wolf, iar Cinder e mult mai tare decât își închipuie ceilalți.

Tăcu o clipă, apoi prin aerul tăcut al deşertului răsună un hohot de râs.

— Și zic asta la propriu...

— Wolf e celălalt băiat de la bordul navei?

— Da, iar Scarlet este... păi... Nici nu știu prea bine ce sunt ei unul pentru celălalt, dar tipul e căzut în limbă după ea. Nici Scarlet nu-i de colea. Taumaturgul habar n-are în ce s-a băgat.

Cress spera ca el să aibă dreptate. Stăpâna Sybil îi găsise din cauza *ei*, iar sentimentul de vinovăție o apăsa.

— Ia zi: cum a ajuns o fată născută pe Luna captivă într-un satelit și a devenit simpatizantă a pământenilor?

Ea își încreți nasul.

— Păi, când părinții mei au aflat că, de fapt, sunt o scoică, m-au dat ca să fiu ucisă, așa cum cereau legile infanticidului. Dar Stăpâna m-a salvat și m-a crescut alături de alte scoici pe care le salvase. Voia să ne folosească pentru niște experimente la care ei lucrau mereu, dar Stăpâna nu m-a lămurit niciodată ce fel de experimente erau. Trăiam într-un fel de tuneluri de lavă care fuseseră transformate în dormitoare și eram monitorizați în permanență de camere de supraveghere conectate la

sistemul lunar de comunicații. Locuiam cam înghesuiți, dar nu era rău și aveam ecrane portabile conectate la rețea, așa că nu eram complet rupți de lume. După o vreme, am devenit destul de pricepută la accesarea ilegală a sistemului de comunicații și, în cea mai mare parte, mă foloseam de abilitatea mea pentru nimicuri. Eram cu toții curioși să aflăm chestii legate de școală, așa că intram ilegal în sistemul școlar lunar și descărcam manuale și așa mai departe.

Cress miji ochii la Lună, acum aflată atât de departe. Îi venea greu să creadă că se născuse acolo.

— Apoi, într-o zi, unul dintre băieții mai mari, Julian, m-a întrebat dacă pot să aflu cine sunt părinții lui. Mi-a luat câteva zile, dar am reușit, și am aflat că părinții lui trăiau și locuiau într-unul din orășelele aglomerate de pe Luna, iar Julian avea doi frați mai mici. Apoi ne-am dat seama cum le puteam trimite un mesaj, ca să-i anunțăm că fiul lor trăiește. Julian credea că, dacă aflau că nu fusese ucis, vor veni să-l ia. Eram tare entuziasmați, credeam că ne vom găsi cu toții familiile. Că vom fi salvați cu toții.

Cress înghiți în sec.

— Firește, eram de-a dreptul naivi. A doua zi, Stăpâna l-a luat cu ea pe Julian, pe urmă câțiva tehnicieni au înlocuit tot echipamentul de monitorizare și n-am mai putut să accesez rețeaua. Pe Julian nu l-am mai văzut niciodată. Cred, după ce au primit acel com, părinții lui au luat legătura cu autoritățile și probabil că Julian a fost ucis, pentru a dovedi că legile infanticidului erau luate în serios.

Își trecu absentă degetele prin păr, surprinsă când le simți alunecând cu ușurință printre șuvițe.

— După aia, Stăpâna Sybil a început să-mi dea mai multă atenție. Uneori, mă scotea din caverne și mă ducea în cupole, dându-mi diferite sarcini. Să schimb codurile de programare ale sistemului de difuzare. Să pătrund în diferite sisteme de

comunicare. Să programez softuri inteligente, care să detecteze cuvinte-cheie și să direcționeze informația în anumite conturi com. La început, mi-a plăcut. Pe-atunci, Stăpâna se purta frumos cu mine, deci puteam părăsi tunelurile de lavă și să vizitez orașul. Simțeam că devenisem favorita ei și credeam că, dacă făceam ce-mi cerea, în cele din urmă, nu va mai conta că sunt doar o scoică și că mi se va îngădui să merg la școală, să fiu ca oricare alt lunar obișnuit. Dar, într-o zi, Sybil mi-a cerut să sparg o linie de comunicație între doi diplomați europeni, iar eu i-am spus că semnalul era prea slab. Trebuia să fiu mai aproape de Pământ și am cerut o legătură la rețea mai puternică și softuri mai evoluate...

Cress clătină din cap, amintindu-și că îi spusese lui Sybil, în amănunt, ce lucruri îi trebuiau ca să construiască un satelit pentru copilul ei minune. De fapt, Cress își proiectase propria temniță.

— După câteva luni, Stăpâna a venit să mă ia, spunându-mi că vom pleca într-o călătorie. Ne-am îmbarcat pe o navetă, iar eu eram din cale-afară de entuziasmată. Credeam că mă va duce să fiu prezentată reginei, spre a fi iertată că m-am născut scoică. Acum, gândul ăsta mi se pare stupid. Chiar și după ce ne-am îndepărtat de Luna și am văzut că ne îndreptam spre Pământ, am crezut că într-acolo zburam. Mi-am zis: „E-n regulă, poate că lunarii nu mă pot accepta sub forma aceasta, dar Stăpâna știe că pământenii mă vor primi, așa că mă lasă să mă duc pe Pământ". Călătoria a durat ore întregi și la capătul ei eram plină de avânt, îmi clădisem în minte o întreagă poveste: Stăpâna o să mă dea unui cuplu de pământeni cu inimă bună, care mă vor crește ca pe propriul lor copil și care locuiau într-o casă uriașă, într-un copac. Habar nu am de ce credeam că locuiesc într-o casă în copac, dar așa speram. Nu văzusem niciodată copaci adevărați.

Cress se încruntă.

— De fapt, nici până acum n-am văzut vreunul.

După un scurt moment de tăcere, Thorne spuse:

— Și atunci te-a dus pe satelit, iar tu ai devenit programatoarea reginei.

— Programatoare, hacker, spioană... Într-un fel, întotdeauna am sperat că, dacă o să fac tot ce-mi cere, într-o bună zi o să mă elibereze.

— Și când anume ai hotărât că preferi să încerci să-i salvezi pe cârmuitorii pământenilor, decât să-i spionezi?

— Habar n-am. Pământul m-a fascinat dintotdeauna. Petreceam o mulțime de timp citind știrile de pe Pământ și urmărind serialele lor transmise pe rețea. Am început să mă simt mai legată de pământeni decât de lunari. După o vreme, îmi imaginam că sunt un paznic sub acoperire, iar treaba mea e să apăr Pământul și pe locuitorii lui de Levana.

Spre ușurarea ei, Thorne nu izbucni în râs. Un timp, tânărul nu vorbi, iar Cress n-ar fi putut spune dacă tăcerea asta era plăcută sau stânjenitoare. Poate că Thorne credea că fanteziile ei erau copilărești.

În cele din urmă, după o lungă pauză, el spuse:

— Dacă aș fi fost în locul tău și aș fi avut un singur cip COM-D prin care aș fi putut lua legătura cu Pământul, aș fi scormonit după secrete compromițătoare în trecutul vreunui pilot de navă spațială și l-aș fi șantajat ca să mă scoată din satelit. N-aș fi încercat să-l salvez pe împărat.

Deși el vorbise serios, Cress nu se putu abține să zâmbească.

— Nu, n-ai fi făcut asta. Ai fi procedat exact ca mine, pentru că știi foarte bine ce amenințare reprezintă Levana la adresa Pământului.

Căpitanul clătină din cap.

— E frumos din partea ta că spui asta, Cress, dar crede-mă, eu aș fi șantajat un pilot.

Nouăsprezece

Kai își dădu la o parte părul de pe frunte, privind cu un amestec de groază și admirație holograma care plutea deasupra mesei de conferințe. Într-un fel, îi venea să râdă. Nicidecum pentru că ar fi fost amuzant, ci pentru că nu părea să existe o altă reacție mai potrivită.

Holograma înfățișa planeta Pământ. Peste tot în jurul ei pluteau numeroase luminițe galbene, adunate deasupra celor mai populate orașe de pe Pământ.

Sute de mici nave spațiale.

Erau înconjurați.

— Toate navele lunare? întrebă el. Informația asta a fost confirmată fără urmă de îndoială?

— Bineînțeles, zise Bromstad, prim-ministrul european.

Ochii bărbatului îl priveau de pe ecranul uriaș, laolaltă cu ceilalți lideri ai Uniunii Pământene.

— Și mai tulburător — continuă Bromstad — este că nici măcar un indiciu nu a anunțat venirea lor. E ca și cum toate navele pur și simplu au... apărut deodată, la zeci de mii de kilometri deasupra noastră.

— Sau — spuse regina Camilla a Marii Britanii — ca și când ar fi fost acolo dintotdeauna, iar noi nu le-am putut detecta. Oare nu auzim de ani buni că navele lunare se furișează în atmosfera Pământului, în ciuda tuturor măsurilor noastre de securitate?

— Mai contează de când timp sunt navele aici sau cum au ajuns în atmosfera noastră? întrebă Vargas, președintele Republicii Americane. E limpede că acum se află aici și la fel de limpede e că avem de-a face cu o amenințare.

Kai închise ochii, strângând din pleoape.

— Dar *de ce*? Doar Levana primește exact ce și-a dorit. De ce să ne mai amenințe? De ce să facă o demonstrație de forță?

— Probabil pentru a se asigura că Pământul nu se va răzgândi, în ultimul ceas, cu privire la alianța prin căsătorie, sugeră Bromstad.

— Dar nu are absolut niciun motiv..., gâfâi Kai, sprijinindu-și o mână de spătarul scaunului său.

Era mult prea neliniștit ca să stea așezat. Se uita la consilierii și membrii cabinetului său, care păreau la fel de surprinși ca și el.

— Voi ce părere aveți de toate astea?

Experții schimbară priviri între ei, după care Deshal Huy, Președintele pentru Siguranța Națională, începu să bată darabana în masă.

— Pare că vor să ne transmită un mesaj.

— Poate că așa își confirmă ei prezența la nuntă, murmură Williams, guvernatorul general al Australiei.

— Poate c-ar trebui să-i întrebăm, propuse Konn Torin, bătându-se cu un deget în frunte. Dacă dorim ca Luna să devină un aliat pașnic al Uniunii Pământene, ar fi bine să deschidem liniile de comunicație.

— Bineînțeles, spuse doamna Kamin, prim-ministrul Africii.

Lui Kai nu-i scăpă faptul că femeia își dădu ochii peste cap.

— Doar au fost atât de deschiși față de noi în trecut, completă ea, sarcastic.

— Și ai o idee mai bună?

— *Eu* am, interveni Williams. Ar putea fi o șansă de a răspunde invaziei lunare recente. Ar trebui să coordonăm un atac, să scoatem la înaintare cât de multe nave spațiale putem. Să le arătăm lunarilor că nu ne pot amenința după cum îi tună Levanei. Dacă vor război, vor avea război.

— Război, spuse Kamin. Sugerezi să pornim un război.

— *Ei* au pornit războiul. Eu sugerez să-l încheiem.

Kamin pufni:

— Și tu crezi că armata noastră este pregătită să lanseze un atac asupra unei întregi flote de nave lunare? Nu avem nici cea mai mică idee despre ce armament dispun ei și atacurile recente au dovedit că lunarii nu folosesc strategii de luptă cunoscute nouă. Sunt imprevizibili și, oricât de mult îmi displace să recunosc, competențele noastre militare s-au diminuat, după ce generații întregi de pământeni au trăit în pace. Numărul nostru a scăzut, doar câțiva dintre oamenii noștri au fost antrenați pentru lupta în spațiu...

— Eu sunt de acord cu Australia, îl întrerupse regina Camilla. S-ar putea să fie singura noastră ocazie de a-i lua prin surprindere.

— *Prin surprindere?* strigă președintele Vargas. Ne înconjoară din toate părțile. Dacă au făcut-o în speranța că-i vom ataca? Dacă toată tevatura asta cu alianța prin căsătorie a fost doar un șiretlic, ca să ne distragă atenția cât timp ei se pregătesc să atace?

Degetele lui Kai se albiră, strângând spătarul scaunului.

— Alianța nu este un șiretlic și nimeni nu începe un război! strigă el.

Camilla zâmbi condescendent.

— Ah, uitasem că tânărul împărat este foarte priceput la asemenea chestiuni.

Sângele lui Kai începu să fiarbă.

— Holograma asta arată că, deși navele par să fi înconjurat Pământul, încă se află în afara teritoriilor Uniunii Pământene. Corect?

— Da, deocamdată, spuse guvernatorul general Williams.

— Exact! Asta înseamnă că, *deocamdată*, prezența navelor nu violează niciun tratat încheiat cu Luna. Nu neg că Levana ne ia în râs sau ne amenință, dar ar fi o nebunie din partea noastră să reacționăm fără ca mai întâi să punem la punct o strategie.

Williams clătină din cap.

— Înainte să terminăm de pus la punct strategiile, s-ar putea să fim deja șterși de pe fața pământului.

— Bine, zise Kai, dând din umeri. Tratatul de la Bremen prevede că avem nevoie de o majoritate ca să pornim un război împotriva oricărei entități politice. Cei care sunt în favoarea atacării acestor nave lunare să se pronunțe!

— Da, spuseră într-un glas Williams și Camilla.

Ceilalți trei lideri rămaseră tăcuți, dar, după expresia lor sceptică, împăratul înțelese că niciunul nu era mulțumit.

— Propunerea este respinsă.

— Și atunci, *tu* ce propui să facem? întrebă regina Camilla.

— Chiar în acest moment, la palat se află un reprezentant lunar, spuse Kai, făcând un pas în spate. Voi discuta cu el. Poate aflu ce se întâmplă. Negocierile alianței se poartă între Luna și Comunitate, așa că dați-mi voie să mă ocup eu de asta.

Închise linkul de comunicare înainte ca liderii mondiali să apuce să riposteze sau să-și dea seama cât de frustrat începea să se simtă. Era frustrat pentru că nu știuse niciodată ce gândea Levana sau ce urma să facă. Era frustrat pentru că îi făcuse Levanei toate capriciile, și totuși ea apelase la asemenea manevre fără vreun alt motiv decât ca să irite întreaga Uniune Pământeană. De asemenea, îl frustra faptul că, sincer vorbind,

chiar și el credea că atacarea acestor nave era cea mai bună soluție.

Dar, dacă izbucnea războiul, nu mai aveau nicio șansă să încheie alianța de pace, iar asta ar fi însemnat că orice speranță de a obține antidotul pentru letumoză s-ar fi năruit.

Își privi consilierii.

— Mulțumesc, spuse el, cu o voce aparent calmă. Asta-i tot.

— Maiestatea Voastră — spuse Nainsi, intrând în sala de consiliu, pe care experții se grăbeau s-o părăsească —, peste șase minute aveți programată o întâlnire cu Tashmi-*jiě*.

Kai gemu exasperat.

— Ia să ghicesc: azi vom vorbi despre fețele de masă?

— Cred că despre meniu, Maiestatea Voastră.

— Ce mod folositor de a-mi petrece timpul!

Își potrivi ecranul portabil la brâu.

— Anunț-o că vin.

*

— Vă mulțumesc că ați fost de acord să ne întâlnim aici, spuse Tashmi Priya, cu o plecăciune. Mă gândeam că aerul proaspăt vă va ajuta să vă concentrați asupra luării unor decizii finale în ceea ce privește ceremonia.

Kai zâmbi strâmb și-i zise:

— Este un mod cât se poate de diplomat de a sublinia faptul că nu iau foarte în serios organizarea nunții. Cred că ai dreptate.

Băgă mâinile în buzunare, uimit de senzația plăcută pe care briza răcoroasă i-o stârnea pe obraji. După întâlnirea cu liderii Uniunii, era roșu la față de enervare.

— Mă simt bine aici, adăugă tânărul. Am senzația că n-am mai ieșit din birou de o lună.

— Probabil că există înregistrări ale camerelor de supraveghere care o pot confirma.

Trecură pe lângă un bazin plin cu pești *koi*, umbrit de crengile aplecate ale unei sălcii plângătoare și înconjurat de porțiuni de peluză îngrijite, pregătite pentru viitorul sezon de toamnă. Adulmecând pământul reavăn, pentru o clipă Kai rămase surprins să vadă cum viața la palat își continua cursul. Viața orașului, a Comunității Orientale și a întregului Pământ continua, chiar și în timp ce el rămăsese închis în birou, muncindu-și mintea ca să găsească o cale de a proteja totul.

— Maiestatea Voastră...

El tresări.

— Da, scuze.

Priya gesticulă spre o bancă simplă, de piatră, și propuse:

— Să ne așezăm.

Priya își aranjă sariul și se așeză. Peștișorii portocaliu-aurii se apropiară de marginea de piatră a bazinului, sperând să fie hrăniți.

— Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre o idee de-a mea cu privire la angajații care vor supraveghea ceremonia de nuntă, dar mă îndoiesc că Maiestatea Sa Lunară o va aproba. Cu toate astea, socotesc că decizia vă aparține.

— La ce te referi?

— Bucătari, lachei, plasatori, florari și așa mai departe.

Kai își aranjă manșetele.

— Așa! Continuă!

— Cred că ar fi prudent să angajăm atât oameni, *cât și* androizi.

El clătină din cap.

— Levana nu va accepta niciodată.

— Așa e. Prin urmare, sugerez să folosim escort-droizi, pe care ea nu-i va putea recunoaște ca atare.

Kai se încordă.

— Escort-droizi?

— Vom folosi doar cele mai realiste modele. Ba chiar vom comanda androizi cu cele mai multe caracteristici umane. Ten cu imperfecțiuni, păr natural și ochi în culori firești, diverse tipologii corporale și structuri osoase. Mă voi asigura că găsesc androizi care să nu atragă atenția asupra lor.

Kai deschise gura, vrând să respingă din nou ideea, dar tăcu. Escort-droizii erau creați în special pentru companie. Ar fi fost o ofensă dintre cele mai grave dacă Levana și-ar fi dat seama că aceștia participau la ceremonia nunții ei.

Și, cu toate astea...

— Androizii nu pot fi controlați, zise Priya.

Tăcu un moment, după care își continuă ideea:

— Îi putem folosi și pentru a înregistra ceremonia, în eventualitatea în care Maiestatea Sa ori invitații ei încearcă să facă vreun gest... necuviincios.

— Levana a mai insistat să nu avem camere de înregistrare?

Regina ura să fie filmată și insistase ca la balul anual, la care fusese invitata lui specială, să nu fie prezente camere de înregistrare.

— Nu. Maiestatea Voastră, regina este conștientă de importanța transmiterii acestui eveniment în întreaga lume. Nu s-a opus deloc.

— Totuși, dacă am folosi androizi, am avea ochi peste tot, ca să zic așa.

Femeia dădu din umeri și comentă:

— Să sperăm că nu va fi nevoie de această precauție.

Kai își făcea de lucru cu o mânecă. Era o idee isteață. La această ceremonie urmau să participe cei mai influenți oameni de pe Pământ, așa că Levanei i-ar fi fost extrem de ușor să-și folosească harul pentru a-i manipula. Prezența unor angajați

loiali, care nu puteau fi influențați, ar fi reprezentat o poliță de asigurare împotriva unei catastrofe politice mondiale.

Dar Levana ura androizii. Dacă ar fi aflat, mânia ei ar fi fost cumplită, iar el căuta să evite orice izbucnire de-a reginei, cât de mult posibil.

— Mulțumesc pentru recomandare, zise Kai. Cât timp am la dispoziție pentru a lua o hotărâre în privința asta?

— Până la sfârșitul acestei săptămâni, ca să putem trimite comenzile la timp.

— Îți voi da un răspuns în curând.

— Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră! Vreau să vă împărtășesc o mică revelație pe care am avut-o în dimineața asta și care anunță încă un beneficiu al transmiterii nunții pe mapamond.

— Ce anume?

— Maiestatea Sa refuză să-și ridice vălul în prezența dispozitivelor de înregistrare, drept pentru care îl va purta pe toată durata căsătoriei și a încoronării.

Întinzând o mână, atinse încheietura lui Kai.

— Asta înseamnă că nu va trebui s-o sărutați.

Kai nu-și putut stăpâni un hohot de râs. Revelația îi mai potoli puțin groaza, însă, în același timp, îi aduse aminte de un lucru dureros: în cele din urmă, trebuia s-o sărute. Gândul îi provoca greață.

— Mulțumesc, Tashmi-*jiě*. Informația asta mai îmblânzește puțin grozăvia situației.

Trăsăturile ei se înmuiară.

— Pot să vorbesc deschis, Maiestatea Voastră?

— Firește.

— Nu vreau să încalc limitele profesionale, dar, vedeți dumneavoastră, am un fiu. E cu un an mai în vârstă decât dumneavoastră.

Kai înghiți în sec, cuprins de vinovăție. Nu se gândise niciodată cine era femeia asta după ce părăsea palatul, în fiecare zi. Niciodată nu și-o închipuise în mijlocul unei familii.

— În ultimul timp, am încercat să-mi imaginez cum s-ar simți fiul meu, dacă ar fi în aceeași situație, continuă Priya, ridicând privirea către crengile aplecate ale copacului.

Culoarea frunzelor se preschimba în auriu și, din când în când, briza mai desprindea câte una, care cădea, rotindu-se, în bazin.

— Cât de mare trebuie să fie povara unui tânăr cu asemenea răspunderi, silit să ia asemenea decizii!

Organizatoarea trase adânc aer în piept, ca și cum își regreta cuvintele încă dinainte de a le rosti.

— Ca mamă, îmi fac griji pentru dumneavoastră.

El îi întâlni privirea și inima îi bătu mai repede.

— Mulțumesc, spuse Kai, dar nu trebuie să-ți faci griji. O să mă descurc.

Ea zâmbi cu blândețe.

— O, știu că vă veți descurca! Dar, Maiestatea Voastră, de douăsprezece zile mă ocup de nunta asta și în această perioadă v-am văzut îmbătrânind. Mă doare gândul că situația va fi mult mai grea pentru dumneavoastră, după nuntă.

— Încă îl am pe Torin alături. Și cabinetul, și pe reprezentanții provinciilor... Nu sunt singur.

Chiar în vreme ce rostea cuvintele, tânărul simți împunsătura minciunii.

Nu-i așa că nu era singur?

Neliniștea îl sufoca. Sigur că nu era singur. O țară întreagă îl susținea, inclusiv toți cei din palat, și...

Nimeni.

Nimeni nu putea înțelege ce riscuri își asuma, ce sacrificii urma să facă. Firește, Torin era îndeajuns de isteț încât să-și

dea seama, dar și el îl părăsea seara, ca să se întoarcă la familia lui.

Iar Kai nu-i destăinuise că, împreună cu Nainsi, o căuta din nou pe prințesa Selene. Nu avea să-i spună niciodată lui Torin că o parte din el spera ca Cinder să fie în siguranță. Nu avea să spună nimănui cât de îngrozit se simțea mereu, cât de teamă îi era că făcea o greșeală colosală.

— Îmi cer iertare, Maiestatea Voastră, spuse Priya. În speranța că nu voi părea prea îndrăzneață, aș vrea să vă dau un sfat, ca din partea unei mame.

El își apăsă vârfurile degetelor pe piatra rece a băncii.

— S-ar putea să am nevoie de așa ceva, comentă Kai.

Priya își potrivi sariul pe umăr, iar broderia de aur sclipi în lumina soarelui.

— Încercați să găsiți ceva ce vă face fericit. Viața dumneavoastră nu va fi mai ușoară după ce regina Levana vă va deveni soție. Dacă aveți fie și un lucru neînsemnat care vă face fericit sau care vă ajută să sperați că, într-o zi, situația se va îndrepta, atunci poate că vă veți simți îmbărbătat. Altfel, mă tem că regina va câștiga foarte ușor.

— Și ce anume sugerezi?

Priya ridică din umeri:

— Poate că grădina asta ar fi un bun început.

Kai observă tulpinile de bambus ce se înclinau deasupra pereților de piatră, nenumărații crini care începeau să se ofilească după căldura lungii veri, peștișorii strălucitori care se adunau în bancuri, strângându-se unii în alții, neștiutori cu privire la zbuciumul care domnea în lumea de deasupra micului lor bazin. Era frumos, dar...

— Nu păreți convins, spuse Priya.

El se sili să zâmbească.

— E un sfat bun. Dar acum nu știu dacă am energia necesară pentru a fi fericit.

Priya păru întristată de răspuns, deși nu era surprinsă.

— Vă rog să vă gândiți la asta. Meritați câte un răgaz, când și când. Cu toții merităm, dar dumneavoastră, mai mult decât oricine.

El ridică din umeri, fără entuziasm.

— O să țin minte.

— E tot ce vă cer.

Priya se ridică, urmată de Kai.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Să-mi dați de știre ce ați hotărât cu privire la escort-droizi.

Kai așteptă ca ea să se întoarcă în palat, după care se așeză din nou pe bancă. În poală îi ateriză o frunză aurie, subțire, iar el o învârti între degete.

Sfatul Priyei avea noimă. O speranță cât de mică, un crâmpei de fericire îl puteau ajuta să nu-și piardă mințile. Cu toate astea, era ușor de zis și greu de făcut.

Avea ceva la care să spere: să vadă semnătura Levanei pe Tratatul de la Bremen. Să distribuie antidotul ei și și să eradicheze letumoza de pe planeta lui.

Dar aceste izbânzi veneau la pachet cu o viață petrecută alături de Levana, participând la baluri, iar data viitoare, Cinder nu avea să fie acolo, să-l facă să uite de realitate. Într-adevăr, era posibil ca viața lui să fie mai scurtă decât se aștepta. Gândul că măcar o moarte prematură avea să-l scutească de multe dansuri chinuitoare era morbid.

Oftă și gândurile lui se întoarseră la Cinder. Nu se putuse împiedica să se gândească la ea zilele acestea, poate și deoarece numele ei apărea în titlul fiecărui raport, în fiecare știre. Fata pe care o invitase la bal. Fata cu care *voia* să danseze.

Își aminti de clipa în care o văzuse în capul scărilor, cu părul și rochia ude de ploaie. Observase că purta mănușile pe care i le dăruise el. Un zâmbet îi dădea târcoale. Probabil că nu la asta se gândise Priya când vorbise despre îmbărbătare. Relația lui cu Cinder — dacă putea fi numită relație — fusese trecătoare și dulce-amăruie.

Poate că, dacă situația ar fi fost alta... Poate că, dacă nu s-ar însura cu Levana... Și dacă ar fi avut ocazia să-i adreseze lui Cinder întrebările care-l măcinau... Fusese totul doar o amăgire? Se gândise ea vreodată să-i spună adevărul?

Poate că atunci și-ar putea imagina un viitor în care să ia relația lor de la început.

Dar logodna era cât se poate de reală, iar Cinder...

Cinder...

Kai mai că strivi frunza în pumn.

Cinder o căuta pe prințesa Selene. Poate că o găsise deja.

Gândul ăsta aducea cu sine alte întrebări: de ce Cinder căuta aceeași persoană pe care o căuta el și ce făcea ea în clipa asta? Cum aveau să reacționeze locuitorii de pe Luna când prințesa Selene urma să se întoarcă? Ce fel de persoană devenise prințesa? Oare voia să urce pe tron?

În ciuda îndoielilor, Kai credea că Selene trăia. Credea că ea era adevărata moștenitoare a tronului lunar și că putea pune capăt domniei Levanei. Credea că Cinder, care se dovedise cea mai dârză și mai ingenioasă persoană pe care-o cunoscuse vreodată, putea să o găsească și s-o ducă la loc sigur, dezvăluind lumii întregi identitatea prințesei.

Poate că speranța lui era plăpândă, însă trebuia să spere în continuare.

Douăzeci

Cress se trezi copleșită de mult prea multe senzații năucitoare. Picioarele îi zvâcneau, iar tălpile o dureau. Greutatea nisipului în care se îngropaseră amândoi pentru a se feri de arșiță o apăsa de la gât până la degetele de la picioare. Își simțea pielea capului neașteptat și ciudat de ușoară. Avea pielea uscată și aspră, iar buzele, crăpate.

Thorne se mișcă lângă ea încet, ca să nu deplaseze bucata de parașută în care se înfășuraseră pentru a-și feri fețele de nisipul adus de vânt, deși firele de nisip din urechile și nasul lui Cress erau o dovadă că pânza nu fusese prea eficientă. Fiecare centimetru de trup îi era acoperit de nisip. Avea nisip în păr şi în scobiturile urechilor. Încercarea de a se freca la ochi se dovedea a fi o operațiune dureroasă și dificilă.

— Nu te mișca, îi spuse Thorne, apucând-o de braț. S-ar putea ca pe pânză să se fi adunat rouă. N-ar trebui s-o irosim.

— Rouă?

— Apa care se ridică din sol, dimineața.

Știa și ea ce este roua, însă i se părea prostesc să te aștepți la așa ceva în condițiile acelea. Cu toate astea, aerul din jurul ei părea cumva umed și nu se opuse atunci când Thorne o instrui să apuce colțurile prelatei și să le ridice, pentru ca orice picătură de umezeală să alunece la mijlocul ei.

Când se strecurară de sub bucata de parașută, găsiră adunată pe ea ceva mai puțin de o sorbitură de apă. În plus, era

plină de nisip. Fata îi descrise lui Thorne situația și tânărul își încreți fruntea, posomorât. Dar apoi dădu din umeri, aparent nonșalant.

— Cel puțin avem destulă apă de pe satelit.

Adică ultimele două sticle pline.

Cress privi spre zarea strălucitoare. Dat fiind că merseseră aproape întreaga noapte, Cress se îndoia că dormiseră mai mult de câteva ore și, la fiecare pas, simțea că picioarele ei erau pe punctul de a ceda. Se simțea descurajată privind munții de care nu păreau să se fi apropiat deloc, în comparație cu aseară.

— Cum îți mai sunt ochii? întrebă ea.

— Păi, mie mi s-a spus că sunt superbi, dar te las să-ți faci singură o părere.

Îmbujorându-se, fata se răsuci spre el. Thorne își încrucișase brațele la piept și zâmbea jovial, dar în spatele surâsului se ghicea încordarea. Fata constată că și voioșia din tonul lui suna forțat, acoperind frustrările care cu siguranță că se adunau în spatele atitudinii arogante.

— N-aș putea să te contrazic, murmură ea, deși în aceeași clipă ar fi vrut să dispară sub parașută, într-atât de rușinată se simțea.

Surâsul lui Thorne deveni mai relaxat.

Își adunară lucrurile, băură puțină apă și legară iar prosoapele în jurul gleznelor lui Cress, în timp ce ispititoarea rouă a dimineții se evapora și dispărea în jurul lor. Temperatura începuse deja să crească. Înainte să lege bocceaua, Thorne scutură cearșafurile și o puse pe Cress să se înfășoare într-unul, ca într-o robă, apoi îl potrivi pe celălalt ca pe o mantie cu glugă, pe care și-o trase pe frunte.

— Capul ți-e acoperit? se interesă el, tatonând nisipul până găsi tija de metal pe care-o folosea drept cârjă.

Cress se strădui din răsputeri să-l imite, după care îi răspunse că se acoperise.

— Foarte bine! Curând, pielea o să ți se prăjească precum o bucată de șuncă. Cearşaful o să te ajute o vreme.

Cearşaful greoi o stânjenea în timp ce încerca să-l călăuzească pe Thorne spre vârful dunei. Era istovită și pe jumătate amorțită de la atâta mers. Brațele și picioarele îi pulsau dureros.

Nici nu apucară să traverseze patru dune, că fata se poticni și căzu în genunchi. Thorne își înfipse călcâiele în nisip, ca să-și păstreze echilibrul.

— Cress? Eşti bine?

— Da, spuse ea, ridicându-se şi scuturându-și nisipul de pe glezne. Doar un pic vlăguită. Nu sunt obişnuită să fac atâta efort.

Mâinile lui Thorne stăteau în aer, ca şi cum ar fi vrut s-o ajute să se ridice în picioare, dar ea le observă prea târziu. Încet, tânărul le coborî de o parte și de alta a trupului.

— Poți să mergi?

— Da, trebuie doar să intru iar în ritm.

Fata spera să fie adevărat și că nu avea să-și târască picioarele întreaga zi.

— Vom înainta până devine foarte cald, după care vom face popas. Nu e bine să ne istovim prea mult, mai ales în plin soare.

Cress începu să coboare duna, numărându-și pașii pentru a-și omorî timpul.

Zece pași.

Douăzeci şi cinci.

Cincizeci.

Nisipul se înfierbintase şi-i prăjea tălpile, în ciuda prosoapelor. Soarele se ridica pe cer.

Imaginația o purtă prin fanteziile ei favorite — orice, numai să-i distragă atenția. Era un pirat naufragiat, din a doua

eră. Era o sportivă care se antrena pentru un maraton prin toată țara. Era un android care nu cunoștea oboseala, care putea merge la nesfârșit...

Dar îi era din ce în ce mai greu să viseze cu ochii deschiși. Durerea, disconfortul și setea alungau orice fantezie.

Spera ca Thorne să facă un popas, ca să se mai relaxeze, dar nici vorbă. Se târau mai departe. Thorne avusese dreptate: cearșafurile chiar o fereau de soarele nemilos și ea se simțea recunoscătoare pentru umezeala propriei transpirații, care o răcorea. Începu să numere din nou. Sudoarea i se scurgea pe partea din spate a genunchilor și, deși se simțea jenată că gândea așa, era bucuroasă că Thorne n-o putea vedea în starea asta.

Nu că el ar fi fost imun la vitregiile deșertului. Avea fața roșie, părul ciufulit din cauza frecării cu gluga improvizată, iar fața lui era brăzdată de dâre de murdărie.

Arșița spori, iar Thorne o îndemnă pe Cress să termine de băut apa din sticla deschisă în dimineața asta. Fata bău cu nesaț. Abia după aceea băgă de seamă că Thorne nu păstrase apă și pentru el. Fetei încă îi era sete, dar ziua abia începuse și mai aveau o singură sticlă plină. Deși el îi spusese că nu era nevoie să bea cu porția, Cress nu mai voia să ceară apă, atât timp cât Thorne nu bea.

Cress începu să cânte ca să-și treacă timpul, fredonând toate cântecele drăguțe pe care și le amintea. Lăsă melodiile familiare să o distragă. Pentru un timp, îi fu mai ușor să înainteze.

— Melodia asta e drăguță!

După un moment, înțelese că Thorne se referea la ceea ce cânta ea. După o altă clipă, își aduse aminte ce anume cânta.

— Mulțumesc, spuse ea, nesigură.

Niciodată nu cântase în fața altcuiva și nici nu fusese complimentată.

— Este un cântec de leagăn îndrăgit pe Luna. Până mi-am dat seama cât de comun e numele Crescent[1], am crezut că ai mei m-au botezat după versurile lui.

Fata cântă din nou primul vers:

— *Dulce semilună, sus pe cer, / Îți cânți atât de dulce cântecul, după ce soarele apune...*

Când se uită iar la Thorne, tânărul avea un mic zâmbet pe buze.

— Mama ta îți cânta multe cântece de leagăn? o întrebă el.

— A, nu! Părinții lunari își dau seama încă de la naștere dacă ești sau nu scoică, deci aveam doar câteva zile când m-au dat să fiu ucisă. Nu mi-i amintesc deloc pe ai mei.

Zâmbetul lui dispăru și, după o lungă tăcere, spuse:

— Dacă mă gândesc mai bine, nu ar trebui să cânți. Apa din corp o să ți se evapore pe gură.

Cress îl strânse de braț — semnalul care îi dădea de știre că urma o vale — și-și continuară mersul. În ciuda robei improvizate, pielea ei era carne vie din cauza arșiței, dar fata se îmbărbăta cu gândul că se apropia miezul zilei. Și, chiar dacă la miezul zilei temperatura avea să fie nemiloasă, Thorne îi făgăduise o pauză.

În cele din urmă, el vorbi cu greu, de parcă vorbele îi erau smulse cu forța:

— Destul! Hai să ne odihnim până când temperatura scade din nou!

Cress gemu de ușurare. Ar fi mers toată ziua dacă el i-ar fi cerut-o, dar tare se bucura că nu era nevoită să o facă!

— Vezi umbră pe undeva sau vreun loc care pare ferit, să ne adăpostim când apune soarele?

Cress miji ochii în depărtare. Deși câte o colină mai făcea umbră, la amiază umbra era aproape inexistentă. Totuși se

[1] În original, „semilună".

apropiau de o colină mai mare, care avea să-i adăpostească întru câtva. Erau nevoiți să se descurce cu atât.

— Pe aici! îl îndemnă ea, înviorată de perspectiva odihnei.

Dar, în timp ce urcau o altă dună, Cress zări ceva în depărtare. Exclamă de uimire, apucând brațul lui Thorne.

— Ce este?

Cress se zgâia la priveliștea minunată, încercând să găsească vorbe potrivite ca să o descrie. Albastru și verde — un contrast puternic față de portocaliul nisipului.

— Apă. Și copaci!

— O oază?

— Da! Precis!

Ușurarea se revărsă asupra ei, în valuri. Începu să tremure de nerăbdare, gândindu-se la umbră, la apă, la *odihnă*.

— Haide! Nu-i departe, îl chemă fata, înaintând cu puteri sporite prin nisip.

— Cress! Cress, așteaptă! Nu-ți irosi energia!

— Dar aproape c-am ajuns!

— Cress!

Abia dacă-l mai auzea. Deja își imagina cum apa rece îi aluneca pe gâtlej. Adierea de sub bolta unui palmier. Poate că avea să găsească mâncare, niște mâncăruri pământene tropicale, ciudate, pe care nu le gustase niciodată, zemoase, crocante și înviorătoare...

Dar cel mai mult tânjea să zacă la umbra răcoroasă și să doarmă până ce noaptea readucea temperatura scăzută și stelele nenumărate.

Thorne o urmă, fără să mai încerce s-o oprească. În curând, fetei îi trecu prin minte că era crudă fiindcă îl silea să înainteze atât de repede. Încetini puțin, dar nu-și luă ochii de la apa care strălucea la baza dunei.

— Cress, ești sigură? întrebă el când își recăpătă suflul.

— Bineînțeles. Uite-o chiar acolo.

— Dar... Cress!

Pașii ei încetiniră.

— Ce s-a întâmplat? Ești rănit?

El clătină din cap.

— Nu... În regulă, pot să țin pasul. Hai să ajungem la oaza aia!

Fata se lumină la față și-i luă mâna liberă într-a ei, conducându-l către undele și valurile deșertului. Închipuirile puseră stăpânire pe ea, ștergându-i oboseala. Prosoapele îi transformaseră tălpile în carne vie, gambele ei erau arse de soare acolo unde pânza nu le protejase, amețea de sete, dar erau aproape. Atât de aproape!

Și totuși, pe măsură ce traversa nisipul, părea că oaza nu se apropia deloc. Zăbovea la orizont, ca și când copacii strălucitori s-ar fi îndepărtat cu fiecare pas pe care-l făcea.

Înainta din răsputeri, disperată. Distanțele erau înșelătoare, dar curând aveau să ajungă. Pur și simplu trebuiau să continue. Un pas după altul, un picior în fața celuilalt.

— Cress?

— Căpitane, gâfâi ea, nu este... nu este departe.

— Cress, ne apropiem?

Fata se poticni. Pașii ei încetiniră până când se opri, încercând să-și tragă răsuflarea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Ți se pare că ne apropiem? Copacii par mai mari decât la început?

Cress se uită la apă, la copaci — cea mai frumoasă priveliște din lume — și își șterse fața cu mâneca. Îi era îngrozitor de cald, dar nicio picătură de transpirație nu rămase pe mânecă.

Adevărul era atât de dureros, încât mai că nu avea puterea să-l spună cu voce tare.

— N-nu. Dar... Cum se poate...

Thorne oftă, dar nu de dezamăgire, ci mai degrabă de resemnare.

— E un miraj, Cress. Lumina îți joacă feste.

— Dar... o văd. Pe lac sunt insule și copaci...

— Știu. Mirajele par reale întotdeauna, dar de fapt vezi numai ce vrei să vezi. E o capcană, Cress. Acolo nu există nimic.

Ea era uimită să vadă cum apa se unduia, cum copacii tremurau, parcă mângâiați de o briză. Părea atât de real, atât de tangibil! Aproape că putea să simtă mirosul oazei, să guste vântul răcoros care bătea dinspre ea.

Cress de-abia putea să stea în picioare. Doar frica de a nu fi opărită de nisipul fierbinte îi dădea puteri.

— Nu-i nimic. Mulți oameni văd miraje în deșert.

— Dar... N-am știut. Ar fi trebuit să știu. Am auzit povești despre asta, dar... nu credeam că poate fi atât de real.

Degetele lui Thorne pipăiră cearșaful, îi găsiră mâna.

— N-o să plângi, nu? spuse el, iar în tonul lui se amestecau blândețea și severitatea.

Plânsul nu era permis, când apa era atât de prețioasă.

— Nu, murmură ea.

Și vorbea serios. Nu că n-ar fi vrut să plângă, dar nu era sigură că trupul ei mai putea să producă lacrimi.

— Bine! Găsește o dună de nisip, să ne așezăm puțin!

Cress își desprinse ochii de iluzia aceea amară. Cercetând dunele cele mai apropiate, îl conduse către o pantă orientată spre sud. Când ajunse în vârf, ața subțire, firavă, care o susținuse până atunci parcă se rupse. Cress gemu de durere și căzu în nisip.

Thorne scoase pătura și bucata de parașută din boccea și le întinse, ca să se protejeze de nisipul fierbinte, apoi trase

colțurile peste capetele lor, ca pe o copertină menită să țină la distanță strălucirea soarelui.

Cuprinse cu un braț umerii lui Cress și o trase către el. Se simțea atât de proastă, atât de trădată! De deșert, de soare, de propriii ochi. Și, în clipa asta, conștientiză adevărul.

Apa aceea nu exista.

Nu erau nici copaci.

Nimic altceva decât nisip nesfârșit, soare nesfârșit, călătorie nesfârșită.

Și exista posibilitatea ca ei să piară. Nu puteau s-o țină așa la nesfârșit. Se îndoia că mai era în stare să continue încă o zi. Și cine știe cât avea să dureze până ajungeau la capătul deșertului? Fiecare dună de nisip se transforma în alte trei, fiecare pas parcă îi îndepărta și mai mult de munți. Nici măcar nu știau dacă munții le puteau oferi protecție.

— N-o să murim aici, o asigură Thorne, cu voce blândă și liniștită, de parcă știa foarte bine încotro o duceau gândurile. Am trecut prin situații mai rele decât asta și am supraviețuit.

— Serios?

Thorne deschise gura, dar se gândi o clipă, înainte de a vorbi.

— Ei bine... am stat în închisoare mult timp și nu a fost tocmai plăcut.

Fata își strânse mai bine prosoapele în jurul picioarelor. Funiile împletite din părul ei începuseră să-i cresteze pielea.

— Nici în armată nu a fost o plăcere, dacă mă gândesc bine.

— Ai fost în armată doar cinci luni, șopti ea. Majoritatea timpului l-ai petrecut făcând antrenamente de zbor.

Thorne înclină capul într-o parte.

— De unde știi?

— Am făcut muncă de cercetare.

Nu-i spuse cât de mult îi cercetase trecutul, iar el nu întrebă.

— Mda, poate că asta chiar e cea mai gravă situație pe care am întâlnit-o. Dar vom supraviețui. Vom găsi o așezare, vom lua legătura cu Rampion și ei vor veni să ne ia. Și apoi o vom alunga pe Levana, și vom primi o mulțime de bani drept recompensă, și Comunitatea o să-mi ierte fărădelegile — sau cum le-or considera ei —, și vom trăi fericiți până la bătrânețe.

Cress se cuibări lângă Thorne, făcând eforturi să-l creadă.

— Dar mai întâi trebuie să ieșim din deșert.

El o mângâie pe umăr. Atingerea asta ar fi făcut-o să se înfioare de euforie și dorință, dacă nu ar fi fost prea obosită pentru a mai simți ceva.

— Trebuie să ai încredere în mine, Cress. O să ieșim din situația asta.

Douăzeci și unu

— Gata! spuse doctorul Erland, tăind capetele aței chirurgicale. Asta-i tot ce pot să fac pentru el.

Cinder își umezi buzele, descoperind că începuseră să crape din cauza uscăciunii deșertului.

— Și o să...?

— Vom vedea. A avut noroc că glonțul nu i-a atins vreun plămân, pentru că n-ar mai fi ajuns viu până aici. Dar a pierdut foarte mult sânge. O zi-două, o să-i monitorizez starea îndeaproape. E bine să rămână sedat. Soldații Levanei sunt proiectați ca arme de unică folosință: cât timp sunt sănătoși, sunt foarte eficienți, dar modificările genetice pe care le-au suferit le îngreunează odihna, chiar și atunci când trupurile lor au nevoie de ea pentru a se recupera.

Ea se uită la rănile lui Wolf, suturate cu ață albastru-închis. Suturile formau umflături și cute urâte acolo unde, ceva mai înainte, se zărise carnea. Numeroase alte cicatrici, de mult vindecate, îi înțesau pieptul gol. Era clar că trecuse prin multe. Nu cumva ăsta era sfârșitul, după toate încercările pe care le cunoscuse tânărul?

Pe masa din apropiere zăceau cele două gloanțe extrase de doctorul Erland. Păreau prea mici ca să producă niște stricăciuni atât de mari.

— Nu pot să mai las pe altcineva să moară, șopti ea.

Doctorul își ridică privirea de la instrumentarul pe care-l spăla.

— Poate că regina îi consideră de unică folosință, dar sunt și foarte rezistenți, o asigură el.

Puse bisturiul și pensetele într-un lichid albastru.

— Cu destulă odihnă, e posibil să se recupereze complet.

— E posibil, repetă fata, cu voce stinsă.

„Posibil" nu era de-ajuns.

Se lăsă să cadă pe scaunul de lemn de lângă patul lui Wolf și-și strecură o mână în palma lui. Spera că tânărul aprecia această atingere, chiar dacă ea nu era Scarlet.

Închise ochii și strânse tare din pleoape, străbătută de un val de remușcare. *Scarlet.* La trezire, Wolf avea să fie furios. Furios și devastat.

— Acum, poate binevoiești să-mi spui cum ai reușit să ajungi în compania unui soldat lunar și a unui paznic regal lunar, când ai fi putut găsi o grămadă de alți aliați în galaxia asta.

Ea oftă. Îi luă un timp să-și adune gândurile și să decidă de unde să înceapă. Până la urmă, se hotărî să-i spună doctorului cum dăduse de urma lui Michelle Benoit, cum sperase să afle mai multe despre femeia asta, care-și păstrase secretul până la moarte. Cum căutase indicii despre propriul trecut — lucru care-o adusese pe Pământ — și de ce crezuse Michelle atât de mult într-un copil care, după tentativa de asasinat a reginei, abia dacă împlinise trei ani și fusese la un pas de moarte.

Îl lămuri cum luaseră urma indiciilor care duceau la Paris. Acolo, aflase că Michelle Benoit era moartă, dar în schimb o găsise pe nepoata acesteia. Pe Scarlet... și pe Wolf. Îi povesti cum deveniseră aliați. Iar Wolf o învățase să-și folosească harul lunar și să lupte.

Îi povesti despre atacul de la bordul navei Rampion și despre cum Sybil Mira o răpise pe Scarlet, iar acum rămăseseră doar ea, și Wolf... și paznicul ăsta, în care Cinder voia să aibă încredere, în care simțea că *avea nevoie* să se încreadă, deși nici măcar nu-i știa numele.

— A spus că e în slujba prințesei, vorbi Cinder, rar și încet. Cumva, ştia cine sunt.

Erland își ciufuli părul creț.

— S-ar putea să-l fi auzit din întâmplare pe taumaturgul Mira sau poate chiar pe regină vorbind despre tine. Avem noroc că este loial adevăratei Coroane. Mulți dintre slujitorii Levanei mai degrabă te-ar fi ucis și ar fi revendicat recompensa promisă, mai degrabă decât să te vadă înscăunată regină.

— Și eu cred la fel.

Doctorul râse sarcastic. Aparent, nu-i plăcea să admită că, la urma urmei, paznicul le putea fi aliat.

— Și, că tot veni vorba de a fi înscăunată drept adevărata regină...

Cinder se făcu mică în scaun, strângând mâna lui Wolf.

— Domnișoară Linh, ani întregi am stat cu gândul la ziua când te voi regăsi. Ar fi trebuit să vii direct la mine.

Cinder strâmbă din nas.

— Tocmai de aceea *nu am venit.*

— Ce vrei să spui?

— Când ai intrat în celula mea de închisoare și mi-ai dat vestea că eu sunt prințesa, cum ar fi trebuit să reacționez? Dintr-odată, nu mai eram un nimeni. Devenisem o moștenitoare pierdută și apoi regăsită, iar tu te așteptai să accept acest *destin* pe care l-ai născocit în capul tău. Dar te-ai gândit vreodată că, poate, nu mi-l doresc? Nu am fost crescută să devin prințesă ori cârmuitor. Așa că mi-a luat un timp să-mi

dau seama cine eram... cine sunt, de unde vin. Am crezut că voi găsi răspunsurile în Franța.

— Și le-ai găsit?

Ea ridică din umeri, aducându-și aminte de laboratorul subteran de la ferma Benoit, cuva în care îi fuseseră suprimate temporar funcțiile vitale și în care dormise, vie doar pe jumătate, pentru opt ani. Acolo, o persoană fără nume și fără chip îi dăduse un nume nou, un trecut nou, membre noi, de robot.

— Pe câteva din ele.

— Și acum ești gata să-ți accepți destinul sau încă mai *cercetezi*?

Fata se încruntă.

— Știu că sunt cine pretinzi că sunt. Cineva trebuie s-o oprească pe Levana. Dacă acel cineva trebuie să fiu eu... atunci... da. Accept. Sunt pregătită.

Își coborî ochii către Wolf și-și înghiți cuvintele pe care ar fi dorit să le spună: *cel puțin credeam că sunt pregătită, înainte să stric totul.*

— Bine, spuse doctorul. A venit momentul să ticluim un plan. N-o mai putem lăsa pe Levana să domnească și, firește, nu-i putem îngădui să cârmuiască *Pământul.*

— Știu. Sunt de acord. De fapt, aveam un plan. *Noi* aveam un plan.

Erland își arcui o sprânceană.

— Planul era să ne folosim de nuntă, mai ales că acolo va fi toată mass-media pământeană. Ne gândeam să trecem de paza palatului, iar eu urma să mă strecor la ceremonie și... s-o împiedic.

— Să împiedici nunta? spuse Erland, aparent neimpresionat.

— Da. Plănuisem să le spun tuturor cine sunt. Cu toate camerele de filmat îndreptate asupra noastră, în timp ce

jurnaliștii și întreaga lume ar fi privit, aș fi insistat că împăratul Kai nu se poate însura cu ea. Voiam să dau în vileag că Levana intenționează să invadeze toate țările de pe Pământ, dacă ceilalți lideri refuză s-o recunoască drept conducător suprem. Apoi aș fi cerut ca Levana să-mi cedeze coroana.

Se îndepărtă puțin de Wolf, descoperind că palma i se înfierbântase prea mult. O frecă agitată de pantaloni.

Chipul doctorului Erland se întunecase. Întinse o mână și o pișcă zdravăn pe Cinder de braț, deasupra cotului.

— Au! Hei!

— Hm! Pentru o secundă, am crezut că ești o halucinație de-a mea, fiindcă în mod sigur e imposibil ca planul tău să fie *atât* de prostesc! o apostrofă el.

— Nu e prostesc. Știrea ar fi devenit virală în câteva minute. Levana n-ar mai fi putut face nimic ca s-o împiedice să circule.

— Ar fi devenit virală, cu siguranță. Toți ar vrea să fie martori la tirada cyborgului smintit care se închipuie prințesă.

— Pot să-mi facă analiza sângelui, așa cum ai făcut tu. Pot dovedi cine sunt.

— Și fără îndoială că Maiestatea Sa va aștepta calmă cât timp tu vei face toate astea.

Erland pufni agasat, ca și cum ar fi vorbit cu un copil mic.

— Regina Levana își dorește atât de mult să pună gheara pe Comunitate, încât ai fi moartă înainte să termini de rostit cuvântul *prințesă*. Împăratul vostru, Kai, ar face orice ca s-o împace, să se asigure că nu va izbucni din nou războiul și să pună mâna pe antidotul letumozei. Nu va risca s-o supere doar pentru a satisface pretențiile unei fete de șaisprezece ani, o infractoare căutată.

Fata își încrucișă brațele la piept.

— *Ar putea* s-o facă.

Doctorul ridică dintr-o sprânceană, iar ea se îmbufnă.

— Bine. Și atunci, ce propui? Evident, cunoști totul despre revoluțiile politice. Te rog, luminează-mă, o, tu, înțeleptule! îl ironiză Cinder.

Doctorul Erland își luă basca de pe un birou micuț și și-o potrivi pe cap.

— Ai putea începe prin a învăța bunele maniere, fiindcă altfel, nimeni nu va crede că ești vlăstar regal.

— Ca să vezi! Sunt convinsă că eticheta este principalul motiv de eșec al revoluțiilor.

— Ai terminat?

— Nici pe departe.

El îi aruncă o căutătură urâtă, iar ea îi răspunse la fel.

În cele din urmă, Cinder dădu ochii peste cap.

— Da, am terminat.

— Bine. Avem foarte multe de discutat, începând cu modul în care te vom trimite pe Luna.

— Pe *Luna*?

— Da. Pietroiul ăla din cer, pe care ești sortită să-l cârmuiești. Cred că știi despre ce vorbesc, nu?

— Te aștepți să merg pe Luna?

— Nu *azi*, dar, în cele din urmă, da. Îți pierzi vremea cu nunta și cu știrile virale. Lunarilor puțin le pasă de ce gândesc pământenii. Dacă-ți proclami identitatea aici, nu-i vei convinge să se ridice împotriva monarhului lor și nici să te încoroneze regină.

— Ba da! Sunt moștenitoarea de drept!

Tresări, uimită de propriile cuvinte. Nu crezuse că s-ar putea simți vreodată așa de pătrunsă de identitatea ei și atât de hotărâtă să-și ceară drepturile. Era un sentiment ciudat, asemănător cu mândria.

— Tu *ești* moștenitoarea de drept, spuse doctorul. Dar va trebui să-i convingi pe lunari, nu pe pământeni. Cei de pe

Luna trebuie să știe că ești în viață. Doar câștigându-i de partea ta poți spera să izbândești când îți vei proclama dreptul prin naștere. Firește, Levana nu va renunța ușor.

Cinder își masă gâtul, așteptând să dispară avertizările că nivelul ei de adrenalină era ridicat.

— Bine. Hai să spunem că ai dreptate și că e singura modalitate de a proceda. Cum să ajungem pe Luna? Toate porturile de intrare sunt subterane. Și, cel mai probabil, monitorizate îndeaproape.

— Tocmai asta ziceam și eu. Va trebui să găsim o cale de a ne strecura prin porturi. Sigur, nu vom putea folosi nava ta...

Doctorul nu își termină ideea. Își frecă obrazul și zise:

— Va fi nevoie de o strategie bine pusă la punct.

— Vai, ce bine! Iar strategii. Ce-mi mai place!

— Între timp, îți sugerez să nu te îndepărtezi prea mult de centrul acestei așezări și să rămâi în nava ta cât de mult posibil. Aici nu ești complet în siguranță.

Cinder se încruntă.

— În caz că n-ai observat, m-au văzut toți. Nu mai am de ce să mă ascund.

— Nu asta am vrut să spun. Aici există mai multe cazuri de letumoză decât în oricare altă zonă a Pământului. Deși în ultimul an nu au mai apărut cazuri severe, nu putem lăsa garda jos în ceea ce te privește.

— Sunt imună. Mai ții minte descoperirea ta, care a declanșat toată tevatura asta?

El oftă prelung. Expresia lui înfrântă o neliniști.

— Doctore, ce s-a întâmplat?

— Am văzut dovezi că boala a suferit mutații, iar lunarii nu mai sunt imuni, răspunse doctorul Erland. Cel puțin, nu toți.

Lui Cinder i se făcu pielea de găină. Uimitor cât de repede se întorceau vechile temeri! După săptămâni întregi în care ea

fusese invincibilă în fața unuia dintre cei mai nemiloși ucigași pământeni, amenințarea revenea. Exista posibilitatea să nu mai fie imună.

Și se afla în Africa, unde molima apăruse prima dată.

O bătaie în ușă îi făcu pe amândoi să tresară. În hol aștepta paznicul lunar, abia ieșit din duș și purtând niște haine militare pământene, găsite la bordul lui Rampion. Deși rănile lui nu mai erau vizibile, Cinder băgă de seamă că mergea țeapăn, crutându-și părțile vătămate.

Ținea în mâini o tavă cu lipii care miroseau puternic a usturoi.

— V-am auzit vorbind. Mă gândeam că ați terminat operația, spuse el. Cum se simte prietenul tău?

Cinder îl privi pe Wolf. Acum, și el era vulnerabil în fața letumozei.

Tresărind, fata își dădu seama că toți cei din încăperea asta erau lunari. Dacă doctorul Erland avea dreptate, atunci cu toții erau vulnerabili.

Cinder înghiți în sec, ca să-și regăsească vocea:

— Încă e în viață.

Depărtându-se de Wolf, îi întinse paznicului o mână.

— Eu sunt Cinder.

El miji ochii.

— Știu cine ești.

— Da, dar mă gândeam că ar fi drăguț să ne prezentăm la modul oficial acum, că suntem de aceeași parte a baricadei.

— Asta ai hotărât?

Cinder se încruntă nedumerită, dar apoi bărbatul mută tava în cealaltă mână și i-o strânse pe a ei.

— Mă cheamă Jacin Clay. Sunt onorat!

Neștiind cum să-i interpreteze tonul, care sunase aproape zeflemitor, Cinder se îndepărtă, cu ochii la Erland, care verifica

pulsul lui Wolf. Era limpede că doctorul nu avea de gând să participe la prezentări.

Cinder își șterse mâinile de pantaloni și văzu tava.

— Deci știi să tragi cu arma, să pilotezi o navă spațială *și* să gătești?

— Niște copii mi le-au dat, veni răspunsul paznicului.

Împinse tava spre Cinder.

— Spuneau că sunt pentru tine, dar le-am zis să nu te deranjeze.

Fata o luă cu o mișcare stângace.

— Pentru mine?

— „Pentru cyborg", după cum mi s-a precizat. Puțin probabil să existe doi de-alde voi pe-aici.

— Hm! Mă întreb de ce...

— Probabil că nu va fi singurul dar pe care-l vei primi de la locuitorii din Farafrah, spuse doctorul Erland.

— Dar de ce? Oamenii ăștia nu mă cunosc.

— Ba te cunosc... sau cel puțin au auzit de tine. Nu suntem chiar atât de rupți de lume cum crezi tu. Chiar și eu aveam un renume când am ajuns pentru prima oară aici.

Fata așeză tava pe birou.

— Și nu te-au turnat? Dar recompensa? Tu ești lunar. Nu le pasă?

În loc să răspundă, doctorul Erland îi aruncă o privire lui Jacin, care rămăsese imobil, dincolo de pragul ușii. Când stătea atât de nemișcat și vorbea atât de puțin, era ușor să uiți de prezența lui. Fără îndoială că antrenamentul de paznic regal îl învățase asta. Probabil că era obișnuit să treacă neobservat.

Dar, chiar dacă Cinder alesese să aibă încredere în el, în expresia doctorului se citea că, deocamdată, el nu îi împărtășea atitudinea.

— Așa e, zise Jacin. Mă duc să-ți verific nava. O să mă asigur că nimeni nu fură șuruburi, pe post de suveniruri.

Paznicul ieși din camera de hotel fără să privească în urmă, iar șchiopătatul lui ar fi putut fi confundat cu un mers țanțoș.

— Știu că pare puțin... neprietenos, spuse Cinder. Dar știe cine sunt și ne-a salvat viața mie și lui Wolf. Ar trebui să-l tratăm ca pe un aliat.

— N-ai decât să-i dezvălui toate secretele tale, domnișoară Linh, dar asta nu înseamnă că eu trebuie să le dezvălui pe ale mele sau pe ale oamenilor din acest oraș.

— Ce vrei să spui?

— Locuitorilor din Farafrah nu le pasă că suntem lunari, pentru că aici mai locuiesc și alți lunari. Estimez că cincisprezece la sută din populația din Farafrah și din alte oaze învecinate este alcătuită din lunari sau din descendenți de-ai lunarilor. Mulți oameni de-ai noștri au ales să vină aici, după ce au fugit de pe Luna, și imigrează încă din timpul reginei Channary. Poate chiar mai devreme.

— Cincisprezece la sută? repetă ea. Pământenii știu asta?

— Nu discută fățiș despre acest subiect, dar se pare că este un fapt cunoscut. Vor să trăiască împreună, în armonie. Când a lovit letumoza, mulți lunari au îngrijit bolnavii și i-au îngropat pe cei morți, fiindcă ei nu contractau boala. Bineînțeles, nimeni nu știa că ei erau purtătorii inițiali. Când s-a pus în discuție acea teorie, cele două rase deja se amestecaseră. Acum muncesc împreună, ajutându-se reciproc să supraviețuiască.

— Dar este ilegal să adăpostești fugari lunari. Levana o să fie furioasă.

— Da, însă cine o să-i spună? Nimănui nu-i pasă de un biet oraș saharian sărac.

Plină de gânduri, Cinder luă o bucată de lipie lucind de ulei și presărată cu ierburi. Când o rupse, miezul moale încă aburea.

Era un cadou de la lunari. De la poporul ei.

Făcu ochii mari și căscă din nou gura la doctor.

— Ei știu cine sunt eu?

Erland pufni.

— Știu că i te-ai împotrivit reginei și că tu o sfidezi în cotinuare.

Pentru prima dată de când ajunsese aici, lui Cinder i se păru că observă un zâmbet dincolo de expresia nemulțumită a doctorului.

— Și e posibil să le fi sugerat că plănuiești să o asasinezi în curând.

— Poftim? Să o *asasinez*?

— A funcționat, spuse el, dând din umeri fără nicio urmă de remușcare. Oamenii ăștia te vor urma oriunde.

Douăzeci și doi

— A sosit taumaturgul lunar Aimery Park, Maiestatea Voastră.

Kai și Torin se ridicară când taumaturgul se strecură în biroul lui Kai, trecând pe lângă Nainsi. Deși Aimery se înclină în fața împăratului cu atâta respect și atât de mult, încât mânecile lungi ale tunicii sale maro aproape că atinseră covorul, în atitudinea lui era ceva cumplit de insolent, care îl neliniștea pe Kai. Nu reușise niciodată să exprime clar ce anume îl deranja la taumaturg: poate zâmbetul pe care îl afișa mereu în colțul gurii sau poate felul în care acel zâmbet părea sincer doar când își folosea harul pentru a manipula.

— Îți mulțumesc că ai venit, începu Kai, făcându-i semn să ia loc. Te rog, fă-te comod!

— Cu plăcere, spuse Aimery, așezându-se grațios. Orice, pentru viitorul rege al Lunii.

Menționarea acestui titlu îl făcu pe Kai să se foiască. Era ușor să uite că, după încheierea căsătoriei, și el avea să primească un nou titlu, la fel ca Levana. Dar Luna avea legi foarte stricte care stipulau cine putea fi numit în posturi de autoritate, iar pământenii cu siguranță nu îndeplineau criteriile. El urma să fie încoronat Rege Consort, ceea ce însemna că avea să fie doar o marionetă arătoasă, dar fără nicio putere reală.

Din păcate, Comunitatea nu avea măsuri de siguranță la fel de riguroase. Probabil că stră-stră-străbunicul lui Kai, primul împărat al Comunității Orientale, avusese încredere că descendenții săi urmau să-și aleagă soțiile în mod înțelept.

— Doresc să discut cu tine despre o descoperire recentă de-a Uniunii Pământene, spuse Kai, făcându-i semn lui Torin.

Sfetnicul lui păși mai aproape și așeză un portabil în mijlocul biroului. Cu un sunet, apăru o hologramă care reprezenta Pământul, la scară mică, și cele trei sute douăzeci și șapte de nave spațiale lunare care-l înconjurau.

Kai îl cerceta pe taumaturg îndeaproape, dar lunarul nu avu niciun fel de reacție vizibilă când văzu holograma, deși sute de puncte galbene se reflectau în ochii lui negri, asemenea unor licurici.

— Este o imagine în timp real a Pământului și a spațiului cosmic înconjurător, explică tânărul. S-a confirmat că toate aceste puncte sunt nave spațiale lunare.

Obrazul lui Aimery păru să zvâcnească a râs, dar vocea lui era mieroasă când vorbi:

— Este, într-adevăr, o imagine cât se poate de izbitoare, Maiestatea Voastră. Vă mulțumesc că mi-o arătați.

Strângând din dinți, Kai se afundă în scaun. Era tentat să rămână în picioare, ca un semn de autoritate, dar petrecuse destul timp printre lunari încât să știe că astfel de jocuri rareori aveau efect. În plus, dacă stătea așezat, putea da impresia că se simțea în largul său. Putea să pretindă că nu se temuse toată ziua de această conversație.

— Cu multă plăcere, spuse Kai, inexpresiv. Acum explică-mi ce caută navele astea acolo.

— Sunt nave de agrement.

Aimery se lăsă pe spate, încrucișându-și gleznele.

— Multe familii lunare bogate se bucură de plimbări prin galaxie. Am auzit că e foarte relaxant.

Kai își îngustă ochii.

— Și de obicei aceste croaziere îi poartă la zece mii de kilometri de Pământ? Iar navele rămân acolo zile întregi?

— Sunt convins că, dintr-un asemenea loc, priveliștea este foarte frumoasă.

Gura lui Aimery zvâcni.

— Răsăriturile de soare se văd minunat, așa mi s-a spus, adăugă taumaturgul.

— Interesant! Toate cele trei sute douăzeci și șapte de nave spațiale poartă însemnul Coroanei lunare. Părerea mea e că, de fapt, aceste nave au aprobarea Coroanei pentru a desfășura un fel de supraveghere asupra Uniunii Pământene sau a pregăti un atac, în cazul unei declarații de război.

Când Aimery vorbi, expresia lui rămase neutră:

— M-am exprimat greșit. Poate ar fi trebuit să spun că există foarte multe familii bogate pe care *Coroana le-a autorizat* să se bucure de asemenea vacanțe ocazionale.

Se priviră îndelung, în timp ce oceanele hologramei străluceau sub soare, iar norii se învârteau prin atmosferă.

— Nu știu de ce regina Levana a ales acest moment ca să ne amenințe, adăugă Kai, dar reprezintă o inutilă etalare de forțe și ironizează tot ceea ce noi încercăm să realizăm prin negocieri pașnice. Vreau ca aceste nave să se întoarcă pe Luna în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Și dacă Maiestatea Sa refuză?

Degetele lui Kai tresăriră, dar se sili să se relaxeze.

— Atunci, nu-mi asum responsabilitatea pentru acțiunile celorlalte țări membre ale Uniunii. După atacurile lunare petrecute pe teritoriul tuturor celor șase țări pământene, oricare

omolog de-al meu ar avea dreptul de a întâmpina această amenințare flagrantă cu propriile desfășurări de forțe.

— Iertați-mă, Maiestatea Voastră. Nu ați menționat că aceste nave lunare au pătruns în teritoriul Uniunii Pământene. Cu siguranță, dacă Maiestatea Sa ar fi știut că noi am încălcat spațiul vostru atmosferic legal, le-ar fi îndepărtat imediat.

Taumaturgul se aplecă, dezvelindu-și dinții albi.

— Insinuați că Luna v-a încălcat hotarele legale, nu-i așa?

De data asta, Kai nu se putu împiedica să strângă pumnii, pe sub birou.

— Acum sunt în afara limitelor teritoriale. Dar asta nu...

— Deci vreți să spuneți că Luna nu a comis nicio infracțiune, așa cum sunt definite infracțiunile de legile Uniunii. Atunci, cum s-ar justifica o desfășurare de forțe împotriva acestor nave?

— Nu vom permite să fim amenințați ca să acceptăm noi cereri din partea Lunii, declară Kai. Maiestatea Sa trebuie că știe că pășește pe muchie de cuțit. Răbdarea mea are o limită și Uniunea a obosit să-i facă Levanei toate mofturile, doar ca să ne aruncați în obraz o etalare gratuită de putere.

— *Regina* Levana nu vă mai cere nimic altceva, spuse taumaturgul. Comunitatea Orientală a dat dovadă de multă cooperare față de cerințele noastre și îmi pare rău că dumneavoastră considerați prezența acestor nave lunare — până acum, pașnice — o amenințare.

— Dacă prezența lor nu e menită să ne transmită un mesaj, atunci *ce* caută aici?

Aimery dădu din umeri.

— Poate că așteaptă încheierea alianței de pace între Luna și Comunitate. De fapt, odată ce Maiestatea Sa a semnat Tratatul vostru de la Bremen, va fi posibil — chiar încurajat — să se călătorească pașnic între cele două națiuni.

Aimery rânji și adăugă:

— Iar Comunitatea Orientală este atât de frumoasă în această perioadă a anului!

Inima lui Kai se strânse. Taumaturgul se ridică.

— Sper că asta este tot, Maiestatea Voastră, spuse el, strecurându-și mâinile în mânecile largi. Sau poate că vreți să discutăm și despre suitele simfonice aprobate pentru festinul de nuntă?

Îmbujorându-se, Kai se ridică din scaun și închise holograma.

— Discuția asta nu s-a terminat.

Aimery își plecă politicos capul.

— Dacă insistați, Maiestatea Voastră... Îmi voi informa regina că vreți să discutați despre această problemă cu Domnia Sa... Sau poate ar fi mai prudent să așteptăm până după ceremonie. În perioada aceasta, Domnia Sa este cu gândul la altele.

Lunarul făcu o temenea și, când se îndreptă din nou de spate, pe față i se lățise un rânjet zeflemitor.

— O să-i transmit reginei mele dragostea dumneavoastră, de îndată ce mă va primi.

Când Aimery părăsi biroul, Kai fierbea de furie. Cum de lunarii ăștia nici măcar nu se foloseau de harul lor, dar tot îl scoteau din minți ori de câte ori discuta cu ei?

Simțea nevoia să arunce cu ceva, dar ecranul portabil pe care-l avea era al lui Torin, așa că i-l întinse sfătuitorului.

— Mulțumesc! Mi-ai fost de mare ajutor, murmură Kai, sarcastic.

Torin, care tăcuse mâlc pe toată durata întrevederii, își slăbi nodul cravatei.

— N-a fost nevoie de ajutorul meu, Maiestatea Voastră. N-aș fi putut susține punctele dumneavoastră de vedere mai bine decât ați făcut-o chiar dumneavoastră.

Oftă și-și prinse ecranul portabil la brâu.

— Din nefericire, argumentele taumaturgului Park sunt foarte solide. Din punctul de vedere al legislației intergalactice, Luna încă nu a comis nicio infracțiune. Cel puțin nu cu privire la navele *astea*.

— Poate că legislația intergalactică ar trebui revizuită.

— Tot ce se poate, Maiestatea Voastră.

Împăratul se lăsă să cadă iar în scaun.

— Crezi că a vrut doar să mă provoace sau navele alea chiar vor invada Comunitatea de îndată ce alianța este încheiată? Am crezut că Levana se va mulțumi să se proclame împărăteasă. Nu credeam că-și va aduce toată armata.

Spunând toate acestea cu voce tare, Kai tresări. I se părea că suna din cale-afară de naiv. Blestemă în sinea lui.

— Știi, încep să cred că m-am cam grăbit cu căsătoria.

— La momentul respectiv, ați luat cea mai bună decizie.

Kai își frecă mâinile, încercând să scape de senzația de vulnerabilitate provocată de prezența taumaturgului.

— Torin, spuse el, privindu-și consilierul, dacă ar exista o cale de a evita această căsătorie, *și* de a nu declanșa un război, *și* de a obține antidotul... ai fi de acord că aceea e cea mai bună soluție, nu-i așa?

Torin se așeză încet în același scaun unde taumaturgul stătuse până mai adineauri.

— Mă tem să întreb la ce vă gândiți, Maiestatea Voastră.

Dregându-și vocea, Kai o chemă pe Nainsi. O secundă mai târziu, androidul scund, de un alb lucios, apăru în prag.

— Nainsi, ai aflat ceva nou?

Apropiindu-se de birou, senzorul ei clipi de două ori — o dată spre el, a doua oară spre Torin.

— Cer aprobare să vorbesc în prezența consilierului Konn Torin.

Torin ridică dintr-o sprânceană, dar Kai îl ignoră.

— Ai aprobarea mea.

Nainsi se opri lângă birou.

— Am rulat un raport complet despre Michelle Benoit, inclusiv o cronologie amănunțită a activităților, ocupațiilor, realizărilor ei și a serviciului militar, precum și informații biografice despre unsprezece persoane care par îndeajuns de apropiate de ea pentru a li se acorda atenție. Sistemul meu de accesare a datelor a extins cercetarea la vecini și la posibile cunoștințe, începând cu anul 85 T.E.

— Cine este Michelle Benoit? întrebă Torin, pe un ton care sugera că, de fapt, nu ținea cu tot dinadinsul să afle răspunsul.

— Michelle Benoit s-a născut în anul 56. T.E., răspunse Nainsi. Este cunoscută în special pentru cei douăzeci și opt de ani petrecuți în forțele armate ale Federației Europene, dintre care douăzeci ca locotenent-colonel. I s-a acordat Medalia pentru Servicii Deosebite, deoarece a pilotat nava ce a dus misiunea diplomatică pământeană pe Luna, în anul 85 T.E. Misiunea a inclus...

— Credem că a avut o legătură cu prințesa Selene, o întrerupse Kai, tastând repede niște instrucțiuni pe ecranul încastrat în birou.

După o secundă, pe ecran apăru o fotografie din satelit a fermelor din sudul Franței.

— Michelle e proprietara acestei ferme...

Împăratul îi arătă o pată neagră, acolo unde pământul fusese pârjolit de curând, și continuă:

— Iar pe câmpul ăsta a aterizat Cinder pentru prima oară, când s-a întors pe Pământ, chiar înaintea atacului lunar. Prin urmare, probabil Cinder crede că Michelle Benoit are și ea legătură cu prințesa.

Chipul lui Torin se întunecă, dar se abținea să vorbească, așteptând ca tânărul să termine.

— Înțeleg.

— Nainsi, ai găsit ceva util?

— *Util* este un termen subiectiv, care se referă la acțiuni anterioare primirii informațiilor și rezultatelor...

— Nainsi, ai găsit ceva *relevant*?

— Relevant în raport cu ce? întrebă Torin. Ce sperați să găsiți?

— Pe prințesa Selene.

Torin oftă.

— Iar?

— Da, iar. Nu tu mi-ai zis că ar trebui să încercăm să ne opunem Levanei?

— N-am propus să pornim o vânătoare de fantome.

— Dar te-ai gândit la asta. Ea e adevărata moștenitoare a tronului lunar. Chiar nu crezi că, dacă am găsi-o, am avea un avantaj?

Torin strânse din buze, dar, spre ușurarea lui Kai, păru să cugete la întrebarea care i se adresase.

— Nu vreau să fiți distras de la lucrurile cu adevărat importante.

Kai pufni:

— Cum ar fi ornamentele de jad de pe mese, la nuntă, și dacă eșarfa mea de mire ar trebui să aibă brodați pe ea lilieci în zbor sau doi cocori?

— Nu e de glumit.

— *Sigur că nu e de glumit!*

Frecându-și fruntea, Torin se uită lung la Nainsi, după care privi în tavan.

— Maiestatea Voastră, așa cum v-a prevenit însăși Linh Cinder, regina Levana plănuiește să vă ucidă pentru că ați

încercat s-o găsiți pe prințesă. Ce represalii vor fi când va afla că nu ați oprit căutările?

— N-are importanță. Oricum are de gând să mă omoare, deci ce-ar putea face mai rău decât atât? În plus, prințesa Selene este adevărata moștenitoare. Existența ei ar anula orice pretenție la tron a Levanei.

Torin se cocoșă.

— Și credeți că, găsind o fată de... câți ani are? Cincisprezece?

— Șaisprezece.

— Credeți că în clipa asta, mai mult decât orice, Comunitatea are nevoie să fie găsită fata asta de șaisprezece ani?

Kai înghiți în sec, dar răspunsul lui răsună ferm:

— Da!

Torin se rezemă de spătar.

— Bine! Perfect! N-o să încerc să vă fac să vă răzgândiți.

O privi din nou pe Nainsi, de această dată neîncrezător, ca și când ar fi fost vina androidului, apoi o invită:

— Te rog, continuă!

Nainsi continuă raportul:

— Michelle Benoit a dispărut de la ferma ei pe 11 august. Cipul său de identitate a rămas la fermă, fiind scos din încheietură. Nu există nicio dovadă că a avut loc o luptă. Două săptămâni mai târziu, nepoata ei, Scarlet, care a locuit cu Benoit timp de unsprezece ani, a părăsit locuința lor din Rieux, Franța, îndreptându-se către Paris. Rezultatul cercetărilor arată că a rămas în Paris două zile, după care cipul ei de identitate a fost deconectat. Se presupune că a fost îndepărtat din încheietura ei sau distrus. Conform cronologiei evenimentelor, cipul a fost detectat ultima oară lângă clădirea abandonată a Operei din Paris, aproximativ în același timp când un bancomat din apropiere a înregistrat ceea ce pare să fie aterizarea și decolarea

unui Rampion 214. Totuși înregistrările efectuate de sateliți nu au semnalat nicio navă spațială în locul respectiv. Logica deductivă mă face să cred că era nava în care se ascunde Linh Cinder și că Scarlet Benoit a urcat la bordul navei respective.

Kai se încruntă, bucuros că și Torin părea intrigat de informația primită.

— Cinder s-a dus la Paris special pentru fata asta?

— Aptitudinile mele logice sugerează că este o posibilitate.

— Ce altceva știm despre această... Scarlet?

— Potrivit datelor ei de identificare, a început să locuiască împreună cu Michelle Benoit în anul 115 T.E., la doi ani după semnalarea morții prințesei Selene. Conform datei de naștere a lui Scarlet, are optsprezece ani. Cu toate astea, nu există nicio mențiune scrisă a nașterii ei, în niciun spital, iar datele ei au apărut abia când Scarlet Benoit a împlinit patru ani, drept pentru care nu putem confirma validitatea niciunei evidențe scrise referitoare la vârsta ei.

— M-ai pierdut...

— Scarlet Benoit nu s-a născut într-un spital, nici tatăl ei, Luc Raoul Benoit. În lipsa oricăror date oficiale, trebuie să tratăm cu circumspecție orice informație legată de nașterea celor doi. Este posibil ca tot ce știm despre Scarlet Benoit să fie informații false.

Kai își sprijini mâinile pe birou.

— Îmi spui că există o șansă ca această fată, Scarlet Benoit, să fie în realitate prințesa Selene? o întrebă pe Nainsi.

— Este o posibilitate care în prezent nu poate fi nici dovedită, nici dezmințită, dar eu nu am găsit nicio probă care să-mi permită să scot din calcul această ipoteză.

Kai trase adânc aer în piept, ca și când nu ar mai fi respirat cum trebuie de săptămâni întregi, și i se adresă lui Torin.

— Cinder știe asta. Cinder și-a dat seama... și acum... e cu ea. Cinder a găsit-o pe prințesă.

— Maiestatea Voastră, spuse Torin, ați tras prea repede concluziile astea.

— Dar are noimă, nu?

Sfetnicul se încruntă.

— Îmi voi menține părerea asupra acestei chestiuni până vom avea o informație bazată pe mai mult decât speculații.

— Speculația unui android, spuse Kai, gesticulând spre Nainsi. E mai bună decât una omenească.

Se ridică din scaun și începu să se plimbe încoace și încolo prin fața ferestrei uriașe. Prințesa Selene era în viață. Știa asta cu siguranță.

Iar Cinder o găsise.

Îi venea să râdă.

— Sunt surprins să văd că abordați situația cu umor, Maiestatea Voastră, îl dojeni Torin. M-aș fi așteptat să fiți îngrozit de turnura pe care au luat-o evenimentele.

— De ce? Ea e în viață.

— Dacă această fată *este* prințesa pierdută, atunci o infractoare periculoasă o ține captivă, Maiestatea Voastră.

— Ce tot spui acolo? Cinder nu este periculoasă!

Pe neașteptate, la rândul lui, Torin păru să se înfurie și sări în picioare.

— Ați uitat că este *lunară*? O lunară care are contacte chiar în interiorul acestui palat. V-a constrâns pe dumneavoastră, cea mai apărată persoană din țară, să-i dați o invitație personală la balul nostru anual, după care — presupun eu — a apărut la bal cu intenția de o provoca pe regina Levana. A evadat dintr-o închisoare de maximă securitate și a reușit să evite capturarea de către armata noastră — lucru care, în cele din

urmă, a dus la un atac în care au fost uciși mii de pământeni. Cum puteți să susțineți că nu este periculoasă?

Kai își îndreptă spatele.

— Levana ne-a atacat, nu ea!

Gemând, Torin își masă tâmplele. De mult timp nu mai văzuse Kai pe chipul sfătuitorului său expresia asta, care dădea de înțeles că-l considera pe împărat un nătâng.

Indignarea izbucni în pieptul lui Kai.

— Și să știi că Cinder mi-a refuzat invitația la bal. A venit doar ca *să mă avertizeze*. Iar doctorul Erland...

Ezita, fiindcă încă nu știa ce să creadă despre relația ei cu doctorul.

— Levana o vrea moartă. Nu cred că i-am dat de ales, în afară de fugă.

— Maiestatea Voastră, mă tem că... sentimentele pe care le nutriți pentru această fată v-ar putea periclita abilitatea de a lua hotărâri logice în privința ei.

Fața lui Kai se înfierbântă. Chiar era atât de transparent?

— Încă încerc să o găsesc. Jumătate din armata țării încă e în căutarea ei.

— Dar încercați să o găsiți pe ea sau pe prințesă?

Tânărul gesticulă către Nainsi.

— Și ce importanță are, dacă sunt împreună? Le putem găsim pe amândouă.

— Iar apoi veți da Lunii o nouă regină și Linh Cinder va fi iertată?

— Nu știu. Poate. Chiar ți se pare groaznic că sper să se întâmple asta?

— Chiar și așa, Linh Cinder rămâne una de-a lor. Dumneavoastră înșivă ați spus că v-a mințit. Ce știți despre ea? A furat un cip de identitate din încheietura unei fete moarte. A ajutat un hoț cunoscut să scape din închisoare. Să continui?

Crispându-se, Kai se răsuci către fereastră, încrucișându-și brațele la piept. Detesta faptul că fiecare cuvânt al lui Torin era de necontestat, în timp ce toate speranțele pe care Nainsi i le dăduse se sprijineau pe observații vagi și pe speculații.

— Înțeleg că vă simțiți parțial responsabil pentru condamnarea ei la moarte, spuse Torin, pe un ton mai blând. Dar nu trebuie s-o idolatrizați.

— Nu o idolatrizez.

Torin îi aruncă o privire bănuitoare, iar Kai se simți stânjenit.

— Poate c-*o admir* câteodată, dar până și tu trebuie să recunoști că faptele ei sunt destul de impresionante. Plus că i-a ținut piept Levanei la bal. Asta nu te-a impresionat câtuși de puțin?

Torin își încheie nasturii sacoului.

— Impresia mea, Maiestatea Voastră, este că vă puneți prea mult speranța într-o fată despre care, de fapt, nu știți nimic și care ne-a făcut tuturor o grămadă de probleme.

Împăratul se încruntă. Torin avea dreptate, bineînțeles. Nu știa nimic despre Cinder, indiferent cât de mult crezuse că știe.

Dar el era împărat. Avea resurse. Poate că nu știa multe despre Cinder, dar, dacă ea putea să afle informații despre prințesa pierdută, atunci și el putea să afle mai multe despre *ea*. Și știa de unde să înceapă căutarea.

Douăzeci și trei

De data asta, când Cress se trezi, nu nisipul o cuprindea — deşi exista nisip berechet —, ci două braţe. Thorne o trăsese atât de aproape de el, încât simțea în ceafă respirația tânărului şi mişcările pieptului său. Amețită, deschise ochii.

Era noapte. Luna răsărise, mai mare decât noaptea trecută și înconjurată de o mare de stele care clipeau și străluceau.

Îi era cumplit de sete și nu avea niciun strop de salivă care să-i umezească limba uscată. Începu să tremure, în ciuda cearșafurilor și a păturii care o acopereau, în ciuda parașutei și a căldurii care emana din pielea ei arsă de soare. În ciuda căldurii protectoare a lui Thorne.

Dinții îi clănțăneau și se cuibări lângă el cât putu de mult. Brațele lui o strânseră și mai tare.

Fata ridică privirea. Stelele se mişcau, rotindu-se deasupra ei ca un vârtej care încerca să înghită în adâncurile lui întreaga planetă. Stelele o tachinau.

Strânse tare din pleoape și o văzu cu ochii minții pe Sybil, cu zâmbetul ei crud. Știrile de pe rețele răsunau în capul ei, citite de vocea nazală a unui copil: 14 ORAȘE ATACATE... CEL MAI MARE MASACRU DIN A TREIA ERĂ... 16 000 DE MORȚI...

— Cress! Cress! Trezeşte-te!

Sări în sus, încă tremurând. Thorne stătea aplecat deasupra ei, cu ochii strălucind în lumina lunii.

Îi pipăi fața, îi puse o palmă pe frunte și blestemă.

— Ai febră.

— Mi-e frig.

Tânărul îi frecționă mâinile.

— Îmi pare rău. Știu că n-o să-ți placă ce o să auzi, dar trebuie să ne ridicăm. Trebuie să mergem mai departe.

Erau cele mai crude cuvinte pe care le-ar fi putut spune. Se simțea îngrozitor de slăbită. I se părea că tot corpul ei era făcut din nisip care s-ar fi împrăștiat la cea mai mică adiere.

— Cress, mă auzi?

Îi cuprinse obrajii în palme. Pielea lui era răcoroasă, liniştitoare.

— Nu pot.

Limba i se lipi de cerul gurii când pronunță aceste cuvinte.

— Ba da, poți. Este mai bine să mergem noaptea, când e răcoare, decât în timpul zilei. Înțelegi, da?

— Mă dor picioarele... Și sunt atât de amețită...

Thorne se strâmbă. Cress ar fi vrut să-și treacă degetele prin părul lui. În toate pozele în care îl văzuse, chiar și în cele făcute în închisoare, arăta atât de aranjat, atât de pus la punct! Acum era neîngrijit, avea barbă și părul lui era murdar. Dar asta nu-i știrbea din frumusețe.

— Știu că nu vrei să te ridici, spuse el. Știu că meriți să te odihnești. Dar, dacă rămânem aici, s-ar putea să nu ne mai ridicăm niciodată.

Pentru Cress, posibilitatea asta nu suna rău. Când nisipul începu să se miște sub ea, își apăsă o palmă pe pieptul lui, căutându-i bătăile liniștite ale inimii. Când le găsi, oftă fericită. Trupul ei începu să se dizolve, împrăștiindu-se în nenumărate fire de nisip.

— Căpitane, murmură ea, cred că m-am îndrăgostit de tine.

Thorne ridică o sprânceană. După câteva secunde, izbucni în râs.

— Nu-mi spune că ți-au trebuit două zile întregi ca să-ți dai seama de asta. Înseamnă că mi-am pierdut farmecul.

Degetele ei îl apăsară mai tare.

— Știai?

— Ce anume? Că tu ești singură și eu, irezistibil? Știam. Hai, Cress, ridică-te!

Fata își așeză iar capul pe nisip. Somnul amenința să o cuprindă. Dacă băiatul s-ar fi întins lângă ea și ar fi luat-o în brațe, n-ar mai fi fost nevoie să se ridice niciodată.

— Cress! Hei, nu adormi! Am nevoie de tine. Adu-ți aminte de vulturi, Cress! *Vulturi.*

— Nu ai nevoie de mine. Nu ai fi fost aici, dacă nu eram eu.

— Nu-i adevărat. Sau poate că e, dar numai puțin. Am mai discutat despre asta.

Ea tresări.

— Mă urăști?

— Bineînțeles că nu. Și ar trebui să nu-ți mai irosești energia discutând despre prostii.

Trecându-și un braț pe sub umerii ei, o sili să se ridice.

Ea îl apucă de încheietură.

— Crezi că ai putea vreodată să mă iubești?

— Cress, e drăguț ce zici, dar gândește-te că sunt primul tip pe care l-ai întâlnit. Hai, ridică-te!

Ea își întoarse capul, cuprinsă de nefericire. N-o credea. Nu înțelegea cât de intens era sentimentul ei.

Thorne oftă:

— Pe toate cărțile de pică, pe toți așii și pe toate stelele! Doar nu începi iar să plângi?

— N... nu.

Nu era o minciună. *Voia* să plângă, dar ochii ei erau uscați.

Thorne își trecu o mână prin păr, stârnind un norișor de nisip.

— Da, aș putea să te iubesc, spuse el hotărât. Evident că suntem suflete pereche. Acum, *te rog*, ridică-te!

— Probabil le-ai spus multor fete că le iubești.

— Da, dar nu le-aș fi zis-o, dacă aș fi știut că o să mi-o reproșezi.

Copleșită de nefericire, se ghemui lângă el. Capul i se învârtea.

— Mor, murmură ea, uimită de această certitudine. O să mor. Și nu am fost sărutată niciodată.

— Cress! *Cress!* N-o să mori.

— Urma să trăim o iubire pasională, ca în filme. Dar... o să mor singură, niciodată sărutată, nici măcar o dată.

El oftă, dar de frustrare, nu de suferință.

— Ascultă, Cress, îmi pare rău să-ți spun asta, dar sunt transpirat, am mâncărimi peste tot și nu m-am spălat pe dinți de două zile. Ăsta chiar nu-i un moment potrivit pentru povești de dragoste.

Ea scânci și-și strecură capul între genunchi, încercând să împiedice rotirea amețitoare a lumii. Gravitatea situației lor o copleșea. Deșertul nu avea să se sfârșească niciodată. Nu aveau să scape de acolo. Thorne nu avea s-o iubească vreodată.

— *Cress!* Uită-te la mine! Te uiți la mine?

— Îm-hâm, bolborosi ea.

Tânărul ezită.

— Nu te cred.

Oftând, fata își săltă capul și îl privi printre șuvițele bretonului.

— Mă uit la tine.

El se lăsă pe vine, lângă ea, și-i atinse fața.

— Îți promit că n-o să te las să mori nesărutată.

— Mor acum.

— Ba nu.

— Dar...

— O să-ți zic eu când o să fii pe cale să mori și, când se va întâmpla, îți garantez că o să primești un sărut care o să merite așteptarea. Dar acum trebuie să te ridici.

Ea îl fixă îndelung. Ochii lui erau surprinzător de limpezi, de parcă ar fi putut să o vadă din nou. Nu se clinti în fața tăcerii ei sceptice. Nu zâmbea nonșalant și nu o tachina. Pur și simplu aștepta.

Ea nu se putu împiedica să-i privească gura, simțind cum ceva se deștepta înăuntrul ei. Hotărâre.

— Promiți?

Thorne dădu din cap.

— Promit.

Tremurând la gândul durerii care o aștepta, se pregăti și întinse mâinile către el. Lumea se clătină când o ridică, iar ea se poticni, dar Thorne o susținu până ce-și recăpătă echilibrul. Foamea îi rodea stomacul gol. Durerea îi mușca tălpile, săgetând în sus, în pulpe și în șira spinării. Fața i se schimonosea, dar se strădui să ignore durerea. Cu ajutorul lui Thorne, își petrecu din nou cearșaful în jurul capului.

— Îți sângerează picioarele? se interesă băiatul.

Cress nu le putea vedea în întuneric, mai ales că erau încă înfășurate în prosoape.

— Nu știu. Mă dor tare.

— S-ar putea ca febra ta să fie provocată de o infecție.

El îi întinse ultima sticlă cu apă, acum pe jumătate plină.

— Sau ești deshidratată. Bea-o pe toată!

Ea ezită, cu sticla la gură, atentă să nu irosească nicio picătură. Era o ofertă tentantă. Chiar dacă ar fi băut-o pe toată, tot i-ar fi fost sete, însă...

— *Pe toată!* repetă Thorne.

Ea bău până când setea i se mai potoli puțin.

— Dar tu?

— Eu am băut destul.

Cress știa că mințea, dar altruismul ei scădea cu fiecare înghițitură, așa că în curând îi ascultă ordinul și o bău pe toată. Stătea în picioare, cu sticla la gură, sperând să mai soarbă o picătură, până când nu mai rămăsese nimic.

Amețită, puse cu jind sticla goală în bocceaua de pe umărul lui Thorne. Scrutând orizontul, observă umbrele munților încă îndepărtați.

Thorne luă cârja și Cress își făcu singură curaj înainte de a porni la drum. Estimă numărul de pași până la următoarea dună de nisip și începu să numere. Un picior în fața celuilalt. Aer cald inspirat, aer cald expirat. Fantezia de a fi o exploratoare temerară se risipise de mult. Acum, fata se agăța de faptul că Thorne se baza pe ea.

Se sili să urce duna și dinții începură să-i clănțăne din nou. Se împiedică de două ori. Încercă să-și amintească niște visuri frumoase. Un pat moale, o pătură uzată. Să doarmă mult după răsăritul soarelui, într-o cameră cu lumină blândă, unde florile creşteau afară, pe pervazul ferestrei. Să se trezească în brațele lui Thorne. Degetele lui mângâindu-i părul de pe frunte, buzele lui aşternându-i pe tâmplă un sărut de „bună dimineața".

Dar închipuirile ei erau trecătoare. Nu trăise niciodată într-o asemenea cameră și fanteziile fetei erau repede umbrite de durere.

Dunele se ridicau în fața lor și rămâneau apoi în urmă. Ea deja gâfâia.

Două dune. Munții aşteptau, zeflemitori, în depărtare.

Ori de câte ori urca o dună, se concentra pe următoarea. *O să urcăm creasta colinei din față, după care o să mă odihnesc un minut. Doar unul...*

Dar, odată ținta atinsă, în loc să se odihnească, își stabilea o alta și mergea mai departe.

Thorne nu comenta deloc atunci când Cress aluneca şi cădea în genunchi. Se mulțumea s-o ridice și s-o sprijine. Atât timp cât nu se opreau din mers, el nu zicea nimic când ea încetinea. Prezența lui o liniștea — nu era niciodată nerăbdător sau sever.

După secole de străbătut nisipul, într-o stare de delir, cu mintea amorțită, simțind că membrele ei erau pe punctul de a i se desprinde de corp, înspre răsărit cerul prinse să strălucească, iar Cress constată că peisajul se schimba. Dunele de nisip deveneau mai scunde şi mai mici și nu foarte departe, în zare, păreau să se prelungească într-o câmpie lungă și plată, cu sol pietros și roșu, având ici-colo tufe cu spini. Dincolo de câmpie, se întindeau poalele munților.

Privi la Thorne, uimită să vadă osteneala întipărită pe trăsăturile lui. Dar, când se opriră să facă popas, o hotărâre de neclintit luă locul oboselii tânărului.

Ea îi descrise priveliștea cât de bine putu.

— Poți să-ți dai cu părerea în cât timp ajungem la tufișurile alea?

Cress încercă să dea un răspuns, cuprinsă de teama că era un alt miraj și că acea câmpie fără dune avea să se îndepărteze de ei cu fiecare pas.

— Nu.

Thorne dădu din cap:

— Nu-i nimic. Să încercăm să ajungem acolo înainte să se facă prea cald. Poate c-o să găsim puțină rouă pe crenguțele tufelor.

Rouă. Apă. Măcar un strop, o sorbitură... Niciodată nu avea să mai refuze să bea! Nici măcar o înghițitură de apă tulbure.

Când porniră, picioarele fetei urlară de durere la primii pași, pe urmă amorțiră din nou.

La un moment dat, privirea îi poposi pe ceva mare și alb, iar fata se opri brusc în loc.

Urmând-o în spate, Thorne se izbi de ea și Cress ar fi căzut dacă el nu i-ar fi cuprins repede umerii cu brațele, ținând-o în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Un... animal, șopti ea, temându-se să nu sperie creatura din vârful dunei.

Aceasta îi zărise și se uita liniștită la Cress. Scormonind printre informațiile citite despre fauna pământeană, fata încercă să-i găsească un echivalent. Poate o specie de capră? O gazelă? Avea picioare zvelte și albe, cu copite enorme și o burtă rotundă. Chipul liniștit îi era brăzdat de dungi albe și negre, ca un soi de mască. Două coarne mari, spiralate, i se răsuceau pe cap.

Primul animal pământean pe care Cress îl vedea era frumos, maiestuos și misterios. O urmărea cu ochi întunecați, fără să clipească.

Pentru un moment, își imagină că-i putea vorbi în gând și îl rugă să-i ducă într-un loc sigur. Făptura ar fi știut că ea avea o inimă bună și s-ar fi milostivit, asemenea unui animal-zeu străvechi, trimis s-o călăuzească spre soarta ei.

— Un animal? întrebă Thorne, iar Cress pricepu că aștepta lămuriri.

— Are picioare lungi și coarne și... este *frumos*!

— Aha! Prin urmare, ne-am întors la explicațiile de genul ăsta.

Cress nu îndrăzni să-și desprindă privirea de la făptura aceea, de teamă să nu se risipească în aer ca o fantomă.

— Poate că prin apropiere există o sursă de apă, zise el. Ar trebui să mergem mai departe.

Cress făcu un pas șovăielnic în față. Acum, conștientiza mai acut alunecarea nisipului și-și dădu seama cât de stângaci erau ea și Thorne, poticnindu-se și urcând dunele, în vreme ce făptura asta aștepta cu atâta grație și calm.

Animalul își înclină capul și nu se mișcă atunci când Cress se apropie.

Fata nu observă că-și ținea respirația decât când animalul clipi, întorcând capul către ceva aflat de cealaltă parte a dunei.

Trosnetul unei împușcături răsună în deșert.

Douăzeci și patru

Făptura se împletici și se rostogoli pe panta dunei, cu sângele șiroind dintr-o rană. Cress țipă și căzu pe spate. Thorne o trase către el.

— Cress, ești bine?

Ea tremura în vreme ce se uita cum animalul se rostogolea până la baza dunei. Nisipul i se lipea de blană. Cress ar fi vrut să țipe, dar gâtlejul parcă-i paralizase și fata nu se putea gândi decât că animalul dorise să-i transmită ceva, iar acum lumea se povârnea și dispărea, iar ei îi era greață, pe nisip era sânge și nu știa ce se petrecuse și...

— Cress! *Cress!*

Mâinile lui Thorne o atingeau, căutând ceva, iar ea își dădu seama, ca prin ceață, că tânărul credea că fusese împușcată. Îi cuprinse strâns încheieturile și încercă să-i transmită adevărul prin strânsoarea ei, fiindcă nu putea vorbi.

Auziră o respirație întretăiată și pași grăbiți.

Cuprinsă de groază, Cress se făcu mică în brațele lui Thorne. În vârful dunei apăru un bărbat cu o pușcă.

Mai întâi, acesta aruncă o privire animalului mort. Pe urmă, cu coada ochiului, îi zări pe Cress și pe Thorne. Exclamă, aproape pierzându-și echilibrul, și se holbă la ei. Sprâncenele îi erau ascunse sub o basma. Cress nu putea distinge decât ochii căprui și o parte din nas. Restul era acoperit de o manta care-i cădea până aproape de glezne, pentru a-l apăra de vitregia

deșertului. Pe sub manta se întrezăreau o pereche de blugi și niște cizme de mult decolorate de soare, pline de nisip.

După ce îi cercetă și el pe cei doi, coborî țeava puștii. Începu să vorbească și, pentru o clipă, Cress crezu că soarele și epuizarea o zăpăciseră, pentru că nu pricepea niciun cuvânt.

Thorne o strânse mai tare de brațe.

Omul se uită la ei în tăcere. Apoi se mișcă. Sprâncenele străinului se iviră de sub basma, dând la iveală fire cărunte.

— Poate vorbiți limba universală? spuse el cu un accent pronunțat, care îngreuna înțelesul cuvintelor.

Le cercetă hainele rupte și cearșafurile cu care se acoperiseră.

— Nu sunteți de aici.

— Așa e, domnule, spuse Thorne răgușit. Avem nevoie de ajutor. Soția... soția mea și cu mine am fost atacați și jefuiți acum două zile. Nu mai avem apă. Vă rog, ne puteți ajuta?

— Ce-au pățit ochii tăi?

Thorne făcu gura pungă. Încercase să ascundă faptul că nu vedea, însă ochii lui, care nu se puteau opri mult timp asupra niciunui lucru, îl dădeau de gol.

— Tâlharii m-au lovit în cap, răspunse el, și de atunci vederea m-a lăsat. Iar soția mea are febră.

Omul dădu din cap.

— Bineînțeles. Prietenii...

Se poticni în vorbe.

— Prietenii mei nu sunt departe. În apropiere e o oază. Acolo ne-am instalat... tabăra.

Cress se extazie. *O oază. O tabără.*

— Trebuie să duc animalul, spuse omul, făcând un gest din cap, către animalul prăbușit. Puteți merge încă zece minute?

Thorne mângâie brațele fetei.

— Putem.

În timp ce-l urmau pe om prin deşert, lui Cress cele zece minute i se părură un ceas. Încerca să nu se uite la bietul animal.

Când văzu oaza întinzându-se ca un paradis în fața lor, din gâtlejul ei țâșni un strigăt de bucurie.

Reușiseră!

— Descrie-mi! murmură Thorne, cuprinzându-i umărul.

— Văd un lac, spuse ea.

Știa că de data asta oaza era reală și simțea nedumerirea de a fi confundat acel miraj vag cu un peisaj atât de bine definit și de vibrant.

— Albastru precum cerul și înconjurat de ierburi și de câțiva copaci..., continuă fata. Palmieri, cred. Sunt înalți, subțiri și...

— Oamenii, Cress. Descrie oamenii!

— Văd șapte oameni... Nu-mi dau seama dacă sunt bărbați sau femei. Toți poartă pe cap mantii în culori deschise. Și văd cămile. Stau priponite lângă apă. Mai văd un foc, iar oamenii aşază rogojini și ridică niște corturi. Și e atâta umbră!

Străinul se opri la baza dunei.

— Omul ne așteaptă, zise Cress.

Thorne se înclină spre ea și o sărută pe obraz. Cress încremeni.

— Se pare că am reușit, *doamnă Smith.*

Pe măsură ce se apropiau de tabără, oamenii se ridicau. Doi dintre ei pășiră pe nisip ca să-i întâmpine. Deși aveau mantiile petrecute peste cap, își dezveliră bărbia și Cress văzu că unul din ei era femeie. După ce vânătorul le vorbi celorlalți în limba necunoscută, un amestec de compasiune și curiozitate cuprinse fețele străinilor, dar nu lipsit de o urmă de suspiciune.

Deși privirea femeii era cea mai tăioasă, ea le zâmbi prima.

— Prin ce încercare ați trecut! spuse ea, cu un accent mai puțin pronunțat decât al vânătorului. Numele meu este Jina și

el e soțul meu, Niels. Bine ați venit în tabăra noastră! Veniți, avem destulă mâncare și apă. Niels, ajută-l cu bocceaua lui!

Soțul ei se apropie. Deși bocceaua se ușurase pe măsură ce apa se împuținase, când scăpă de greutate, pe chipul lui Thorne se putea citi ușurarea.

— Avem mâncare, spuse el. Pachete cu alimente conservate, în mare. Nu este mult, dar sunt ale voastre, dacă ne ajutați.

— Mulțumim pentru ofertă, spuse Jina, dar aici nu ne tocmim, tinere. O să vă ajutăm.

Cress era mulțumită că nu li se puneau întrebări. Ea și Thorne se apropiară de foc. Oamenii se foiau, privindu-i curioși în timp ce le făceau loc pe rogojinile groase. Vânătorul târî carcasa animalului către un alt colț al taberei.

— Ce fel de animal e ăsta? întrebă Cress, cu ochii la dâra lăsată de corpul lui.

— O antilopă addax, răspunse Niels, întinzându-le două sticle pline cu apă.

— Era frumoasă.

— Și va fi foarte gustoasă. Bea!

Ar fi vrut să deplângă moartea animalului, dar apa îi distrase atenția. Bău până când începu să o doară burta.

Oamenii tăceau și Cress le simțea privirile pline de curiozitate. Evita să le întâlnească ochii și, fără să-și dea seama, se trase mai aproape de Thorne, până când tânărul se văzu nevoit să o cuprindă cu brațul.

— Vă suntem foarte recunoscători, spuse el, zâmbind în gol, fără țintă.

— Ați avut noroc că ne-ați găsit. Sau, mai bine zis, că v-a găsit Kwende, spuse Jina. Deșertul nu este un loc prietenos. Trebuie că aveți o stea norocoasă.

Buzele lui Cress se ridicară într-un zâmbet.

— Ești foarte tânără.

Cuvintele sunau acuzator în urechile lui Cress, dar fața femeii era blândă.

— De cât timp sunteți căsătoriți?

— Proaspăt căsătoriți, preciză Thorne, strângând-o mai tare pe Cress. Asta trebuia să fie luna noastră de miere. Se pare că steaua noastră norocoasă nu prea ne-a purtat noroc.

— Nu sunt atât de tânără precum par, protestă Cress, simțind nevoia să adauge ceva, dar vocea ei răsuna asemenea unui chițăit și curând regretă că vorbise.

Jina îi făcu cu ochiul.

— Într-o bună zi, o să fii recunoscătoare pentru tinerețea asta.

Cress își coborî privirea și se simți cuprinsă de bucurie când o lingură mare și un castron cu mâncare aburindă fură așezate în fața ei. Mirosul era exotic, picant și intens.

Fata ezită și îi aruncă o privire piezișă femeii care îi dăduse mâncarea, nesigură dacă trebuia s-o împartă cu ceilalți, sau să dea castronul persoanei de alături, sau să mănânce foarte încet și delicat sau...

Dar curând toți oamenii aflați în jurul focului își savurau mâncarea. Înfometată, Cress așeză castronul în poală. La început, gustă cu precauție, încercând să identifice mâncarea pământeană. Recunoscu ușor mazărea — o cultivau și pe Luna —, dar erau și alte feluri de legume, pe care nu le cunoștea, amestecate cu orez și acoperite cu un sos gros și aromat.

Luă cu lingura o bucată de legumă galbenă. Mușcă din ea și constată că la interior era moale și aburindă.

— Acolo de unde veniți voi nu se cultivă cartofi?

Cress ridică fruntea și văzu că Jina o privea, curioasă. Înghiți în sec.

— Ce fel de sos e ăsta? întrebă ea încet, sperând ca Jina să nu observe că evita să-i răspundă la întrebare.

Cartofi, bineînțeles! Cartofii de pe Luna aveau o culoare mai închisă și o textură solzoasă.

— Un simplu curry. Îți place?

Ea dădu din cap, afirmativ și plină de entuziasm.

— Foarte mult. Mulțumesc!

Observând că toți ochii se întorseseră către ea din nou, vârî în grabă restul de cartof în gură, deși iuțimea condimentelor îi ardea limba. În timp ce mânca, i se aduse o farfurie cu carne uscată și apoi un bol umplut cu bucăți dintr-un fruct portocaliu, dulce și zemos și cu nuci de culoare verde, mult mai aromate decât nucile cu proteine, pe care Sybil i le aducea adesea.

— Sunteți negutători? întrebă Thorne, acceptând mâna de nuci pe care Cress i le puse în palmă.

— Da, spuse Jina. Facem călătoria asta de patru ori pe an. Mă îngrijorează că ați fost atacați de hoți. N-am avut astfel de probleme de ani de zile.

— Vremurile sunt grele, zise Thorne, dând din umeri. Dacă nu vă supără întrebarea mea, de ce folosiți cămile? Stilul vostru de viață pare desprins din... a doua eră.

— Nu ne supără deloc. Ne câștigăm existența servind comunități mai mici din Sahara, dintre care multe nici nu au șine cu levitație magnetică pe străzile lor, și cu atât mai puțin pe drumurile comerciale dintre ele.

Cress observă că degetele lui Thorne strângeau bolul. Se aflau în Sahara, deci se orientase corect interpretând poziția stelelor. Expresia lui rămase neutră și ea se strădui să-l imite.

— Și atunci, de ce nu folosiți vehicule cu roți?

— Câteodată, în împrejurări speciale, le folosim, răspunse altcineva. Însă deșertul nu le priește mașinilor. Nu sunt la fel de demne de încredere precum cămilele.

Jina luă câteva felii din fructul dulce și le presără peste curry-ul ei.

— Nu ducem o viață luxoasă. Ne menținem ocupați. Orașele din deșertul ăsta se bazează pe noi.

Cress asculta cu atenție, dar se concentra la mâncare. Acum, când erau în siguranță, adăpostiți și hrăniți, simțea o nouă teamă: din clipă în clipă, cineva avea să vadă la ea ceva diferit, ceva nu chiar... pământean.

Sau l-ar fi recunoscut pe Thorne, unul dintre cei mai căutați fugari de pe planetă.

Ori de câte ori îndrăznea să ridice ochii, privirile gazdelor erau ațintite asupra ei și a lui Thorne. Cress se aplecă peste bolul ei cu mâncare, încercând să se ferească de ochii iscoditori, sperând ca nimeni să nu i se adreseze. Era convinsă că, la primul cuvânt pe care l-ar fi pronunțat, ar fi devenit limpede că era *diferită.*

— Pe aici nu vin mulți turiști, spuse Niels, soțul Jinei. De obicei, străinii vin în locurile astea pentru minerit sau arheologie. De când a început epidemia, porțiunea asta de deșert a fost aproape dată uitării.

— Am auzit că epidemia nu e nici pe jumătate așa de gravă cum se zvonește, spuse Thorne, mințind cu o ușurință care o uimi pe Cress.

— Ai auzit greșit. Letumoza este tot atât de gravă precum se zvonește. Chiar mai gravă.

— Către ce oraș vă îndreptați? întrebă Jina.

— Păi, oriîncotro vă îndreptați voi, zise Thorne, fără să clipească. Nu vrem să vă deranjăm. O să plecăm în orice oraș care are rețea. Din întâmplare, aveți niște ecrane portabile?

— Avem, spuse femeia cea mai vârstnică. Dar accesul la rețea este instabil aici. N-o să avem o conexiune bună decât când ajungem la Kufra.

— Kufra?

— Următorul punct comercial, explică Niels. Ajungem peste o zi, iar acolo veți putea găsi orice vă trebuie.

— O să ne odihnim în noaptea asta și o să plecăm mâine, spuse Jina. Trebuie să vă înzdrăveniți și vrem să evităm călătoriile când soarele e sus pe cer.

Thorne îi adresă un zâmbet recunoscător.

— Nu știu cum să vă mulțumim.

Deodată, Cress își simți capul cuprins de amețeală. Puse bolul jos.

— Nu arăți bine, spuse o voce.

— Mai adineauri, soția mea se simțea rău, îi lămuri Thorne.

— Trebuia să spui. Poate suferă de insolație.

Jina se ridică, lăsând mâncarea deoparte.

— Vino! Nu ar trebui să stai atât de aproape de foc. Jamal, adu-mi niște pături umede!

Cress acceptă mâna care o ridică în picioare. Se întoarse către Thorne și-și adună curajul, vrând să-i dea un sărut cast, pe obraz, dar de îndată ce se aplecă spre el, sângele i se urcă la cap. Lumea se învârtea cu ea. Văzu puncte luminoase în fața ochilor și se prăbuși în nisip.

Douăzeci și cinci

Cinder dădu la o parte draperiile și intră în magazin, ținându-le depărtate, așa încât Jacin să inspecteze rafturile din jur. Borcanele erau pline cu ierburi și licori, multe având etichete scrise într-o limbă pe care n-o cunoștea, deși, dacă se mai holba mult la ele, interfața ei urma să caute traducerea. Ingredientele acestea exotice erau răspândite printre cutii cu medicamente și sticle cu pilule, pe care le recunoștea din farmaciile Comunității Orientale, alături de teancuri de tifoane și de pansamente, unguente groase, accesorii pentru ecranele portabile proiectate pentru diverse măsurători medicale, uleiuri pentru masaj, lumânări și planșe anatomice. Firele de praf străluceau în razele de lumină care pătrundeau prin ferestrele murdare, iar într-un colț se învârtea leneș un ventilator care nu reușea să domolească arșița uscată. În alt colț, o hologramă care pâlpâia când și când înfățișa etapele unei hemoragii interne cauzate de o contuzie laterală.

Jacin se strecură spre partea din spate a magazinului, șchiopătând ușor.

— E cineva aici? strigă Cinder.

O draperie acoperea o ușă în peretele îndepărtat, alături de o oglindă veche și o chiuvetă verticală, ocupată de o plantă în ghiveci.

Draperia foșni și apăru o femeie care-și lega un șorț peste blugii simpli și peste o bluză cu modele vesele.

— Vin, vi...

O zări pe Cinder. Ochii i se măriră, iar pe buze îi înflori un zâmbet. Își înnodă șorțul la spate.

— Bine ai venit! adăugă ea, cu acel accent puternic cu care Cinder începuse să se familiarizeze.

— Bună! Mulțumesc!

Cinder puse pe tejghea un ecran portabil care afișa o listă scrisă de doctorul Erland.

— Aș dori câteva provizii. Mi s-a spus că vindeți chestiile astea.

— Cinder Linh!

Fata ridică fruntea. Femeia zâmbea în continuare.

— Da?

— Ești curajoasă și frumoasă.

Cinder se încordă, simțindu-se mai degrabă amenințată, decât complimentată. În clipele de după neașteptata declarație, așteptă zadarnic ca detectorul său de minciuni încorporat să dea un semn. Da, poate că avea curaj. Era de înțeles de ce ar spune cineva asta, auzind ce se întâmplase la balul anual.

Dar nu înțelegea partea cu frumusețea.

Zâmbetul femeii nu pălea.

— Ăăă... mulțumesc.

Împinse ecranul spre ea.

— Prietenul meu mi-a dat lista asta...

Femeia îi luă mâinile într-ale ei și le strânse. Cinder era surprinsă nu numai de atingerea neașteptată, dar mai ales de faptul că femeia nu tresărise când îi atinsese mâna de metal.

Jacin se aplecă peste tejghea și împinse ecranul spre femeie atât de violent, încât aceasta trebui să-i dea drumul lui Cinder, ca să nu-l scape pe jos.

— Avem nevoie de astea, spuse el, arătând spre ecran.

Zâmbetul femeii se stinse când îl privi pe Jacin, care purta cămașa uniformei sale de paznic regal, proaspăt curățată, astfel încât petele de sânge abia dacă se mai distingeau pe țesătura maro.

— Și fiul meu a fost recrutat să facă parte din garda Levanei, spuse necunoscuta, apoi miji ochii. Dar nu se purta așa de grosolan, adăugă ea.

Jacin ridică din umeri:

— Unii dintre noi mai au și treabă.

— Ia stai, spuse Cinder. Ești lunară?

Când ochii femeii se întoarseră spre ea, trăsăturile ei se îndulciră.

— Da, la fel ca tine.

Fata își ascunse neplăcerea pe care i-o isca o recunoaștere atât de deschisă.

— Și fiul tău face parte din garda regală?

— Nu, nu! A ales să-și ia viața, ca să nu devină una dintre marionetele ei.

Îl fulgeră pe Jacin cu privirea.

— Îmi pare rău, spuse Cinder.

Jacin dădu ochii peste cap, comentând:

— Bănuiesc că nu prea i-a păsat de tine.

— Jacin! exclamă Cinder, scandalizată.

Clătinând din cap, tânărul îi smulse femeii portabilul din mâini.

— O să caut eu, anunță paznicul, pășind pe lângă Cinder. De ce n-o întrebi ce s-a petrecut după aceea?

Dispăru printre șirurile de rafturi.

— Îmi cer iertare pentru comportamentul lui, spuse fata, încercând să-l scuze. El e... știi... și el e lunar.

— E de-al Levanei.

Cinder se întoarse spre femeie, care părea jignită de vorbele lui Jacin.

— Acum nu mai e.

Mormăind, femeia se răsuci pentru a schimba poziția ventilatorului, astfel încât Cinder să se poată bucura de adierea ușoară.

— Curajul îmbracă multe forme. Știi asta.

Pe chipul femeii se citea mândria.

— Așa e.

— Poate că prietenul tău a fost destul de curajos încât să se înroleze în garda ei. Iar fiul meu a fost destul de curajos încât să n-o facă.

Frecându-și absentă încheietura, Cinder se aplecă peste tejghea.

— S-a întâmplat ceva după aceea?

— Firește.

Mândria nu-i dispăruse de pe chip, dar acum era însoțită de furie și tristețe.

— La trei zile după ce fiul meu a murit, acasă la noi au venit doi indivizi. L-au scos pe soțul meu afară, în stradă, și l-au silit să-i ceară iertare reginei deoarece crescuse un fiu atât de neloial. Dar apoi tot l-au ucis, drept pedeapsă. În chip de avertisment pentru oricare alt recrut care ar fi îndrăznit să se opună Coroanei.

Ochii i se umplură de lacrimi. Păstra un zâmbet îndurerat.

— Mi-a luat aproape patru ani să găsesc o navă care să accepte să mă ducă pe Pământ, ca pasager clandestin. Patru ani de zile a trebuit să mă prefac că n-o urăsc. Să mă prefac că nu sunt decât un alt cetățean loial.

Cinder înghiți în sec.

— Îmi pare tare rău.

Întinzând mâna, femeia îi cuprinse obrazul în palmă.

— Mulțumesc că ai sfidat-o așa cum eu nu aș fi putut s-o sfidez.

Și adăugă, cu voce oțelită:

— Sper s-o ucizi.

— Ai Fentanil 10? întrebă Jacin, întorcându-se la tejgheaua pe care aruncă trei cutii micuțe.

Strângând din buze, femeia îi luă din mână ecranul portabil.

— Mă ocup eu, spuse ea, ocolind tejgheaua și îndreptându-se spre partea din față a magazinului.

— Foarte bine, murmură paznicul.

Cinder își propti bărbia în pumnul metalic și se uită la el.

— Nu știam că postul de paznic lunar regal este obligatoriu.

— O mulțime de oameni ar vrea să fie numiți în postul ăsta. Pe Luna, e o mare onoare.

— Dar pentru tine?

— Nu și pentru mine. Eu am vrut dintotdeauna să devin doctor.

Deși glasul lui era plin de sarcasm, optobionica lui Cinder nu îi semnala nicio minciună. Fata își încrucișă brațele și întrebă:

— Ia zi, pe cine ai protejat?

— Ce vrei să spui?

Se auzi un scrâșnet. Proprietara magazinului muta din loc niște lăzi prăfuite.

— Când ai fost recrutat drept paznic regal. Pe cine ar fi omorât Levana, dacă ai fi refuzat să faci parte din garda ei?

Ochii lui înghețară. Aplecându-se peste tejghea, răsuci ventilatorul spre el.

— Nu contează. Probabil că oricum vor fi omorâți.

Cinder își feri privirea. Pentru că alesese să treacă de partea ei, era posibil ca oamenii dragi lui să aibă de suferit.

— Poate că nu, spuse ea. Levana încă nu a aflat de trădarea ta. Poate o să creadă că te-am fermecat, că eu te silesc să ne ajuți.

— Și crezi că asta o s-o convingă?

— Poate că da.

Cinder privea cum proprietara scotocea printr-o ladă. Pe la urechea ei bâzâia o muscă, iar Cinder o alungă fluturând din mână.

— Și ce trebuie să faci, ca să fii ales paznic regal?

— Se cere să ai anumite trăsături.

— Și loialitatea nu se numără printre ele?

— De ce s-ar număra? Ea poate să ne inducă o falsă loialitate. Aceeași situație ca în cazul prietenului tău, agentul special lunar. Are reflexe rapide, instincte bune și puțină minte. Pune-l alături de un taumaturg care-l poate preschimba într-un animal sălbatic, și nu va mai conta ce gândește sau vrea el. Va face doar ce i se spune.

— L-am văzut pe Wolf împotrivindu-se influenței harului lunar, spuse Cinder, simțindu-se obligată să-l apere.

Când îl văzuse prima oară pe Wolf, acesta era plin de sânge, aplecat amenințător deasupra lui Scarlet, deși fata susținuse apoi că el nu ar fi rănit-o. Că era altfel decât cei asemenea lui: mai puternic.

— E limpede că nu-i ușor să se opună, completă ea. Dar ei pot lupta împotriva manipulării bioelectrice.

— Ce să-ți zic! Și mult i-a mai folosit, din câte se vede!

Strângând din dinți, Cinder își apăsă mâna metalică pe ceafă, ca să se răcorească.

— Wolf ar prefera să lupte și să fie înfrânt, decât să devină una dintre marionetele ei. Și toți suntem de aceeași părere.

— Bravo vouă! Nu toată lumea are de ales.

Cinder observă că mâna paznicului se odihnea pe cuțitul aflat în teaca de la brâu.

— E clar că Levana nu te-a vrut în garda ei fiindcă ești vorbăreț. Prin urmare, ce trăsături ai, de-a crezut Levana că ai fi un bun paznic?

Pe chipul lui reapăru expresia aceea arogantă, amuzată, ca și cum se pregătea să-i spună o glumă ca între amici.

— Sunt arătos, spuse el. Nu ești de acord cu mine?

Fata pufni.

— Începi să vorbești ca Tho... Thorne.

Se bâlbâi când îi rosti numele. Thorne, care nu avea să mai facă niciodată glume despre propriul șarm.

— E trist, dar adevărat, îi zise el.

Cinder se sili să treacă peste remușcarea sa neașteptată.

— Levana își alege paznicii personali după frumusețe? Păi, încep să cred că avem șanse s-o înfrângem.

— Da, și ne mai alege și fiindcă avem minți slabe.

— Glumești!

— Nu. Dacă aș fi fost mai înzestrat, aș fi putut deveni taumaturg. Dar regina vrea ca paznicii ei să fie ușor de controlat. Pentru ea, suntem niște marionete pe care vrea să le manipuleze după bunul plac. La urma urmei, dacă am manifesta chiar și cea mai mică împotrivire la farmec, Maiestatea Sa ar putea fi în pericol de moarte.

Cinder își aduse aminte de bal, când avusese o armă și plănuise s-o împuște pe Levana. Paznicul roșcat sărise în fața glonțului fără să ezite. Atunci, ea crezuse că omul își făcea datoria de a o proteja pe regină, de bunăvoie, dar acum își dădea seama că mișcările lui fuseseră prea sacadate, prea nefirești. Regina nici măcar nu tresărise.

De fapt, ea îl controlase. Jacin avea dreptate. Paznicul acționase ca o marionetă.

— Dar la bordul navei ai reușit să te opui controlului.

— Pentru că Sybil Mira era ocupată cu prietenul tău, agentul special lunar. Altfel, aş fi fost un manechin fără creier, ca de obicei.

Tonul lui era autoironic, dar Cinder simţea şi amărăciune în vocea paznicului. Nimănui nu-i plăcea să fie controlat și fata nu credea că cineva s-ar fi putut obișnui vreodată cu asta.

— Și nu bănuiau că tu eşti...

— Un trădător?

Jacin își plimbă degetul mare pe mânerul cuțitului.

— Harul meu este, în mare parte, inutil. N-aș reuși să controlez un pământean, și cu atât mai puțin un lunar iscusit. Niciodată n-aș putea să fac ce faci tu. Dar mă pricep destul de bine la a-mi goli capul de gânduri, când taumaturgul sau regina sunt prin preajmă. Din punctul lor de vedere, am tot atâta creier și voință cât o buturugă. Nu par amenințător.

Scotocind prin prăvălie, în căutarea celor cerute de Cinder, femeia bodogănea de una singură.

— Asta faci și în clipa asta, nu? spuse Cinder. Ți-ai golit capul de gânduri.

— A devenit un obicei.

Cinder închise ochii și mintea ei tatonă în jur. Jacin era prezent acolo, deși foarte vag. Știa că ar fi putut să-l controleze cu ușurință, dar energia care emana din trupul lui nu dezvăluia nimic. Nicio emoție. Nicio opinie.

— Ca să vezi! Am crezut că ai învățat asta prin antrenament.

— E vorba pur și simplu de autoconservare.

Încruntându-se, fata deschise ochii. Harul ei lunar îi transmitea că, la nivel emoțional, omul din fața ei era o gaură neagră. Dar, dacă Jacin reușise s-o păcălească pe Levana...

Cinder miji ochii.

— Ia spune-mi o minciună...

— Poftim?

— Spune-mi o minciună. Nu e nevoie să fie una gogonată.

El tăcu îndelung, iar ea își închipui că Jacin cernea toate minciunile și adevărurile și le cântărea, una câte una.

În cele din urmă, tânărul spuse:

— După ce ajungi s-o cunoști mai bine, îți dai seama că Levana nu e chiar așa de rea.

În colțul ochiului pâlpâi o luminiță portocalie.

Văzând surâsul zeflemitor al lui Jacin, Cinder izbucni în râs. Încordarea îi părăsi umerii așa cum aburii arșiței se înalță deasupra deșertului. Cel puțin, programarea ei de cyborg o anunța dacă el mințea. Deci paznicul nu mințise când spusese că îi era loial numai prințesei.

Femeia se întoarse și aruncă pe tejghea o mulțime de medicamente, aruncă o privire listei de pe ecranul portabil, fluieră, după care plecă iar.

— Acum, că știi totul despre mine, spuse Jacin plin de ironie, vreau să-ți pun și eu o întrebare.

— Zi, îl invită ea, aliniind sticluțele în rânduri ordonate. În ultimul timp, aproape toate secretele mele au devenit publice.

— Pot să-mi ascund sentimentele față de regină, dar nu și faptul că sunt lunar și că ea mă poate controla. În schimb, când tu ai apărut la bal, harul tău părea inexistent. Sincer să fiu, am crezut că ești pământeană. Și știu că de-asta regina și taumaturgul Mira te batjocoreau, tratându-te ca pe o scoică. De altfel, judecând după cât de neajutorată erai, păreai să fii o scoică.

Se uită lung la Cinder, lăsând impresia că încerca să deslușească adevărul dincolo de harababura de cabluri și cipuri din capul ei.

— Și apoi, dintr-odată, n-ai mai fost neajutorată. Harul tău pur și simplu era orbitor. Poate chiar mai orbitor decât al Levanei.

— Vai, mersi, murmură Cinder.

— Cum ai făcut? Cum ai reușit să ascunzi puterea asta formidabilă? Levana ar fi trebuit să-și dea seama, la fel și noi toți. Acum, când mă uit la tine, doar asta văd.

Mușcându-și buza de jos, Cinder se uită în oglinda de deasupra micuței chiuvete din magazin. Își zări reflexia și nu se miră să vadă că avea pe bărbie o urmă de murdărie. Oare de când era acolo? Șuvițe de păr îi scăpaseră din coadă. După cum se aștepta, oglinda o arăta așa cum fusese dintotdeauna. Ștearsă. Murdară. Un cyborg.

Încercă să-și închipuie cum ar fi să se vadă pe sine așa cum o vedea pe Levana: îngrozitor de frumoasă și de puternică. Dar reflexia care se holba la ea făcea imposibil acest exercițiu de imaginație.

De aceea ura Levana oglinzile atât de mult. Dar lui Cinder propria reflexie i se părea aproape liniștitoare. Proprietara magazinului îi spusese că era curajoasă și frumoasă. Jacin susținea că harul ei era orbitor. Într-un fel, îi părea bine că amândoi se înșelau.

Ea era doar Cinder.

Petrecându-și o șuviță de păr pe după ureche, încercă să-i explice lui Jacin „sistemul bioelectric de securitate" inventat de tatăl ei adoptiv și instalat în corpul său, în șira spinării. Ani de zile, dispozitivul o împiedicase să-și folosească harul și, din cauza asta, până de curând fata nu știuse că era lunară. Dispozitivul era menit să o protejeze nu numai împiedicând-o să-și folosească harul, așa încât pământenii să nu-i afle identitatea, dar și să prevină efectele secundare trăite de majoritatea lunarilor, când nu-și foloseau harul pentru mult timp: halucinații, depresie și nebunie.

— De asta o să-l auzi câteodată pe doctorul Erland vorbind de unul singur, explică ea. Nu și-a folosit harul ani întregi după ce a venit pe Pământ și acum sănătatea lui este...

— Stai puțin!

Ea tăcu nu doar pentru că vorbise Jacin, ci și pentru că se schimbase ceva în aerul din jurul lui. Detectă o scânteie de emoție, care o luă pe nepregătite.

— Dispozitivul de care vorbești te-a ajutat să nu-ți pierzi mințile? Chiar dacă nu ți-ai folosit harul... ani de zile?

— Păi, în primul rând, m-a ajutat să nu-mi folosesc harul și, de asemenea, m-a protejat de efectele secundare.

Paznicul își întoarse fața de la ea și abia după un minut chipul lui reuși să-și recapete expresia nonșalantă, însă ochii lui străluceau.

Un dispozitiv capabil să răpească harul unui lunar i-ar fi pus pe toți lunarii pe picior de egalitate.

— În orice caz, continuă Cinder, frecându-și ceafa — acolo unde rămăsese implantat dispozitivul —, doctorul Erland l-a dezactivat. Harul meu a apărut din când în când, câteva săptămâni, înainte de bal, dar apoi stresul emoțional mi-a copleșit corpul și dispozitivul. Am devenit lunară pe de-a-ntregul. Taman la țanc!

Se înfioră, amintindu-și senzația de a avea un pistol la tâmplă.

— Mai există astfel de dispozitive? întrebă el, cu o strălucire stranie în ochi.

— Nu cred. Tatăl meu vitreg a murit înainte de a-l testa complet și, din câte știu, n-a fabricat altele. Dar poate a lăsat în urmă planuri sau schițe care lămuresc modul de funcționare.

— Nu pare să fie posibil. O invenție ca asta... ar putea schimba totul.

Dădu din cap, privind în gol. Proprietara se întoarse și puse pe tejghea un coș plin cu provizii. Luă sticluțele aduse ceva

mai înainte și le aruncă deasupra, împreună cu ecranul portabil al lui Cinder.

— Grozav! zise Cinder, trăgând coșul către ea. Îți mulțumesc mult. Doctorul a zis că poți să i le treci în cont.

— N-am nevoie de plată din partea lui Cinder Linh, spuse femeia, fluturând o mână.

Scoase un portabil din buzunarul șorțului.

— Dar... pot să-ți fac o poză pentru profilul meu de rețea? Prima mea poză alături de o persoană celebră!

Cinder se trase deoparte.

— Îmi... îmi pare rău. În perioada asta nu fac poze.

Femeia se bosumflă, dezamăgită, și strecură portabilul înapoi în buzunar.

— Îmi pare rău. O să-i spun doctorului să-ți plătească.

Luă coșul de pe tejghea.

— Nu faci poze în perioada asta? murmură Jacin, în timp ce grăbeau pasul. Ce chestie tipic lunară!

Cinder se uită la soarele arzător.

— Da. În plus, mai sunt și o infractoare foarte căutată.

Douăzeci și șase

Deși gândurile lui Scarlet i se învălmășeau greoi în minte, degetele ei erau agere și iuți, schițând manevrele bine cunoscute de aterizare a capsulei spațiale. Aceleași mișcări pe care le făcea în nopțile când se întorcea la fermă, după ce termina livrările. Aproape că simțea mirosul de mucegai din hangarul bunicii, amestecat cu briza proaspătă adiind dinspre câmpuri. Coborî trenul de aterizare și eliberă ușor frâna. Naveta ateriză, zumzăi un moment, apoi, după ce fata opri motorul, tăcu.

Ceva bufni în spatele ei. O femeie începu să țipe ascuțit, iar furia ei năștea nedumerire în mintea împăienjenită a lui Scarlet.

Durerea începu să-i pulseze în frunte și îi cuprinse treptat tot capul. Scarlet tresări și se lăsă pe spate în scaunul pilotului, apăsându-și palmele pe ochi, ca să țină la distanță durerea, mocirla de confuzie, lumina pătrunzătoare care-i străpunse brusc ochii.

Gemu și se prăvăli în față. Nicio centură de siguranță nu o ținu în loc, așa cum se așteptase, iar în clipa următoare se trezi în genunchi, gâfâind.

Gura-i era uscată, falca o durea de parcă ar fi scrâșnit din dinți ore în șir. Cum stătea nemișcată, trăgând adânc aer în piept, zvâcnetul din capul ei începu să scadă. Gândurile i se limpeziră. Țipătul înfundat deveni mai ascuțit.

Scarlet deschise ochii. Un val de greață o cuprinse, dar reuși să-l înăbușe.

Își dădu seama imediat că asta nu era nava ei de livrare și că nu se afla în hambarul bunicii. Mirosul era cu totul diferit, iar podelele — foarte curate.

— ... vreau ca locotenentul Hensla să fie trimis imediat, împreună cu o echipă completă, pentru a căuta și identifica nava...

Vocea femeii o săgetă asemenea curentului electric și, brusc, fata își aminti: nava, atacul, arma din mâna ei, glonțul care îl lovise pe Wolf în piept, senzația de gol atunci când taumaturgul îi pătrunsese în creier, îi dominase gândurile, îi furase identitatea și voința.

— ... folosiți istoricul navei ca să găsiți unde s-a aflat cel mai recent și verificați dacă are vreo conexiune cu nava-mamă. Poate au plecat pe Pământ. Aflați! *Găsiți-o!*

Scarlet își ridică fruntea și privi pe geamul lateral al capsulei spațiale. Era pe Luna, într-un spațiu închis, deloc asemănător cu hangarele pe care le cunoștea și cu docul pentru capsule de la bordul navei Rampion. Spațiul era suficient de mare încât să adăpostească vreo zece nave spațiale și câteva erau deja aliniate paralel cu naveta ei. Siluetele lor elegante purtau însemnul regal lunar. Pereții erau rugoși și negri, dar împestrițați cu luminițe mici, imitând un cer inexistent. O lumină palidă răzbătea din podea, așa încât umbrele navelor se alungeau pe ziduri asemenea umbrelor unor păsări de pradă.

La capătul șirului de nave se găsea o intrare enormă, ornată cu pietre strălucitoare, care întruchipau o semilună răsărită deasupra planetei Pământ.

— ... ia acest cip COM-D, al programatoarei care ne-a trădat. Vezi dacă tehnicienii îl pot folosi ca să detecteze cipul însoțitorului...

Ușa navetei din spatele lui Scarlet era încă deschisă, iar taumaturgul stătea la intrare, țipând la cei care o înconjurau:

doi paznici în uniforme roșu cu gri și un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o robă simplă, care tasta iute pe un ecran portabil. Haina lungă și albă a taumaturgului era pătată de sânge și udă leoarcă acolo unde-i acoperea coapsa rănită. Stătea ușor adusă de spate, apăsându-și rana cu mâinile.

Ușa boltită începu să se deschidă și o fantă apăru chiar prin mijlocul reprezentării sclipitoare a Pământului. Scarlet se feri. Auzi clicul subtil și zumzetul magneților, zgomotul pașilor.

— În sfârșit! clocoti femeia taumaturg. Uniforma e distrusă. Taie materialul mai repede! Glonțul nu a ieșit pe partea cealaltă, iar rana nu a...

Femeia sâsâi de durere.

Îndrăznind să ridice privirea, Scarlet văzu că sosiseră alți trei oameni, îmbrăcați în halate albe de laborator. Aduseseră cu ei o targă plutitoare, plină ochi cu instrumente și dotări medicale. Se strânseseră toți în jurul femeii taumaturg și îi descheiau nasturii hainei, în vreme ce un altul se străduia să taie o bucată de material din pantalonii ei, deși pânza părea că se lipise de rană.

Taumaturgul își venise în fire și își controla cu grijă expresia, pentru a nu da la iveală că avea dureri mari. Dar pielea ei măslinie căpătase o nuanță gălbuie. Un doctor reuși să desprindă bucata de pânză de pe rană.

— Sierra să trimită după o uniformă nouă! Luați legătura cu taumaturgul Park și înștiințați-l că în curând vor avea loc schimbări în procedurile noastre de strângere de informații în legătură cu liderii pământeni.

— Da, taumaturg Mira, spuse bărbatul de vârstă mijlocie. Taumaturgul Park deja a avut o întrevedere cu împăratul Kaito, cu privire la flota noastră de nave. Se pare că au devenit vizibile.

Sybil blestemă.

— Am uitat de nave. Nădăjduiesc că a fost îndeajuns de înțelept încât să nu le spună nimic înainte să punem la punct o declarație oficială.

Inspiră tremurat.

— Și informați-o pe Maiestatea Sa că m-am întors.

Scarlet se lăsă să alunece în scaun. Observă ușa aflată în partea opusă a capsulei. Îi trecu prin minte să pornească motoarele, dar nu avea nicio șansă să evadeze în capsula navei Rampion. Probabil că se aflau undeva în subteran, iar portul solicita o aprobare specială pentru a permite plecarea.

Dar, dacă izbutea să ajungă la bordul unei nave lunare de aici...

Încercând să-și liniștească respirația, se apropie încetul cu încetul de consola centrală și se așeză pe scaunul copilotului.

Se pregăti sufletește. Inima îi bătea în piept ca un ciocan. Numără până la trei, după care deblocă ușa. O deschise cât de încet putu, astfel încât lunarii din spatele ei să nu bage de seamă. Se strecură afară. Acum înțelegea de unde venea lumina asta deosebită. Podeaua era acoperită cu gresie de un alb strălucitor, dându-i impresia că pășea pe...

Pe Lună.

Se opri și ciuli urechile. Doctorii discutau despre rana provocată de glonț, iar asistentul taumaturgului enumera orele disponibile pentru o întrevedere cu regina. Măcar de data asta, Sybil tăcea.

Respiră, respiră...

Scarlet se îndepărtă de capsulă. Părul i se lipise de ceafa umedă, iar ea tremura din pricina fricii, a iureșului de adrenalină și a convingerii crescânde că avea să de greș, că nu avea să ajungă la nava lunară. Aveau s-o împuște în spate, dintr-o clipă în alta. Sau, dacă ar fi ajuns la navă, nu ar fi știut s-o piloteze. Ori poate că ieșirea din port nu s-ar fi deschis.

Lunarii își vedeau în continuare de treabă, în spatele ei. Fata ajunsese foarte aproape, și planul avea să reușească, trebuia să reușească...

Făcându-se una cu peretele alb al navei lunare, își umezi buzele și-și furișă degetele către maneta de deschidere a ușii...

Mâna îi încremeni.

Inima i se strânse.

În jurul ei se lăsă tăcerea, iar atmosfera era atât de încărcată, încât lui Scarlet i se zbârli părul de pe brațe. De data asta, mintea îi era la pândă și își dădea seama că mai avea foarte puțin până să pătrundă în nava asta și să fugă; în același timp, era deplin conștientă că nu avea să mai primească niciodată o asemenea șansă.

Sprijinindu-se de peretele navei pentru a-și menține echilibrul, Scarlet se îndreptă de spate și se răsuci spre taumaturg. Întinsă pe targa plutitoare, Sybil Mira rămăsese îmbrăcată într-o cămășuță subțire și stătea întoarsă pe o parte, astfel încât doctorii să aibă acces la rană. Pe obraz și pe frunte avea picături de sânge, iar părul îi era încurcat și încâlcit. Dar, chiar și așa, taumaturgul arăta înfricoșător, iar ochii ei cenușii o pironeau pe Scarlet în loc.

Doctorii stăteau aplecați deasupra rănii, lucrând cu atenție. Curățau, cercetau și suturau rana. Cei doi paznici țineau armele în mâini, dar într-o poziție relaxată, așteptând ordine.

Asistentul, care cu câteva secunde înainte fusese un bărbat de vârstă mijlocie, cu totul obișnuit, se transformase. Deși purta în continuare roba, devenise nefiresc de chipeș. Avea acum puțin peste douăzeci de ani, maxilare puternice, păr negru ca smoala și lucios, dat pe spate.

Scarlet se străduia să-și aducă aminte cum arătase înainte, pentru a nu se lăsa copleșită de farmec. Era o răzvrătire neînsemnată, dar se concentră asupra ei cu toată puterea minții.

— Ea trebuie să fie ostatica luată de pe nava cyborgului, spuse asistentul. Ce să fac cu ea?

Taumaturgul miji ochii la Scarlet cu o ură capabilă să topească pielea de pe oase.

Sentimentul era reciproc. Scarlet îi întoarse privirea.

— Am nevoie de timp ca s-o informez pe Maiestatea Sa despre ostatică, spuse Sybil. Probabil că va dori să fie prezentă la interogatoriul fetei.

Tresări și se schimonosi de durere. Scarlet observă clipa în care taumaturgul își pierdu interesul pentru soarta ei. Umerii i se gârboviră și folosi ultima picătură de energie rămasă ca să se întindă la loc pe targă.

— Până atunci, nu-mi pasă ce faci cu ea. Dă-o oricărei familii.

Asistentul dădu din cap și le făcu semn paznicilor.

În câteva secunde, aceștia puseră mâna pe Scarlet, îndepărtând-o de navă și imobilizându-i mâinile la spate, cu o legătură care-i intra dureros în carne. Se îndreptară către enorma ușă boltită. Doctorii și taumaturgul dispăruseră.

Douăzeci și șapte

Timpul trecea ca prin ceață, visul și realitatea se amestecau. Fusese trezită din somnul ei, silită să se ridice și să bea apă. Crâmpeie de conversație. Dârdâise. Fierbințeală și sudoare. Dăduse la o parte păturile subțiri. Thorne, lângă ea, legându-și o bucată de pânză la ochi. Mâini ridicând o sticlă cu apă la buzele ei. Bea. Bea. *Bea.* Mănâncă supa asta. Mai bea. Râsul unui necunoscut o făcu să se ghemuiască și să se ascundă sub pături. Thorne, cu silueta conturată în lumina lunii, frecându-se la ochi și blestemând. Cress gâfâise în aerul fierbinte, convinsă că avea să se sufoce sub păturile astea și că tot oxigenul urma să fie absorbit de cerul întunecat al nopții. Își dorea cu disperare să bea apă. Mâncărimi de la nisipul ce i se strecura în haine și în păr.

Lumină. Întuneric. Iarăși lumină.

În cele din urmă, Cress se trezi amețită, dar lucidă. Își simțea saliva groasă și lipicioasă. Stătea întinsă pe o rogojină într-un cort mic, singură. Dincolo de pereții subțiri ai cortului era întuneric, iar luna își revărsa lumina pe mormanul de haine de la picioarele ei. Vru să-și înfășoare părul în jurul încheieturilor, dar descoperi că acum era scurt.

Își aminti. Thorne în satelit, Sybil și paznicul ei, căderea, și cuțitul, și crudul deșert întinzându-se până la capătul lumii.

Auzea voci răzbătând de afară. Se întrebă dacă noaptea abia începuse ori dacă se termina. Se întrebă cât de mult

dormise. Parcă își amintea că o pereche de brațe o cuprinseseră, iar degete blânde îi îndepărtaseră nisipul de pe față. Să fi fost un vis?

Prelata cortului se dădu deoparte și apăru o femeie ducând o tavă. Aceasta zâmbi și lăsă jos mâncarea — un castron cu supă — și o sticlă cu apă.

— În sfârșit! spuse ea, cu accentul ei pronunțat, străin, făcându-și de lucru cu păturile răvășite. Cum te simți?

Îi puse o mână pe frunte.

— Ești mai bine.

— Cât timp am fost...?

— Două zile. Ne-ai cam dat programul peste cap, dar nu contează. Mă bucur că ți-ai revenit.

Se așeză lângă Cress. Cortul era destul de strâmt, dar plăcut.

— Când vom pleca, o să călărești pe o cămilă. Rănile tale trebuie să rămână curate. Ești norocoasă că te-am găsit înainte să se infecteze.

— Rănile?

Femeia făcu un gest spre picioarele ei, iar Cress se aplecă. Era întuneric și nu vedea bine, dar simți bandaje. Chiar și după două zile, tălpile încă o mai dureau la atingere, iar mușchii picioarelor o furnicau din pricina efortului.

— Unde este...

Șovăi fiindcă nu își amintea dacă Thorne le dăduse un nume fals.

— ...soțul meu?

— Lângă foc. Ne povestește despre povestea voastră de iubire. Ce fată norocoasă ești!

Îi făcu șmecherește cu ochiul, apoi o bătu ușurel pe genunchi. Îi întinse castronul cu supă.

— Mai întâi, mănâncă. Dacă te-ai înzdrăvenit îndeajuns, vino lângă noi.

Femeia dădu să iasă.

— Stai... Trebuie să... hm...

Cress roși, iar femeia îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Sigur că da. Vino! O să-ți arăt unde să-ți faci nevoile.

La intrarea în cort găsi o pereche de cizme mult prea mari pentru ea. Femeia o ajută să le umple cu cârpe, până când putu să le încalțe, apoi o călăuzi către o gaură săpată în nisip, la marginea oazei. Pentru intimitate, locul era ferit de două cearșafuri întinse, și Cress se sprijini de un palmier tânăr în timp ce se ușura.

Apoi femeia o conduse înapoi în cort și o lăsă să-și savureze supa. Pofta de mâncare îi revenise înzecit. Își simțea stomacul gol, dar supa o alină. În timp ce mânca, trase cu urechea la conversația străinilor. Încercă în zadar să distingă vocea lui Thorne.

Când Cress ieși iar din cort, văzu opt siluete așezate în jurul focului. Jina amesteca într-un vas pe jumătate îngropat în nisip, iar Thorne stătea relaxat, cu picioarele încrucișate, pe o rogojină. Un batic îi acoperea ochii.

— S-a trezit! țipă vânătorul Kwende.

Thorne săltă capul și surprinderea lui se transformă într-un zâmbet cu toți dinții.

— Soția mea? spuse el, mai tare decât ar fi fost nevoie.

Cress se încordă când văzu atâția străini uitându-se la ea. Îi trecu prin minte să simuleze un leșin, ca să se întoarcă în cort.

Dar în clipa aceea Thorne se ridică, încercă să se ridice, se clătină și căzu într-un genunchi. Cât pe ce să se împiedice și să cadă în foc!

Cress dădu fuga la el. Cu ajutorul fetei, Thorne se ridică în picioare și-i apucă mâinile, care încă tremurau.

— Cress!

— Da, căp... ăăă...

— Te-ai trezit, în sfârșit! Cum te simți?

Îi pipăi fața și o atinse întâi pe nas, înainte de a-i nimeri fruntea.

— E bine, nu mai ai febră. Am fost foarte îngrijorat.

O cuprinse într-o îmbrățișare.

Cress scoase un sunet slab, ascuțit, care fu înăbușit de bumbacul tricoului. Tânărul îi dădu drumul repede și-i cuprinse fața în palme.

— Draga mea doamnă Smith, să nu mă mai sperii *niciodată* în halul ăsta!

Cress simți o tresărire lăuntrică văzându-i gura și simțind cum mâinile lui îi atingeau tandru obrajii.

— Îmi pare rău, șopti ea. Mă simt mult mai bine acum.

— *Arăți* mult mai bine.

Buzele lui zvâcniră a zâmbet.

— Cel puțin presupun că arăți mai bine.

Thorne își înfipse degetele de la picioare în nisip și azvârli în aer un băț lung, prinzându-l cu ușurință.

— Hai să facem o plimbare! Să petrecem un timp între patru ochi, în luna noastră de miere.

În pofida legăturii care îi acoperea ochii, se vedea limpede că le făcea cu ochiul celor de lângă foc.

Când Thorne o luă pe Cress de mână, răsunară râsete. Ea îl călăuzi departe de ironiile gazdelor, bucuroasă că întunericul nopții îi ascundea îmbujorarea.

— Pare că te orientezi destul de bine, spuse ea după ce se îndepărtară de foc, bucuroasă că Thorne încă o ținea de mână.

— Am exersat cu noul baston. Cineva l-a cioplit pentru mine și este mult mai comod decât tija aia de metal. Dar poziția cortului încă mă derutează. Aș putea să jur că, de fiecare dată când am impresia că pot să mă orientez, cineva mută lucrurile.

— Ar fi trebuit să fiu cu tine, să te ajut, spuse ea când se apropiară de micul lac. Îmi pare rău că am dormit atât de mult.

El ridică din umeri.

— Mă bucur că ești bine. Mi-am făcut griji pentru tine.

Degetele lor întrepătrunse atrăgeau atenția fetei ca un far luminos. Fiecare tresărire, fiecare bătaie a inimii, fiecare pas reverberau în corpul ei.

Nu după mult timp, în imaginația ei se văzu întinsă pe nisipul cald, alături de el: degetele lui îi mângâiau părul, buzele lui îi dezmierdau obrazul.

— Ascultă! spuse Thorne, trezind-o din visare. Le-am zis tuturor că, atunci când ajungem în oraș, o să-l sunăm pe unchiul meu din America și-o să ne trimită un mijloc de transport, așa că nu vom continua drumul împreună cu ei.

Cress încă se scutura de ultimele rămășițe ale fanteziei sale. Atingerea nopții reci pe gâtul ei era neașteptat de plăcută.

— Și crezi că o să putem contacta echipajul tău?

— Așa sper. Nava nu mai are dispozitive care permit să fie urmărită, dar, având în vedere că tu ai reușit să ne găsești, m-am gândit că poate știi o cale să le transmitem un mesaj.

Dădură ocol cămilelor, care le aruncau priviri total dezinteresate. Mintea lui Cress începu să scormonească printre zecile de căi de a lua legătura cu o navă imposibil de detectat. Se gândea la lucrurile de care avea nevoie pentru a trimite mesajul. Nu reușise să o facă din satelit, dar, dacă ar fi avut o conexiune potrivită la rețea...

Se simți recunoscătoare când se întoarseră la micul cort. Deși plimbarea fusese scurtă, cizmele largi deja îi ardeau picioarele. Se așeză pe rogojină și-și scoase una din picior, pipăind bandajele prin întuneric. Thorne se așeză lângă ea.

— Te simți bine?

— Sper să găsim niște pantofi când ajungem în orașul ăla.

Cress oftă, visătoare:

— Prima mea pereche de pantofi adevărați.

Tânărul zâmbi ironic.

— Vorbești ca o adevărată domnișoară pământeană.

Cress se asigură că nimeni nu-i putea auzi.

— Pot să te întreb de ce porți legătura asta la ochi?

Degetele lui pipăiră materialul.

— Cred că nu se simțeau în largul lor fiindcă mă uit mereu în gol sau poate aveau senzația că mă holbez la ei.

Fata își scoase cealaltă cizmă.

— Eu n-am avut deloc impresia asta. Cred că ochii tăi sunt... minunați.

Colțurile buzelor lui Thorne se ridicară.

— Deci ai observat.

Thorne își desfăcu basmaua, o îndesă în buzunar, apoi își întinse picioarele în față.

Cress își făcea de lucru cu capetele șuvițelor sale, privindu-i profilul cu o dorință aproape dureroasă. În cele din urmă, după un minut de chin — timp în care își luă inima în dinți —, se trase mai aproape de el și-și lăsă capul pe umărul lui.

— Bună idee! spuse el, cuprinzându-i talia. Cum ar putea să creadă cineva că nu suntem îndrăgostiți?

— Chiar așa! Cum ar putea? murmură fata.

Închise ochii și încercă să-și întipărească în minte senzațiile pe care i le stârnea atingerea trupului său.

— Cress?

— Mm?

— Ne-am lămurit, da?

Cress deschise ochii. În fața ei, câțiva palmieri străluceau portocalii în lumina jucăușă a focului. Auzea trosnetul scânteilor, care părea să vină de departe.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai mă gândeam la ce ai spus în deşert. Am crezut că ai zis lucrurile alea din pricina febrei. Știi, am obiceiul de a vorbi fără să gândesc, iar tu nu prea ai avut parte de interacțiuni sociale...

El tăcu o clipă și brațul lui îi strânse mai tare talia.

— Ești tare dulce, Cress. Nu vreau să te rănesc.

Ea înghiți în sec. Brusc, își simțea gura uscată. Nu crezuse niciodată că niște cuvinte atât de amabile ar putea să usture. Intuia că acest compliment nu avea sensul pe care ea ar fi vrut să-l aibă.

Își dezlipi tâmpla de umărul lui.

— Mă crezi naivă.

— Da, un pic, recunoscu el cu atâta naturalețe, încât suferința ei se mai domoli puțin. Dar nu cred că mă număr printre cei mai de treabă oameni. Nu vreau să fii dezamăgită când o să descoperi și tu asta.

Cress își frângea degetele în poală.

— Te cunosc mai bine decât crezi, căpitane Thorne. Știu că ești deștept. Și curajos. Și grijuliu, și bun, și...

— Fermecător.

— ... fermecător, și...

— Charismatic.

— ... charismatic, și...

— Arătos.

Ea strânse din buze și se uită la el, dar zâmbetul lui ironic alungase orice urmă de sinceritate.

— Îmi pare rău, spuse Thorne. Te rog, continuă!

— Poate că ești mai vanitos decât mi-am închipuit.

El își dădu capul pe spate și râse. Apoi, spre surprinderea ei, se apropie și-i luă mâna într-a lui. Celălalt braț încă era petrecut pe după mijlocul fetei.

— Având în vedere cât de limitată e experiența ta cu oamenii, tu, draga mea, știi să citești de minune caracterul celorlalți.

— Pentru asta, nu am nevoie de experiență. N-ai decât să te ascunzi în spatele proastei tale reputații și al infracțiunilor, dar eu știu adevărul.

Încă zâmbind, tânărul o înghionti cu umărul.

— Și adevărul e că, pe dinăuntru, sunt un tip siropos și fără noroc în dragoste?

Cress scormoni în nisip cu degetele de la picioare.

— Nu... Ești un erou.

— Un *erou*? Asta-i și mai și!

— E adevărat.

Tânărul își duse o palmă la frunte. Fetei i se părea că, pentru el, toată conversația lor de până acum fusese o glumă. Dar cum putea să fie atât de orb?

— Ești culmea, Cress! Când m-ai văzut făcând ceva ce ar putea fi considerat eroic? A fost ideea lui Cinder să te iau de pe satelit, datorită ție n-am murit când ne-am prăbușit pe Pământ și tot tu ne-ai scos din deșert.

— Nu despre asta vorbesc.

Își smulse mâna din strânsoarea lui.

— Dar atunci când ai încercat să strângi bani ca să plătești pentru ca bătrânii să primească androizi care să-i ajute? *Ăsta* a fost un gest eroic, iar tu aveai doar unsprezece ani!

Zâmbetul lui păli.

— De unde știi?

— Am făcut cercetări, zise Cress, încrucișându-și brațele la piept.

Thorne își scărpină falca. Era descumpănit.

— Ei bine, am furat un colier de-al mamei și am încercat să-l vând, mărturisi Thorne. Când m-au prins, m-am gândit că n-o să mă pedepsească dacă îi convingeam că încercasem să

fac un lucru bun și, fiindcă oricum trebuia să înapoiez banii, chiar nu mai conta. Așa că am inventat povestea cu ajutorarea bătrânilor.

Fata se încruntă.

— Dar... dacă așa a fost, ce aveai de gând să faci cu banii?

El oftă visător.

— Să cumpăr un planotor de curse. Modelul Neon Spark 8000. Doamne, ce mult îmi doream unul!

Cress clipi. Un planotor de curse? O *jucărie*?

— Bine, spuse ea, înăbușindu-și dezamăgirea. Dar când i-ai dat drumul din cușcă tigrului de la grădina zoologică?

— Serios? Ți se pare că *ăla* a fost un gest eroic?

— Era un biet animal trist, care trăise închis toată viața! Probabil că ți-a fost milă de el.

— Nu chiar. Am crescut cu pisici-robot în preajmă, în loc de animale adevărate, și m-am gândit că, dacă-i dau drumul, tigrul îmi va îndeplini orice dorință și-l voi lua cu mine la școală, ca să devin extraordinar de popular, fiindcă aș fi fost puștiul care are un tigru ca animal de companie.

Își flutură o mână prin aer ca și cum și-ar fi ilustrat istorisirea.

— Bineînțeles, din clipa în care a ieșit din cușcă și toată lumea a început să alerge înnebunită de spaimă, am înțeles ce prostie făcusem.

Își odihni cotul pe genunchi, cuprinzându-și bărbia în palmă.

— E nostim jocul ăsta. Ce altceva mai ai?

Convingerile lui Cress se năruiau una câte una. Scormonise prin trecutul lui ore în șir, justificându-i greșelile, convinsă că numai ea îl cunoștea pe *adevăratul* Carswell Thorne...

— Dar Kate Fallow? întrebă ea, aproape temându-se de răspuns.

El își ridică fruntea.

— Kate Fallow... Kate Fallow...

— Când aveai treisprezece ani, niște colegi de-ai tăi i-au furat ecranul portabil și tu i-ai sărit în apărare. Ai încercat să-l recuperezi.

— A, acea Kate Fallow! Da' știu că ai cercetat, nu glumă!

Cress aștepta din partea lui o reacție care să-i poată dovedi că, măcar de data asta, ea avusese dreptate. Că o salvase pe biata fată și fusese eroul ei.

— De fapt, mă cam amorezasem de Kate Fallow, spuse el, absent. Mă întreb ce mai face.

Ea își simți inima palpitând și se agăță de firul subțire de speranță.

— Studiază arhitectura.

— Păi, are logică. Era foarte bună la mate.

— Ei, vezi? Nu pricepi cât de eroică a fost fapta ta? Cât de generoasă, cât de *vitează*!

Un colț al gurii lui Thorne se ridică, schițând un început de zâmbet, dar când își întoarse fața de la ea, surâsul se ofili și se stinse iute. Thorne dădu să spună ceva, dar șovăi, iar în cele din urmă, îi căută iarăși mâna.

— Mda, cred că ai dreptate, recunoscu el, strângându-i degetele. Poate că, până la urmă, în mine există un mic erou. Dar... Cress... doar unul mic.

Douăzeci și opt

Se hotărâră să mai petreacă o zi în tabără, ca să se asigure că Cress se înzdrăvenise complet, dar în dimineața următoare plecară devreme, strângând corturile și rogojinile, sub cerul încă întunecat. Jina îi spuse lui Cress că urmau să ajungă în Kufra după-amiază și că, plecând atât de devreme, aveau să străbată o bună parte din drum înainte ca arșița să pârjolească nisipul. Luară o gustare rapidă, adunară câteva curmale din pomi și părăsiră sanctuarul oazei.

Lui Cress îi dădură o cămilă, chiar dacă astfel se văzură nevoiți să redistribuie și să împacheteze iar mărfurile și echipamentul. Fata le era recunoscătoare, fiindcă simplul gând de a merge pe jos îi provoca spaimă, dar curând constată că nu era foarte comod să călărească pe acest animal. După câteva ore, mâinile o dureau de la ținutul hățurilor, iar pielea pulpelor i se iritase. Mantia pe care nomazii i-o împrumutaseră o proteja de soare mai eficient decât cearșaful, dar, cu cât se apropia amiaza, cu atât mai greu puteau scăpa de dogoare.

Călătoreau spre răsărit, paralel cu munții. Thorne pășea lângă cămila ei, sprijinindu-și o mână de desagi. Vârful noului său baston se mișca mai ușor pe nisip. Încă purta legătura la ochi și pășea cu o ușurință înșelătoare. În mai multe rânduri, Cress se oferi să-i cedeze locul pe cămilă, dar de fiecare dată el o refuzase. Fata intuia că era o chestiune de mândrie. Probabil că Thorne voia să-și demonstreze că se putea deplasa fără ajutor, că putea fi independent și încrezător.

Petrecură cea mai mare parte a dimineții în tăcere, iar Cress nu se putu abține să alunece pe panta fanteziilor, care în mare parte gravitau în jurul atingerilor lui Thorne.

Aveau de îndurat arșița cumplită și nisipul măturat de vânt, care încerca să li se strecoare prin faldurile hainelor. Dar soarele nu le mai pârjolea fețele, iar treptat dunele lăsară locul unui platou stâncos.

După-amiază, când soarele deveni de nesuportat, găsiră albia secată a unui râu și făcură un popas. Sub o creastă, văzură un loc umbrit. Doi dintre nomazi părăsiră tabăra improvizată și se întoarseră, ceva mai târziu, aducând toate bidoanele umplute cu apă. Jina îi lămuri că exista un puț ascuns în pâlcul de stânci din apropiere, alimentat din același izvor subteran deasupra căruia era situat Kufra, orașul comercial către care se îndreptau.

Era un chin să urce din nou pe cămilă, la sfârșitul popasului, dar Cress își spuse că orice era de preferat în locul mersului pe jos.

În continuare, călătoriră pe un teren stâncos, apoi străbătură dune pentru câteva ore. Trecând pe lângă un șarpe, Cress descoperi că doar ea se temea de el, deși Kwende menționase că era veninos. Șarpele stătea încolăcit, privindu-i cu ochi leneși, și nici măcar nu se sinchisi să sâsâie ori să-și arate colții, precum șerpii din spectacolele pe care ea le văzuse pe rețea. Totuși Cress supraveghea cu atenție pașii lui Thorne și îngrijorarea nu i se potoli până ce șarpele nu rămase în spatele lor.

Apoi Thorne întinse mâna și bâjbâi în jur până ce-i atinse genunchiul.

— Ai auzit?

Ea ciuli urechile, dar nu auzea decât tropăitul bine cunoscut al cămilelor.

— Ce anume?

— O așezare.

Cress strânse între degete hățurile cămilei. Abia după ce trecură de următoarea dună zarva începu să răsune în liniștea deșertului și fata văzu ceea ce Thorne anunțase.

În fața lor răsări un oraș, întins de-a lungul unor creste stâncoase. Clădirile erau înghesuite unele în altele, dar chiar și de la depărtare Cress zărea printre ele coroanele verzi ale copacilor. Părea cu neputință ca un oraș să existe în mijlocul unei pustietăți aspre, neîndurătoare, și totuși iată-l! La un pas — deșertul. La următorul — paradisul!

— Ai dreptate, șopti Cress, cu ochii cât roata carului. Aproape am ajuns. Am reușit.

— Cum arată?

— Nu știu de unde să încep. Pare aglomerat. Se văd oameni, și clădiri, și străzi, și *copaci*...

Thorne izbucni în râs.

— Păi, ai descris oricare oraș de pe planeta asta.

Fata chicoti, cuprinsă de exaltare.

— Scuze! Să mă gândesc. Cele mai multe clădiri sunt din piatră sau, poate, din lut și au o culoare roșiatică. Tot orașul e înconjurat de un zid înalt de piatră, iar pe străzi cresc o mulțime de palmieri. În mijlocul orașului pare să fie un lac, iar pe el zăresc bărcuțe. Văd mulți copaci și plante, iar la nord, dincolo de case, văd un fel de lanuri. Ah!

— Ce e?

— *Animale!* Cel puțin câteva zeci... Ar putea fi capre. Iar omul de acolo are oi. Arată exact ca pe rețea!

— Spune-mi despre oameni.

Cress își desprinse privirea de la creaturile care stăteau tolănite la umbră și încercă să se concentreze asupra locuitorilor care colindau pe străzi. Deși se apropia seara, drumul principal era încă înțesat de mici tarabe în aer liber. Pereții de pânză, cu modele vii, fluturau în adierea vântului.

— Sunt foarte mulți, majoritatea îmbrăcați în mantii care seamănă cu ale noastre, doar că mult mai colorate.

— Și cât de mare e orașul?

— Sunt *sute* de clădiri!

Thorne rânji.

— Încearcă să-ți mai domolești entuziasmul, orășeanco! Le-am spus tuturor că ne-am întâlnit în Los Angeles.

— Ai dreptate. Am reușit, căpitane!

Mâna lui alunecă în jos, de-a lungul piciorului fetei, și îi strânse ușor glezna.

— Mă bucur că am scăpat de dune, dar aici sunt o mulțime de chestii de care risc să mă împiedic. Încearcă să nu te îndepărtezi prea mult, bine?

Ea îi privi îndelung profilul și recunoscu expresia încordată, de preocupare, după poziția buzelor lui și după cuta dintre sprâncene. Nu mai văzuse expresia asta la el de când găsiseră caravana. Prin urmare, crezuse că se mai obișnuise cu orbirea lui. Dar poate că, de fapt, pur și simplu încercase să-și ascundă slăbiciunea în fața celorlalți.

— N-o să mă îndepărtez, spuse ea.

Din momentul în care pătrunseră în oraș, deveni limpede că acea caravană era bine-cunoscută, așteptată și că întârziase. Membrii caravanei își găsiră repede un loc printre tarabe, descărcând mărfurile, în vreme ce Cress admira arhitectura, detaliile și frumusețile care o înconjurau. Deși din depărtare orașul părea decolorat și plin de nisip, de aproape fata văzu pete de portocaliu și de roz decorând laturile clădirilor. Plăci de faianță albastru-cobalt decorau ușile și scările. Aproape fiecare suprafață era împodobită cu câte ceva, de la finisaje aurii până la arcade cu ornamente minuțioase și o fântână uriașă, în mijlocul pieței orașului. Trecând pe lângă ea, Cress privi apa, fascinată de tiparul razelor de lumină conturat pe fundul fântânii.

— Cum ți se pare? întrebă Jina.

Cress zâmbi.

— Îți taie răsuflarea.

Jina scrută tarabele din jur și fațadele clădirilor și începu să povestească:

— Dintotdeauna a fost una dintre opririle mele preferate, dar s-a schimbat mult față de cum era acum câteva decenii. Când m-am apucat eu de negoț, Kufra era unul dintre cele mai frumoase orașe din Sahara... Dar apoi a lovit molima. În doar câțiva ani, aproape două treimi din populație a fost nimicită și mulți au plecat în alte orașe sau au părăsit de tot Africa. Și-au părăsit casele și afacerile, recoltele au fost lăsate să se usuce în soare. De atunci, orașul încearcă să-și revină.

Cress clipi și mângâie din nou cu privirea ornamentele frumoase și pereții pictați în culori vii, încercând să vadă cu ochii minții orașul descris de Jina, dar nu reuși.

— Nu pare abandonat.

— Nu aici, în piața centrală. Dar, dacă te apropii de cartierele din nord sau din est, vezi un oraș-fantomă. E foarte trist.

— Înainte de molimă era foarte bogat? întrebă Thorne.

— O, da! Kufra se afla pe harta multor rute comerciale ce făceau legătura dintre minele de uraniu din centrul Africii și Marea Mediterană. Noi aproape că dețineam monopolul asupra uneia dintre cele mai prețioase resurse de pe Pământ. Cererea de uraniu este foarte mare.

— Uraniu, repetă Thorne. Pentru energie nucleară.

— Alimentează majoritatea motoarelor spațiale de azi.

Thorne fluieră impresionat, deși Cress bănuia că el probabil cunoștea această informație.

— Urmați-mă, spuse Jina. După colțul ăsta e un hotel.

Jina îi conduse prin piața labirintică. Văzură tarabe pline de coșuri ce dădeau pe afară de curmale presărate cu zahăr brun, mese cu brânzeturi proaspete de capră și o clinică medicală ce oferea scanări de sânge gratuite.

Lăsând în urmă aleile pieței, trecură printr-o poartă ponosită, ajungând într-o grădină interioară plină cu palmieri. Fructe mari, galbene atârnau pe crengile unui copac. Cress se lumină când le recunoscu și ardea de nerăbdare să-i zică lui Thorne despre lămâi, dar reuși să-și domolească entuziasmul.

Pășiră într-un hol mic, cu o ușă boltită, unde câțiva oameni stăteau îngrămădiți în jurul unei mese, jucând cărți. Camera mirosea aproape sufocant a parfum dulce, amețitor.

Jina se apropie de o fată care stătea în spatele biroului de recepție. Vorbiră în limba lor, pe urmă Jina se întoarse la ei.

— O să pună costurile camerei voastre în contul nostru. Au o mică bucătărie aici, comandați tot ce vreți! Am treabă acum, dar, când o să găsesc puțin timp, voi căuta niște pantofi pentru tine.

Cress îi mulțumi, iar Jina plecă.

— Camera opt, la etaj, spuse recepționera, întinzându-i lui Cress un mic ecuson cu o cheie-senzor. Vă invităm să participați diseară la competiția noastră de Royal! Are loc în holul restaurantului, în stânga voastră. Primele trei mâini sunt gratuite pentru oaspeții hotelului.

Thorne își înclină capul spre sala de mese:

— Nu mai spune!

Cress îi privea pe jucătorii adunați la masă și-l întrebă:

— Vrei să mergi acolo acum?

— Nu, nu chiar acum. Hai să urcăm în cameră!

La etajul al doilea, Cress găsi camera cu numărul opt. După ce deschise ușa, ochii îi poposiră imediat pe un pat aflat la perete, cu un baldachin crem, atârnat de patru stâlpi înalți. Pernele și păturile cu broderie aurie și ciucuri erau mult mai sofisticate și infinit mai ademenitoare decât așternuturile ei de la bordul satelitului.

— Descrie camera! îi ceru Thorne, închizând ușa în urma lor.

Ea înghiți în sec.

— Hm... Păi... are... un pat.

Thorne exclamă, prefăcându-se șocat:

— Cum? Camera asta de hotel are *un pat*?

Cress îi aruncă o căutătură urâtă.

— Vreau să spun că are doar unul.

— Doar suntem căsătoriți, iubito.

Tânărul se plimbă prin cameră până ce bastonul lui lovi măsuța de scris.

— Ăsta e un birouaș, explică ea. Are un monitor deasupra. Iar aici e o fereastră.

Fata dădu perdelele în lături. Lumina piezișă a soarelui se întinse pe podea.

— Se vede toată strada principală de aici.

Auzi o bufnitură și se răsuci. Thorne își scosese încălțările și se aruncase pe saltea, cu brațele întinse în lături. Fata zâmbi. Nu-și dorea decât să urce în pat, lângă el, să-și pună capul pe umărul lui și să doarmă mult, mult timp.

Dar avea o dorință chiar mai mare.

Printr-o ușă întredeschisă zări o chiuvetă micuță, de porțelan, și o cadă de baie instalată pe picioare metalice de modă veche.

— Vreau să fac o baie, anunță ea.

— Bună idee! Vin și eu imediat.

Cress căscă ochii. Thorne râse și se propti în coate, pe saltea.

— Vreau să zic că o să fac și eu baie după ce termini tu.

Deși Cress nu mai fusese niciodată într-o baie pământeană, știa destule ca să-și dea seama că aceasta nu era o cameră de baie dotată cu tehnologie de ultima oră. Becul din tavan se aprindea de la un comutator montat pe perete, nu prin computer, iar robinetul chiuvetei avea două mânere — pentru apă caldă și pentru apă rece. Dușul era un disc metalic mare, poziționat deasupra căzii, și o bună parte din porțelanul alb se ciobise în timp, dând la iveală fonta neagră de dedesubt. De

o bară atârnau prosoape albe, într-o stare mult mai bună decât cel pe care Cress îl folosise la bordul satelitului.

Își scoase hainele, suspinând de mulțumire. Lenjeria ei de corp era murdară și năclăită de sudoare. Bandajele care-i înfășurau picioarele se umpluseră de nisip și de sânge uscat, dar bășicile se vindecaseră, iar acum erau acoperite de un strat de piele rozalie. Aruncă totul grămadă pe podea și porni robinetul. Șuvoiul rece izbucni cu presiune. Intră în cadă de îndată ce pielea ei se obișnui cu răceala apei și constată că îi răcorea plăcut fața și picioarele arse de soare.

Apa se încălzi repede și, în curând, un nor de abur plutea în jurul ei. Găsi o bucată de săpun, împachetată în hârtie cerată. Cu un oftat de plăcere, Cress se cufundă în apă, încă uimită de cât de scurt și de ușor de spălat era părul ei.

În timp ce se spăla, începu să fredoneze, imaginându-și aria ei favorită de operă izbucnind din difuzoarele satelitului, înconjurând-o, înălțătoare. Fredonatul se transformă în cântat de-a binelea. Cuvintele străine răsunau fantezist. Abordă unul dintre cântecele ei italiene favorite, fredonând melodia atunci când uita cuvintele. Când termină, era toată un zâmbet sub șuvoiul de apă.

Cress deschise ochii. Thorne stătea în pragul ușii de la baie.

Se retrase iute spre celălalt capăt al căzii și-și acoperi pieptul cu brațele. Un val de apă se revărsă pe podea.

— Căpitane!

Zâmbetul lui se lăți.

— Unde ai învățat să cânți așa?

Obrajii ei ardeau.

— Sunt dezbrăcată.

El își arcui o sprânceană.

— Da, știu.

Făcu un gest către ochii lui.

— Nu-i nevoie să răsucești cuțitul în rană, adăugă Thorne.

— N-ar fi trebuit să... Nu trebuia...

El ridică mâinile, împăciuitor.

— Bine, bine, îmi pare rău. Dar cântecul a fost frumos, Cress. Serios. Ce limbă era?

Ea tremura, deși baia era plină de abur fierbinte.

— Italiana veche. Nu cunosc traducerea tuturor cuvintelor.

— Aha!

Tânărul se întoarse către chiuvetă.

— Păi, mi-a plăcut.

Jena ei începu să dispară pe măsură ce-l privea orbecăind în jur, în căutarea robinetului.

— Vezi vreun prosop pe-aici?

Ea îi spuse unde să caute și, după ce scăpă o bucată de săpun pe podea, găsi un prosopel curat, pe care îl înmuie în chiuvetă.

— Cred că o să cobor în hol, spuse el, ștergându-și fața cu prosopul și lăsând dâre de piele curată în stratul de murdărie.

— De ce?

— Ca să-ncerc să aflu mai multe despre locul ăsta. Dacă am găsi un cartier din ăla părăsit, ar fi cel mai bun loc de unde Cinder și ceilalți să ne ia... după ce-i contactăm.

— Dacă mă lași un minut, pot să...

Cress tăcu și se holbă la Thorne, care tocmai își scotea tricoul. Își simțea inima în gât privindu-l cum stoarce prosopul, spălându-și brațele, gâtul, pieptul și subsuorile. Lăsând prosopul deoparte, tânărul își făcu mâinile căuș sub robinet și-și stropi părul cu apă.

Degetele o furnicau din pricina dorinței subite și irezistibile de a-l atinge.

— O să aduc și ceva de mâncare, spuse el.

Cress își stropi fața cu apă, încercând să se concentreze.

— Dar... ai zis că aici te poți împiedica de multe lucruri și că nu e bine să mă îndepărtez de tine... Nu vrei să te însoțesc?

Mâna lui bâjbâi până găsi un prosop. Își șterse la iuțeală fața și părul.

— Nu-i nevoie. Nu lipsesc mult...

— Dar cum vei...

— Zău, Cress, o să mă descurc. Ar fi bine să arunci o privire la ecranul ăsta și să cauți o cale de a-i contacta pe cei de pe Rampion.

Thorne luă tricoul și îl scutură, stârnind un mic nor de praf și nisip, după care îl îmbrăcă. Apoi își legă iarăși basmaua la ochi.

— Fii sinceră: arăt a infractor celebru, căutat de toată lumea?

Thornă poză, surâzând. Așa cum era acum, ciufulit, în haine murdare și cu ochii acoperiți, nimeni nu l-ar fi recunoscut, dacă l-ar fi comparat cu poza lui din închisoare. Și totuși, într-un fel, era tare arătos.

Ea oftă:

— Nu. Deloc.

— Perfect! O să-ncerc să fac rost de haine curate.

— Ești sigur că nu ai nevoie de mine?

— Am cam exagerat înainte, când ți-am zis să nu te îndepărtezi de mine. Acum suntem înconjurați de civilizație. Mă descurc.

Îi trimise o bezea și ieși.

Douăzeci și nouă

Depărtându-se puțin de silueta masivă a navei Rampion, Cinder își feri ochii cu brațul, analizând rezultatul muncii lor de mântuială. Jacin încă stătea cocoțat pe o scară de metal adusă de locuitorii din Farafrah și acoperea cu vopsea femeia goală, desenată de către însuși Thorne, înainte ca Cinder să-l întâlnească. Fata urâse desenul ăsta din clipa în care dăduse cu ochii de el, dar acum faptul că era acoperit cu vopsea o întrista. Era ca și cum ar fi șters o parte din Thorne, o parte din amintirea lui.

Dar mass-media răspândise zvonul că nava căutată de lunari avea acest desen, deci erau nevoiți să-l îndepărteze cumva.

Cinder își șterse fruntea de sudoare. Nu aveau destulă vopsea pentru întreaga navă, așa că aleseseră să vopsească doar panoul lateral uriaș al rampei principale, așa încât măcar să pară că această piesă exterioară fusese înlocuită integral — lucru care nu era neobișnuit — și să nu dea impresia că se străduiau să ascundă ceva.

Din nefericire, se părea că o mare cantitate din vopseaua neagră ajunsese mai degrabă pe solul prăfos și pe locuitorii care veniseră să-i ajute, decât pe navă. Chiar și Cinder avea stropi de vopsea uscată pe clavicule, pe tâmple, în păr și în articulațiile mâinii sale metalice, dar era destul de curată, în comparație cu ajutoarele ei. Mai ales copiii, la început nerăbdători să se facă

utili, născociseră în scurt timp un joc pentru a stabili cine își putea picta trupul așa încât să arate cel mai mult a cyborg.

Într-un fel, Cinder se simțea onorată. De când ajunsese aici, observase tot mai mult dorința oamenilor de a-i semăna. Pe spatele tricourilor, locuitorii orașului își desenaseră vertebrele unei coloane vertebrale bionice. Încălțările lor erau decorate cu bucăți de metal. De lanțurile colierelor atârnau șaibe și șuruburi vechi.

O fată îi arătase cu mândrie tatuajul ei nou, care înfățișa cabluri și articulații robotice acoperindu-i piciorul stâng. Cinder zâmbise jenată și se abținuse să-i spună că desenul nu era precis din punct de vedere cibernetic.

Atenția care i se acorda o făcea să se simtă stânjenită. Nu pentru că nu s-ar fi simțit măgulită, ci fiindcă nu era obișnuită cu așa ceva. Nu era obișnuită să fie acceptată de străini și, mai mult decât atât, chiar apreciată. Nu era obișnuită ca lumea să o admire.

— Hei, cățelandrilor, treceți la locul vostru!

Cinder își ridică fruntea când Jacin își scutură pensula, împroșcându-i cu vopsea neagră pe cei trei copii de dedesubt. Tustrei țipară, izbucnind în râs, și alergară să se ascundă sub navă.

Ștergându-și mâinile de pantaloni, Cinder se duse să vadă ce desene mâzgăliseră copiii pe partea cealaltă a panoului rampei. Siluete schițate din linii, care întruchipau membrii unei familii, ținându-se mâini. Doi adulți. Trei copii de înălțimi diferite. Iar la urmă era ea, Cinder. Își dădu seama după coada de cal care-i răsărea dintr-o parte a capului și după faptul că unul din picioarele siluetei sumare era de două ori mai lat decât celălalt.

Clătină din cap, uimită.

Jacin coborî pe scară.

— Ar trebui să le ștergi, spuse el, luând de la brâu o cârpă umedă.

— Nu face nimănui niciun rău.

Pufnind disprețuitor, Jacin îi puse cârpa pe umăr.

— Când ne-am apucat să vopsim, scopul era să nu rămână semne bătătoare la ochi.

— Dar desenul e așa de mic...

— De când ai devenit așa de sentimentală?

Ea își suflă o șuviță de păr de pe față.

— Bine.

Cinder începu să șteargă desenul, înainte să se usuce.

— Credeam că eu sunt cea care dă ordine pe-aici.

— Doar nu-ți închipui că am venit aici doar ca să primesc ordine, zise Jacin, lăsând pensula într-o găleată, la baza scării. Am primit destule ordine până acum.

Cinder împături din nou cârpa și căută o porțiune curată de pânză.

— Ciudat îți mai manifești loialitatea! comentă ea.

Jacin chicoti, deși Cinder nu pricepea ce i se părea așa de amuzant, apoi făcu un pas în spate și privi uriașul pătrat negru care acoperise rampa principală a navei.

— E destul de bine, comentă el.

După ce îndepărtă ultima rămășiță de vopsea — portretul ei rudimentar —, Cinder făcu și ea un pas în spate. Nava nu mai semăna cu Rampionul pe care-l considera casa ei. Nu mai aducea cu nava furată a căpitanului Carswell Thorne.

Încercă să-și alunge tristețea.

Peste tot în jurul ei, străinii dădeau o mână de ajutor la strângerea uneltelor de vopsit, ștergându-și unii altora vopseaua de pe fețe, sorbind apă îndelung și zâmbind. Zâmbeau pentru că-și petrecuseră dimineața împreună, făcând o activitate importantă.

Într-un fel, deși Cinder știa că era în centrul atenției, se simțea izolată de camaraderia lor, de prieteniile legate de-a lungul anilor. Nu simțea că făcea parte dintr-o comunitate. În curând, urma să plece. Poate că, într-o zi, chiar avea să se întoarcă pe Luna.

— Când începem lecțiile de pilotaj?

Cinder tresări.

— Poftim?

— Nava are nevoie de un pilot, spuse Jacin, dând din cap spre botul navei, acolo unde geamurile carlingii străluceau de-ți luau ochii. E timpul să înveți s-o pilotezi singură.

— Dar... nu ești tu noul meu pilot?

El zâmbi ironic.

— În caz că n-ai băgat de seamă, oamenii din jurul tău au tendința de a sfârși uciși. Nu cred că situația asta o să se schimbe curând.

Un băiat cu câțiva ani mai mic decât Cinder veni în fugă și îi oferi o sticlă cu apă, dar Jacin i-o luă din mână și bău din ea. Cinder s-ar fi simțit iritată, dacă vorbele lui — adevărate și dureroase deopotrivă — ar fi stârnit în ea altceva în afară de uluire.

— O să încep să te învăț elementele de bază după ce mâncăm, spuse el, întinzându-i sticla.

Cinder o luă, absentă.

— Nu-ți face griji. Nu e chiar așa de greu cum pare.

Cinder bău restul de apă.

— Poate ai impresia că n-am altceva mai bun de făcut! De exemplu, să împiedic declanșarea unui război total.

— Asta faci? întrebă Jacin și o privi bănuitor. Credeam că noi doar vopsim o navă.

În colțul afișajului ei retinal apăru un com. Îi scrisese doctorul Erland. Fata se încordă, dar mesajul conținea doar câteva cuvinte, care parcă îi luară o piatră de pe umeri.

— Și-a revenit, spuse ea, mai mult pentru sine. Wolf s-a trezit.

Cinder făcu stânga-mprejur și începu să alerge spre hotel.

Când fata dădu buzna în cameră, Wolf se ridicase în capul oaselor. Era în picioarele goale, cu pieptul încă acoperit de bandaje. Nu părea deloc surprins s-o vadă. Sigur îi auzise pașii pe treptele vechi, de lemn. Și probabil îi simțise mirosul.

— Wolf! Slavă stelelor! Ne-am făcut atâtea griji! Cum te simți?

Ochii lui, mai tulburi decât de obicei, priviră dincolo de ea, în hol. Se încruntă, nedumerit.

O secundă mai târziu, Cinder auzi pași. Doctorul Erland trecu valvârtej pe lângă ea, ducând în mână o trusă medicală.

— E încă sub influența unor analgezice puternice, spuse doctorul. Încearcă să nu-i pui prea multe întrebări.

Cinder îl urmă pe doctor și se apropie de Wolf.

— Ce s-a întâmplat? întrebă împleticit tânărul.

Părea extenuat.

— Am fost atacați de un taumaturg, zise Cinder.

Ar fi vrut să-l ia de mână, dar, până atunci, cel mai intim contact cu el fuseseră înghiontelile prietenești, în joacă. Nu i se părea un gest firesc, așa că se mulțumi să rămână la distanță de un braț, cu mâinile în buzunare.

— Ai fost împușcat. Nu știam dacă... Dar acum ești bine. Nu-i așa că se simte bine, doctore?

Erland îi verifică reflexul pupilar. Wolf clipi.

— E mai bine decât m-aș fi așteptat, spuse el. Se pare că recuperarea ta e pe calea cea bună, atât timp cât eviți să-ți redeschizi rănile.

— Am ajuns pe Pământ, îl anunță fata. În Africa. Suntem în siguranță deocamdată.

Dar Wolf părea absent și tulburat. Își dădu capul pe spate și adulmecă. Era din ce în ce mai încruntat.

— Unde este Scarlet?

Cinder făcu o grimasă. Întrebarea asta era inevitabilă. Nu știa ce să răspundă.

Fața lui Wolf se întunecă.

— Nu-i simt mirosul. Parcă n-ar mai fi aici de... Parcă n-ar mai fi aici.

Doctorul Erland lipi un termometru de fruntea lui Wolf, dar acesta i-l smulse din mână și îl azvârli cât colo.

— *Unde este?*

Iritat, doctorul își strânse pumnul.

— Asta-i exact genul de mișcare bruscă pe care ar trebui s-o eviți.

Wolf mârâi, dezvelindu-și colții ascuțiți.

— Nu-i aici, spuse Cinder, silindu-se să nu se facă mică atunci când Wolf își întoarse privirea spre ea.

Se grăbi să găsească o explicație:

— A luat-o taumaturgul, când ne-am luptat pe navă. Scarlet trăia. Cred că nici măcar nu a fost rănită. Dar Sybil a luat-o la bordul capsulei. Jacin a zis că avea nevoie de Scarlet drept pilot.

Wolf rămase stană de piatră. Era îngrozit, refuza să creadă ce auzea. Clătină din cap.

— Wolf...

— De când? Acum cât timp?

Cinder își vârî capul între umeri.

— Acum cinci zile.

El se crispă și își feri privirea. Fața îi era schimonosită de o suferință care nu avea nicio legătură cu rănile lui.

Cinder dădu să facă un pas către el, dar se opri. Indiferent ce i-ar fi zis, nu l-ar fi ajutat. Nicio explicație, nicio scuză nu ar fi fost de ajuns.

Așa că se pregăti să întâmpine mânia lui Wolf. Se aștepta la furie și prăpăd. Pupilele lui se micșorară până deveniră cât două vârfuri de ac și tânărul începu să-și flexeze degetele. De când sosiseră în Farafrah, Cinder practicase ocazional controlul minții asupra lui Jacin și a doctorului, dar, dacă Wolf își pierdea controlul, abilitățile ei de manipulare ar fi fost puse la grea încercare.

Și îl simțea pierzându-și controlul. Teama îl ardea, panica i se zvârcolea în piept și animalul din el voia să se dezlănțuie.

Apoi Wolf suspină și toată furia se scurse din el, cu un fior. Asemenea unui om împușcat mortal în inimă, căzu în genunchi. Își acoperi capul cu brațul teafăr, ca și când n-ar fi vrut să vadă nimic în jur.

Cinder se zgâi la el. Toate simțurile ei se întindeau către Wolf, îndreptate către energia și emoțiile care se învolburau în jurul lui. I se părea că avea în fața ochilor o lumânare ce se stingea.

Parcă l-ar fi privit cum moare.

Cinder se lăsă în genunchi în fața lui. Se gândi să întindă o mână ca să-l atingă, dar nu se îndura s-o facă. Ar fi fost o încălcare a intimității, mai ales când harul ei era acordat la el și îl privea cum se prăbușea sufletește. Își dorea nespus de mult să-l ajute, să înlăture vulnerabilitatea asta, care nu-i stătea deloc în fire. Dar Wolf avea dreptul să jelească. Era dreptul lui să fie îngrozit pentru soarta lui Scarlet, la fel ca Cinder.

— Îmi pare rău, șopti ea. O s-o găsim. Încercăm să găsim o cale să ajungem pe Luna. O s-o salvăm...

El își smuci capul, încât Cinder mai să cadă în lături de uimire. Ochii lui se luminară din nou. Fierbea de furie.

— *S-o salvăm?* Habar n-ai ce o să-i facă... Ce i-au făcut deja!

Într-o clipă, era un om distrus, îngenuncheat. În următoarea secundă, sări în picioare, înșfăcând cadrul patului și dând cu el de perete. Trusa medicală se sfărâmă de podea. Camera se zgâlțâi din pricina impactului. Cinder țipă și se feri.

Apoi, la fel de neașteptat, totul se liniști. Wolf se clătină pe picioare și se prăbuși pe podea atât de violent, încât hotelul se cutremură.

Erland stătea aplecat deasupra lui, cu o seringă goală în mână. Îi aruncă lui Cinder o căutătură severă pe deasupra ochelarilor cu rame subțiri.

Ea înghiți anevoie.

— N-ar fi minunat dacă am avea aici pe cineva capabil să-l țină în frâu când începe s-o ia razna? comentă doctorul.

Cu mâini tremurânde, Cinder își aranjă părul răvășit.

— Păi... tocmai mă pregăteam să...

— Data viitoare, să te miști mai repede.

Oftând, Erland aruncă seringa pe micul birou din cameră și îl privi încruntat pe tânărul inconștient. Sângele începea să îmbibe bandajele de sub omoplatul lui Wolf.

— Poate că deocamdată ar fi mai bine să rămână sedat.

— Da.

— Mai ai săgețile tranchilizante pe care ți le-am dat?

Cinder se căzni să se ridice, deși picioarele încă îi tremurau.

— Hai să fim serioși! Ai idee de câte ori aproape c-am murit, de când mi le-ai dat? S-au isprăvit de mult.

Doctorul Erland pufni:

— O să-ți pregătesc unele noi. Presimt că vei avea nevoie de ele.

Treizeci

Cress fredona ca pentru sine în timp ce-și usca părul cu un prosop, minunându-se că greutatea lui nu o mai trăgea în jos. Ieși din baie simțindu-se ca nouă. Pielea ei căpătase o nuanță rozalie de la atâta frecat și reușise să-și scoată aproape toată murdăria de sub unghii. Tălpile și partea interioară a coapselor încă o dureau, dar toate aceste neajunsuri erau neînsemnate, pe lângă acest lux neașteptat: un prosop moale, păr scurt și curat. Avea la îndemână mai multă apă decât ar fi putut să bea într-un an.

Cress se uită la grămada ei de haine și nu se îndură să le îmbrace din nou. Fiindcă Thorne încă nu se întorsese, fata luă o pătură de pe pat și o înfășură în jurul ei, apoi, în timp ce se apropia de monitorul încastrat în perete, se strădui să nu se împiedice de colțuri.

— Ecran, pornește!

Apărură imaginile unui program de desene animate. Caracatițe portocalii și copii albaștri dansau pe muzică tehno. Cress accesă canalul de știri locale și apoi deschise o altă fereastră, în colțul ecranului, ca să verifice coordonatele lor transmise prin satelit.

Kufra, un oraș comercial la marginea estică a Saharei. Cress mări harta și încercă să identifice locul unde aterizase satelitul. Dar era imposibil să stabilească exact cât de mult merseseră. Probabil că înaintaseră mult mai puțin decât crezuseră. Chiar

și așa, în vastele nisipuri de la nord și vest nu exista nicio așezare, *nimic*.

Se cutremură la gândul că scăpaseră ca prin urechile acului. Aproape că deveniseră hrană pentru vulturi.

Închise harta și începu să pună la cale o strategie de contactare a navei Rampion. Deși nu mai aveau cipul COM-D, nu însemna că nava era de negăsit. Până la urmă, cu sau fără dispozitiv de localizare, nava putea comunica și avea o adresă IP. Cress ar fi putut să acceseze ilegal baza militară de date și să afle IP-ul originar al navei, dar n-ar fi făcut decât să piardă timpul. Dacă ar fi fost atât de ușor, Comunitatea ar fi reușit să contacteze nava Rampion îndată ce aflaseră ce model de navă trebuiau să caute.

Prin urmare, adresa IP a navei fusese schimbată, probabil la scurt timp după ce Thorne dezertase.

Mai mult ca sigur, asta însemna că sistemul de autocontrol fusese înlocuit. Poate că Thorne știa câte ceva despre locul și data la care fusese cumpărat noul sistem sau cu ce program fusese înlocuit.

Dar, dacă el nu știa nimic, atunci Cress trebuia să găsească soluții mai creative.

Deocamdată, nu era cazul să se îngrijoreze. Trebuia s-o ia pe îndelete.

Mai întâi, voia să se asigure că la bordul navei existau persoane pe care le putea contacta.

Pentru început, verifică știrile. O căutare simplă o lămuri că, momentan, mass-media pământeană știa tot atât de multe despre unde se afla Linh Cinder precum în urmă cinci zile.

„... *Satelit lunar...*"

Deodată, era atentă la crainicul vizibil pe monitor, care vorbea într-o limbă străină — probabil cea în care le vorbise vânătorul caravanei. Cress se încruntă, crezând că i se părea.

Dar apoi, când privi cu luare-aminte buzele bărbatului, avu impresia că distinge cuvintele „Sahara" și „lunar".

— Accesează traducerea în limba universală!

Limba se schimbă, iar în locul crainicului apăru o înregistrare video făcută într-un deșert vast, cumplit de familiar. Și acolo, în mijlocul lui, zări epava abandonată de ea și de Thorne. Satelitul ei, încă atașat de capsula lunară distrusă, cu parașuta agățată în spate. Din pânză fusese decupată o bucată mare, pătrată.

Ea înghiți anevoie.

În scurt timp, reportajul prezentă informația principală: mai mulți martori văzuseră un obiect căzând din cer — vâlvătaia fusese vizibilă până departe, în nord, până la Marea Mediterană — și satelitul fusese descoperit după două zile. Fără îndoială, era un model lunar. Evident, ocupanții supraviețuiseră și abandonaseră epava, luând toate proviziile pe care le putuseră căra.

Autoritățile încă scotoceau deșertul. Nu știau dacă existau mai mulți supraviețuitori, dar credeau că aceștia erau lunari. Având în vedere starea de tensiune dintre Luna și Pământ, nu doreau ca mânia reginei să se abată asupra lor, dacă nu-i găseau pe fugari.

Cress își trecu mâinile prin părul ud, încâlcit.

Treptat, conștientiza implicațiile reportajului.

Dacă vreunul din membrii caravanei afla despre prăbușirea satelitului, ar fi suspectat că Thorne și Cress erau supraviețuitorii despre care se vorbea pe rețele. Urmau să-i denunțe și, când autoritățile l-ar fi găsit pe Thorne, l-ar fi recunoscut imediat.

Lucrul ăsta era valabil nu numai pentru membrii caravanei. Acum, toți aveau să fie bănuitori față de doi străini.

Dar apoi o geană de speranță răzbi prin panica ei.

Dacă Linh Cinder afla despre epavă, atunci și ea avea să știe ce se întâmplase și ar fi aflat că Thorne și Cress supraviețuiseră.

Echipajul avea să vină aici, după ei.

Întrebarea principală era cine avea să-i găsească mai întâi.

Cress sări de pe scaun și se îmbrăcă în grabă cu hainele ei murdare.

Trebuia să-l avertizeze pe Thorne.

Se furișă pe coridor, plină de precauție. Încerca să se poarte firesc, deși nu prea știa ce înseamnă „firesc". Era conștientă că în locul ăsta fața ei albă și părul blond erau foarte bătătoare la ochi și nu voia să atragă atenția mai mult decât era cazul.

Vacarmul din holul hotelului străbătea până sus, pe scară: râsete, răcnete și clinchet de pahare. Cress aruncă o privire în jos, peste balustradă. De când ea și Thorne părăsiseră holul, mulțimea crescuse de patru ori. Bărbați și femei se plimbau în jurul barului și al meselor de joc, gustând din fructele deshidratate puse în boluri.

Într-un colț, la o masă, mai mulți oameni vociferau vesel. Cress simți ușurare zărindu-l pe Thorne în mijlocul lor, încă legat la ochi și ținând în mână cărți de joc. Își croi drum spre el, prin mulțime. Mirosurile picante, necunoscute îi lăsau gura apă.

Mulțimea se dădu la o parte pentru câteva clipe și Cress înțepeni.

În poala lui Thorne se așezase o fată. Era la fel de frumoasă ca actrițele din serialele de pe rețea. Pielea ei avea o nuanță caldă, cafenie. Avea buze pline și un păr în diverse nuanțe de albastru, care atârna în zeci de codițe lungi, subțiri. Purta un șort simplu, kaki și o bluză, dar pe trupul ei chiar și aceste haine simple păreau elegante.

Pe deasupra, avea cele mai lungi picioare pe care Cress le văzuse vreodată.

Tânăra se aplecă și împinse o grămăjoară de jetoane de plastic către un jucător. Thorne își înclină capul într-o parte, râzând. Apucă unul dintre puținele jetoane care îi mai rămăseseră și-l rostogoli de câteva ori pe încheieturile degetelor, apoi îl strecură în palma fetei. Ea își plimbă vârfurile degetelor pe gâtul lui.

Cress avea senzația că aerul din jurul ei devenise încins, că i se lipea de piele și o apăsa, până când o sugrumă. Simțind că se sufoca, se răsuci pe călcâie și ieși în fugă din salon.

Genunchii îi tremurau în timp ce urca scara, mecanic. Găsi ușa camerei cu numărul opt și zgâlțâi zadarnic clanța — cu ochii minții, vedea iar și iar degetele fetei atingând pielea lui Thorne —, după care își dădu seama că ușa era încuiată. Cheia rămăsese înăuntru, lângă chiuveta din baie.

Fata suspină și se lăsă să alunece în jos. Înciudată, își izbi capul de canatul ușii.

— Proastă! Proastă! Proastă!

— Cress?

Se răsuci, ștergându-și lacrimile fierbinți. În fața ei era Jina. Tocmai ieșise din camera ei, aflată în capătul holului.

— Ce s-a întâmplat?

Cress își băgă capul între umeri.

— Am... am rămas închisă pe-afară. Iar Carswell... Carswell...

Începu să hohotească, iar Jina se repezi s-o îmbrățișeze.

— Gata, gata! Nimic nu merită să plângi așa.

Dar cuvintele ei o făcură pe Cress să plângă și mai amarnic. Cât de complicată devenise povestea lor! În ciuda minciunilor scornite despre relația dintre ea și Thorne, în ciuda nopților pe care le petrecuse în brațele lui, în deșert, Thorne nu era soțul ei. Avea tot dreptul să flirteze cu oricine voia, și totuși...

Și totuși...

Cât de mult se înșelase! Cât de proastă fusese!

— Ești în regulă, îi spuse Jina, mângâind-o pe spate. Totul va fi bine. Uite, ți-am adus niște pantofi.

Trăgându-și nasul, Cress privi încălțările simple, din pânză, pe care i le întindea femeia. Le luă cu mâini tremurânde, îngăimând cuvinte de recunoștință.

— Ascultă, tocmai mă duceam să iau masa cu Niels. Vrei să vii și tu?

Cress clătină din cap.

— Nu vreau să mă întorc acolo.

Jina o mângâie pe păr.

— Nu poți să rămâi aici fără cheie. Vom trece repede prin salon. La colțul străzii e un restaurant. Vrei să vii cu noi?

Cress se strădui să se liniștească. Ar fi vrut să intre în cameră și să se ascundă sub pat, dar atunci ar fi trebuit să-i ceară recepționerei o altă cheie. Ar fi atras și mai mult atenția asupra ei, mai ales că acum avea ochii înroșiți de plâns și fața îmbujorată. Oamenii aveau să clevetească, iar dintr-odată fata își aminti cât de periculos ar fi fost dacă oamenii ar fi început să vorbească despre ea.

Pe deasupra, nu voia ca Thorne să o găsească aici, în hol, suspinând și într-o stare jalnică. Dacă se calma, i-ar fi putut vorbi rațional. Avea de gând să se poarte ca și cum inima ei nu fusese frântă.

— Bine, se învoi ea. Da, mulțumesc!

Jina o cuprinse protector cu brațul și porniră amândouă spre scări, trecând prin salon. Apoi se îndreptară spre drumul principal. Mulțimea se risipise și multe tarabe erau închise pe timp de noapte.

— Nu e plăcut să vezi o fată așa de drăguță ca tine plângând de mama focului, mai ales că ai trecut prin atâtea încercări.

Cress suspină din nou.

— Nu-mi spune că tu și Carswell v-ați certat, după ce ați supraviețuit împreună măreţului deșert Sahara?

— El nu...

Își plecă fruntea, urmărind nisipul care se strecura printre crăpăturile pavelelor de lut.

Jina o apucă de cot.

— El nu ce?

Cress își șterse nasul cu mâneca.

— Nimic. Las-o baltă.

După o pauză, Jina vorbi încet:

— De fapt, nu sunteți căsătoriți, așa-i?

Strângând din dinți, Cress clătină din cap.

Jina îi mângâie brațul.

— Fiecare dintre noi are secrete și-mi închipui care sunt motivele tale să ascunzi adevărul. Dacă am dreptate, atunci nu te învinuiesc că ai mințit.

Se aplecă mai mult, așa încât fruntea ei atinse părul buclat al lui Cress.

— Sunteți lunari, nu?

Picioarele fetei se împleticiră și ea îngheță. Se desprinse de atingerea blândă a Jinei. Intuiția o îndemna să fugă, să se ascundă. Dar expresia femeii era compătimitoare, așa că panica se stinse iute.

— Am auzit de satelitul care s-a prăbușit. Mi-am dat seama că despre voi se vorbește. Poți să stai liniștită.

O trase pe Cress după ea.

— Lunarii nu sunt chiar așa de rari pe-aici. Unii dintre noi chiar se bucură să vă aibă prin preajmă.

— Adevărat?

Femeia își înclină capul, scrutând-o.

— Am descoperit că lunarii vor să fie discreți. La urma urmei, după ce v-ați dat atâta osteneală ca să ajungeți pe Pământ, de ce ați risca să fiți capturați și trimiși înapoi?

Cress asculta și se lăsa condusă, surprinsă de cât de rațional vorbea Jina despre situația asta. Mass-media pământeană o făcuse să creadă că lunarii erau detestați, că una ca ea nu ar fi fost acceptată niciodată pe planeta asta. Dar dacă nu era adevărat?

— Sper că întrebarea mea n-o să te jignească, adăugă Jina. Ești lipsită de farmecul lunar?

Fata dădu aprobator din cap. O uimi surâsul trufaș al Jinei, care dădea de înțeles că femeia știa răspunsul încă de la bun început.

— Uite-l pe Niels.

Cress căzuse pe gânduri. Se întreba dacă nu ar fi fost bine ca ea și Thorne să-i fi spus adevărul încă de la început. Dar nu, el era încă un infractor căutat. Trebuia să născocească o nouă poveste, ca să explice de ce ea și Thorne călătoreau împreună. Oare îl credeau lunar?

Niels și Kwende așteptau în fața unui vehicul mare și prăfuit, cu roți de tracțiune uriașe. Capota era ridicată, un cablu fusese introdus într-un generator cuplat la o clădire, iar portiera din spate stătea larg deschisă. Încărcau niște lucruri în vehicul — mai mulți saci cu mărfuri. Lui Cress i se păru că-i mai văzuse înainte, purtați de cămile.

— Faceți loc pentru noua încărcătură? întrebă Jina, alăturându-se bărbaților.

Dacă Niels era surprins s-o vadă pe Cress fără „soțul" ei, nu o arătă.

— Aproape c-am terminat, spuse el, scuturându-și mâinile de praf. Motorul s-a încărcat. Ar trebui să ne ducă fără

probleme până la Farafrah și înapoi, fără să folosim rezervele de benzină.

Cress se uită la Jina.

— Nu rămâi aici?

Femeia îi răspunse:

— Jamal și alți câțiva rămân, dar noi am primit alte ordine, așa că va trebui să facem o călătorie specială. Mereu avem treburi de făcut.

— Dar abia ați ajuns aici. Și cămilele?

Niels râse:

— O să stea în grajdurile orașului, bucurându-se de popas. Uneori se potrivesc nevoilor noastre, iar alteori trebuie să ne mișcăm ceva mai repede.

Lovi camioneta cu palma și întrebă:

— Ai plâns?

— E un fleac, spuse fata, plecându-și fruntea.

— Jina?

Femeia strânse brațul fetei și răspunse la întrebarea rostită în limba aceea necunoscută. Cress ar fi vrut să știe ce spunea Jina.

Apoi Niels zâmbi enigmatic și dădu din cap.

Pe neașteptate, Cress se trezi înhățată din spate. O mână îi acoperi gura, înăbușindu-i strigătul. Cineva îi împinse cu putere capul în jos, după care o îmbrânci în partea din spate a camionetei, lovindu-i fluierele picioarelor de bara de protecție. Ușa din spate se trânti cu zgomot. Se trezi într-un întuneric ca smoala.

Niels strigă câteva cuvinte neînțelese, apoi motorul începu să toarcă. Auzi alte două portiere trântindu-se.

— Nu!

Se izbi în ușa din spate, lovind metalul cu pumnii. Urlă până răguși. Huruitul și trepidațiile vehiculului sporiră, iar

camioneta trecu peste hârtoape zgâlțâind-o pe Cress și aruncând-o pe un morman alcătuit din suluri de țesături.

Cress se simțea buimacă. După câteva minute, lăsară în urmă străzile pavate ale orașului Kufra.

Cartea a treia

Pisica a prins pasărea și-ți va scoate și ție ochii.
N-o s-o mai vezi niciodată pe Rapunzel.

Treizeci și unu

Fata se întoarse de la bar și așeză băutura lângă încheietura lui Thorne, ca el să știe unde s-o găsească.

Tânărul îi arătă cărțile sale.

— Ce părere ai?

Codițele ei îi atinseră umărul.

— Cred că...

Trase două cărți din mâna lui.

— Pe astea două.

— Exact pe astea le alesesem și eu, spuse Thorne, luându-le. Norocul nostru se schimbă... chiar în clipa asta!

— Două cărți pentru orb, anunță crupierul, iar tânărul îl auzi plesnind zgomotos cărțile de masă.

Le trase spre el.

Fata scoase un sunet care-i trăda nemulțumirea și zise:

— Nu-i tocmai ce voiam noi.

După ton, Thorne își dădu seama că se bosumflase.

— Păi, zise el, nu putem câștiga toate mâinile. De fapt, se pare că nu câștigăm niciuna.

Tânărul așteptă până când pariurile se încheiară. Fata se aplecă, frecându-și nasul de gâtul lui.

— O s-o câștigi pe următoarea.

Thorne zâmbi.

— Mă simt norocos.

Ascultă jucătorii pariind, iar învingătorul luă potul cu jokeri și șeptari. După vocea dogită a bărbatului, Thorne și-l

închipui cu o barbă neîngrijită și o burtă enormă. Își schițase în minte portrete detaliate ale celor prezenți la masă: crupierul era înalt și subțire, cu o mustață frumoasă. Femeia de lângă el era mai în vârstă și, ori de câte ori se întindea după cărți, se auzeau clinchete, așa că Thorne trase concluzia că purta o mulțime de bijuterii ostentative. Probabil pentru că acesta câștiga aproape mereu potul, pe bărbatul din dreapta lui și-l imagina costeliv, cu piele urâtă.

Firește, fata care se agățase de Thorne era provocatoare și sexy.

Și, aparent, deloc norocoasă.

Crupierul împărți o altă mână, iar Thorne își ridică și el cărțile. Din spatele lui, fata fluieră a pagubă.

— Îmi pare rău, scumpule, șopti ea.

Tânărul se bosumflă.

— N-am nicio speranță? Ce păcat!

Licitația începu. Pas. Pariu. Plusare.

Thorne bătu darabana în cărțile sale și oftă. Tonul amar al fetei îl anunța că nu erau bune de nimic.

Puse mâna pe jetoanele aranjate în fața sa și împinse mormanul spre centrul mesei, ascultând țăcănitul vesel al pieselor de plastic care se loveau unele de altele. Nu avea foarte multe.

— Joc tot, spuse el.

Fata din spatele lui tăcea. Mâna care i se odihnea pe umăr nici măcar nu tresări. Thorne îi ignorase sugestia.

— Ești un fraier, spuse costelivul și, cu toate acestea, parie.

Bărbosul pufni, iar asta îi provocă lui Thorne un fior — nu unul de tulburare, ci de speranță. Omul îi căzuse în plasă.

— Aș fi plusat dacă aș fi știut că mai ai bani, zise el.

Răsunară țăcănitul și pocnetul jetoanelor.

Ultimii doi jucători se retraseră. Crupierul împărți cărțile care să le înlocuiască pe cele la care se renunțase: două pentru adversarul lui Thorne.

El își păstrase toate cărțile. Dacă noua lui prietenă îi dezaproba strategia, mâinile ei frumoase nu o trădau.

Știind că Thorne rămăsese lefter, nu-și mai bătură capul să parieze pentru o a doua mână. Tânărul își etală cărțile pe masă. Crupierul le anunță, bătând cu degetul în cărțile adversarului.

— Perechi. Mâna cu trei popi câștigă!

Thorne ridică dintr-o sprânceană, iar bătrâna încărcată de bijuterii chicoti încântată:

— Potul merge la orb!

— Cei trei popi sunt ai mei?

— Da! Frumoasă mână! spuse crupierul, împingând jetoanele spre Thorne.

Un scaun căzu cu zgomot pe podea.

— Fierătanie expirată ce ești! Trebuia să-i spui să se retragă!

— I-am spus, zise fata din spatele lui Thorne, pe un ton neutru, semn că insulta nu o afecta. Mi-a ignorat recomandarea.

Thorne se lăsă pe spate în scaunul său și vorbi:

— E greșeala ta că ai învățat-o așa de bine jocul ăsta. Dacă aș fi câștigat măcar câteva mâini, n-aș mai fi fost așa de bănuitor. Dar nici măcar eu n-am atâta ghinion.

Își răsuci degetele prin aer, încântat de propria explicație.

— N-a trebuit decât să aștept ca fata să spună că am o mână proastă, și atunci am știut că o să câștig.

Zâmbind, se aplecă și trase jetoanele spre el. Îi plăcea senzația grămezii de jetoane umplându-i brațele. Câteva căzură pe podea, dar le lăsă acolo, considerând că a bâjbâi după ele ar fi fost nedemn.

— Dar, spuse el, începând să-și aranjeze câștigul jeton cu jeton, fără să aibă habar ce culoare sau valoare aveau, dacă știi să pierzi, vreau să-ți fac o propunere.

— Ce propunere? Am pierdut aproape tot ce aveam.

— Din vina ta, firește. Pentru că ai trișat.

Bărbatul bodogăni ceva nedeslușit.

— Sunt un om de afaceri, zise Thorne. Vreau să cumpăr escort-droidul tău.

Își plimbă mâinile pe mormanul de jetoane.

— Ai spune că valorează... atât?

Bărbatul izbucni:

— Nici măcar nu poți s-o vezi.

Rânjind, Thorne întinse un braț și bătu ușurel mâna care i se odihnea pe umăr.

— E foarte realist construită, spuse el. Dar am un spirit de observație ascuțit. În plus, fata nu are puls.

Arătă din nou spre jetoane.

— E un schimb cinstit, nu?

Auzi picioarele unui scaun scrâșnind pe gresie, apoi bocancii bărbatului ocoliră masa.

— Hopa!

Thorne înhăță bastonul din locul unde-l lăsase sprijinit. În clipa următoare, se simți înșfăcat de guler.

— Hai să ne purtăm ca niște dom...

O durere ascuțită îi explodă în craniu. Se prăbuși la podea. Obrazul îi zvâcnea, iar pe limbă simțea gust de sânge. Își pipăi falca. Știa că lovitura avea să-i lase un semn. Gândurile i se învălmășeau.

— Lovitura asta nu a fost cinstită, murmură el.

Se stârni haosul: un bărbat urla, scaunele scrâșneau pe podea, mobila cădea. Se auzea zgomot de veselă spartă, apoi oameni țipând, un amestec de mădulare trântindu-se și rostogolindu-se — în bar izbucnise un scandal de proporții.

Thorne se ghemui. Ținea bastonul deasupra capului, ca pe un scut împotriva învălmășelii, încercând să lase descoperită o suprafață cât mai mică din trupul lui. Un genunchi îl izbi în șold. Un scaun aflat în cădere îi lovi antebrațele.

Două mâini îl apucară de subsuori, trăgându-l în spate. Thorne se împinse în podea cu călcâiele, lăsându-se purtat departe de îngrămădeala de umeri și genunchi.

— Ești teafăr? întrebă un bărbat.

Thorne se folosi de baston ca să se ridice în picioare și-și sprijini spatele de un perete.

— Sunt bine, mulțumesc. Nu-mi plac indivizii care se înfurie când sunt prinși trișând. Dacă ai de gând să trișezi, fii pregătit să suporți consecințele, ca un bărbat adevărat.

— E un principiu sănătos! Dar cred că s-a enervat mai degrabă pentru că i-ai insultat prietena.

Thorne se strâmbă și-și șterse sângele de la gură. Era bucuros că măcar încă avea toți dinții în gură.

— Nu-mi spune că, de fapt, fata nu-i un escort-droid! Aș fi jurat...

— O, ba da, cu siguranță. Și încă unul atrăgător. Însă multor bărbați nu le convine să admită că au la braț un accesoriu cumpărat și programat.

Rearanjându-și bandana pe ochi, Thorne clătină din cap.

— Repet: dacă ai de gând s-o faci, asumă-ți responsabilitatea ca un bărbat! Sper că nu sunt nepoliticos că te întreb: te cunosc cumva?

— Sunt Jamal, din caravană.

— Jamal, mulțumesc că m-ai salvat!

— Cu plăcere. Ar fi bine să pui niște gheață pe ochiul ăla. Hai să ieșim din tevatura asta înainte ca altcineva să prindă pică pe tine.

Treizeci și doi

— Aaaau! gemu Thorne, apăsând o pungă cu gheață pe pometele care-i zvâcnea. De ce m-a lovit așa de *tare*?

— Ai avut noroc că nu ți-a spart nasul și nu ți-a scos niciun dinte, spuse Jamal.

Thorne auzi zgomot de pași, însoțit de clinchetul unor pahare.

— Ai dreptate. Țin foarte mult la nasul meu.

— Ai un scaun în spate. Ia loc!

Thorne tatonă podeaua cu bastonul până lovi scaunul, apoi se așeză. Lăsă bastonul deoparte și-și potrivi mai bine punga cu gheață pe obraz.

— Poftim!

Întinse mâna liberă, bucuros să simtă că i se întindea un pahar rece și brumat. Mai întâi îl adulmecă. Băutura mirosea vag a lămâie. Luând o sorbitură, constată că era rece și acidulată, acră și delicioasă. Nu avea alcool, din câte își dădu seama.

— *Tamr hindi*, explică Jamal. Suc din fructe de tamarin. Băutura mea favorită, în orașele cu care facem negoț.

— Mulțumesc!

Thorne luă o înghițitură, iar acreala îi făcu gura pungă.

— Ai fost dintotdeauna mare amator de jocuri de noroc? întrebă Jamal.

— Îmi plac provocările. Nu știi cum să supraviețuiești în condiții vitrege? Hai să ne petrecem luna de miere în deșert!

Ești orb? Hai să jucăm cărți! Aș fi câștigat, dacă tipul ăla nu s-ar fi ofuscat.

Auzi un chicot. Jamal sorbi din paharul său.

— Ai urmărit partida încă de la început? Ai văzut cum escort-droidul mă curăța de bani și n-ai scos o vorbă?

— Dacă un orb vrea să-și piardă capul într-un joc de cărți sinucigaș, cine sunt eu să-l opresc?

Relaxat, Thorne se lăsă pe spătarul scaunului.

— Te respect pentru chestia asta.

— Sunt curios să aflu de ce nu ți-ai adus soția cu tine. Mi se pare un atu valoros.

— Are nevoie să se odihnească.

Thorne își potrivi din nou punga pe obraz și completă:

— În plus, nu cred că a mai jucat jocul ăsta și ar fi trebuit să-i explic o grămadă de reguli complicate...

— Unde mai pui că, probabil, nu ar fi fost încântată să afle că vrei un escort-droid.

Thorne izbucni în râs:

— A, nu! Nu-l voiam pentru *mine*! Voiam să-l fac cadou.

Urmă o pauză și tânărul intui că scepticismul se citea limpede pe chipul lui Jamal, deși Thorne nici măcar nu știa cum arăta acesta.

— Era pentru o prietenă... android... E complicat.

— Întotdeauna e complicat.

Jamal își ciocni paharul de al lui.

— Am priceput. Faci rost de un escort-droid și în tot acest timp le distragi tuturor atenția de la adevăratul trofeu, din camera de la etaj. Pari să fii genul de bărbat protector.

Ceva din vocea lui Jamal zgândări instinctul lui Thorne.

— Ce pot să zic? Sunt norocos.

— Ești. O fată ca asta nu pică în fiecare zi din cer.

Lui Thorne îi pieri zâmbetul pentru o clipă, apoi sorbi din băutură. Își încreți nasul.

— Că tot veni vorba de doamna Smith, ar trebui să mă întorc la ea. I-am promis că-i aduc ceva de mâncare, după care am pierdut noțiunea timpului... Știi cum e.

— Eu, unul, nu m-aș grăbi, spuse Jamal. Am văzut-o împreună cu Jina, acum vreo două ore. Cred că doamnele au ieșit să bea ceva.

Acum Thorne știa că era ceva în neregulă. Cress părăsise hotelul fără să-l anunțe? Nu îi stătea în fire să facă așa ceva.

Dar de ce l-ar fi mințit Jamal?

— A, bine, spuse el, mascându-și îndoiala.

Puse paharul pe podea, sub scaun, ca să nu se împiedice de el.

— Lui Cress i-ar prinde bine să petreacă puțin timp cu Jina, ca între fete. Au spus cumva unde se duc?

— Nu, dar pe strada asta sunt o grămadă de restaurante. De ce întrebi? Te temi că o să fugă fără tine?

Thorne pufni.

— Nu. Ieșirea asta o să-i prindă bine. Își face prieteni... Mănâncă...

— Explorează tot ceea ce Pământul are de oferit?

Probabil că Thorne avea o expresie foarte amuzantă, căci Jamal râse tare, pe neașteptate.

— Bănuiam că n-o să fii surprins, spuse el. Kwende credea că nu știi că tipa e lunară, dar eu l-am contrazis. Mi-ai părut genul de om care știe să recunoască valoarea. Mai ales când te-am văzut tocmindu-te pentru escort-droidul ăla. Chiar și orb, ai gusturi desăvârșite când vine vorba de însoțitoare.

— Adevărat, murmură Thorne, străduindu-se să reia controlul asupra conversației.

Simțul valorii? Gusturi desăvârșite? Despre ce tot vorbea tipul ăsta?

— Povestește-mi cum ai găsit-o. S-a întâmplat într-un satelit lunar, măcar atâta știu și eu. Dar, pentru început, spune-mi cum de-ați ajuns împreună. Ai găsit-o când era încă în spațiu sau aici, în deșert? Cred că în spațiu. Probabil în capsula aia distrusă.

— Ăăă... e o poveste lungă...

— Nu contează. Oricum n-o să zbor prea curând în spațiu. Dar probabil că *prăbușirea* nu făcea parte din planurile tale.

Se auzi clinchetul cuburilor de gheață.

— Ia spune, ai plănuit de la început s-o aduci în Africa? Sau în Uniune sunt piețe mai profitabile?

— Păi... în Africa...

Thorne își scărpină falca.

— Zici că au plecat de vreo două ore?

— Cam așa ceva. Deci atunci când ai găsit-o știai că e scoică? Eu, unul, n-aș face schimb cu lunarii, indiferent cât ar valora fata.

Thorne își răsfiră degetele pe genunchi, încercând să-și înăbușe panica subită. Așadar, știau de satelitul prăbușit, știau că fata era o scoică și păreau să fie convinși că exista o piață pentru scoici. Și mai credeau că Thorne voia să... Ce să facă? S-o vândă? S-o dea la schimb pe bunuri furate? Să fi existat pe piața neagră o cerere de scoici, despre care el nu știa nimic?

— Sincer să fiu, lunarii mă sperie și pe mine, zise tânărul, încercând să ascundă că nu știa despre comerțul cu lunari. Dar nu și Cress. E inofensivă.

— Inofensivă și, pe deasupra, frumușică. Puțin cam scundă, totuși.

Răsunară pași. Jamal se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii.

— Mai bei ceva?

Thorne își relaxă degetele răsfirate pe genunchi.

— Nu, mulțumesc.

Zgomotul unui pahar așezat pe o suprafață de lemn.

— Și știi unde să duci fata sau cauți încă un preț mai bun? Mi-am zis că vrei să i-o duci doctorului ăluia bătrân, din Farafrah, dar să știi că Jina este interesată. Te-ar putea scuti de o mulțime de belele.

Tulburat, Thorne se strădui să-și imagineze că în clipa asta nu vorbeau despre Cress. Erau parteneri de afaceri, discutând despre marfă. Trebuia să afle ce știa Jamal.

Își strecură un deget pe sub batic, îndepărtându-l de la ochi. Îl strângea prea tare, iar obrazul îi zvâcnea mai dureros ca oricând.

— Interesantă propunere, comentă el încet. Dar de ce să tratez cu un intermediar, când pot să mă duc direct la cumpărătorul final?

— E mai convenabil așa. Ți-o luăm de pe cap, iar tu poți să pleci în următoarea expediție de „vânătoare". Unde mai pui că noi cunoaștem piața asta mai bine ca oricine. Dacă te interesează ce se întâmplă cu ea, o să ne asigurăm că fata ajunge într-un loc frumos.

Jamal tăcu o clipă.

— În fine, câți bani ai vrea să primești?

Vorbeau despre *marfă*, despre *tranzacții comerciale*, își aminti Thorne. Încercă să pară degajat, dar i se făcuse pielea de găină și constată cât de greu îi era să îndepărteze amintirea atingerii lui Cress.

— Fă-mi o ofertă, ceru tânărul.

Urmă o pauză lungă.

— Nu pot vorbi în numele Jinei.

— Și atunci, de ce purtăm conversația asta? Îmi pierd timpul cu tine.

Thorne întinse mâna după baston.

— Mi-a spus o sumă, preciză Jamal.

Tânărul rămase nemișcat și, după încă o tăcere lungă, celălalt își continuă ideea:

— Dar nu am căderea să bat palma cu tine.

— Hai măcar să vedem dacă ne gândim la aceeași sumă.

Încă o sorbitură, apoi un oftat prelung.

— Îți putem oferi douăzeci de mii.

De data asta, tânărul nu reuși să-și ascundă uimirea. Se simțea de parcă Jamal l-ar fi lovit în piept.

— Douăzeci de mii de *univi*?

Un râs ascuțit răsună în încăpere.

— E prea puțin? Va trebui să vorbești cu Jina. Dar, dacă nu te superi că întreb, cât *sperai* să obții?

Thorne închise gura. Dacă oferta lor de pornire era de douăzeci de mii de univi, cât credeau ei că valora Cress? Să fi fost vorba de trafic cu lunari? De vreun fetișism ciudat?

Dar Cress era o fată. O fată vie, isteață, și dulce, și timidă, și neobișnuită, și valora mult mai mult decât își închipuiau ei.

— Nu te sfii, domnule Smith. Sigur te-ai gândit la o sumă.

Gândurile începeau să i se limpezească și îi trecu prin minte că, de fapt, nu era deloc diferit de oamenii ăștia: un afacerist dornic să scoată un profit rapid și care fusese îndeajuns de norocos să dea peste o scoică lunară naivă.

Doar că avea obiceiul prost de a lua, pur și simplu, lucrurile pe care și le dorea.

Își înfipse unghiile în pielea coapselor. Dacă fata valora așa de mult, de ce nu o răpiseră?

Deodată, panica îl străfulgeră prin fiecare mădular. Asta nu era o negociere. I se *distrăgea atenția*. Nu se înșelase: Jamal îl făcea să-și piardă timpul, cu bună știință.

Thorne aruncă punga cu gheață și se ridică, înhățându-și bastonul. Din doi pași ajunse la ușă, bâjbâi după clanță și ieși furtunos.

— Cress! strigă el, încercând să-și amintească pe lângă câte uși trecuse ca să ajungă în camera lui Jamal.

Se roti în loc, neputând să-și aducă aminte de care parte a holului se găsea camera lui și a lui Cress.

— CRESS!

Se năpusti spre capătul holului, bătând la toate ușile pe lângă care trecea.

— Pot să te ajut, stăpâne?

Thorne se răsuci în direcția vocii feminine. Crezuse că-i vorbise Cress, dar vocea era prea afectată și veselă, iar de obicei Cress îi spunea „căpitane".

Cine i-ar spune lui „stăpâne"?

— Cine-i acolo? întrebă el.

— Fostul meu stăpân îmi zicea „drăguțo", răspunse vocea. Sunt noul tău escort-droid. Hotelul i-a dat de ales: sau îți înapoiază câștigul, sau îți acceptă oferta. El a ales oferta, iar asta înseamnă că acum sunt proprietatea ta. Pari stresat. Vrei să-ți cânt un cântec liniștitor, cât timp îți masez umerii?

Dându-și seama că ținea bastonul ca pe o armă, Thorne clătină din cap.

— Unde este camera opt?

Auzi mai multe uși deschizându-se pe hol.

— Cress?

— Ce-i cu tărăboiul ăsta? întrebă un bărbat.

Cineva începu să vorbească în limba aceea care lui Thorne îi era necunoscută.

— Camera opt este aici, spuse escort-droidul. Să bat la ușă?

— Da!

El se călăuzi după sunet și apăsă clanța. Ușa era încuiată. Blestemă.

— CRESS!

— Alo, mai încet!

— Mă tem că sunt programată să evit distrugerea bunurilor, așa că nu pot să sparg ușa, stăpâne. Să mă duc la recepție și să cer o cheie?

Thorne bătu iar în ușă.

— Nu e acolo, îi zise Jamal, din capătul holului.

Auzi iarăși cuvinte rostite în cealaltă limbă, pe un ton iute și iritat.

— Să traduc, stăpâne?

Mârâind, Thorne se îndreptă spre Jamal, lovind cu bastonul în pereții coridorului. Auzi strigăte de uimire, iar oamenii se retraseră în camere, ca să nu fie loviți.

— Unde este? Și nu-mi spune că e în oraș, să ia masa!

— Și ce o să faci, dacă nu-ți spun? O să-mi propui o întrecere de holbat?

Nu îi plăcea deloc că își dădea tulburarea în vileag, dar fiecare cuvânt pe care îl auzea îl înfuria. Părea că trecuseră ore de când își luase la revedere, nepăsător, de la Cress. Cântecul ei îi răsuna în urechi. Iar el o părăsise. O *părăsise*! De ce? Ca să-și dovedească sieși priceperea într-ale jocului de cărți? Ca să-și declare independența? Ca să poată dovedi că nu avea nevoie de nimeni, nici măcar de ea?

Fiecare clipă care trecea era un chin. Ar fi putut s-o ducă oriunde, să-i facă orice. Poate că în clipa asta Cress era singură și înfricoșată, întrebându-se de ce el nu venea să o salveze. Întrebându-se de ce o abandonase.

Se repezi și-l lovi pe Jamal în ureche. Luat prin surprindere, acesta încercă să se ferească, dar Thorne îl înhățase deja de tricou, trăgându-l mai aproape.

— Unde este?

— De-acum, nu te mai privește. Dacă erai așa de atașat de fată, ar fi trebuit s-o supraveghezi mai îndeaproape, nu s-o ștergi și să flirtezi cu primul escort-droid care ți-a ieșit în cale.

Atinse mâna lui Thorne.

— Ea te-a văzut, să știi. A văzut că escort-droidul mai că se lipise de tine. Părea tare tulburată. Nici măcar n-a șovăit când Jina i-a propus să iasă împreună.

Thorne strânse din dinți și sângele i se scurse din obraji. Nu știa dacă Jamal mințea, dar gândul că fata îl văzuse flirtând cu escort-droidul, fără să știe care erau adevăratele sale intenții...

— Vezi tu, totul se rezumă la afaceri, continuă Jamal. Tu ai pierdut-o, noi am preluat-o. Cel puțin te-ai ales cu o jucărie nouă, așa că nu fi supărat!

Făcând o grimasă, Thorne strânse mai tare bastonul și-l smuci în sus, cât de tare putu, drept între picioarele lui Jamal.

Acesta slobozi un urlet. Făcând un pas în spate, Thorne repezi bastonul spre capul celuilalt. Lovi cu putere, dar Jamal i-l azvârli numaidecât din mână, cu un potop de înjurături.

Thorne căută arma. Aproape că uitase de ea, de când el și Cress părăsiseră satelitul. O smulse de la brâu și ținti. Pe coridoare răsunau strigătele oamenilor ieșiți în prag, apoi ușile se trântiră și niște pași tropăiră pe scări.

— Sunt cât se poate de convins că te pot nimeri de câteva ori de la distanța asta, spuse tânărul. Mă întreb de câte ori va trebui să trag până o să te lovesc mortal. Apoi o să-ți iau ecranul portabil, în care probabil voi găsi contactele tuturor partenerilor tăi de afaceri. Spuneai ceva despre un doctor. O să începem cu el.

Ridică piedica armei.

— Stai, *stai*! Ai dreptate! O duc la Farafrah, o mică oază, la vreo trei sute de kilometri spre nord-est. Acolo locuieşte un doctor obsedat de scoici lunare.

Thorne se dădu un pas înapoi, pe hol, cu arma pregătită.

— Escort-droid, mai ești aici?

— Da, stăpâne. Pot să te ajut?

— Află coordonatele unui orășel numit Farafrah şi găsește cel mai rapid mod de a ajunge acolo.

— Ești un idiot dacă te duci după ea, spuse Jamal. Probabil că deja i-au vândut-o, iar moșul ăla n-o să plătească de două ori pentru ea. Ar trebui să-ți limitezi pierderile și să mergi mai departe. E doar o scoică lunară. Nu merită.

— Dacă tu chiar crezi așa ceva, spuse Thorne, punându-și arma la brâu, atunci nu recunoști adevărata valoare.

Treizeci și trei

Cress se ghemui într-un colț al camionetei și își strânse genunchii la piept. Tremura, în ciuda căldurii înăbușitoare. Era însetată și flămândă, iar fluierele picioarelor i se învinețiseră după ce se lovise de bara de protecție. Deși aranjase câteva suluri de țesături așa încât să poată sta pe ele, hurducăiala neîncetată a vehiculului pe solul accidentat îi provoca dureri de spate.

Noaptea era așa de întunecată, încât nu-și putea vedea degetele nici măcar când le ținea sub ochi. Somnul nu se apropia de ea. Gândurile îi erau prea învălmășite. Încerca să înțeleagă ce voiau oamenii ăștia de la ea. Derulă în minte, de sute de ori, clipele de dinaintea răpirii și își aminti că fața Jinei se luminase atunci când Cress îi confirmase bănuielile.

Era o scoică. O scoică lipsită de valoare.

De ce o considera Jina prețioasă?

Își munci creierul, dar nu găsi un răspuns.

Se străduia din răsputeri să rămână calmă, optimistă, să-și spună că Thorne avea să o salveze, dar speranța ei era sugrumată de îndoieli.

Băiatul nu vedea. Nu știa încotro plecase Cress. Probabil nici măcar nu știa că lipsea, iar când avea să afle... Dacă o să creadă că-l abandonase?

Dacă nici măcar nu-i păsa de ea?

Nu-și putea scoate din cap ultima imagine: Thorne așezat la masa de joc, cu fata aia ciudată lipită de el. În clipele acelea, nu se gândise la Cress.

Era posibil ca Thorne să nu vină să o caute.

Poate că se înșelase în privința lui încă de la bun început.

Poate că nu era deloc un erou, ci doar un egoist, un arogant, un afemeiat...

Suspină, cu mintea agitată de prea multă frică, furie și gelozie, de groază și zăpăceală. Emoțiile astea o zbuciumară până când nu-și mai putu stăpâni strigătele de frustrare, înăbușite până acum.

Urlă și se trase de păr până când pielea capului începu s-o usture.

Dar strigătele ei se stinseră repede. Strângând din dinți, Cress se strădui din răsputeri să se liniștească. Își frecă încheieturile cu degetele, ca atunci când înfășura pe ele șuvițe lungi din propriul păr. Oftă din rărunchi, încercând să țină panica la distanță.

Thorne avea să vină după ea. El era un erou. Ea — o domniță la ananghie. Așa se întâmplă în povești. Așa se întâmplă *întotdeauna* în povești.

Gemând, își căută o poziție comodă în colțul ei și plânse până când lacrimile îi secară.

Deodată, tresări.

Pe obraji avea dâre de sare uscată, iar spatele o durea fiindcă stătuse ghemuită atâta vreme. Fundul și șoldurile i se învinețiseră de la hurducăiala camionetei care, din câte simțea în clipa asta, se oprise.

Ciuli urechile și un nou val de teamă luă locul somnolenței. Prin fantele înguste din jurul ușii pătrundea un firicel de lumină, deci călătoriseră toată noaptea. Auzi o portieră trântită și

distinse sporovăiala Jinei, care nu i se mai părea prietenoasă și liniștitoare. Când șoferul coborî, camioneta se clătină.

— Am ajuns la timp, anunță o voce de bărbat. Cine mă ajută și pe mine?

Un alt bărbat râse.

— Nu te descurci singur cu fata?

Vocea Jinei le întrerupse schimbul de replici:

— Încercați să nu o învinețiți. De data asta, vreau să obțin prețul cel mai bun și știți că el negociază la sânge. Caută nod în papură pentru orice fleac.

Auzind tropăitul bocancilor apropiindu-se, Cress înghiți în sec. Se pregăti sufletește. Avea de gând să se opună. Să lupte. Voia să fie feroce. Plănuia să muște, să zgârie și să lovească, dacă era nevoie, să-i ia prin surprindere.

Apoi, urma s-o rupă la fugă. Rapidă ca un ghepard, grațioasă ca o gazelă.

Era devreme. Nisipul nu avea să-i ardă tălpile. Bășicile aproape că i se vindecaseră și, deși picioarele încă o dureau cumplit, putea să îndure. Cu puțin noroc, poate că răpitorii nu și-ar fi dat osteneala să pornească pe urmele ei.

Sau poate că aveau s-o împuște. Dar trebuia să-și asume acest risc.

Încuietoarea scoase un sunet. Cress trase adânc aer în piept, așteptă ca ușa să se deschidă și se năpusti asupra necunoscutului. Din gâtlej îi țâșni un strigăt gutural. Cuprinsă de furie, încercă să-și înfigă degetele în ochii bărbatului.

El o prinse. Două mâini îi înșfăcară încheieturile palide. Avântul saltului o proiectă afară din camionetă și s-ar fi prăbușit în nisip, dacă el nu ar fi ținut-o în aer, suspendată. Strigătul ei războinic se stinse.

Bărbatul izbucni în râs. Râdea de ea, de încercarea asta jalnică de a-l birui.

— Văd că e aprigă, îi spuse el bărbatului care-l luase peste picior.

Îi cuprinse ambele încheieturi cu o singură mână. Trupul ei încă atârna, iar bărbatul se îndepărtă de camionetă, îndreptându-se spre dune.

— Dă-mi drumul! țipă ea, dar el nu ținea cont de zvârcolirile fetei. Unde mă duci? Dă-mi drumul!

— Liniștește-te, fetițo! N-o să-ți fac niciun rău. N-aș câștiga nimic.

Bărbatul pufni și o lăsă să cadă pe cealaltă pantă a dunei.

Ea se poticni, rostogolindu-se prin nisip, după care rămase ghemuită. Își îndepărtă părul și nisipul de pe față. Când ridică privirea către bărbat, văzu că acesta ținea o armă îndreptată spre ea.

I se tăie răsuflarea.

— Dacă încerci să fugi, trag. Însă ești isteață și n-o s-o iei la goană, așa-i? Nici nu ai unde să fugi.

Cress auzea vocile de dincolo de dună. Încă nu era sigură câți dintre membrii caravanei făceau parte din grupul ăsta.

— Ce... ce vrei de la mine?

— Probabil că vrei să-ți faci nevoile.

Se ridică, împleticindu-se puțin din pricina nisipului instabil. Omul rămase nemișcat. Îndreptă țeava armei spre picioarele ei.

— Ce mai aștepți? Mai avem ore bune până ajungem, așa că ai face bine să te ușurezi. Nu vrem să faci pe tine în camioneta asta frumușică. N-am mai primi garanția înapoi, iar Jinei nu i-ar conveni deloc.

Cress simți cum buza de jos îi tremura și aruncă o privire către deșert — o întindere uriașă, un peisaj sterp. Fata clătină din cap.

— Nu, nu pot...

— N-o să mă uit.

Ca să-și întărească spusele, necunoscutul se întoarse cu spatele și se scărpină cu țeava armei după ureche.

— Grăbește-te!

Zări un alt bărbat dincolo de dună, stând cu spatele la ea, și bănui el că se ușura. Cress își feri privirea, stânjenită. Îi venea să strige, să-l roage pe bărbat să-i redea libertatea, s-o părăsească acolo. Dar știa că nu avea rost. Și nu voia să se roage de el.

Thorne o să vină după mine, își spuse în sinea ei, împleticindu-se spre poalele dunei, în căutarea unui strop de intimitate.

Thorne avea să vină după ea.

Treizeci și patru

— Fateen-*jie*?

Fata se răsuci. Coada ei lungă și castanie se clătină pe halatul de laborator.

— Maiestatea Voastră!

Pe chipul lui Kai flutura un zâmbet.

— Poți să ne ajuți?

— Firește.

Fateen își strecură un ecran portabil în buzunarul halatului.

Kai se trase mai aproape de peretele alb al coridorului, făcându-le loc cercetătorilor și tehnicienilor de laborator.

— Dorim să avem acces la datele unui pacient. Îmi dau seama că sunt confidențiale, dar...

Kai tăcu. Nu urma nimic după „dar". Spera că titlul lui era singura împuternicire de care avea nevoie.

Dar ochii lui Fateen se întunecară. Tânăra privi când la împărat, când la Torin.

— Datele unui pacient?

— Cu câteva săptămâni în urmă, spuse Kai, am venit să constat progresele făcute de doctorul Erland, iar Linh Cinder era aici. Cyborgul lunar din...

— Știu cine este Linh Cinder, îl întrerupse ea.

Înverșunarea ei se risipi tot atât de repede precum apăruse.

— Da, normal că știi.

Tânărul își drese glasul.

— Atunci, doctorul mi-a spus că Cinder venise ca să repare un med-droid, dar eu m-am tot gândit și mi-am zis că, de fapt, ea era...

— Un subiect pentru teste medicale?

— Da.

Fateen ridică din umeri.

— De fapt, s-a oferit voluntară. Haideți! O să vă fac rost de un halat de laborator. Pentru dumneavoastră, voi căuta cu plăcere dosarul medical al lui Linh.

El și Torin o urmară. Kai se întrebă dacă Cinder fusese tratată la fel ca oricare alt pacient. De la arestarea ei, fata stârnise interesul public. Prin urmare, datele ei medicale nu mai erau chiar atât de personale.

— S-a oferit voluntară? Chiar așa?

— Da. Am fost aici în ziua când a fost adusă. Au fost nevoiți să-i neutralizeze sistemul cibernetic ca s-o poată interna. Mi se pare că a opus rezistență când au venit după ea.

Kai se încruntă.

— De ce ar opune rezistență un voluntar?

— Folosesc termenul „voluntar" în sens oficial. Cred că tutorele ei legal a recomandat-o pentru teste.

Fata își trecu încheietura pe deasupra unui scaner de identificare, după care îl călăuzi în laboratorul 6D. Încăperea mirosea a înălbitor și a apă oxigenată, iar înăuntru era o curățenie desăvârșită. Pe peretele opus se afla o măsuță montată în fața unei ferestre ce dădea spre o cameră de carantină. Kai făcu o grimasă, amintindu-și de ultimele zile pe care tatăl lui le petrecuse într-o încăpere nu foarte diferită de aceasta. Însă acea încăpere fusese înzestrată cu pături și perne, cu un sistem audio și cu o fântână miniaturală. Pacienții care intrau în acest laborator nu se bucurau de același lux.

Fateen făcu un pas spre peretele învecinat.

— Ecran, pornește! ordonă ea, tastând pe ecranul portabil. Bănuiesc că informațiile astea făceau parte din investigația care a urmat arestării ei, Maiestatea Voastră. Credeți că detectivilor le-a scăpat ceva?

Kai își trecu degetele prin păr.

— Nu. Pur și simplu încerc să răspund la unele dintre propriile mele întrebări.

Fereastra care solicita date de autentificare pentru accesul în laborator se închise, după care apăru profilul unui pacient. Profilul *ei*.

LINH CINDER, MECANIC LICENȚIAT
ID #0097917305
NĂSCUTĂ LA: 29 NOIEMBRIE 109 T.E.
DOMICILIATĂ ÎN NOUL BEIJING, COMUNITATEA ORIENTALĂ. COPIL LUAT SUB TUTELĂ DE LINH ADRI.
PROCENT DE COMPONENTE CYBORG: 36,28%

— Căutați ceva anume? se interesă Fateen, plimbându-și degetele peste ecran astfel încât dosarul medical digital se derulă, afișând grupa de sânge a fetei (A), alergiile (niciuna) și medicamentele administrate pacientei (necunoscută).

Apoi apăru rezultatul testului pentru letumoză. Kai veni mai aproape.

— Ce-i asta?

— Observațiile doctorului după ce subiectului i s-a injectat o soluție microbiană de letumoză. Ce cantitate i s-a administrat și în cât timp a scăpat corpul ei de boală.

La sfârșitul studiului scris, câteva cuvinte simple:

CONCLUZIE: IMUNITATEA LA LETUMOZĂ A FOST CONFIRMATĂ.

— Imunitate, interveni Torin, alăturându-li-se. Ni s-a spus despre asta?

— Poate că detectivii n-au considerat că era relevant pentru investigația lor. Dar aici, în laborator, este o informație bine cunoscută. Mulți dintre noi consideră că este rezultatul sistemului ei imunitar lunar. Există o teorie veche conform căreia letumoza a fost adusă aici de emigranții lunari care sunt doar purtători ai bolii.

Kai își făcea de lucru cu gulerul cămășii. Câți lunari ar fi trebuit să vină pe Pământ, ca să se declanșeze o epidemie așa de răspândită? Dacă această teorie era corectă, exista posibilitatea ca pe Pământ să trăiască mult mai mulți fugari lunari decât își închipuiseră ei. La gândul acesta, împăratul gemu. Simplul gând că se confrunta cu și mai mulți lunari îl făcea să se simtă exasperat.

— Asta ce înseamnă? întrebă Torin, arătându-le o casetă de text de la finalul profilului medical.

NOTE SUPLIMENTARE: ÎN SFÂRȘIT! AM GĂSIT-O.

Cuvintele astea îl înfiorară pe Kai.

Fateen clătină din cap.

— Nimeni nu știe. Doctorul Erland a introdus nota asta, dar nu ne-a spus care e semnificația ei. Probabil că se referea la imunitatea fetei: în sfârșit, a găsit ceea ce căuta atunci când Linh a fost adusă aici.

Fata adăugă, cu amărăciune:

— Dar nu ne-a folosit la nimic când *amândoi* au hotărât să fugă din oraș.

Ecranul portabil al lui Fateen piui și ea citi mesajul primit.

— Iertare, Maiestatea Voastră! Se pare că pacientul pentru testul medical de azi tocmai a sosit.

— Testele continuă? se miră împăratul.

— Desigur, spuse Fateen zâmbind, iar Kai își dădu seama că pusese o întrebare prostească.

Deși era împărat, habar n-avea ce se petrecea în propria țară, în propriile laboratoare de cercetare.

— Dat fiind că doctorul Erland a plecat, mă gândeam că testele au luat sfârșit, o lămuri el.

— O fi doctorul Erland trădător, dar aici există destui oameni care cred în munca noastră. Nu vom renunța până nu găsim un leac.

— Faceți o treabă foarte bună, o lăudă Torin. Coroana apreciază progresele înregistrate în laboratoarele acestea.

Fateen își strecură iar ecranul portabil în buzunar.

— Cu toții am pierdut pe câte cineva drag, de când a izbucnit molima.

— Fateen-*jiě*, doctorul Erland ți-a zis vreodată că regina Levana are un antidot?

Ea clipi, nedumerită.

— Regina Levana?

Kai privi dosarul medical al lui Cinder — dovada imunității și a biologiei sale lunare.

— Alianța noastră matrimonială presupune producerea și distribuirea acestui antidot, îi explică împăratul.

Torin interveni, abrupt:

— Însă Maiestatea Sa vă cere ca această informație să rămână confidențială până când Coroana va face o declarație oficială.

— Înțeleg, spuse ea încet, cu ochii la Kai. Asta schimbă totul.

— Da.

Portabilul ei piui din nou. Fata îi făcu lui Kai o plecăciune.

— Iertare, Maiestatea Voastră! Vă rog să mă scuzați.

— Desigur.

Torin gesticulă spre hol.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Puteți rămâne aici oricât doriți.

Fateen mai făcu o plecăciune și părăsi laboratorul. În clipa în care ușa se închise după ea, Torin se încruntă la împărat.

— De ce i-ați dat informația asta? Până când nu se confirmă că antidotul este eficient, fără efecte adverse și că-l putem reproduce, este imprudent să împrăștiați astfel de zvonuri.

— Știu, spuse Kai. Doar am considerat că trebuie să afle. A pomenit de testele medicale și mi-am dat seama cât de mulți oameni mor încă. Nu doar uciși de boală, ci și de noi, în încercarea de a găsi un tratament. Iar în tot acest timp, există un antidot...

Brusc, făcu ochii mari. *Imunitatea a fost confirmată.*

— Pe toate stelele! Antidotul reginei!

— Poftim? făcu Torin.

— Cinder a fost aici în ziua în care i-am dat doctorului Erland antidotul. Probabil că el i l-a dat ei, după care Cinder a intrat în zona de carantină deoarece știa că este imună. I-l ducea surorii ei. Încerca s-o salveze. Dar probabil că a fost prea târziu, așa că i-a dat antidotul băiatului ăluia, Chang Sunto.

Clătină din cap. Se simțea ușurat. Zâmbi.

— Tutorele ei legal s-a înșelat, adăugă Kai. Cinder nu a luat cipul de identitate al surorii ei pentru că era invidioasă ori pentru că ar fi vrut să-i fure identitatea. L-a luat pentru că o iubea.

— Și dumneavoastră considerați că a îndepărta cipul cuiva drag este o reacție firească?

— Poate a înțeles că androizii luau cipurile bolnavilor pentru a le da lunarilor. Sau poate că era în stare de șoc. Nu cred că a făcut-o din răutate.

Se sprijini de perete. Avea senzația că tocmai descoperise un indiciu important, care îl ajuta să deslușească misterul lui Linh Cinder.

— Ar trebui să-i înștiințăm pe Fateen și pe ceilalți cercetători că Chang Sunto nu s-a însănătoșit ca prin minune. Recuperarea asta confirmă că antidotul reginei este eficient. Poate că vor folosi informația asta în munca lor. Ar putea fi de folos sau...

Din greșeală, lovi ecranul cu cotul și în spatele lui apăru, pâlpâind, o imagine. Kai sări într-o parte, iar ecranul proiectă o hologramă ce prinse să se rotească, la o distanță de un braț.

Era o fată în mărime naturală. Diversele straturi care îi alcătuiau corpul licăreau și se contopeau. Un strat de piele și de cicatrici se contopea cu o mână și un picior de oțel. Cabluri introduse în sistemul nervos. Sânge albastru pompat prin camerele unei inimi din silicon. Tot țesutul anorganic emana o lumină palidă, în vreme ce holograma puncta părțile artificiale din corp, astfel încât chiar și un om de rând să priceapă.

Cyborg.

Kai se dădu înapoi, privind cu gura căscată. Chiar și ochii fetei aveau o strălucire palidă, alături de nervii optici care se prelungeau până în partea din spate a creierului. Acolo se zărea o placă metalică prevăzută cu porturi, cabluri și fire și cu o ușiță de acces care se deschidea la ceafă.

Kai își aminti că tutorele ei legal declarase că Cinder nu putea să plângă, dar nu crezuse... Nu se așteptase la așa ceva. Ochii ei, *creierul* ei...

Își feri privirea și-și cuprinse fața în palme. Ce făcea el acum era un gest invaziv, un voaieurism îngrozitor, iar sentimentul de vină îl făcea să-și dorească să șteargă pe vecie acea imagine din mintea lui.

— Ecran, închide-te!

O tăcere mormântală îi învăluia. Kai se întrebă dacă și Torin se simțea vinovat, dacă fusese absorbit de curiozitate morbidă, la fel ca el.

— Vă simțiți bine, Maiestatea Voastră?

— Sunt bine. Știam că Cinder e cyborg. N-ar fi trebuit să mă ia prin surprindere. Dar nu mă așteptam să fie cyborg într-o *asemenea măsură.*

Sfetnicul își strecură mâinile în buzunare.

— Îmi cer iertare. Știu că nu am fost întotdeauna corect în privința lui Linh Cinder. Din clipa în care v-am văzut vorbindu-i la bal, m-am temut că ar putea să vă distragă atenția prea mult, când aveți atâtea pe cap. Dar este limpede că, într-adevăr, nutriți sentimente față de ea și-mi cer scuze pentru tot ce s-a întâmplat de atunci încoace.

Stânjenit, Kai dădu din umeri.

— Problema e că *nici măcar eu* nu știu dacă sentimentele mele față de ea sunt adevărate sau dacă a fost doar o păcăleală.

— Maiestatea Voastră, harul lunar are limite. Dacă Linh Cinder v-ar fi forțat să aveți sentimente față de ea, atunci, în clipa asta nu ați mai simți nimic.

Cu o tresărire, Kai se uită în ochii lui Torin.

— Eu nu...

Înghiți în sec, simțind că roșea.

— Sunt chiar așa de transparent?

— Păi, după cum îi place reginei Levana să sublinieze, sunteți tânăr și încă nu ați învățat să vă ascundeți emoțiile, așa cum facem noi, ceilalți.

Torin zâmbi și o expresie poznașă îi încreți colțurile ochilor.

— Ca să fiu sincer, cred că este una dintre cele mai frumoase calități ale dumneavoastră.

Kai își dădu ochii peste cap.

— Ce ironie! Cred că tocmai de asta îmi place Cinder așa de mult, zise împăratul.

— Vă place faptul că nu și-a putut ascunde emoțiile?

— Că nu a *încercat* să le ascundă.

Kai se sprijini de masa de examinare.

— Uneori, mi se pare că toți cei din jurul meu se prefac. Lunarii, cel mai mult. Levana și anturajul ei... Totul la ei este așa de fals! Sunt pe cale să mă *căsătoresc* cu Levana, și tot nu am habar cum arată ea în realitate. Dar nu numai ei, ci și ceilalți lideri ai Uniunii, chiar și membrii cabinetului meu. Fiecare încearcă să-i impresioneze pe ceilalți, să pară mai isteț sau mai sigur pe sine decât în realitate.

Tânărul își trecu o mână prin păr.

— Și apoi a apărut Cinder. O fată complet normală, cu o slujbă absolut obișnuită. Era tot timpul murdară de vaselină și se pricepea așa de bine la reparații! Glumea cu mine ca și când aș fi fost un băiat obișnuit, nu prinț. Totul la ea părea autentic. Cel puțin așa am crezut. Dar apoi s-a dovedit că e la fel ca restul.

Torin se apropie de fereastra care dădea spre camera de carantină.

— Și totuși încă încercați să găsiți motive de a crede în ea, sublinie sfetnicul.

Era adevărat. Aventura lor în laboratoarele palatului începuse atunci când Torin susținuse că, de fapt, împăratul nu știa nimic despre Cinder, că și acum, știind că era cyborg și lunară, el încă voia să creadă că nu tot ce știa despre ea fusese născocit printr-o înșelătorie complicată.

Venind aici, chiar *aflase* câteva lucruri.

Ea era imună la letumoză și, posibil, toți lunarii aveau aceeași imunitate.

Aflase că acei ochi căprui care i se tot strecurau în vise erau artificiali. Sau cel puțin fuseseră modificați chirurgical.

Acum știa că tutorele fetei îi vânduse corpul pentru a fi supus la teste medicale, că Cinder nu-și ura sora și că testele efectuate pe cyborgi continuau. Laboratoarele primeau comenzi pentru cyborgi în fiecare zi. Încă îi sacrificau pentru a găsi unui antidot pe care Levana îl avea deja.

— De ce cyborgi? murmură el. De ce folosim numai cyborgi pentru testele astea?

Torin oftă.

— Cu tot respectul cuvenit, Maiestatea Voastră, credeți că acesta este cel mai potrivit moment să vă puneți o asemenea întrebare? Acum aveți alte griji: nunta, alianța, războiul...

— Da, e cel mai potrivit moment. Întrebarea mea e justificată. Cum a hotărât societatea noastră că viața lor valorează mai puțin? Sunt responsabil pentru tot ce se întâmplă în timpul cârmuirii mele. Iar când ceva îi afectează pe cetățeni...

Gândul îl lovi ca un glonț.

Ei nu erau cetățeni. De fapt, ba da, însă era complicat. Situația asta apăruse de când Legea pentru Protejarea de Cyborgi fusese promulgată de bunicul lui, cu zeci de ani în urmă. Legea fusese instituită după un șir de infracțiuni săvârșite de cyborgi, infracțiuni care iscaseră ură și declanșaseră revolte catastrofale în fiecare oraș important al Comunității. Protestele fuseseră provocate de acele violențe inițiale, dar, în realitate, erau rezultatul unei neîncrederi acumulate de generații. Ani de zile oamenii se plânseseră de creșterea populației de cyborgi, dintre care mulți suportaseră operații pe spinarea plătitorilor de taxe.

Cyborgii erau prea isteți, susținea lumea. Îi privau de salarii pe oamenii obișnuiți.

Cyborgii erau prea pricepuți. Din cauza lor, cetățenii normali, muncitori nu mai aveau slujbe.

Cyborgii erau prea puternici. Nu trebuia să li se permită să participe la întrecerile sportive, alături de oamenii obișnuiți, fiindcă aveau un avantaj necinstit.

Și apoi un mic grup de cyborgi declanșaseră o serie de violențe, jafuri și distrugeri, demonstrând cât de periculoși puteau fi.

Se spunea că, dacă se dorea ca doctorii și savanții să facă în continuare operații pentru transformarea oamenilor în cyborgi, trebuia să li se impună restricții. Trebuiau controlați.

Kai studiase situația când avea paisprezece ani. Era de acord cu legile acestea. Fusese convins, la fel ca bunicul lui, că erau cât se poate de justificate. Era nevoie ca cyborgilor să li se aplice legi și prevederi speciale, pentru siguranța tuturor.

Nu-i așa?

Până acum, nu crezuse că mai avea să revină vreodată asupra chestiunii.

Constatând că se holba la o masă de laborator și își apăsa încheieturile degetelor pe frunte, se răsuci și-și îndreptă spatele. Torin îl privea cu expresia lui înțeleaptă permanentă, care adesea îl irita, așteptând răbdător ca tânărul să-și pună gândurile în ordine.

— Oare legile cu privire la cyborgi sunt greșite? întrebă Kai deosebit de agitat, de parcă rostea o blasfemie la adresa familiei sale și a tradițiilor țării.

Torin se uită la el îndelung, fără să trădeze nicidecum la ce se gândea. În cele din urmă, oftă și răspunse:

— Legea pentru Protejarea de Cyborgi a fost concepută cu bune intenții. Oamenii au simțit nevoia controlului populației crescânde de cyborgi și apoi violențele nu au mai atins niciodată nivelul de atunci.

Umerii lui Kai se gârboviră. Probabil că și sfetnicul, și bunicul său aveau dreptate.

— Și totuși, adăugă Torin, cred că este apanajul unui mare conducător să pună la îndoială hotărârile care s-au luat înaintea lui. Poate că, odată ce rezolvăm unele dintre problemele noastre mai stringente, o să ne ocupăm și de asta.

Probleme mai stringente.

— Nu te contrazic, Torin. Însă chiar în clipa asta, în fiecare aripă de cercetare există câte un subiect care va fi supus la teste. Sunt sigur că, pentru el... sau pentru ea, asta e cu adevărat o problemă stringentă.

— Maiestate, nu puteți rezolva toate problemele într-o săptămână. Trebuie să vă acordați timp...

— Prin urmare, ești de acord că asta este o problemă?

Torin se încruntă.

— Mii de cetățeni mor din cauza acestei boli. Vreți să opriți testele medicale și să împuținați oportunitățile de cercetare, bazându-vă pe faptul că lunarii vor rezolva problema în locul nostru?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar mi se pare greșit să folosim *numai* cyborgi....

— Din cauza lui Linh Cinder?

— Nu! Din cauza *tuturor*. Indiferent în ce i-a transformat știința, altădată și cyborgii au fost oameni. Nu cred... Nu pot să cred că toți sunt monștri. A cui a fost ideea să fie supuși la teste?

Torin aruncă ecranului o privire. Părea nehotărât.

— Dacă îmi amintesc corect, a fost ideea lui Dmitri Erland. Am avut multe discuții despre subiectul ăsta. La început, tatăl dumneavoastră nu a prea fost de acord, dar doctorul Erland ne-a convins că testele efectuate pe cyborgi ar fi pentru binele Comunității. E ușor să se țină evidența cyborgilor, sunt lesne de monitorizat și, având în vedere și restricțiile legale care li se aplică...

— E ușor să se profite de ei.

— Nu, Maiestatea Voastră. A fost ușor să-i convingem atât pe ei, cât și pe restul populației că cyborgii sunt cei mai potriviți candidați pentru teste.

— Fiindcă nu sunt umani?

Torin devenea tot mai frustrat.

— Nu. Fiindcă știința deja le-a ajutat corpurile. Acum a venit rândul lor să ajute știința, pentru binele tuturor.

— Ar trebui să aibă libertatea de a alege.

— Au putut să aleagă când au acceptat să fie modificați chirurgical. Toată lumea este conștientă de legile referitoare la drepturile cyborgilor.

Kai își îndreptă un deget către ecranul inert.

— Cinder a devenit cyborg la unsprezece ani, după un accident ciudat de planotor. Crezi că acelui copil de unsprezece ani i s-a dat de ales?

— Părinții ei...

Torin tăcu.

Conform variantei oficiale, părinții lui Cinder muriseră în acel accident. Nu se știa cine aprobase operația ei.

Nemulțumit, sfetnicul strânse din buze și preciză:

— Fata este un caz neobișnuit.

— Poate că așa este, dar tot nu mi se pare corect.

Kai se apropie de fereastra camerei de carantină. Ar fi vrut să scape de nodul pe care îl simțea în gât.

— O să pun capăt testelor, chiar azi.

— Sunteți sigur că acesta este mesajul pe care vreți să-l transmiteți poporului? Că renunțăm să căutăm un antidot?

— Nu renunțăm. *Eu* nu renunț. Însă nu-i putem sili pe oameni să participe. O să oferim burse pentru voluntari. O să avem mai multe campanii de conștientizare, o să-i încurajăm pe oameni să se ofere voluntari. Începând de acum, testele medicale s-au terminat.

Treizeci și cinci

Cinder urcă anevoie rampa navei, dezlipindu-și poalele tricoului de șolduri, în încercarea de a se răcori. Deși deșertul avea o fierbințeală uscată, spre deosebire de umiditatea sufocantă din Noul Beijing, era neînduplecat. Și nisipul! Nisipul ăla nesuferit, enervant! Petrecuse mult timp încercând să-l scoată din încheieturile ei cibernetice, și descoperise astfel că mâna ei artificială avea mai multe unghere decât își închipuise.

— Iko, închide rampa! spuse ea, lăsându-se să cadă pe o ladă de depozitare.

Era epuizată. Își făcea în permanență griji pentru Wolf și încerca să fie drăguță cu oamenii din oraș, care-i aduceau atât de multe daruri — curmale cu zahăr, rulouri dulci și mâncăruri cu sos picant —, încât începea să suspecteze că încercau s-o îngrașe.

Pe deasupra, se ciorovăia mereu cu doctorul Erland. El voia ca Cinder să-și dea silința să găsească o modalitate de a ajunge pe Luna fără să fie capturată. Deși fata spusese că avea s-o facă și pe asta, tot era hotărâtă ca, mai înainte de toate, să împiedice nunta regală. Până la urmă, nu prea mai conta dacă o detrona Levana pe Luna *după* ce era încoronată drept împărăteasă a Comunității. Trebuia să există o cale de a le face pe amândouă.

Dar până la nunta regală rămăsese doar o săptămână și ceasul lui Iko părea să ticăie mai repede cu fiece oră.

— Cum se simte? întrebă Iko.

Biata Iko! Rămânea singură ore întregi, captivă în sistemul navei spațiale, cât timp Cinder stătea la hotel.

— Doctorul a început să-i scadă sedativele de dimineață, spuse Cinder. Se teme că, dacă Wolf se trezește din nou când nu este nimeni de față, o să cedeze nervos și se va răni iar, dar i-am spus că nu-l putem ține la nesfârșit în stare de inconștiență.

Nava oftă. Oxigenul ieși cu un șuierat din sistemul de menținere a condițiilor vitale.

Aplecându-se, Cinder își scoase cizmele și le scutură de nisip pe podeaua metalică.

— Ai noutăți?

— Da, răspunse androidul. Două informații interesante.

Ecranul montat pe perete se lumină. Într-o parte era un formular deasupra căruia stătea scris CONFIDENȚIAL. Însă atenția lui Cinder fu atrasă imediat de celălalt articol și de o fotografie a lui Kai.

ÎMPĂRATUL CERE STOPAREA IMEDIATĂ A TESTELOR MEDICALE PE CYBORGI.

Cu inima strânsă, Cinder coborî de pe ladă, ca să vadă mai bine. La simpla menționare a testelor medicale, o năpădiră amintirile: cum fusese luată de androizi, cum se trezise într-o cameră sterilă, de carantină, legată de o masă, având introdus în cap un detector de proporție a componentelor cibernetice și cu un ac înfipt în venă.

Articolul începea cu o înregistrare video de la o conferință de presă: Kai stătea în picioare, la un pupitru.

— Pornește înregistrarea!

— *Această schimbare de politică nu este nicidecum dovada unui sentiment de deznădejde,* spuse Kai. *Nu renunțăm la găsirea*

antidotului împotriva letumozei. Vă rog să înțelegeți că echipa noastră a făcut progrese uluitoare în ultimele luni și sunt convins că ne aflăm in pragul unei mari descoperiri. Doresc ca toți cei afectați de această boală sau care au oameni dragi ce se luptă cu ea să știe că acesta nu este un semn de capitulare. Nu ne vom da bătuți până când letumoza nu va fi eradicată din societatea noastră.

Tăcu o clipă. Steagul Comunității Orientale flutura în spatele lui.

— *Cu toate acestea, am conștientizat recent că efectuarea de teste pe cyborgi, pentru a ne continua cercetarea, este o practică învechită, nici necesară, nici justificată. Suntem o societate care prețuiește viața umană.* Orice *formă de viață umană. Scopul centrului nostru de cercetare este stăvilirea pierderii de vieți omenești, cât de repede posibil. Aceste teste medicale au pus în umbră tot ce am realizat în cei o sută douăzeci și șase de ani scurși de la înființarea acestui stat. Țara noastră a fost construită pe temelia egalității și conviețuirii, nu a prejudecății și urii.*

Cinder simțea o slăbiciune în trup. Ar fi vrut să pășească dincolo de ecran, să-l îmbrățișeze și să-i mulțumească. Dar, cum era la mii de kilometri depărtare de împărat, se trezi îmbrățișându-se singură.

— *Presimt criticile și reacțiile vehemente pe care le va stârni această hotărâre,* continuă Kai. *Sunt deplin conștient că letumoza este o boală care ne afectează pe toți și că decizia mea de a pune capăt testării pe cyborgi, înainte de a mă sfătui cu cabinetul meu și cu reprezentanții voștri, este deopotrivă neașteptată și nonconformistă. Dar nu pot să stau deoparte, când cetățenii noștri sunt siliți să-și sacrifice viața din cauza credinței greșite că existența lor e mai puțin valoroasă decât a altora. Echipa de cercetare în domeniul letumozei va dezvolta strategii noi pentru continuarea cercetărilor, iar noi, cei din palat, suntem optimiști că această schimbare nu va zădărnici tot ce s-a făcut până acum în căutarea unui antidot.*

Vom continua să acceptăm subiecți pentru teste, pe bază de voluntariat. Mai jos, veți găsi un link com pentru toți cei care vor mai multe informații legate de procesul de voluntariat. Mulțumesc! Astăzi nu răspund la întrebări.

Kai părăsi pupitrul și, în vreme ce purtătorul de cuvânt al Coroanei se străduia să potolească vacarmul mulțimii, Cinder se lăsă să alunece pe podea.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Discursul lui Kai nu era doar despre letumoză, cercetări științifice și proceduri medicale. De fapt, subiectul fusese egalitatea. Drepturile. Depășirea urii.

Printr-o cuvântare de nici trei minute, Kai începuse să destrame prejudecățile despre cyborgi, cultivate de-a lungul a decenii întregi.

Oare o făcuse pentru Cinder?

Fata se strâmbă, întrebându-se dacă nu cumva, gândind astfel, dovedea o vanitate absurdă. La urma urmei, această declarație avea să salveze viețile a nenumărați cyborgi. Avea să impună noi standarde în privința drepturilor și a tratamentului cuvenit cyborgilor.

Desigur, nu avea să rezolve chiar totul. Exista încă Legea pentru Protejarea de Cyborgi, care stabilea că cyborgii erau proprietatea tutorilor și că aveau libertăți limitate. Dar era un început.

Întrebarea o obseda: *Kai făcuse toate astea pentru ea*?

— Știu, zise Iko euforică, deși Cinder nu spusese nimic. Kai e fantastic!

Când reuși să se concentreze îndeajuns de mult pentru a citi restul articolului, Cinder își dădu seama cât de multă dreptate avea Kai. Ostilitatea față de hotărârea lui începea să se manifeste. Un anumit jurnalist scrisese un articol usturător, declarându-se în favoarea testelor pe cyborgi și acuzându-l pe

Kai de tratament preferențial, incorect. Deși nu o menționa pe Cinder, era doar o chestiune de timp până când cineva avea s-o facă. Kai invitase un cyborg la balul anual și lumea avea să folosească acest lucru împotriva lui. Aveau să-l atace agresiv pentru decizia luată.

Și totuși el făcuse acest pas.

— Cinder, ai citit materialul despre escort-droizi? întrebă Iko.

Fata clipi.

— Poftim?

Ecranul aduse în prim-plan primul document. Cinder scutură din cap, ca să-l limpezească. Uitase total de celălalt text, marcat drept „confidențial".

— A, da!

Cinder se ridică în picioare. Amână pe mai târziu reflecțiile despre Kai și despre hotărârea lui. Plănuia să se gândească la asta *după* ce găsea o cale de a-l împiedica să se însoare cu Levana.

— Ce-i asta?

— O comandă plasată de palat, cu două zile în urmă, explică Iko. Am găsit-o din întâmplare, pe când încercam să mă dumiresc care-i faza cu comanda trimisă florarilor. Se pare că regina o să aibă un buchet făcut din crini albi și frunze de crini de toamnă. Absolut *plictisitor*! Eu, una, aș fi ales orhideele.

— Ai găsit un formular confidențial de comandă, trimis de palat?

— Da. Mersi că ai observat! Încep să fiu un hacker iscusit. Doar n-am nimic mai bun de făcut.

Cinder citi formularul. Era un acord de închiriere încheiat cu cel mai mare producător de escort-droizi din lume, al cărui sediu era chiar lângă Noul Beijing. Pentru ziua nunții, palatul voia șaizeci de escort-droizi, dar numai modele din colecția

„Realism", printre care unii cu ochi în culori obișnuite și având diverse tipologii corporale. Scopul era ca aceste imperfecțiuni (după cum le numea compania) să le ofere clienților o experiență cât mai veridică.

Imediat, Cinder pricepu scopul comenzii.

— O să-i introducă în palat, drept angajați, pentru ceremonie, spuse ea. Pentru că lunarii nu-i pot manipula. Isteață idee!

— Și eu tot la asta m-am gândit, spuse Iko. Acordul prevede că escort-droizii vor fi livrați florarilor și firmelor de catering în dimineața nunții și că vor fi introduși pe ascuns în palat, ca să se amestece cu angajații umani. Mă rog, nu au folosit expresia *pe ascuns.*

Cinder tot nu privea nunta cu ochi buni, dar era bucuroasă că măcar la palat se luau unele măsuri de precauție față de oaspeții lunari.

Apoi, citind detaliile comenzii și instrucțiunile de livrare, Cinder scoase o exclamație.

— Ce este? întrebă Iko.

— Mi-a venit o idee.

Își puse mintea la treabă. Deocamdată, ideea era prea brută și puțin ciudată, dar, în mare...

— Iko, am găsit! Fii atentă cum o să ajungem pe Luna!

Luminile pâlpâiră.

— Nu procesez, zise androidul.

— Ce-ar fi să ne ascundem pe o navă cu destinația Luna? Ne furișăm la bordul ei la fel cum androizii ăștia vor fi duși, pe ascuns, în palat.

— Dar toate navele care pleacă spre Luna le aparțin lunarilor. Cum o să ajungem la bordul uneia?

— Le aparțin lunarilor *acum*. Dar poate că știu cum să schimb situația asta.

Informațiile de pe ecran se modificară: în prim-plan apăru un ceas.

— Și planul tău implică, în continuare, împiedicarea nunții? se interesă androidul.

— Da. Într-un fel.

Cinder ridică un deget.

— Dacă am reuși să *întârziem* nunta și s-o convingem pe regina Levana să organizeze ceremonia pe Luna, nu pe Pământ, atunci toți oaspeții pământeni vor trebui să meargă acolo, așa cum aristocrații lunarii vin aici.

— Iar tu o să fii la bordul uneia dintre navele *lor*?

— Dacă ne iese faza, da.

Fata începu să se plimbe de colo colo, pe platforma de încărcare. În mintea ei începea să se contureze un plan nou.

— Dar mai întâi trebuie să-l fac pe Kai să aibă încredere în mine. Dacă *el* reușește s-o convingă pe Levana să facă nunta în altă parte...

Cinder aruncă o privire ecranului pe care, adineauri, rulase înregistrarea conferinței de presă. Titlul reportajului confirma că, într-adevăr, împăratul pusese capăt testelor medicale pe cyborgi.

— Tot va trebui să pătrundem în palat, însă nu va mai fi nevoie să le distragem atenția într-un mod ostentativ sau să manipulăm mass-media. Trebuie să fim discrete. Viclene.

— Hei, am o idee! Ar trebui să te dai drept nuntașă. Așa, ai avea motiv să-ți cumperi o rochie frumoasă.

Cinder dădu să protesteze, dar se răzgândi. Ideea nu era rea. Ar fi funcționat, dacă ea putea menține iluzia creată de harul lunar îndeajuns de mult încât nimeni să n-o recunoască.

— Va trebui să fiu prudentă cu escort-droizii ăia. Și, în plus, avem nevoie de invitații.

— Mă ocup eu.

Formularul comenzii dispăru de pe ecran, fiind înlocuit cu o listă derulantă, plină de nume.

— Acum câteva zile, o rețea de bârfe mondene a publicat o listă cu invitații la nuntă, zise Iko. Știai că se trimit invitații pe hârtie? Foarte elegant!

— Mi se pare o risipă, murmură Cinder.

— Poate că da, admise Iko. Dar asta înseamnă că sunt ușor de șterpelit. De câte avem nevoie? Două? Trei?

Cinder numără pe degete. Una pentru ea. Una pentru Wolf... Ori poate ar fi fost mai bine să meargă singură sau cu doctorul. Sau chiar cu Jacin. Levana și anturajul său i-ar fi recunoscut pe oricare dintre cei doi și Cinder nu credea că Erland sau paznicul lunar erau capabili să proiecteze iluzii îndeajuns de puternice încât să-și ascundă adevărata identitate.

Nu-i rămânea decât să spere că Wolf urma să-și revină până atunci.

— Să sperăm că ne vor trebui numai două, spuse fata.

Pe ecran se derulau nume și titluri. Diplomați și reprezentanți politici, celebrități și comentatori mass-media, antreprenori și bogătași. Își zise că petrecerea asta avea să fie plictisitoare.

Apoi Iko scoase un țipăt asurzitor.

Cinder își acoperi urechile.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Lista derulantă își opri mișcarea și Iko sublinie un rând:

LINH ADRI ȘI FIICA SA, LINH PEARL, DIN NOUL BEIJING, COMUNITATEA ORIENTALĂ, PĂMÂNT.

Rămasă fără suflare, Cinder își îndepărtă palmele de urechi.

Linh Adri? Și *Pearl*?

Auzi pași grăbiți dinspre cabinele echipajului și pe platformă apăru Jacin, cu ochii căscați.

— Ce s-a întâmplat? De ce țipă nava?

— Nu-i nimic. Totul e-n regulă, îngăimă Cinder.

— Nu, *nu* e totul în regulă, o contrazise Iko. De ce au fost invitate? În toată viața mea programată n-am văzut o nedreptate mai mare și, credeți-mă, am văzut niște nedreptăți colosale!

Jacin ridică mirat din sprâncene și se uită la Cinder.

— Tocmai am aflat că fostul meu tutore legal a primit o invitație la nuntă, îi explică ea.

Deschise caseta de text din dreptul mamei ei vitrege, sperând că era vorba despre o greșeală.

Dar firește că nu.

Linh Adri fusese premiată cu optzeci de mii de univi și primise o invitație oficială la nunta regală, drept recunoștință pentru ajutorul oferit la căutarea fostei sale fiice adoptive, Linh Cinder.

— A primit o invitație pentru că m-a vândut, spuse Cinder, batjocoritor. Nu mă mir!

— Vezi? strigă Iko. *Nedreptate.* Noi ne riscăm viețile pentru a-l salva pe Kai și întreaga planetă, iar Adri și Pearl sunt invitate la nunta regală! Sunt dezgustată. Sper să verse sos de soia pe rochiile lor de fițe.

Îngrijorarea lui Jacin se preschimbă rapid în iritare.

— Nava voastră are niște priorități cam anapoda, comentă el.

— *Iko.* Numele meu este Iko. Dacă insiști să-mi spui „navă", o să mă asigur că n-o să mai ai parte în veci de apă caldă când faci duș, ai înțeles?

— N-ai decât! Ai grijă, că o să-ți deconectez difuzoarele.

— *Ce*? Nu poți să mă pui pe *mute*. Cinder, ajută-mă!

Cinder ridică împăciuitor brațele și spuse:

— Nimeni nu deconectează nimic!

Se uită urât la Jacin, dar singura reacție a paznicului fu să ridice dintr-un umăr. Fata își dădu ochii peste cap.

— Voi doi îmi provocați dureri de cap, tocmai când am mai multă nevoie să gândesc.

Jacin se sprijini de perete, încrucișându-și brațele la piept.

— Știi că în seara balului Comunității am fost acolo? o întrebă tânărul.

— Cum aş putea uita?

Mai ales de când Jacin trecuse de partea lor, fata nu se gândea prea des la momentul acela, dar uneori, când se uita la el, nu se putea împiedica să-și aducă aminte cum el o imobilizase, în timp ce Levana îl zgândărea pe Kai, încercând să încheie un târg pentru viața lui Cinder.

— Sunt flatat. În seara aia, și tu ai fost memorabilă: umilită în public, aproape împușcată în cap și, în cele din urmă, arestată. Prin urmare, mi se pare ciudat că te străduiești din răsputeri să găsești o cale să te întorci acolo.

— Și nu-ți trece prin cap de ce vreau să particip la nuntă? întrebă Cinder.

— Ca să ai o ultimă aventură cu jucărioara ta, înainte să devină proprietatea Levanei. La bal, erai topită după el...

Cinder îi trase un pumn.

Jacin se izbi de perete, chicotind. Își duse o mână la obraz.

— Am atins o coardă sensibilă sau vreun cablu delicat? Bănuiesc că ai din plin și dintr-unele, și din celelalte.

— Kai nu este o jucărie și nici proprietatea Levanei, spuse ea. Insultă-ne încă o dată, și o să te lovesc cu mâna de metal.

— Bravo, Cinder! ovaționă Iko.

Jacin își descoperi obrazul lovit, dând la iveală o pată roșie.

— Ce-ți pasă? Nunta asta nu e problema ta.

— Ba da! În caz că n-ai observat, regina ta este o tirană. Deși Comunitatea nu mă mai vrea, asta nu înseamnă că o s-o las pe Levana să vină aici și să-și înfigă ghearele în țara mea, s-o distrugă așa cum a distrus-o pe a ta.

— Pe a noastră, îi aminti el.

— *Pe a noastră.*

El își dădu la o parte o șuviță de păr care-i căzuse pe față.

— Deci ăsta e motivul? întrebă Jacin. Un patriotism exagerat pentru o țară care te vânează chiar în clipa asta? Chiar că ți s-au scurtcircuitat niște cabluri. În caz că nu ți-ai dat seama, în secunda în care ai pus piciorul pe teritoriul Comunității, s-a zis cu tine.

— Mulțumesc pentru *excepționalul* tău vot de încredere.

— Pe deasupra, nu pari genul de fată care se sacrifică pentru niște iluzii cu parfum de dragoste adevărată. Cred că îmi ascunzi ceva.

Cinder îi întoarse spatele.

— Te rog, nu-mi spune că ești obsedată de nunta asta pentru că te-ai îndrăgostit de el!

— Eu da, spuse Iko. M-am îndrăgostit *lulea*!

Cinder își masă tâmpla.

După o tăcere stânjenitoare, Iko zise:

— Vorbim tot despre Kai, nu?

— Care-i problema ei? întrebă Jacin, făcând un semn spre difuzoarele din tavan.

— N-o fac numai pentru Kai, zise Cinder. O fac pentru că sunt singura care poate. O voi detrona pe Levana. O să mă asigur că nu va mai face niciun rău nimănui.

Jacin o privi ca și cum din țeasta fetei tocmai ar fi răsărit un braț de android.

— Crezi că *tu* ești capabilă s-o înlături pe Levana?

Țipând, Cinder își aruncă brațele în aer:

— Da! *Tu* nu crezi că sunt capabilă? Nu de asta ne ajuți?

— Pe stelele mele, nu! Nu-s nebun. Mă aflu aici pentru că am găsit o ocazie să scap de taumaturgul ăla fără să fiu ucis și...

Tăcu dintr-odată.

— Și ce?

El își relaxă maxilarul.

— *Și ce?* insistă Cinder.

— Și asta ar fi vrut Alteța Sa să fac, deși acum probabil că va muri.

Cinder își încreți fruntea.

— Poftim?

— Iar acum m-am procopsit cu tine și cu planul tău idiot, care ne va duce înapoi de unde am plecat: direct în mâinile reginei Levana.

— Poftim? Dar... *Alteța Sa?* Despre cine vorbești?

— Despre prințesa Winter. Tu despre cine îți închipuiai că vorbesc?

— Prințesa...

Cinder făcu un pas în spate.

— Te referi la *fiica vitregă* a reginei?

— Ooo! exclamă Iko.

— Da. E singura prințesă pe care o avem. La cine credeai că mă refer?

Cinder înghiți în sec. Se uită la ecran. Schița planului lor inițial fusese ascunsă de mult în spatele fluxului de știri și al ceasului. Până acum, nu-i spusese lui Jacin despre intențiile ei de a zădărnici nunta și de a-și face cunoscută identitatea lumii întregi.

— Ăăă... la nimeni, îngăimă ea, scărpinându-și încheietura. Așadar... când spui că-i ești loial „prințesei tale"... te referi la *ea*. Corect?

Jacin îi aruncă o privire care dădea de înțeles că nu înțelegea de ce-și irosea timpul cu o asemenea idioată.

Cinder își drese glasul:

— Bine.

— Ar fi trebuit s-o las pe Sybil să te ia, murmură el, clătinând din cap. Speram că prințesa va fi mândră auzind că m-am răzvrătit împotriva lui Sybil. Am sperat că-mi va aproba hotărârea. Dar pe cine vreau eu să păcălesc? Nici măcar nu va afla.

— Tu... o iubești?

Tânărul îi aruncă o privire dezgustată.

— Nu încerca să mă amesteci în psihodrama ta siropoasă. Am jurat s-o apăr. Nu pot s-o apăr cum trebuie de aici, nu?

— S-o aperi de cine? De Levana?

— Printre altele.

Cinder se prăbuși pe o ladă, simțindu-se de parcă tocmai ar fi alergat prin deșert. Corpul îi era stors de energie, iar mintea — bulversată. Lui Jacin puțin îi păsa de ea. Îi era loial fiicei vitrege a reginei. Nici măcar nu știuse că fiica vitregă a reginei *avea* oameni care îi erau loiali.

— Ajută-mă, îi zise ea, rugător. Îți jur că pot s-o opresc pe Levana. O să te duc înapoi pe Luna, să-ți aperi prințesa. Dar acum am nevoie de ajutor.

— Asta-i limpede. Vrei să-mi dezvălui planul tău miraculos?

Ea înghiți în sec.

— Poate. În cele din urmă.

El clătină din cap, părând pe punctul de a izbucni în râs, după care făcu un gest spre străzile orășelului Farafrah.

— Ești disperată pentru că aliatul tău cel mai puternic zace în comă indusă.

— Wolf o să se înzdrăvenească, declară Cinder cu multă convingere.

Apoi oftă.

— Sunt disperată pentru că am nevoie de cât mai mulți aliați.

Treizeci și șase

Noaptea, mai făcură un popas, iar Cress primi pâine, fructe uscate și apă. Din camionetă, ascultă sunetele de afară și încercă să adoarmă.

Dimineața, devreme, porniră la drum.

Convingerea ei că Thorne avea să vină să o salveze scădea tot mai mult. Imaginea fetei care-l îmbrățișa îi stăruia în minte și — își zise ea — probabil că tânărul era bucuros că scăpase de naiva și plăpânda scoică lunară.

Până și fanteziile care o consolaseră la bordul satelitului, atâția ani la rând, deveneau tot mai firave. Nu era o războinică, o fată curajoasă și puternică, pregătită să apere dreptatea. Nu era cea mai frumoasă fată din ținut, capabilă să atragă compasiunea și respectul celui mai hain ticălos. Nu era nici măcar o domniță la ananghie, care știa că eroul ei o va salva într-o zi.

În schimb, petrecea ore întregi întrebându-se dacă urma să devină sclavă, servitoare, ospăț pentru canibali, sacrificiu uman sau dacă avea să fie dată pe mâna reginei Levana și apoi torturată pentru trădare.

În cele din urmă, spre sfârșitul celei de-a doua zile de captivitate, camioneta se opri și portierele se deschiseră. Cress se crispă când strălucirea soarelui îi lovi ochii și încercă să se opună, dar o înhățară și o traseră afară. Căzu în genunchi. Durerea o săgetă prin șira spinării, dar răpitorii ei nu-i luară în

seamă scâncetele. O siliră să stea pe propriile picioare și îi legară mâinile.

Curând, durerea se stinse, învinsă de curiozitate. Ajunseseră într-un alt oraș, dar chiar și ea își dădea seama că așezarea asta nu fusese niciodată la fel de bogată sau de populată precum Kufra. De o parte și de alta a unui drum acoperit ici și colo de nisip, se ridicau clădiri modeste, de culoarea deșertului. Pereții din lut roșu, vopsiți în indigo și roz, fuseseră de mult scorojiți de arșiță, iar acoperișurile aveau multe țigle sparte. O zonă îngrădită, aflată în apropiere, adăpostea câteva cămile. Nişte vehicule murdare, pe roți, stăteau parcate pe stradă și...

Cress clipi ca să alunge strălucirea orbitoare a soarelui și să-și îndepărteze nisipul din ochi.

În centrul orașului trona o navă. Un Rampion.

Inima îi tresări, cuprinsă de o speranță nebună, dar euforia se risipi repede. Chiar și de la distanța asta, fata vedea că trapa principală a navei era vopsită în negru, nu împodobită cu o femeie goală, desenată, așa cum se raportase, după ce nava lui Thorne aterizase în Franța.

Scânci. Paznicii ei o împinseră în clădirea cea mai apropiată. Intrară într-un hol întunecat. În față, o ferestruică pe jumătate astupată de nisipul purtat de vânt ani de-a rândul lăsa să pătrundă o lumină slabă. Într-un colț stătea un birou minuscul și pe perete atârna un panou plin de chei de modă veche. Cress trecu pe lângă el și însoțitorii săi o împinseră spre capătul coridorului.

Pereții emanau un miros înțepător — nu unul rău, dar mult prea pătrunzător ca să fie plăcut. Cress strâmbă din nas.

Pășiră pe o scară așa de îngustă, încât trebuia să fie urcată în șir indian: mai întâi Jina, urmată de Cress, și Niels venind la urmă. Domnea o tăcere sinistră. Aici, sus, mirosul era mai

puternic și un fior îi făcu pielea de găină. Se simțea cuprinsă de teamă.

Când ajunseră la ultima ușă de pe hol, iar Jina bătu la ușă, Cress tremura așa de tare, încât abia dacă putea să stea dreaptă. Constată cu uimire că tânjea după siguranța oferită de camionetă.

După ce Jina bătu la ușă de două ori, se auziră pași și scârțâitul unei uși. Niels o ținea bine pe Cress, în spatele Jinei, și fata nu văzu altceva decât manșetele unei perechi de pantaloni bărbătești, maro și pantofi albi uzați, cu șireturi scămoșate.

— Jina, spuse un bărbat care părea abia trezit din somn. În Kufra se zvonea că vii încoace.

— Ți-am adus un nou pacient. Am găsit-o hoinărind prin deșert.

O ezitare. Apoi, bărbatul declară:

— O scoică.

Siguranța cu care vorbise o făcu pe Cress să se foiască, neliniștită. Dacă necunoscutul nici măcar nu avusese nevoie să întrebe, înseamnă că o putea simți. Sau, mai degrabă, *nu putea* s-o simtă. Își aminti că Sybil se plângea că nu putea simți gândurile lui Cress. Taumaturgul spusese că era mult mai dificil să instruiască o persoană ca ea, de parcă ar fi fost vina fetei.

Bărbatul ăsta era lunar.

Cress se feri. Ar fi vrut să se ghemuiască până ar fi ajuns cât un grăunte de nisip, până când vântul ar fi purtat-o cu sine, în deșert, făcând-o să dispară.

Dar nu putea să dispară. În schimb, când Jina se dădu la o parte, se trezi față-n față cu un bărbat vârstnic.

Cress tresări. *Chiar* că stăteau față-n față: bărbatul nu era cu mult mai înalt decât ea.

În spatele unor ochelari cu rame subțiri, metalice, ochii lui albaștri se măriră, părând extraordinar de vii, în ciuda ridurilor. Era aproape chel, cu smocuri zbârlite de păr cărunt deasupra

urechilor. Fata avea un sentiment ciudat de déjà-vu. Dar era imposibil să-l fi văzut înainte.

El își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Când și-i puse la loc, își țuguie buzele și o examină pe Cress ca pe o insectă neobișnuită. Ea se lipi de perete, însă Niels o prinse de cot și o împinse în față.

— Categoric, e o scoică, murmură bătrânul. Și, pe deasupra, o fantomă.

Inima fetei se zbătea înnebunită.

— Cer treizeci și două de mii de univi în schimbul ei.

Bărbatul clipi, privind-o pe Jina ca și când ar fi uitat de ea. Își îndreptă spinarea și își scoase din nou ochelarii, tacticos, de data asta ca să-i curețe.

Cress își înfipse unghiile în palme, ca să uite de panică. Privi de jur împrejur. Singura fereastră din încăpere era acoperită de obloane printre care se strecura un firicel de lumină, în care dansau fire de praf. O ușă închisă, un birou, un pat și, într-un colț, un morman de pături mototolite. Pe pături zări urme de sânge închegat.

Cress îngheță.

Apoi zări ecranul.

Un ecran! Putea trimite un com, să ceară ajutor. Putea să ia legătura cu hotelul în care se cazaseră, în Kufra. Îi putea spune lui Thorne...

— Îți dau douăzeci și cinci de mii pe ea.

Jina pufni:

— O s-o duc la poliție ca să fie deportată, fără să stau pe gânduri. Îmi voi primi acolo răsplata de bun cetățean.

— O să-ți dea vreo mie cinci sute de univi. Ai fi în stare să renunți la atâția bani pentru mândria ta, Jina?

— Pentru mândria mea și ca să știu că de pe planeta mea a mai plecat un lunar, răspunse ea, batjocoritor.

Pentru prima oară, Cress înțelese că Jina o ura fără niciun alt motiv decât că era lunară.

— O dau cu treizeci de mii, doctore. Știu că zilele astea cam atât plătești pentru o scoică.

„Doctore"? Cress înghiți în sec. Omul ăsta nu semăna deloc cu actorii îngrijiți care jucau roluri de doctori, în serialele de pe rețea, îmbrăcați în halate albe și scrobite, folosind tehnologie avansată. Cress deveni și mai temătoare. Cu ochii minții, vedea seringi și bisturie.

Bărbatul suspină.

— Bine! Douăzeci și șapte de mii de univi, zise medicul.

Jina își împinse bărbia în față.

— S-a făcut!

Doctorul îi strânse mâna, dar acum părea distant. Nu se uita direct în ochii lui Cress, ca și cum se rușina că fata asistase la tranzacție.

Cress se simți cuprinsă de dispreț.

Chiar era cazul să-i fie rușine. Toți ar fi trebuit să se simtă rușinați.

Ea nu avea să le permită s-o trateze ca pe o marfă. Stăpâna Sybil profitase de ea prea mult timp. Nu voia ca situația să se repete.

Înainte ca aceste gânduri pline de revoltă să se contureze deplin în mintea ei, fu împinsă în încăpere. Jina închise ușa în urma lor, în spațiul încins și prăfuit, mirosind a substanțe chimice.

— Fă repede transferul, spuse Jina, încrucișându-și brațele. Mai am și alte afaceri de încheiat.

Doctorul mormăi și deschise dulapul. Înăuntru nu erau haine, ci un laborator în miniatură, cu mașinării, scanere și un fișet cu sertare metalice care zdrăngăniră când le deschise. Scoase o seringă și un ac, rupându-le iute ambalajul.

Cress se dădu înapoi, trăgând de legăturile ei, dar Niels o opri.

— Da, da. După ce-i iau o mostră de sânge, o să fac transferul.

— De ce abia după aceea? întrebă Jina, strecurându-se între medic și Cress. Ca să spui că e ceva în neregulă cu ea și să ne compromiți înțelegerea?

Doctorul pufni disprețuitor:

— N-am nici cea mai mică intenție să compromit nimic, Jina. Mă gândeam doar că ar fi mai ascultătoare dacă tu ești de față și o să mă lase să-i recoltez o probă de sânge.

Privirea lui Cress fulgeră prin încăpere. Căuta o armă. O cale de scăpare. O urmă de milă în ochii celei care-o capturase.

Nu găsi nimic din toate astea.

— Bine, se învoi Jina. Niels, ține-o! Ajută-l pe doctor.

— Nu! strigă fata, încercând să se smulgă din strânsoare.

Umărul ei îl lovi pe Niels și Cress era pe punctul de a se prăvăli pe spate, dar Niels o prinse de cot și o trase spre el. Picioarele nu o mai țineau.

— Nu! Vă rog! Dați-mi drumul!

Se uită implorator la doctor. Pe fața lui ridată văzu un amestec atât de ciudat de emoții, încât fata amuți.

Doctorul își încrețise fruntea și-și făcuse gura pungă. Clipea des în spatele ochelarilor, ca și cum i-ar fi intrat ceva în ochi, apoi își luă privirea de la ea. Cress înțelese că medicul voia să-și mascheze mila.

— Te rog, suspină ea. Te rog, dă-mi drumul! Sunt doar o scoică. Sunt blocată aici, pe Pământ, nu am făcut niciun rău nimănui, sunt un nimeni. Un nimeni. Te rog, lasă-mă să plec.

El făcu un pas în față, dar îi evită privirea. Fata se încordă, încercând să dea înapoi, însă Niels o țintuia în loc. Atingerea

doctorului părea ușoară, dar, când îi cuprinse încheietura, strânsoarea lui era puternică.

— Încearcă să te relaxezi, murmură el.

Când acul îi pătrunse în carne, tresări. Sybil îi recoltase probe de sânge din acel loc de sute de ori. Cress nu scoase niciun sunet.

— Gata, anunță bătrânul. N-a fost groaznic, nu?

Tonul lui era neobișnuit de blând. Părea că voia s-o liniștească.

Se simțea ca o pasăre cu aripile retezate și aruncată într-o altă colivie nenorocită.

Trăise într-una toată viața. Nu se așteptase să găsească pe Pământ o colivie la fel de cumplită.

Pământul, își reaminti Cress. Se afla pe Pământ, nu captivă într-un satelit, în spațiu. Putea să scape de aici. Libertatea o aștepta dincolo de fereastra asta sau chiar în jos, pe scări. Nu va fi din nou prizonieră.

Doctorul introduse într-o mașinărie seringa plină cu sângele fetei și se uită la un ecran.

— O să-ți transfer banii și o să poți pleca.

— Folosești o conexiune sigură? întrebă Jina, în timp ce doctorul tastă un fel de parolă.

Cress trase cu ochiul, urmărind pe ce taste apăsa. Ar fi economisit timp dacă îi afla parola pentru ecranul portabil.

— Crede-mă, Jina, am mai multe motive decât tine să-mi efectuez tranzacțiile departe de ochi iscoditori.

Doctorul rosti solemn:

— Îți mulțumesc că ai adus-o!

Jina se încruntă.

— Sper că-i omori pe toți lunarii, după ce termini cu ei. Molima ne face destule necazuri. Nu mai avem nevoie și de ăștia.

Ochii lui albaștri sclipiră și Cress distinse în ei o urmă de dispreț, înlocuită repede de o privire indulgentă.

— Suma a fost transferată, o anunță el. Te rog, dezleagă fata înainte să pleci!

Cress rămase nemișcată cât timp femeia îi desfăcea legăturile. Apoi se smulse de lângă Jina și dădu fuga la cel mai apropiat perete.

— E o plăcere să facem iar afaceri împreună, spuse femeia.

Doctorul se mulțumi să mormăie ceva. O privea pe Cress cu coada ochiului.

Ușa se închise, iar Jina și Niels plecară. Cress le ascultă pașii tropăind pe coridor. Era singurul zgomot din clădire.

Doctorul își șterse palmele de pieptii cămășii, ca și cum le-ar fi curățat de prezența Jinei. Cress stătea nemișcată și îl privea furioasă.

— Mda, spuse el. Știi, e mai dificil cu scoicile. Nu-i tocmai ușor de explicat.

Cress mârâi:

— Vrei să spui că nu-i tocmai ușor să le manipulezi.

El își înclină capul, iar pe chipul lui apăru din nou expresia aceea ciudată, care o făcea să se simtă ca un experiment științific sub microscop.

— Știi că sunt lunar.

Ea nu răspunse.

— Știu că ești speriată. Nici nu-mi închipui cât de rău s-au purtat cu tine Jina și huliganii ei. Dar eu n-o să te rănesc. De fapt, aici fac lucruri mărețe, care vor schimba lumea, și tu poți să mă ajuți. Cum te cheamă, copilă?

Fata nu răspunse.

Când doctorul se apropie de ea, cu mâinile întinse pașnic în lături, Cress își înghiți frica și se împinse în perete, aruncându-se spre el.

Un strigăt sălbatic izbucni din gâtlejul ei. Cress își roti cotul și îl izbi în maxilar, cât de tare putu. Auzi clănțănitul dinților, simți în oase șocul izbiturii. Apoi doctorul căzu atât de violent pe podeaua de lemn, că întreaga încăpere se cutremură.

Nu se opri să verifice dacă era inconștient, dacă-i provocase un atac de cord sau dacă bătrânul mai era în stare să se ridice și să se repeadă după ea.

Cress deschise ușa și fugi.

Treizeci și șapte

Doctorul Erland se trezi pe podeaua unei camere de hotel fierbinți și murdare. Pentru un moment, fu incapabil să-și aducă aminte unde era.

Nu se afla în laboratoarele Palatului Noului Beijing, unde văzuse nenumărați cyborgi umplându-se de erupții roșii și violete, acolo unde văzuse cum ochii lor deveneau din ce în ce mai stinși și unde blestema sacrificarea unei alte vieți, în tot acest timp punând la cale următorul pas, în goana lui după acel unic cyborg care merita toate eforturile.

Aici nu erau laboratoarele de pe Luna, unde studiase și cercetase, condus de dorința de a i se recunoaște meritele, unde văzuse născându-se monștri sub instrumentele lui chirurgicale. Unde urmărise cum undele cerebrale ale tinerilor adoptau tiparele haotice, feroce ale animalelor sălbatice.

Nu era doctorul Dmitri Erland, din Noul Beijing.

Nici doctorul Sage Darnel, ca pe Luna.

Sau poate că era. Nu se putea concentra, nu putea să-și amintească... Nu-i păsa.

Gândurile lui se îndepărtau de propria persoană și de cele două identități odioase și zburau înapoi la soția lui cu chip rotund și păr blond, care se încrețea de fiecare dată când departamentul ecologic injecta umiditate în atmosfera controlată a Lunii.

Se gândea la un copil născut de abia patru zile, confirmat ca fiind scoică. Bebelușul plângea în timp ce soția lui îl punea în mâinile taumaturgului Mira, cu răceala și dezgustul pe care le-ar fi simțit față de o rozătoare.

Atunci o văzuse pentru ultima oară pe micuța lui Crescent Moon.

Se uita la ventilatorul care se rotea în tavan, incapabil să risipească fierbințeala deșertului, și se miră de ce, după atâția ani, halucinațiile îl torturau tocmai acum.

Această fată nu avea, de fapt, pistruii și părul blond al soției sale. Această fată-scoică nu era la fel de scundă ca el și nici nu avea ochii săi albaștri. Nu era fiica lui întoarsă din morți ca să-l chinuie. Era doar o iluzie.

Poate că așa trebuia să se întâmple. Făcuse nenumărate lucruri oribile. Atacul recent împotriva Pământului fusese punctul culminant al anilor săi de eforturi. Din cauza cercetărilor lui, regina Channary începuse să strângă o armată de hibrizi și, din cauza experimentelor lui, Levana văzuse armata asta în acțiune.

Erland îi rănise pe mulți ca s-o găsească pe Selene și să încheie domnia Levanei. Ucisese o mulțime de nevinovați ca s-o găsească pe Linh Cinder.

Fusese prea optimist închipuindu-și că acum își putea răscumpăra faptele. Se străduise din răsputeri să reproducă antidotul pe care Levana i-l dăduse împăratului Kaito. Însă pentru acest lucru fusese nevoie de și mai multe sacrificii, de alte probe de sânge, de alte experimente. Iar acum, când traficanții nu-i mai puteau aduce sânge proaspăt, era silit să găsească voluntari adevărați.

În Noul Beijing, când studiase antidotul adus de regina Levana, descoperise că secretul se ascundea în scoicile lunare. Aceeași mutație genetică reprezentând sursa imunității scoicilor

la manipularea lunară a bioelectricității putea fi folosită pentru crearea de anticorpi care să lupte cu letumoza și s-o învingă.

Așa că începuse să facă rost de scoici, pentru sângele și ADN-ul lor. Le folosise la fel cum îi folosise pe tinerii care deveniseră soldații reginei, niște simple marionete. La fel îi folosise și pe cyborgi, mult prea adesea supuși, împotriva propriei voințe, la experimente legate de letumoză.

Firește, doctorul știuse că mintea avea să-i joace feste. Bineînțeles că nebunia lui se adâncise atât de mult, încât halucinațiile îi restituiseră singura persoană care contase vreodată pentru el, deformând realitatea astfel încât fata să devină una dintre victimele sale.

Doar o altă persoană cumpărată și abandonată.

Doar o altă probă de sânge.

Doar un alt cobai, care-l ura.

Micuța lui Crescent Moon.

Deasupra capului său, portabilul aflat pe un raft al laboratorului țârâi.

Bătrânul se ridică greoi, gemând și ținându-se de piciorul patului.

Nu se grăbea. Evita adevărul, în parte pentru că nu știa care își dorea să fie acest adevăr. O halucinație pe care s-o poată ignora. Să o dea la o parte și să-și continue munca.

Dar dacă într-adevăr era ea...

Nu voia s-o mai piardă o dată.

Deschise obloanele și se uită în stradă. La două străzi distanță, zări silueta navei, reflectând lumina soarelui care apunea. Trebuia să termine odată cu treaba asta, înainte ca Cinder să vină să verifice starea lui Wolf. De la sosirea ei în oraș, nu i se mai aduseseră subiecți, spre vânzare, și nu credea că Cinder ar fi înțeles. Fetei îi era foarte greu să priceapă de ce erau necesare

sacrificiile pentru binele general. Tocmai ea ar fi trebuit să înțeleagă mai bine decât oricine.

Oftând, se întoarse la echipamentul micului laborator și la proba de sânge a fetei. Ridică ecranul portabil și deschise raportul generat după analiza sângelui. Citind cu atenție datele culese din ADN-ul ei, simți că-l cuprinde amețeala.

Lunară.

Scoică.

ÎNĂLȚIME, LA DEZVOLTARE COMPLETĂ: 153,48 CENTIMETRI

PIGMENTAREA IRISULUI PE SCARA MARTIN-SCHULTZ: 3

PRODUCȚIE DE MELANINĂ: 28/100, CU MELANINĂ CONCENTRATĂ LOCAL PE FAȚĂ (PISTRUI)

Datele acestea erau urmate de o listă cu bolile la care subiectul era predispus și cu slăbiciunile genetice, alături de sugestii pentru tratamente și prevenție.

Nu văzu informațiile pe care dorea să le afle, așa că Erland confruntă fișa medicală a fetei cu fișa lui, pe care o știa pe de rost, după ce își folosise de atâtea ori propriul sânge pentru experimente.

Se așeză pe marginea patului, în vreme ce computerul verifica fișele, comparând și confruntând peste patruzeci de mii de gene.

Erland constată că spera ca halucinația să nu fie adevărată și ca fata să nu fie fiica lui. Spera că ea fusese ucisă de Sybil Mira, așa cum i se spusese acum mulți ani.

Pentru că, dacă *ar fi fost* fiica lui, l-ar fi urât.

Și Erland nu ar fi putut s-o condamne pentru asta.

Dar era convins că fugise. Nu știa cât timp fusese inconștient și se îndoia că ea rămăsese prin preajmă. O pierduse pe mica fantomă, a doua oară.

Portabilul încheiase compararea celor două profiluri ADN.

Rezultatul era pozitiv.

Paternitatea era confirmată.

Își scoase ochelarii și-i puse pe birou, răsuflând prelung, întretăiat.

Micuța lui Crescent Moon trăia!

Treizeci și opt

Cress își ținu respirația și ciuli urechile. Asculta cu atâta atenție, că începu să o doară capul. Nu auzea nimic. Începea să simtă cârcei în piciorul stâng, dar se temea să facă vreo mișcare, ca să nu răstoarne ceva și să-și dea poziția de gol.

Nu fugise din hotel. Deși fusese tentată s-o facă, știa că exista posibilitatea ca Jina și ceilalți să zăbovească pe afară, iar dacă ar fi dat nas în nas cu ei, ar fi adus-o înapoi. În schimb, se ascunsese în a treia cameră de pe coridorul lung și îngust. Descoperise, uimită, că ușa era descuiată și camera — pustie. Mobilierul era identic cu cel din camera doctorului — un pat, un dulap, un birou —, însă, spre regretul ei, nu văzu niciun ecran. Dacă nu ar fi fost atât de ocupată căutând o ascunzătoare, ar fi izbucnit în plâns.

Se adăpostise în dulap. Era gol, cu o bară pentru umerașe montată sub singurul lui raft. Cress se cățărase pe raft, proptindu-și picioarele pe pereții laterali ai dulapului, după care se înghesuise în spațiul îngust. Se folosise de degetele de la picioare pentru a închide ușa dulapului. De data asta, era mulțumită de statura ei mică și se gândi că, dacă doctorul o găsea, măcar avea avantajul de a se afla la înălțime. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi dat prin cap să pună mâna pe o armă!

Dar nădăjduia să nu aibă nevoie de arme. Bănuia că, atunci când doctorul își revenea, avea să creadă că fata fugise în oraș și avea s-o caute, așa încât Cress ar fi avut timp berechet să se

întoarcă la ecran și să-l contacteze pe Thorne, în hotelul din care fusese răpită.

Zăcea acolo de ore întregi, cu urechile ciulite. Deși ascunzătoarea nu era comodă, locul îi amintea de orele în care dormise sub patul ei din satelit, în timp ce pe geamuri nu se vedea altceva decât Luna. Atunci se simțise mereu în siguranță. Chiar și în situația prezentă, amintirea asta o făcea să se simtă protejată.

După o vreme, începu să se întrebe dacă nu cumva îl omorâse pe doctor. Când vina începu să i se strecoare în suflet, se înfurie. Nu avea de ce să se simtă vinovată. Se apărase, iar el era un monstru, un traficant de lunari.

La scurt timp după ce acest gând îi trecu prin minte, fata auzi un foșnet slab, urmat de două bufnituri și un geamăt. Trupul i se încordă. Umărul drept o durea din pricină că se sprijinea pe el.

Să rămână aici fusese o greșeală. Ar fi trebuit să fugă când avusese prilejul. Sau ar fi trebuit să-i folosească portabilul, cât timp doctorul era inconștient. Își dădu seama că ar fi avut destul timp, dar acum era prea târziu. Bătrânul se trezise, avea s-o găsească și...

Închise ochii și strânse din pleoape până când văzu puncte luminoase.

Planul ei nu dăduse greș deocamdată. Încă exista posibilitatea ca bătrânul să iasă din cameră, în căutarea ei. Poate că avea să părăsească clădirea.

Cress așteptă.

Inima îi tresărea la fiece sunet, la fiecare scârțâit. Încerca să-și închipuie ce se petrecea în camera din capătul holului.

Evident, nu ieșise din încăperea lui. Nu o căutase deloc.

Cress se încruntă în întuneric. Un strop de sudoare i se prelinse pe vârful nasului.

Când bezna pătrunse în dulapul ei și, în ciuda poziției incomode și a mușchilor înțepeniți, Cress simți că începea să picotească, se sili să se trezească și ajunse la concluzia că stătuse ascunsă destul timp. Bătrânul nu o căuta, ceea ce i se părea absurd, având în vedere cât plătise pentru ea. N-ar fi trebuit să se agite ceva mai mult?

Sau poate că nu îl interesa decât sângele ei. O coincidență ciudată: la rândul ei, Stăpâna Sybil salvase de la moarte atât de mulți prunci fără har lunar, pentru că și ea considera că sângele lor era valoros.

Se străduia să nu se lase copleșită de bănuieli. Indiferent ce urmărea bătrânul, Cress nu putea rămâne pentru totdeauna în dulap.

Împinse ușa dulapului și o deschise. Ușa scoase un sunet care i se păru asurzitor și fata rămase cu un picior încremenit în aer.

Aștepta. Asculta.

Văzând că nu se întâmpla nimic, împinse ușa încă puțin și se târî spre marginea raftului. Apoi coborî pe podea cât mai neauzit.

Scândurile podelei gemură. Rămase din nou nemișcată. Inima îi bătea cu putere.

Amețită și simțindu-și gura uscată, Cress ieși în coridorul pustiu. Se furișă până la ușa următoare. Și aceasta era descuiată, iar camera arăta exact la fel ca aceea din care abia ieșise: părăsită.

Închise ușa și se apropie de următoarea cameră. Pielea i se făcu de găină. Toate simțurile fetei erau la pândă.

În a treia cameră, obloanele erau închise, dar lumina de pe coridor dădu la iveală un ecran. Abia reuși să-și înăbușe un strigăt. Tremurând de speranță, închise ușa după ea.

Apoi privirea îi poposi pe pat și Cress își duse o mână la gură.

Acolo stătea întins un tânăr adormit. Cress așteptă ca inima ei să-și domolească bătăile dureroase. Nu cuteză să se miște înainte de a se asigura că respirația lui era profundă, regulată. Nu îl trezise.

Cress se opri în loc, cântărind riscurile.

Putea să iasă iar în coridor și să-și continue căutările. La etajul ăsta mai rămăseseră două uși nedeschise... Dar erau aproape de camera bătrânului. Sau ar fi putut să coboare și să-și încerce norocul la parter.

Însă fiecare pas făcut pe scândurile vechi ale podelei i-ar fi putut trăda prezența și nu exista nicio garanție că vreuna dintre celelalte uși ar fi fost descuiată sau că dincolo de ea o aștepta un ecran.

Rămase cu o mână pe clanță și cu cealaltă la gură, pironită în loc din cauza nehotărârii. Minutele se scurgeau unul după altul. Tânărul nu se mișca, nici măcar nu tresărea.

În cele din urmă, se sili să facă un pas spre ecran. Privirea îi fugea tot timpul spre silueta adormită, ca să se asigure că ritmul respirației rămânea același.

— Ecran, pornește, șopti ea.

Ecranul pâlpâi și fata repetă:

— Ecran, volumul la minimum. Ecran, volumul la minimum, ecran...

Dar comanda ei era inutilă. Când ecranul se lumină, Cress văzu o hartă a Pământului, nu o piesă pe rețea sau un canal de știri. Pe hartă fuseseră marcate patru locuri: Noul Beijing, Paris, Rieux — o așezare din Franța — și un orășel din colțul de nord-vest al Provinciei Nilului, în Uniunea Africană.

Avea senzația că la mijloc era o coincidență, dar mintea îi zburase deja la altceva. În câteva momente, închise harta și deschise un link com. Ezită. Singurul com pe care îl trimisese fusese cel destinat lui Cinder, când Cress folosise un link

imposibil de detectat sau de monitorizat. Știa prea bine că regina Levana avea acces la rețeaua pământeană și la toate comurile despre care pământenii credeau — în mod eronat — că erau private.

Dar nu își permitea să se gândească la asta. De ce ar fi fost Levana interesată de un link com stabilit între două orașe mici din nordul Africii? Era, fără îndoială, mult prea ocupată cu planurile ei de cucerire a galaxiei.

— Ecran, șopti ea, arată-mi hotelurile din Kufra!

Ecranul afișă o listă cu șapte orașe numite Kufra. Îl alese pe cel mai apropiat și imediat apărură câteva zeci de nume de hoteluri. Reclamele și informațiile de contact licăreau pe bara laterală. Le citi încruntată, cu atenție. Niciun nume nu i se părea cunoscut.

— Arată-mi harta orașului!

Pe ecran apăru Kufra. Era o fotografie făcută din satelit. După o privire rapidă aruncată drumurilor vizibile în fotografie, Cress începu să-și amintească. Apoi ochii i se opriră asupra unei curți de hotel și, după ce mări fotografia, recunoscu un lămâi aflat în apropierea unui perete. Zâmbind, accesă informațiile de contact ale hotelului.

— Stabilește linkul com!

În câteva secunde, se zgâia la aceeași recepționeră care îi întâmpinase pe ea și pe Thorne, la hotel. Aproape că leșină de ușurare.

— Vă mulțumesc că ați...

— Sssst!

Cress flutură din mâini, făcându-i femeii semn să tacă, și aruncă o privire către bărbatul din pat. Corpul lui tresări ușor.

— Îmi pare rău, șopti Cress.

Femeia se aplecă mai mult spre ecran, ca s-o audă.

— Prietenul meu doarme. Trebuie să vorbesc cu un client de-al hotelului dumneavoastră. Numele lui este Carswell Tho... Smith. Cred că e în camera opt.

Se bucură când femeia coborî tonul și o rugă pe Cress să aștepte un moment.

Interlocutoarea ei tastă ceva.

Sunetul unei notificări o făcu să tresară, dar bărbatul nu se trezi. În colțul ecranului apăru un mesaj.

97 DE NOI ALERTE PRIVIND CĂUTAREA LUI LINH CINDER

Cress clipi. *Linh Cinder*?

— Îmi pare rău, spuse recepționera. Domnul Smith a părăsit hotelul ieri-seară, după ce a avut o altercație cu unul dintre musafirii noștri.

Ochii femeii deveniră bănuitori și cercetară curioși camera cufundată în întuneric.

— De fapt, hotelul a lansat o anchetă, pentru că unii martori au declarat că e posibil ca domnul Smith să fi fost dat în urmărire...

Cress întrerupse legătura. Simțea că nervii i se zbăteau pe sub piele și parcă nu mai avea aer.

Thorne nu mai era acolo. Fusese nevoit să fugă, iar ea nu știa cum să-l găsească. Era căutat și aveau să-l prindă.

Ecranul bâzâi din nou. Numărul alertelor referitoare la Linh Cinder crescuse la nouăzeci și nouă.

Linh Cinder. Noul Beijing. Paris. Rieux.

Lucrurile începeau să se lămurească.

Uimită, Cress citi alertele. Erau aceleași știri pe care le monitorizase săptămâni întregi, la bordul satelitului. Critici, speculații și teorii ale conspirației, dar foarte puține dovezi.

Nu se confirma că Cinder fusese văzută. Nu arestaseră pe nimeni și numele căpitanului Thorne nu era menționat, în ciuda spuselor recepționerei.

Apoi un titlu îi atrase atenția și picioarele i se înmuiară. Cress se sprijini de birou, ca să nu se prăbușească.

LUNARUL DMITRI ERLAND, COMPLICE LA EVADAREA LUI LINH CINDER, ÎNCĂ NEGĂSIT DE AUTORITĂȚI

Dmitri Erland.

Doctorul lunar care făcuse parte din echipa de cercetare a letumozei. Doctorul care o ajutase pe Cinder să evadeze dein închisoare. Al doilea cel mai căutat fugar de pe Pământ, poate chiar mai căutat decât Thorne.

Știa că era el, chiar înainte de a-i vedea fotografia. De asta i se păruse cunoscut bătrânul. Îl mai văzuse și înainte.

Dar... nu ar fi trebuit să fie de partea lor?

Era atât de absorbită de propriile întrebări fără răspuns, încât nu auzi scârțâitul ușor al patului. Cineva o apucă de încheietură.

Treizeci și nouă

Necunoscutul o răsuci cu fața spre el, iar Cress țipă ascuțit. Se trezi zgâindu-se la un chip deopotrivă frumos și sălbatic. Ochii tânărului străluceau în lumina ecranului.

— Cine ești? ceru el să știe.

Prima ei pornire fu să strige, dar reuși să-și înăbușe strigătul, până când de pe buzele ei se desprinse un scâncet.

— Îmi pare rău că am dat buzna aici, spuse ea. Aveam nevoie de un ecran. Prietenul meu e în pericol, trebuia să trimit un com și... îmi pare foarte rău! Jur că nu am furat nimic. Te rog, nu-l chema pe doctor! Te rog!

El nu părea s-o asculte. Își plimba privirea fioroasă de jur împrejur. Îi dădu drumul, dar rămase tensionat și în defensivă. Nu purta cămașă. Pieptul lui era plin de bandaje.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

Necunoscutul vorbise buimac, împleticit.

Se strâmbă, închise ochii și, când îi deschise din nou, părea că nu-și putea focaliza privirea.

În clipa asta, Cress văzu ceva mai înspăimântător decât cicatricile și mușchii lui impunători.

Pe braț avea un tatuaj. Era prea întuneric ca să-l distingă, dar Cress știu imediat la ce se uita. Văzuse tatuaje asemănătoare în nenumărate filme, în fotografii și documentare. Era un agent special lunar. Unul dintre mutanții reginei.

În capul ei se suprapuneau imagini: creaturi feroce înfigându-și ghearele în pieptul victimelor, înfigându-și colții în gâtlejuri vulnerabile, urlând la lună.

De data asta, nu se putu stăpâni și țipă.

Tânărul o înșfăcă și îi acoperi gura. Cress plângea, tremura. Era la un pas de moarte. Avea să-i frângă corpul ca pe o crenguță.

El mârâi și fata îi zări dinții ascuțiți.

— Trebuia să mă fi ucis când ai avut ocazia, zise el, iar fata îi simți respirația fierbinte pe obraz. M-ai transformat într-un monstru și-o să te omor înainte să devin un alt experiment de-al tău. Mă înțelegi?

Lacrimile fetei i se scurgeau printre gene. Falca o durea acolo unde el o ținea strâns, dar Cress se temea mai mult de ceea ce avea să se întâmple când el îi dădea drumul. Oare credea că ea lucra pentru doctor? Să fi fost și el o altă victimă vândută bătrânului? Era lunar. Măcar asta aveau în comun. Dacă l-ar fi convins că era de partea lui, poate că ar fi reușit să se îndepărteze destul de mult ca să fugă. Dar se putea discuta rațional cu monștrii ăștia?

— *Mă înțelegi?* repetă el.

Ea clipi repede, în semn de încuviințare, și ușa camerei se deschise.

Mișcările lui erau iuți și fluide, iar Cress se simți buimacă atunci când tânărul o răsuci și o trase în fața lui. El se clătină, de parcă mișcarea bruscă îl amețise, dar își regăsi echilibrul când lumina pătrunse în cameră. În ușă se contura o siluetă. Nu era bătrânul, ci un paznic. Un paznic lunar.

Când îl recunoscu, Cress căscă ochii. Era paznicul *lui Sybil*. Pilotul navetei taumaturgului, cel care ar fi putut s-o salveze, dar nu o făcuse.

Agentul special lunar sâsâi dușmănos. Dacă nu ar fi strâns-o atât de tare, Cress ar fi leșinat.

Sybil o găsise. Sybil era aici.

Lacrimile i se prelinseră pe obraji. Căzuse în capcană. Era ca și moartă.

— Fă un singur pas și-i rup gâtul!

Panzicul nu spunea nimic. Examina scena din fața lui cu o expresie mirată și părea s-o recunoască. Arăta mai degrabă uluit, nu victorios.

— Ce ai făcut cu Scarlet? mârâi agentul special lunar. Unde este Scarlet?

— Nu ești tu hackerul ăla? o întrebă paznicul pe Cress, fără să o scape din ochi.

Strânsoarea agentului special spori.

— Ai cinci secunde să-mi spui unde e Scarlet. Altfel, tu și fata veți muri.

— Nu sunt cu el, îngăimă Cress, cu glas sugrumat. Lui... nu-i pasă de mine.

Paznicul ridică brațele, într-un gest împăciuitor. Fata se întrebă pe unde era Stăpâna Sybil.

Cum strânsoarea lupului nu slăbea, îi trecu prin minte că amândoi lucrau pentru regina lunară. Dar atunci, de ce se amenințau unul pe celălalt?

— Liniștește-te, spuse paznicul. Dă-mi voie s-o chem pe Cinder sau pe doctor. Ei pot să-ți explice.

Lupul tresări:

— Cinder?

— E afară, în navă.

Privirea paznicului coborî iarăși către Cress.

— Tu de unde ai apărut?

Ea înghiți anevoie. În capul ei răsuna aceeași întrebare pe care o adresase agentul special: *Cinder*?

— Ce se petrece aici?

Auzind vocea doctorului, pe Cress o scutură un fior și mai puternic decât atunci când Jina negociase. Apoi se auziră pași. Paznicul se dădu la o parte, lăsându-l pe doctor să intre în camera încă întunecată. Cress se simți mândră de sine când văzu semnul pe care lovitura ei i-l lăsase pe falcă.

Doctorul se opri în loc și îi privi.

— Pe stelele mele! murmură el. Ce moment nepotrivit...

Deși la vederea lui ura lui Cress se reaprinse, își zise că nu era doar un bătrân crud, care făcea comerț cu sclavi lunari. În același timp, el o ajutase pe Cinder să evadeze.

Cress se simțea buimăcită.

— Dă-i drumul, spuse doctorul, cu blândețe. Nu suntem dușmanii tăi. Fata nu-ți este inamic. Te rog, îngăduie-mi să-ți explic.

Lupul părea buimac. Pentru o clipă, se clătină, pe urmă își recăpătă echilibrul.

— Am mai fost aici, murmură el. Cinder... Africa?

Pași zgomotoși urcând scara îndepărtată îi curmară vorbele. Apoi izbucniră strigăte. Lui Cress i se păru că fusese strigată pe nume, iar vocea...

— Cress!

Fata scoase un strigăt. Strânsoarea ca de menghină o împiedica să alerge spre el.

— Căpitane!

— CRESS!

Doctorul și paznicul se răsuciră pe călcâie la auzul pașilor grăbiți care străbăteau holul. Se holbară la căpitanul Thorne, care trecu în goană pe lângă ei.

— Căpitane, sunt aici!

Pașii se opriră și tânărul se întoarse înapoi în fugă. Bastonul lui lovi ușa. Gâfâia, sprijinit de tocul ușii. Pe un obraz avea o vânătaie cumplită, acoperită parțial de batic.

— Cress, ești bine?

Ușurarea lui nu dură mult.

— Căpitane! În stânga ta e un paznic lunar, iar în dreapta, un doctor care face teste pe lunari. Și unul dintre lupii-hibrizi ai Levanei m-a prins, așa că, *te rog, ai grijă*!

Thorne scoase o armă de la brâu. Pentru câteva clipe, agită țeava armei în toate direcțiile, dar nimeni nu avea de gând să-l atace.

Cu surprindere, Cress observă că strânsoarea agentului special slăbise.

— Ăăă...

Thorne se încruntă, țintind cu arma un punct aflat lângă fereastră.

— Ai putea să-i descrii din nou? Am impresia că-mi scapă ceva.

— Thorne?

Orbul îndreptă arma spre Wolf.

— Cine a vorbit? Cine ești tu? I-ai făcut rău fetei? Dacă ai vătămat-o, jur că...

Paznicul lunar întinse un braț și-i smulse arma.

— Hei!

Furios, Thorne ridică bastonul, dar paznicul pară lesne lovitura cu antebrațul, după care i-l smulse și pe acesta. Thorne ridică pumnii în aer, pregătit de luptă.

— Ajunge! strigă doctorul. Nimeni nu este rănit și nimeni nu va fi rănit!

Mârâind, Thorne se răsuci în direcția lui.

— Asta crezi tu, lupule... doctore... Ia stai... Cress, care din ei e doctorul?

— Eu sunt doctorul Dmitri Erland, un prieten de-al lui Linh Cinder. Poate mă cunoașteți drept cel care a ajutat-o să evadeze din închisoarea Noului Beijing.

Thorne bombăni:

— Frumoasă poveste, dar *eu* am ajutat-o pe Cinder să evadeze din închisoare.

— Greu de crezut. Omul pe care tocmai l-ai lovit este și el un aliat al lui Cinder, la fel ca soldatul-lup, încă sub efectul unor calmante puternice. Din cauza lor delirează și, fără îndoială, își va rupe suturile, dacă nu se întinde numaidecât.

— Thorne, repetă agentul lunar, neluând în seamă avertismentele doctorului, ce se întâmplă? Unde ne aflăm? Ce ai pățit la ochi?

Thorne ridică fruntea.

— Ia stai... *Wolf*?

— Da!

După o pauză lungă, chipul lui Thorne se lumină și tânărul izbucni în râs.

— Pe toate cărțile de pică, Cress! Mai să-mi provoci un infarct cu comentariul tău despre lupul-hibrid. De ce nu mi-ai spus că e el? Unde este Cinder?

— Habar n-am, zise Wolf. Și unde... Parcă Cinder a spus ceva de Scarlet, mai adineauri.

Brațul lui o ținea relaxat pe Cress, cuprinzându-i gâtul. Wolf își trecu cealaltă mână peste față, gemând.

— Să fi fost doar un coșmar?...

— Cinder e aici. Este în siguranță, spuse doctorul.

Thorne zâmbi — cel mai mare și mai enigmatic zâmbet pe care Cress îl văzuse de când aterizaseră pe Pământ, în satelit.

Cress se uita, pe rând, la fiecare. Tot ce știa despre lume se întorsese cu susul în jos.

Paznicul lui Sybil, pe care-l văzuse ultima oară la bordul Rampionului, o trădase pe Sybil și li se alăturase?

Doctorul o ajutase pe Cinder să evadeze din închisoare?

Abia acum, după ce Thorne îl recunoscuse pe lupul-hibrid, își dădu și ea seama că era tânărul pe care îl văzuse când echipajul lui Cinder luase legătura cu ea pentru prima oară.

Și pe undeva, pe aproape, era Cinder.

Erau cu toții *în siguranță*.

Thorne întinse o mână, iar paznicul îi înapoie bastonul.

— Cress, ești bine?

Se apropie de ea și se aplecă, de parcă ar fi vrut s-o cerceteze... sau s-o sărute, deși nu o făcu.

— Ești rănită?

— Nu, sunt bine. Cum m-ai găsit?

— Unul dintre oamenii Jinei mi-a zis cum se numește locul ăsta și tot ce a trebuit să fac a fost să pomenesc despre „doctorul nebun", iar cei de-aici, de afară, au știut numaidecât despre cine e vorba.

Genunchii lui Cress se înmuiară și se sprijini de antebrațele tânărului, să nu cadă.

— Ai venit să mă salvezi.

El zâmbi. În acest moment, arăta ca un erou altruist și generos.

— Nu fi așa de surprinsă! Se pare că valorezi *o căruță* de bani pe piața neagră!

Lăsând bastonul să cadă, o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, care o smulse de lângă Wolf, ridicând-o de la podea.

Patruzeci

Ținându-și cu ambele mâini părul la spate, Cinder stătea în fața ecranului, pe care era afișată schița palatului. Se zgâise la schița asta toată ziua, dar creierul ei mergea în gol.

— Bun. Ce-ar fi dacă... dacă doctorul și cu mine am reuși să facem rost de niște invitații, ne-am strecura în palat, ca oaspeți... După care Jacin ar crea o diversiune... Sau nu! Dacă *tu* ai crea o diversiune, iar Jacin s-ar da drept angajat... Dar doctorul este mult prea cunoscut. Poate că Jacin și eu am putea trece drept nuntași, iar doctorul... Dar atunci, cum am mai putea... *Uuuf!*

Își dădu capul pe spate, cu ochii în tavanul de metal al navei.

— Poate că eu complic lucrurile prea mult. Poate ar trebui să merg acolo de una singură.

— Cer să-ți spun! De parcă tu n-ai fi *deloc* cunoscută, spuse Iko și își punctă afirmația afișând într-un colț al ecranului fotografia lui Cinder făcută în închisoare.

Cinder mârâi. Planul ăsta nu avea să funcționeze.

— Cinder!

Fata tresări.

— Poftim?

— Uite ce a apărut pe rețeaua locală de știri.

Iko îndepărtă schița și în locul ei apăru harta deșertului Sahara. În fundal vorbea un reporter. În timp ce Iko și Cinder

îl urmăreau, în jurul unor orașe de pe harta afișată fu trasat un cerc. Pe burtieră scria: CĂUTATUL INFRACTOR CARSWELL THORNE A FOST IDENTIFICAT ÎNTR-UN ORAȘ COMERCIAL DIN SAHARA. S-A SUSTRAS CAPTURĂRII.

În vreme ce reporterul trăncănea mai departe, pe ecran apăru poza lui Thorne, urmată de cuvinte scrise cu litere groase și strălucitoare: ÎNARMAT ȘI PERICULOS. DACĂ DEȚINEȚI INFORMAȚII, TRIMITEȚI IMEDIAT UN COM AUTORITĂȚILOR.

Cinder simți că stomacul i se întorcea pe dos, mai întâi de remușcare, apoi de panică.

Era o alarmă falsă. Thorne... Thorne murise. Cineva trebuie că văzuse vreo sosie de-a lui și trăsese o concluzie greșită. Nu ar fi fost pentru prima dată. Potrivit mass-mediei, Cinder era zărită de nenumărate ori, în fiecare țară pământeană, ba chiar, uneori, în mai multe locuri simultan.

Dar, dacă oamenii credeau că era adevărat ceea ce văzuseră, atunci acolo aveau să vină polițiștii, armata, vânătorii de recompense.

Deșertul era pe punctul de a fi invadat de oameni care-i căutau, iar Rampionul zăcea, în continuare, în văzul lumii, imens, în mijlocul unui orășel-oază.

— Nu putem să rămânem aici, declară ea, încălțându-se cu bocancii. Plec să-i chem pe ceilalți. Iko, efectuează o diagnosticare a sistemelor navei. Asigură-te că totul e pregătit pentru zborul în spațiu.

Înainte ca Iko să răspundă, Cinder deja cobora pe rampă, alergând spre hotel. Spera ca doctorul să nu întârzie cu împachetatul...

Spera ca rănile lui Wolf să se fi vindecat îndeajuns de mult ca să poată fi mutat de acolo. Doctorul începuse reducerea dozelor de sedative. Oare era în regulă să-l trezească?

După ce dădu colțul, în drum spre hotel, Cinder zări o fată care se sprijinea de un vehicul electric. Mașina era veche, uzată și rablagită, dar nu atât de veche încât să capete farmecul pieselor *vintage*. Pe de altă parte, fata era frumoasă, spre sfârșitul adolescenței, cu piele ușor cafenie și șuvițe de păr albastre.

Cinder încetini, pregătindu-se de o înfruntare. Necunoscuta nu locuia în orașul ăsta și Cinder simțea că era ceva în neregulă cu ea, deși nu ar fi putut spune ce anume. Să fi fost un vânător de recompense? Un detectiv sub acoperire?

Expresia de pe chipul fetei era indiferentă și plictisită. Cinder se apropie.

Necunoscuta nu părea să o recunoască. Perfect!

Însă apoi fata zâmbi și-și înfășură o șuviță pe deget.

— Linh Cinder! Ce plăcere! Stăpânul meu mi-a zis numai de bine despre tine!

Cinder se opri și o cercetă mai atent.

— Cine ești?

— Mă cheamă Darla. Sunt amanta căpitanului Thorne.

Cinder clipi.

— Pardon?

— Mi-a spus să păzesc vehiculul ăsta, explică ea. El s-a dus s-o facă pe eroul. Sunt sigură că se va bucura să te știe aici. Are impresia că ești undeva în spațiu.

Cinder se uita când la ea, când la hotel. După ce se asigură că fata nu avea deloc intenția să scoată o armă, cătușe sau să plece de acolo, Cinder deschise ușa hotelului. Urcă în grabă scările. În minte i se învârteau cuvintele fetei. Era o glumă, sau o capcană, sau o păcăleală. Imposibil ca ea să fie... ca Thorne să fie...

Talpa metalică a lui Cinder lovi podeaua palierului cu atâta forță, încât se miră că nu străpunse scândurile. Luând-o pe

coridor, îl zări pe Jacin în fața camerei lui Wolf, cu brațele încrucișate la piept.

— Jacin... jos e o fată... care spune... că ea e...

El ridică din umeri și arătă spre cameră, îndemnând-o:

— Uită-te și tu!

Sprijinindu-se de perete ca să-și păstreze echilibrul, Cinder i se alătură în pragul ușii.

Îl văzu pe doctorul Erland, care avea o ditamai vânătaia pe falcă.

Iar Wolf era treaz.

Și... pe toate stelele!

Thorne, într-o stare jalnică. Hainele îi erau rupte și murdare, iar părul — tot atât de dezordonat ca în ziua când îl văzuse prima dată, în celula de închisoare. Avea fața plină de vânătăi, maxilarul acoperit de o barbă țepoasă și, colac peste pupăză, se legase la ochi cu un batic roșu.

Zâmbea, cu brațul petrecut pe după talia unei fete micuțe și blonde. El era! Fără cea mai mică urmă de îndoială.

După câteva secunde, Cinder își recăpătă vocea. Se agăță de tocul ușii ca să nu se prăbușească.

— Thorne?

— Cinder?

— Ce... ce ai... Cum? Unde-ai *fost*? Ce se petrece? De ce porți baticul ăla tâmpit?

Tânărul râse. Proptindu-se într-un baston de lemn, se apropie împleticit de ea, bâjbâind cu cealaltă mână până îi găsi umărul. Apoi o îmbrățișă, sufocând-o la pieptul lui.

— Și mie mi-a fost dor de tine, declară el.

— Ticălosule! șuieră ea, întorcându-i îmbrățișarea. Credeam că ești mort!

— Să fim serioși! Ca să mor, e nevoie de mai mult decât de prăbușirea unui satelit. Dar trebuie să recunosc: de data asta, Cress ne-a salvat.

Cinder se desprinse din îmbrățișare.

— Ce-i cu ochii tăi?

— Am orbit. E o poveste lungă.

Lui Cinder îi stăteau pe limbă o mulțime de întrebări. În final, îi adresă doar una:

— Când ai avut timp să faci rost de o *amantă*?

Zâmbetul lui Thorne păli.

— Nu vorbi așa despre Cress!

— Ce?

— A, ia stai! Te referi la *Darla*! Am câștigat-o la cărți.

Cinder se holbă la el.

— Mă gândeam că ar fi un cadou frumos pentru Iko, explică el.

— Un... ce?

— Da, drept corp pentru Iko.

— Hm!

— Știi, Darla este un escort-droid.

Cinder începea să priceapă. Un escort-droid! Asta explica simetria perfectă a corpului fetei și genele ei ridicol de lungi. Și faptul că Cinder *nu* îi simțea prezența. Fata aia nu emana deloc bioelectricitate.

— Pe bune, Cinder! Dacă te-ar auzi, lumea ar crede că sunt un mare crai, o dojeni Thorne.

Legănându-se pe călcâie, tânărul gesticulă către fata blondă.

— Apropo, îți aduci aminte de Cress?

Fata zâmbi stingherită. De-abia acum o recunoscu Cinder. Avea obrajii arși de soare și părul tăiat scurt.

— Bună! spuse Cinder, dar fata se ascunse repede în spatele lui Thorne, privindu-i neliniștită pe cei de față.

Cinder își drese glasul.

— Și tu, Wolf, te-ai trezit. Asta-i... Ascultă, Thorne, ai fost zărit într-un oraș apropiat. Deja au strâns oameni ca să te caute. Toată zona asta se va umple de oameni aflați pe urmele noastre.

Se uită la doctor.

— Trebuie să plecăm de aici. Acum.

— Cinder?

Fata se încordă. Vocea lui Wolf era aspră și plină de disperare. Îndrăzni să-l privească în ochi. Fruntea lui era umedă de transpirație, pupilele — dilatate.

— Am visat că-mi spuneai... Îmi spuneai că Scarlet...

Cinder trase adânc aer în piept. Ar fi vrut să nu fie nevoită să-i spună adevărul.

— Wolf...

El păli. Citi totul pe fața ei, înainte ca fata să vorbească.

— Nu ai visat, murmură ea. A fost răpită.

Thorne își înclină capul.

— Ia stai! Ce spui? Ce s-a întâmplat?

— Scarlet a fost răpită de taumaturg, după ce am fost atacați.

Thorne înjură. Wolf se sprijini de perete, cu o expresie absentă. Liniștea puse stăpânire pe camera de hotel, până când Cinder se forță să-și îndrepte umerii, să fie optimistă, să nu-și piardă speranța.

— Bănuim că au dus-o pe Luna, spuse ea. Știu cum să ajungem pe Luna fără să fim văzuți, cum să o găsim și să o salvăm. Iar acum, că suntem iar împreună, cred că o să funcționeze. Trebuie să aveți încredere în mine. Nu mai putem rămâne aici. Trebuie să plecăm.

— E moartă, șopti Wolf. Am lăsat-o de izbeliște.

— Wolf, nu e moartă. Nu poți fi sigur de asta.

— Nici tu nu poți fi sigură că trăiește.

Se ghemui și își ascunse fața în palme. Umerii lui începură să se scuture și reveni la starea de dinainte. Părea pustiu, pierdut.

Cinder făcu un pas către el.

— *Nu este moartă*. Vor s-o țină în viață drept... momeală. Pentru informații. Nu ar omorî-o. Deci încă avem timp pentru...

Mânia lui izbucni. La început, nimic. În secunda următoare, o scânteie și apoi, dintr-odată, furia ardea în el, dezlănțuită și incandescentă.

Se năpusti la Cinder, lipind-o de perete cu o asemenea forță, încât ecranul se zgâlțâi, gata să cadă pe podea. Cinder se chinuia să respire și înșfăcase încheietura lui Wolf cu ambele mâini, în vreme ce el o ținea suspendată. Alarmele de pe afișajul ei retinal se declanșară instantaneu: pulsul, adrenalina și temperatura corpului mărite, respirația — neregulată.

— Crezi că vreau ca ei să o țină *în viață*? mârâi Wolf. Habar n-ai ce o să-i facă, dar *eu știu*.

După încă un moment, furia tânărului se domoli, copleșită de groază și nefericire.

— Scarlet...

Wolf îi dădu drumul și Cinder căzu la podea, masându-și gâtul. Dincolo de tumultul gândurilor ei, îl auzi pe Wolf fugind. Se îndrepta către camera doctorului Erland.

Când zgomotul de pași încetă, liniștea umplu întregul hotel, pentru scurt timp. Apoi, un urlet.

Un urlet oribil, dureros, sfâșietor, care o străpunse pe Cinder și-i întoarse stomacul pe dos.

— Minunat, rosti tărăgănat doctorul Erland. Mă bucur să văd că de data asta ai fost pe fază.

Sâsâind de durere, Cinder se ridică în picioare și privi de jur împrejur, la prietenii și aliații ei. Cress încă se ascundea în spatele lui Thorne, cu ochii mari de uimire. Jacin își făcea de

lucru cu mânerul cuțitului său. Doctorul Erland, cu părul său grizonant în dezordine și cu ochelarii cocoțați pe vârful nasului, nu părea deloc impresionat.

— Luați-o înainte! spuse Cinder.

Gâtul o ustura.

— Încărcați nava! Asigurați-vă că Iko este gata de plecare!

Un alt urlet sfâșietor zdruncină hotelul, și fata se strădui din răsputeri să se liniștească.

— Mă ocup eu de Wolf.

Patruzeci și unu

Cress îl urmă pe Jacin, coborând treptele hotelului. Thorne o urma îndeaproape. Își sprijinise o mână pe umărul ei și în cealaltă strângea bastonul. Cress îi atrase atenția când ajunseră la ultima treaptă, după care se răsuci către holul întunecat. Doctorul Erland era în spatele lor, gâfâind din cauza efortului de a căra pe trepte prețiosul său echipament de laborator.

Cress se concentra cu greu. Nici măcar nu era sigură încotro se îndreptau. Parcă Cinder pomenise de o navă. Cress fusese îngrozită de izbucnirea agentului special lunar, așa că nu își amintea prea bine. Țipetele lui încă îi răsunau în urechi.

Paznicul deschise ușa hotelului și se îngrămădiră cu toții pe strada cu denivelări și acoperită de nisip. Jacin făcu doi pași, apoi încremeni și întinse brațele în lături, ca să-i oprească pe Cress, pe Thorne și pe doctor. Toți trei se izbiră de el.

Scâncind, Cress se înghesui în Thorne și privi drumul.

Zeci de bărbați și de femei îmbrăcați în uniforma militară oficială a Comunității îi înconjuraseră, cu armele ridicate. Împânzeau străzile și umpleau spațiile dintre clădiri, luându-i în colimator de pe acoperișuri și printre capsulele spațiale acoperite de rugină.

— Cress, ce se întâmplă? șopti Thorne.

Simțea încordarea plutind în aerul sufocant.

— Militari, murmură ea. Mulți.

Privirea îi poposi asupra unei fete cu păr albastru și, instantaneu, ura îi izbucni în piept.

— Ce caută *ea* aici?

— Cine? întrebă căpitanul.

— Aia! Fata aia.

Thorne își înclină capul într-o parte:

— O cheamă Darla. Te referi la escort-droid? Nu-nțeleg de ce tu și Cinder sunteți atât de nelămurite.

Uimită, fata căscă ochii. *Ea* era un escort-droid?

Fata cu păr albastru îi privea inexpresiv, flancată de doi soldați. Brațele îi atârnau fără vlagă pe lângă corp. Vocea escort-droidului rupse tăcerea:

— Îmi pare rău, stăpâne. Te-aș fi prevenit, dar e ilegal s-o fac și programarea mea mă împiedică să încalc legile umane.

— Da, trebuie să rezolvăm problema asta cât de curând, spuse Thorne, apoi îi șopti lui Cress: A trebuit să găsesc o chichiță legală ca s-o conving să mă ajute să fur mașina aia.

Izbucni o voce tunătoare. Cress văzu un bărbat cu un ecran portabil și cu o portavoce.

— Sunteți arestați cu toții pentru adăpostirea și ajutorarea unui infractor căutat. Întindeți-vă cu fața în jos, puneți palmele pe cap și nimeni nu va fi rănit!

Tremurând, Cress așteptă să vadă ce avea de gând paznicul lunar. Arma pe care Jacin o luase de la Thorne se afla încă la cureaua lui, dar mâinile îi erau ocupate cu dispozitivele medicale ale doctorului.

— Sunteți încercuiți, continuă bărbatul, văzând că nimeni nu se clintea. Nu aveți unde să fugiți. Culcat! Acum!

Paznicul se mișcă primul. Îngenunche, puse jos sacul cu provizii medicale și mașinăria ciudată a doctorului, apoi se întinse cu fața în jos.

Cress îl imită, lăsându-se să cadă pe pământul tare. Thorne îngenunche lângă ea.

— Pe stelele mele! bombăni doctorul. Sunt prea bătrân pentru treaba asta.

Cress își puse palmele pe cap. Îi era cald și stătea într-o poziție incomodă. Pietrele tari îi împungeau burta. Ofițerul așteptă până se lungiră cu toții, după care vorbi din nou:

— Linh Cinder, ești înconjurată. Vino imediat la ieșirea din față, cu mâinile pe cap, și nimeni nu va fi rănit!

*

În vreme ce ecoul vocii bărbatului se stingea, Cinder slobozi un potop de înjurături cât se poate de originale. Îl lăsă în hol pe Wolf, care nu reacționase când fata îl atenționase că atitudinea lui nu o ajuta deloc pe Scarlet. Stătea imobil, absorbit de propriile gânduri, cu capul între genunchi, fără să scoată o vorbă.

Ascunzându-se în camera de hotel a doctorului, Cinder se apropie cu încetineală de fereastră și deschise obloanele.

Pe acoperișul aflat de cealaltă parte a aleii așteptau doi ofițeri înarmați, cu armele îndreptate asupra ei.

Închise obloanele și înjură din nou, lipindu-se de perete.

Afișajul ei retinal primi un com de la Iko. Îl deschise, temându-se de ce avea să citească.

RADARUL A DETECTAT NAVE MILITARE ALE COMUNITĂȚII. CRED CĂ NE-AU VĂZUT.

— Serios? murmură ironic Cinder.

Închizând ochii, îi scrise rapid androidului:

SUNTEM LA HOTEL, ÎNCONJURAȚI DE ARMATA COMUNITĂȚII. PREGĂTEȘTE-TE PENTRU DECOLARE IMEDIATĂ. N-O SĂ DUREZE MULT... SPER.

Răsuflând prelung, deschise ochii. Cum să facă așa încât un agent special lunar, aflat în plină cădere nervoasă, și un doctor bătrân să treacă de toți soldații ăștia, fără să moară nimeni?

Se îndoia că fata cealaltă i-ar fi de mare ajutor. Cress nu i se părea a fi curajoasă, genul de persoană care își asumă riscuri, iar Cinder se îndoia că avea multă experiență de luptă.

Ar fi putut să-și abandoneze prietenii și să fugă doar ea. Putea încerca să-l controleze pe Wolf și să se folosească de el ca de o armă, dar nici măcar el nu era capabil să înfrunte atâția soldați odată. Aveau să-l ucidă fără să stea pe gânduri. Ar fi putut încerca să-i manipuleze pe soldați ca să-i lase să treacă, dar, în cazul ăsta, ar fi fost nevoită să-l abandoneze pe Wolf, dacă acesta nu voia să vină de bunăvoie.

Afară, ofițerul repetă aceleași ordine, ca un robot.

Îndreptându-și umerii, Cinder se întoarse spre Wolf.

— *Wolf*, am nevoie să mă ajuți.

Se uită la ea pe deasupra brațelor. Ochii lui verzi erau stinși și absenți.

— *Te rog*! Trebuie să ajungem la navă, și afară așteaptă o mulțime de oameni înarmați. Haide... Ce-ar vrea Scarlet să faci în situația asta?

Degetele lui se flexară, iar unghiile i se înfipseră în coapse. În continuare, nu spunea nimic, nu încerca să se ridice.

Vocea ofițerului bubui din nou:

— *Sunteți arestați. Ieșiți cu mâinile pe cap! Sunteți înconjurați.*

— Bine. Nu-mi dai de ales.

Se ridică și se sili să-și relaxeze umerii. Dădu deoparte panica și disperarea. Mintea ei se întinse, în căutarea energiei care scăpăra în jurul lui Wolf.

Doar că acum nu scăpăra, ca de obicei.

De data asta, parcă ar fi controlat un cadavru.

*

Trecură pragul ușii împreună.

Cel puțin șaizeci de arme se ațintiră spre ei. Fără îndoială, multe altele se ascundeau pe după clădiri și vehicule.

Jacin, Thorne, doctorul Erland și Cress stăteau întinși pe jos.

Două străzi îi despărțeau de navă.

Cinder continua să picure minciuni în urechile lui Wolf, precum un medicament dintr-o perfuzie. *Scarlet o să fie bine. O vom găsi. O vom salva. Dar, mai întâi, trebuie să ieșim din încurcătura asta. Trebuie să ajungem la navă.*

Cu coada ochiului, îi văzu degetele zvâcnind, dar nu știa dacă el credea că încă exista o speranță sau dacă doar era scos din sărite fiindcă ea îl folosea, fiindcă îl transforma într-o marionetă, la fel ca taumaturgul care îl preschimbase într-un monstru.

În clipa asta, stând pe treptele hotelului, cu șaizeci de arme îndreptate asupra ei, Cinder își dădu seama că nu era cu nimic mai brează decât acel taumaturg. Izbucnise un război, iar ea se afla taman în mijlocul lui.

Dacă trebuia să facă sacrificii, așa să fie!

Asta ce însemna? Că devenea o infractoare adevărată? O adevărată amenințare?

O lunară adevărată?

— Puneți-vă mâinile pe cap și depărtați-vă de clădire! Nu faceți mișcări bruște! Avem aprobare să vă ucidem, dacă este nevoie.

Cinder îl sili pe Wolf să rămână lângă ea. Mergeau la unison. Aerul prăfos îi înconjura, lipindu-se de pielea ei. Avea o durere de cap difuză, dar nu-i era la fel de greu să-l controleze pe Wolf ca de obicei. De fapt, era atât de ușor, încât inima i se strânse. Wolf nici măcar nu încerca să se opună.

— Era și timpul, spuse Thorne, când Cinder trecu pe lângă el.

— Cinder... fugi! Salvează-te! șuieră doctorul Erland.

Când i se adresă doctorului, Cinder se strădui să-și miște buzele cât mai puțin:

— Îi poți fermeca?

— Stai pe loc!

Ea se supuse.

— În genunchi! Ține mâinile sus!

— Doar pe câțiva, răspunse Erland. Poate că, împreună...

Ea clătină din cap.

— Eu îl controlez pe Wolf. În afară de el... aș putea să mai controlez un pământean... Poate chiar doi.

Cinder strânse din dinți. În ciuda îndemnului doctorului, nu se putea salva numai pe sine. Nu doar loialitatea și prietenia o îndemnau să se revolte la gândul de a-i abandona. Fără ei, nu putea să facă nimic. Ajutorul lor îi era necesar pentru a împiedica nunta și a-l salva pe Kai. Avea nevoie de ei ca să ajungă pe Luna. Avea nevoie de ei pentru a salva lumea.

— Jacin, poți controla vreun soldat? se interesă Cinder.

— Vezi să nu!

Cinder ar fi jurat că tânărul își dădea ochii peste cap.

— Singura soluție e să luptăm, declară paznicul regal.

Thorne mormăi:

— În cazul ăsta, mi-a văzut careva arma?

— E la mine, spuse Jacin.

— Mi-o dai, te rog?

— Nu.

— Vă ordon să nu mai vorbiți între voi! urlă ofițerul. Cine mai dă din gură, o să încaseze un glonț în cap. Ați priceput? Culcat!

Cinder mai făcu un pas în față, fără să-l slăbească pe ofițer din ochi.

Aidoma unor piese de domino dărâmate unele după altele, auzi pocnetele a șaizeci de piedici ridicându-se.

Cress scânci. Thorne bâjbâi în jur până găsi mâna fetei.

— Am șase tranchilizante, spuse Cinder. Să sperăm că sunt de-ajuns.

— Nu sunt, mormăi Jacin.

— Vă avertizez pentru ultima oară...

Cinder își ridică bărbia. Lângă ea, Wolf adoptă poziția de luptă, cu degetele încovoiate și răschirate, gata să primească semnalul lui Cinder. Pentru prima oară, simți o emoție nouă emanând dinspre el. Ură. Ură față de ea.

— Eu te avertizez *pentru prima oară*, zise ea.

Se concentră asupra unuia dintre soldații pământeni din primul rând și-și proiectă voința într-acolo. Tânăra femeie-ofițer se răsuci pe călcâie și-și îndreptă arma spre cel care, în mod evident, era superiorul ei. Ochii femeii se căscară de groază, privindu-și mâinile răzvrătite.

În jurul ei, alți cinci soldați își schimbară ținta și își ochiră camarazii, iar Cinder înțelese că se aflau sub controlul doctorului Erland.

Și asta era tot: șapte soldați pământeni la dispoziția lor. Arma lui Jacin. Furia lui Wolf.

Avea să se lase cu vărsare de sânge.

— Culcați-vă la pământ, lăsați-ne să trecem și nimeni nu va fi rănit! le ordonă Cinder.

Comandantul miji ochii la ea, străduindu-se să nu se uite la soldatul care-l avea în cătare.

— Nu puteți învinge.

— N-am pretins că putem, preciză Cinder. Dar vom face prăpăd încercând să învingem.

Deschise vârful unui deget metalic, încărcând un tranchilizant din cartușul aflat în palmă, pe urmă simți un val de amețeală. Puterea ei scădea. Nu putea să-l controleze mult timp pe Wolf. Însă, dacă renunța să-l manipuleze și tânărul avea un alt

acces de furie, nu ştia ce avea să i se întâmple. Ar fi putut intra iar în comă, sau ar fi ucis pe oricine îi cădea în mână, sau și-ar fi întors furia împotriva ei și a prietenilor săi!

Lângă ea, Wolf mârâi.

— De fapt, *putem* învinge, se auzi glasul unei femei.

Cinder se încordă. Atmosfera era încărcată. Se simțea o undă de nesiguranță. Omul cu ecranul portabil se roti pe călcâie. Siluete apăreau de după clădirile orașului, înaintau încet pe străduțe, se iveau la ferestre și uși.

Bărbați și femei, tineri și bătrâni. Îmbrăcați în jeanși zdrențuiți și cămăși de bumbac lăbărțate, cu baticuri și pălării pe cap, în tenişi sau în bocanci.

Cinder îi cunoştea aproape pe toți, din scurta ei ședere în Farafrah. Erau cei care-i aduseseră de mâncare, cei care-o ajutaseră să vopsească nava, cei care-și mâzgăliseră pe trup desene cu cyborgi.

Pentru o secundă, își simți inima ușoară, dar apoi stomacul i se strânse ghem.

Nu avea să se termine bine.

— Aceasta este o chestiune de siguranță internațională, anunță comandantul. Vă ordon să vă întoarceți toți la casele voastre! Oricine se va opune acestui ordin va fi arestat pentru nesocotirea legilor Uniunii Pământene.

— Atunci, arestează-ne, dar *după* ce-i lași să treacă.

Cinder miji ochii în lumina orbitoare a soarelui, vrând să vadă cine vorbise. O zări pe femeia din prăvălia cu medicamente. Lunara al cărei fiu își luase viața, preferând să moară decât să devină paznicul Levanei.

Câțiva soldați își îndreptară armele spre mulțime, dar bărbatul cu portavoce ridică o mână, făcându-le semn să stea pe loc.

— Oamenii ăștia sunt infractori căutați! Nu vrem să folosim forța letală pentru a-i aresta, dar o vom face, dacă trebuie. Vă îndemn să vă retrageți și să vă întoarceți la casele voastre.

După această amenințare, nimeni nu mișca. Din câte vedea Cinder, fețele locuitorilor nu erau înspăimântate. Doar hotărâte.

— Ei sunt prietenii noștri, spuse vânzătoarea. Au venit aici căutând adăpost și nu vă vom permite să puneți mâna pe ei.

Ce era în capul lor? Ce puteau ei să facă? Deși mai numeroși decât soldații, erau neînarmați și neinstruiți. Dacă se opuneau, aveau să fie masacrați.

— Nu-mi dați de ales, zise bărbatul, strângând ecranul portabil între degete.

Pe obraz i se scurse o picătură de sudoare.

Vocea vânzătoarei răsună iar, plină de ranchiună:

— Nici măcar *nu știi* cum e să nu ai de ales!

Degetele femeii zvâcniră — un gest aproape imperceptibil, dar care stârni în mulțime o reacție ca o undă de șoc. Cinder tresări. Deodată, mulți locuitori păreau încordați: frunți încrețite, brațe care tremurau.

Peste tot în jur, soldații începură să se miște. Își schimbară ținta, așa cum făcuseră cei controlați de Cinder și de doctorul Erland, până când fiecare soldat luă în cătare un camarad de alături, iar fiecare soldat avea o armă îndreptată spre tâmpla sa.

Ochii lor uluiți se umplură mai întâi de uimire, apoi de groază.

Doar conducătorul rămăsese în aceeași poziție, în mijlocul lor, holbându-se la subordonații săi.

— Cam așa e să nu ai de ales, rosti femeia. Să vezi cum propriul trup e folosit împotriva ta. Să știi că propriul creier te trădează. Am venit pe Pământ ca să scăpăm de asta, dar suntem cu toții pierduți dacă dorințele Levanei se împlinesc.

Nu știu dacă tânăra asta o poate opri, dar acum pare să fie singura speranță, așa că vom avea încredere în ea.

Cinder țipă. Craniul îi era cuprins de durere. Controlul ei asupra lui Wolf și a femeii-soldat se risipi. Genunchii i se îndoiră, dar numaidecât un braț i se încolăci pe talie, susținând-o.

Gâfâind din pricina efortului mintal, privi în ochii lui Wolf. Erau din nou verzi și strălucitori. Normali.

O armă căzu la pământ. Cinder tresări. Femeia pe care o controlase adineauri se holba în jur, la camarazii ei, tremurând. Nu știa încotro să privească și nici ce să facă. Ridică mâinile și se predă.

Roșu de furie, bărbatul cu ecran portabil coborî portavocea. O privi din nou pe Cinder, plin de ură. Apoi azvârli ecranul la pământ.

Thorne își tot rotea capul încoace și-ncolo.

— Ăăă... Îmi zice și mie cineva ce se-ntâmplă?

— Mai târziu, zise Cinder, sprijinindu-se de Wolf. Ridică-te! E timpul să plecăm.

— Nu te contrazic! spuse Thorne, ridicându-se în picioare. Dar luați și escort-droidul meu! Am trecut prin multe ca să-l obțin și...

— *Thorne!*

Cinder se simțea slăbită și amețită. Își croiau drum printre soldații încremeniți. Era ca și cum ar fi străbătut un labirint de sculpturi în piatră, înarmate, care-i urmăreau pătrunse de furie și neîncredere. Cinder se strădui să privească în ochii locuitorilor, dar mulți dintre ei îi țineau închiși și tremurau de concentrare. Nu-i puteau stăpâni la nesfârșit pe soldați.

Doar pământenii își încrucișară privirile cu a ei și dădură aprobator din cap, zâmbind cu teamă. Nu se temeau de vecinii lor lunari, gândi ea, ci de ce s-ar fi întâmplat dacă Levana ar fi preluat controlul asupra Pământului. Le era frică de consecințe,

dacă lunarii ar fi condus totul, de ce s-ar întâmpla dacă Cinder avea să dea greș.

Jacin apucă încheietura escort-droidului și o trase după el.

— Femeia aia are dreptate, spuse Wolf după ce ieșiră din mulțime, iar Rampion — mesagerul libertății lor — apăru pe stradă, în față. Nu e nimic mai rău decât să ți se folosească trupul împotriva ta.

Cinder se poticni, dar Wolf o prinse și o trase după el câțiva pași, până-și recăpătă echilibrul.

— Îmi pare rău, Wolf, dar a trebuit s-o fac. Nu puteam să te părăsesc acolo.

— Știu. Înțeleg.

Întinzând mâna, tânărul luă un sac din mâna doctorului, ușurându-i povara. Zoreau cu toții spre navă.

— Dar asta nu schimbă faptul că nimeni nu ar trebui să aibă o asemenea putere, adăugă Wolf.

Patruzeci și doi

Deși băiatul lunar nu avea mai mult de opt ani, Scarlet își zise că avea să-i sucească gâtul ca unei găini, dacă se ivea ocazia. Era, fără îndoială, un copil îngrozitor. Își spuse că, dacă toți copiii lunari semănau cu el, întreaga societate era condamnată și Cinder ar fi trebuit să-i lase să se autodistrugă.

Scarlet nu știa precis cum devenise proprietatea Venerabilului Annotel, a soției sale și a micului monstru pe care-l crescuseră. Poate fusese un cadou din partea Coroanei sau poate că o cumpăraseră, tot așa cum o familie pământeană ar fi cumpărat un android nou. În orice caz, de șapte zile încoace, era noua lui jucărie. Noul animăluț de companie. Noul subiect de testare.

La vârsta de opt ani, conașul Charleson învăța să-și controleze harul lunar. Evident, se distra de minune făcând experimente pe pământeni, iar băiatul avea un simț al umorului cât se poate de sadic.

Scarlet era captivă în ceea ce părea să fie camera de joacă a băiatului. Purta o zgardă metalică, legată cu un lanț de un piron montat în podea. Un ecran imens ocupa un perete întreg și în încăpere, departe de ea, zăceau abandonate nenumărate mașinării de realitate virtuală și alte dispozitive.

Ședințele de practică ale băiatului erau un chin. De când sosise la reședința Annotel, băiatul îi provocase halucinații: păianjeni îi pătrunseseră în nas, șerpi lungi cât brațul ei se

unduiseră, strecurându-se în trupul ei prin buric și i se încolăciseră pe șira spinării, miriapode îi pătrunseseră în urechi, ajungând în craniul ei, apoi ivindu-se pe limbă.

Scarlet țipase. Se zbătuse. Își zgâriase burta cu unghiile și-și suflase nasul până sângerase, străduindu-se să scape de intruși.

Și în tot acest timp, conașul Charleson râdea de se prăpădea.

Totul era o iluzie, firește. Știuse asta chiar și atunci când își izbise capul de podea, în încercarea de a goni păianjenii și miriapodele. Dar nu avea importanță. Corpul ei era convins, creierul ei — de asemenea. Mintea ei rațională fusese copleșită.

Îl ura pe băiețelul ăsta. Îl *ura*.

Detesta și faptul că începea să-i fie frică de el.

— Charleson!

Mama lui apăru în cadrul ușii, salvând-o temporar pe Scarlet de cea mai recentă găselniță a micuțului: cârtițele cu ochi minusculi, grase și cu gheare enorme, ca de reptilă. Una tocmai rodea degetele de la picioare ale lui Scarlet, în timp ce ghearele animalului îi sfâșiau talpa.

Iluzia și durerea se risipiră, dar groaza nu dispăru. Gâtul o durea de la atâta țipat. Lacrimi sărate îi umezeau obrajii. Scarlet se rostogoli pe o parte, pe podeaua camerei de joacă. Se simțea recunoscătoare că băiatul nu putea susține iluziile atunci când atenția îi era distrasă.

Scarlet ignoră discuția lor, până când Charleson începu să țipe și fata se sili să deschidă ochii umflați. Băiatul avea o criză de nervi. Maică-sa vorbea cu voce liniștitoare, încercând să-l domolească. Îi promitea ceva. Aparent, Charleson nu era mulțumit. Un minut mai târziu, ieși furios din cameră și Scarlet îl auzi trântind o ușă.

Oftă de ușurare. Mușchii i se relaxară — ceva ce nu i se întâmpla când micul terorist era acolo.

Își dădu la o parte gluga roșie și buclele de pe față. Mama băiatului îi aruncă o privire nimicitoare, de parcă Scarlet ar fi fost tot atât de dezgustătoare ca o cârtiță, tot atât de revoltătoare precum un ghem de viermi zvârcolindu-se pe masa imaculată din bucătăria femeii.

Fără un cuvânt, lunara îi întoarse spatele și părăsi camera.

Nu după mult timp, altcineva apăru în prag: un bărbat chipeș, purtând o tunică neagră, cu mâneci lungi.

Un taumaturg.

Scarlet aproape că se bucura să-l vadă.

*

— A fost capturată în timpul luptei mele cu Linh Cinder. Fata asta era unul dintre complicii ei.

— Te referi la lupta în care nu ai reușit nici să elimini cyborgul, nici să-l capturezi?

Nările lui Sybil fremătau în timp ce taumaturgul măsura cu pasul spațiul dintre Scarlet și tronul luxos, sculptat în marmură. Purta o tunică nouă, imaculată, și se mișca ciudat de țeapăn. Fără îndoială, din cauza rănii produse de glonț.

— Corect, regina mea.

— Așa mă gândeam și eu. Continuă!

Sybil își prinse mâinile la spate, strângându-le până ce încheieturile degetelor i se albiră.

— Din păcate, tehnicienii noștri de software nu au reușit să monitorizeze nava Rampion nici folosind capsula spațială a navei, nici cipul COM-D pe care l-am confiscat eu. Prin urmare, scopul principal al acestui interogatoriu este să stabilim care dintre informațiile deținute de prizoniera noastră ne-ar ajuta să căutăm cyborgul.

Regina Levana dădu aprobator din cap.

Scarlet, care îngenunchease în mijlocul camerei tronului, clădită din piatră și sticlă, o vedea pe regină cât se poate de bine și, cu toate că o parte din ea voia să se uite în altă parte, îi era greu să o facă. Regina lunară era la fel de frumoasă cum i se spusese dintotdeauna, ba chiar mai frumoasă. Scarlet bănuia că, într-o vreme, bărbații ar fi fost în stare să pornească războaie ca să aibă alături o femeie atât de frumoasă.

Acum, împăratul Kai era obligat să se însoare cu ea ca *să oprească* un război.

În starea ei de înfometare, delir și epuizare, Scarlet aproape că izbucni în râs, amuzată de ironia acestor gânduri. Cu greu își reținu un hohot.

Regina observă că buzele fetei zvâcneau și se încruntă.

Scarlet cerceta din priviri sala tronului. Deși fusese silită să îngenuncheze, nu o legaseră. Probabil că nu se temeau că ar fi încercat să evadeze, dat fiind că acolo erau prezenți regina însăși, câțiva paznici și zece taumaturgi: Sybil Mira, încă trei îmbrăcați în roșu și alți șase, în negru.

Pe deasupra, jilțurile îmbrăcate în catifea, dispuse de o parte și de alta a tronului, erau ocupate de cel puțin cincizeci... Ei bine, Scarlet nu știa ce erau. Jurați? Reprezentanți ai mass-mediei lunare? Aristocrați?

Scarlet își spuse că arătau ridicol: haine care licăreau, fluturau și străluceau. Fețe pictate așa încât să zugrăvească sisteme solare, prisme în culorile curcubeului și animale sălbatice. Păr viu colorat, ondulat și aranjat, sfidând gravitația prin structuri greoaie și sofisticate. Ba chiar unele peruci aveau colivii cu păsări cântătoare, deși acestea erau neobișnuit de tăcute.

Lui Scarlet îi trecu prin minte că probabil își exercitau farmecul lunar. Poate că în clipa asta purtau, de fapt, saci din pânză.

Călcâiele lui Sybil Mira bătură în podea, atrăgându-i atenția lui Scarlet.

— Înainte să te capturăm, cât timp ai făcut parte din răzmerița lui Linh Cinder? întrebă taumaturgul.

Se uită fix la Sybil. După zile întregi de țipete, gâtlejul o durea. Se gândi să nu spună nimic. Ochii ei săgetară spre regină.

— Cât timp? repetă Sybil, nerăbdătoare.

Dar Scarlet nu voia să tacă. Evident, aveau de gând s-o omoare. Nu era atât de naivă încât să nu observe că moartea îi dădea târcoale. La urma urmei, pe podeaua camerei tronului erau urme de sânge, alcătuind dâre ce duceau către peretele opus tronului reginei. Acolo, unde ar fi trebuit să existe un perete, se deschidea o fereastră imensă și un pervaz se prelungea în afară.

Se aflau destul de sus — pe puțin trei sau patru etaje. Probabil că era o metodă convenabilă de a se descotorosi de cadavre.

Sybil o apucă de bărbie.

— Te sfătuiesc să răspunzi la întrebare.

Scarlet strânse din dinți. Da, voia să răspundă. Când ar mai fi avut parte de un public atât de ales?

Când Sybil îi dădu drumul, Scarlet se întoarse spre regină:

— Am trecut de partea lui Cinder în noaptea în care agenții voștri speciali au atacat, spuse ea, cu voce răgușită, dar puternică. În aceeași noapte când mi-ați ucis bunica.

Nicio reacție din partea reginei.

— Probabil că nu aveți habar cine a fost bunica mea și nici cine sunt eu.

— Informația e relevantă pentru acest proces? întrebă Sybil, iritată că Scarlet schimbase subiectul.

— O, da! Extrem de relevantă.

Levana își sprijini obrazul în palmă, părând plictisită.

— Numele ei era Michelle Benoit.

Nimic.

— A servit douăzeci și opt de ani în armata europeană, ca pilot. Odată, a primit o medalie pentru transportarea unei misiuni diplomatice aici, pe Luna.

Levana miji ușor ochii.

— După mulți ani, un bărbat pe care-l întâlnise pe Luna a apărut la ușa ei, aducând un „pachet" foarte interesant. O fetiță... aproape moartă. Bunica mea a ascuns fetița ani de zile, a protejat-o și, în cele din urmă, a plătit cu viața pentru faptele ei. În noaptea aia, m-am alăturat lui Linh Cinder, m-am alăturat adevăratei reginei...

Limba îi încremeni. Își simțea fălcile și gâtlejul ca de gheață.

Dar buzele ei reușiră să schițeze un zâmbet arogant. Spusese mai multe decât îi convenea Levanei să audă. Scarlet se bucura văzând furia din ochii reginei.

Ceilalți se foiau ușor. Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Își aruncau priviri nedumerite.

Sybil Mira pălise și se uita când la Scarlet, când la regină.

— Îmi cer scuze pentru obrăznicia prizonierei. Doriți să continui interogatoriul în privat?

— Nu-i nevoie.

Levana vorbise melodios și calm, ca și când cuvintele fetei nu o deranjaseră câtuși de puțin, dar Scarlet știa că era doar o aparență. Văzuse licărirea ucigătoare din ochii reginei.

— Poți continua cu întrebările, Sybil. Totuși trebuie să plecăm spre Pământ în seara asta și nu aș vrea să întârzii. Poate îți motivezi prizoniera să se concentreze pe răspunsurile care ne interesează.

— Sunt de acord, Maiestatea Voastră.

Sybil le făcu semn paznicilor regali care flancau ușile.

Câteva clipe mai târziu, aceștia aduseră în sala tronului un eșafod pe roți și spectatorii părură să se înviorze.

Scarlet înghiți anevoie.

Pe eșafod văzu o buturugă mare, de abanos. Suprafața ei fusese sculptată, înfățișând oameni prosternați dinaintea unui bărbat cu haine lungi, fluturânde, pe al cărui creștet trona o semilună ca o coroană. În buturuga de lemn, acoperită de sute de crestături, stătea înfiptă o secure de argint.

Doi paznici o înșfăcară pe Scarlet și o târâră spre eșafod. Răsuflând încet, fata încerca să-și stăpânească frica.

Sybil păși în spatele ei.

— Unde este Linh Cinder acum?

Scarlet se zgâia la regină.

— Nu știu.

După o secundă, mâna ei o trădă: se întinse și apucă mânerul securii. Spaima o sugruma.

— Unde este? repetă Sybil.

Dinții lui Scarlet scrâșniră.

— Nu... știu...

Mâna ei smulse securea din buturugă.

— Sigur ați vorbit despre posibilitatea unei aterizări de urgență, despre o ascunzătoare, în caz de nevoie. Spune-mi! Măcar *dă-ți cu părerea*! Unde e posibil să se fi dus?

— Habar n-am.

Cealaltă mână a lui Scarlet se trânti pe buturugă, cu degetele răsfirate pe lemnul negru. Țipă de spaimă.

— Atunci, pune-i o întrebare mai ușoară.

Scarlet se cutremură. Sybil era chiar în spatele ei, șoptindu-i la ureche:

— La care deget ții cel mai puțin?

Scarlet închise ochii. Încercă să-și limpezească gândurile. Se străduia să nu se teamă.

— Eram singurul lor pilot, spuse ea. Niciunul dintre ei nu știe cum se pilotează o navă. Dacă ar fi încercat să se întoarcă pe Pământ, s-ar fi prăbușit.

Pașii lui Sybil se îndepărtară, dar mâna lui Scarlet rămase pe buturugă, iar securea, în aer.

— Paznicul meu era expert în pilotaj și trăia când am abandonat nava. Poate că Linh Cinder l-a manipulat și l-a silit să piloteze.

Sybil reapăru în câmpul vizual al lui Scarlet.

— Încotro i-ar fi spus să zboare? ceru taumaturgul să afle.

— *Habar n-am!* Poate că ar trebui să-l întrebi pe el, i-o întoarse fata.

Un zâmbet leneș, mulțumit se ivi pe chipul taumaturgului.

— Atunci, o să începem cu degetul mic.

Brațul fetei își luă avânt și ea își feri fața, ca și cum, dacă nu se uita, nu se întâmpla nimic. Genunchii ei cedară și Scarlet căzu lângă buturugă. Brațele ei erau ferme și neînduplecate. Doar ele nu tremurau.

Degetele ei strânseră mai tare mânerul securii. Lovitura era iminentă.

— Maiestatea Voastră...

Întreaga sală păru să tragă aer în piept la auzul acestor cuvinte rostite atât de încet, încât Scarlet nu știa dacă auzise bine.

Regina se răsti:

— Ce e?

— Mi-o dați mie?

Cuvintele erau firave și molcome, de parcă întrebarea ar fi fost un labirint ce trebuia străbătut cu atenție.

— Ar fi un animal de companie drăgălaș.

Pulsul tuna în urechile lui Scarlet și îndrăzni să-și ridice privirea. Cu coada ochiului, zări scânteierea securii.

— O s-o primești după ce terminăm cu ea, spuse regina, foarte nemulțumită de întrerupere.

— Dar atunci o să fie ciuntită. Nu sunt deloc amuzante când mi le dați așa.

Spectatorii începură să chicotească.

Ochii lui Scarlet o înțepau din pricina picăturilor de sudoare prelinse de pe frunte.

— Dacă ar fi animalul meu de companie, spuse vocea aceea veselă, aș putea să exersez pe ea. O să fie ușor de controlat. Poate că o să mă însănătoșesc, dacă o să mă joc cu o pământeană așa de drăguță.

Chicotelile încetară.

Cu toate că vocea deveni și mai plăpândă, răsună în sala tronului ca o împușcătură:

— Tata mi-ar fi dat-o.

Scarlet clipi, încercând să-și îndepărteze sudoarea din ochi. Răsufla îngreunat, istovită de efortul zadarnic de a recăpăta controlul asupra brațelor.

— Am spus că o s-o primești și așa va fi, se răsti regina, de parcă i-ar fi vorbit unui copil agasant. Dar mi se pare că nu pricepi un lucru: atunci când o regină amenință pe cineva care i-a greșit, trebuie să-și ducă amenințările până la capăt. În caz contrar, se instalează anarhia. Vrei să fie anarhie, *prințesă*?

Năucă de frică, de amețeală și de foame, Scarlet izbuti să-și ridice capul. Regina privea în direcția unei persoane din apropiere, dar Scarlet vedea ca prin ceață. Nu o zărea.

În schimb, o auzea. O voce drăgălașă:

— Nu, regina mea.

— Exact!

Levana se întoarse spre Sybil și dădu aprobator din cap.

Înainte ca Scarlet să se dezmeticească, lama securii căzu!

Cartea a patra

Când Rapunzel îl văzu pe prinț,
se aplecă deasupra lui și începu să plângă,
iar lacrimile fetei se prelinseră în ochii tânărului.

Patruzeci și trei

Cress stătea de o parte a mesei de laborator, strângând în mână un ecran portabil, în vreme ce doctorul Erland ținea un instrument ciudat aproape de fața lui Thorne, proiectând o rază subțire de lumină în pupilele acestuia.

Doctorul mormăi și dădu din cap, în semn că înțelegea.

— Îmm-hmmm, făcu el tărăgănat, schimbând setarea instrumentului, astfel încât în capătul lui apăru o luminiță verde. Îm-hm, repetă el, studiind celălalt ochi.

Cress se aplecă și mai mult, dar nu văzu nimic care ar fi explicat mormăitul gânditor al bătrânului.

Instrumentul doctorului țăcăni de câteva ori, iar Erland luă ecranul portabil din mâna lui Cress. Îl privi, dădu din cap, i-l înapoie. Cinder se uită la ecran. Ciudatul instrument transferase acolo o învălmășeală de informații ininteligibile.

— Îm-hm...

— Vrei să termini cu mormăitul și să-mi spui ce problemă au ochii mei? întrebă Thorne.

— Ai răbdare, spuse doctorul. Sistemul optic este delicat și un diagnostic incorect ar putea fi catastrofal.

Thorne își încrucișă brațele.

Doctorul schimbă iar setările instrumentului și mai scană o dată ochii lui Thorne.

— Nervul optic este grav lezat, probabil în urma unui traumatism cranian. Ipoteza mea este că, atunci când te-ai lovit

la cap, în timpul prăbușirii satelitului, hemoragia internă din craniul tău a exercitat presiune asupra nervului optic și...

Thorne flutură din mână, îndepărtând instrumentul doctorului.

— Poți să-i vindeci?

Doctorul Erland pufni și puse instrumentul pe masa din infirmeria navei Rampion.

— Firește că pot, spuse el, ofensat. Primul pas este să recoltez niște măduvă osoasă din osul tău iliac, de unde voi colecta celule-stem hematopoietice, pe care le vom folosi pentru a crea o soluție ce va fi aplicată extern, pe sistemul tău optic. Cu timpul, celulele-stem vor înlocui celulele distruse ale ganglionului tău retinal și vor crea poduri celulare între discontinuitățile...

— Bla, bla, bla! În regulă, am priceput, îl întrerupse Thorne, acoperindu-și urechile. Te rog să nu mai rostești cuvântul ăla.

Doctorul Erland ridică o sprânceană.

— Care din ele? „Celular"? „Hematopoietic"? „Ganglion"?

Thorne se strâmbă.

— Ultimul. Bleah!

Doctorul se încruntă.

— Ești sensibil, domnule Thorne?

— Chestiile legate de ochi mă bagă în sperieți. La fel și orice operație chirurgicală asupra osului ăluia iliac. Poți să mă anesteziezi pentru intervenția asta chirurgicală, nu?

Carswell se întinse cu fața în sus, pe masa de examinare.

— Fă-o repede, îl îndemnă pe Erland.

— O anestezie locală va fi suficientă, spuse doctorul. Din întâmplare, am în trusa mea ceva care ne va fi de folos. Însă, chiar dacă recoltăm astăzi măduva osoasă, nu am instrumentele necesare pentru separarea celulelor-stem și nici pentru a crea soluția injectabilă.

Thorne se ridică încet în capul oaselor.

— Deci... *nu* mă poți vindeca?

— În lipsa unui laborator adecvat, nu.

Thorne își scărpină falca.

— Dar nu putem sări peste etapa cu celulele-stem și cu soluția injectabilă? În schimb, mi-ai putea pune ochi noi, cu vreo proteză cibernetică. Vederea cu raze X mi-ar fi de folos și recunosc că ideea nu-mi displace.

— Hm! Ai dreptate, spuse doctorul Erland, privindu-l lung, pe deasupra ochelarilor. Ar fi *mult* mai simplu.

— Pe bune?

— Nu.

Colțurile gurii lui Thorne coborâră.

— Măcar știm care e problema și că e vindecabilă, interveni Cress. Găsim noi o soluție.

Doctorul o privi scurt, după care întoarse capul și începu să organizeze dulapurile din infirmeria navei, aranjând echipamentul medical luat de la hotel. Deși părea că încearcă să-și ascundă orice emoție, în afară de curiozitatea profesională, Cress avea impresia că medicul nu prea îl plăcea pe Thorne.

Pe de altă parte, ce simțea bătrânul față de ea rămânea un mister pentru Cress. De când părăsiseră hotelul, nu se uitase direct în ochii ei nici măcar o dată și Cress bănuia că se rușina de faptul că achiziționase scoici lunare pentru a le analiza sângele. Fără doar și poate, avea motive să-i fie rușine. Cu toate că acum erau de aceeași parte a baricadei, Cress încă nu îl iertase pentru modul în care se purtase cu ea și cu atâția alții. Îi tratase ca pe niște vite la o licitație.

Adevărat, ea nu asistase niciodată la o licitație de vite.

De fapt, nu știa ce să creadă cu privire la majoritatea membrilor echipajul navei Rampion. După ce-l văzuse pe Wolf dezlănțuit la hotel, Cress se străduise din răsputeri să-l evite

cât de mult cu putință. La gândul că tânărul se înfuria atât de iute și știind de ce erau capabili cei asemenea lui, părul de pe ceafă i se zbârlea ori de câte ori ochii lui verzi și pătrunzători îi întâlneau pe ai ei.

Wolf tăcuse mâlc de când părăsiseră Africa. În vreme ce toți discutau despre pericolul de a rămâne pe orbită înainte ca ea, Cress, să reinstaleze sistemul care împiedica detectarea navei, Wolf stătea singur, într-un colț al carlingii, privind cu ochi goi scaunul pilotului.

Când Cress le sugerase să se îndrepte spre un loc de unde puteau ajunge repede în Noul Beijing și să rămână acolo cât timp puneau la cale următoarea etapă a planului, Wolf se fâțâise de colo colo prin bucătăria navei, cu o conservă de roșii în mână.

În cele din urmă, după aterizarea în ținuturile pustii din regiunile siberiene de nord ale Comunității, Wolf se culcase într-un pat din cabinele echipajului, îngropându-și fața în pernă. Cress crezuse că era patul lui, până când Thorne o lămuri că fusese al lui Scarlet.

Îi era milă de el, bineînțeles. Era devastat de pierderea lui Scarlet. Dar teama îi punea în umbră compasiunea. Prezența lui Wolf aducea cu o bombă ce putea exploda în orice clipă.

Cât despre Jacin Clay, fostul paznic personal al lui Sybil, acesta își petrecea majoritatea timpului într-o tăcere arogantă. Iar atunci când vorbea, de obicei spunea ceva grosolan sau enervant. În plus, chiar dacă li se alăturase, lui Cress nu-i dădea pace gândul că paznicul regal o adusese de nenumărate ori pe Sybil la bordul satelitului, că știuse de ani buni că fata era captivă acolo, dar nu ridicase un deget ca s-o ajute.

Și mai era problema escort-droidului: *stăpâne* în sus, *stăpâne* în jos! *Vrei să-ți spăl picioarele și să-ți masez tălpile, stăpâne?*

— Căpitane!

Cress se zbârli auzind vocea feminină a escort-droidului. Un vârtej albăstrui dădu buzna în infirmerie, lovindu-se de Thorne, mai să-l doboare de pe masa de examinare.

— Ce...? îngăimă tânărul.

— Îmi place! strigă androidul. Îmi place la nebunie! Este cel mai frumos cadou pe care mi l-a dat cineva vreodată, iar tu ești cel mai bun căpitan din întreaga galaxie! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Androidul acoperi obrajii lui Thorne cu sărutări, neluând în seamă eforturile lui de a se feri.

Cress apăsă ecranul portabil până ce brațele începură să-i tremure.

— Iko, lasă-l să respire! spuse Cinder, din pragul ușii.

— Ai dreptate. Scuze!

Androidul îl apucă pe Thorne de obraji și-l mai sărută o dată, drept pe gură, după care se retrase.

Cress fierbea.

— Iko, tu ești? întrebă Thorne.

— În carne și oase! Cum arăt?

Poză galeș pentru Thorne, după care izbucni în râs.

— Uitasem că nu mă poți vedea! Trebuie să mă crezi pe cuvânt că îți zic când sunt *superbă*. Unde mai pui că am verificat catalogul producătorului și am aflat că pot să aleg dintre *patruzeci* de culori de ochi! Îmi plac cei aurii, dar mai vedem. Știi doar ce trecătoare este moda!

Începând să se relaxeze, Thorne zâmbi.

— Mă bucur că-ți place corpul cel nou. Dar, dacă tu ești aici, cine pilotează nava?

— Am schimbat între ele cipurile de personalitate, spuse Cinder. Darlei pare să nu-i pese ce formă are corpul ei. „Cum vrea stăpânul”, după cum s-a exprimat ea. I-am mai schimbat

programarea pe ici, pe colo. Sper că de-acum n-o să-și mai facă griji că încalcă legea.

— Exact așa îmi plac navele, spuse Thorne. Darla, ești aici?

Din difuzoarele de deasupra răsună un glas ciudat de robotic, în comparație cu tonul agitat al lui Iko:

— Sunt gata să te slujesc, căpitane Thorne! Mă bucur să fiu noul sistem de autocontrol al navei tale și mă voi strădui să asigur confortul echipajului.

Thorne zâmbi.

— Ah, ce-mi mai place!

— După ce termini cu consultul medical, spuse Cress, dând din cap către ușă, vino pe platforma de încărcare. Avem o grămadă de lucruri de discutat.

*

În câteva minute, echipajul de pe Rampion se adună pe platforma de încărcare. Iko se așezase turcește pe podea, fermecată de propriile degete de la picioare. Doctorul Erland adusese micul scaun rotativ din infirmerie, ca să se așeze pe el. Wolf se sprijinise de ușa care dădea în carlingă, cu umerii gârboviți, cu mâinile afundate în buzunare. Avea cearcăne întunecate. De cealaltă parte a platformei, Jacin se rezemase de un perete și stătea pieziș, ca și cum i-ar fi acordat lui Cinder doar jumătate din atenția lui.

Cress îl conduse pe Thorne la o ladă mai mare, sperând să nu se observe că stătea cât mai departe de Wolf.

Dregându-și glasul, Cinder veni în fața lor, în dreptul unui ecran montat în peretele platformei de încărcare.

— Nunta regală va avea loc peste patru zile, începu ea. Și cred... sper... că suntem cu toții de acord că nu-i putem îngădui Levanei să devină împărăteasa Comunității. Încoronarea

ei ar reprezenta un contract legal care cu greu poate fi anulat. Iar oferindu-i atâta putere... ei bine, știți și voi ce s-ar întâmpla!

Își frecă bocancii de podeaua metalică.

— Planul nostru inițial a fost să zădărnicim nunta și s-o detronăm pe Levana în mod public, cât timp se află aici, pe Pământ. Însă doctorul Erland m-a convins că asta nu ne va ajuta foarte mult. O s-o împiedice, pentru un timp, să devină împărăteasă, dar câtă vreme locuitorii de pe Luna o consideră monarhul lor, ea va hărțui Pământul cu fiecare ocazie. Eu cred că singura cale de a scăpa cu adevărat de Levana este să mergem pe Luna și să convingem poporul lunar să se revolte împotriva ei, după care... să încoronăm un nou monarh.

Cinder șovăi, cu ochii la Jacin, și continuă:

— Iar dacă planul funcționează... Știu o cale de a ajunge pe Luna fără să fim văzuți.

Thorne lovea ritmic lada de plastic cu bastonul.

— În regulă, domnișoară Enigmă. Care-i noul plan?

Privind de jur împrejur, Cinder își înclină bărbia.

— Pentru început, răpim mirele.

Thorne își curmă bătaia ușoară în ladă și în încăpere se lăsă tăcerea. Strângând din buze, Cress îndrăzni să privească fețele celorlalți. Toți păreau perplecși.

Iko ridică o mână.

— Da?

— E o idee grozavă. Poți conta pe mine!

Tensiunea începu să se risipească. Cinder chicoti.

— Sper că toți sunteți de acord, pentru că e nevoie de ajutorul vostru ca planul ăsta să reușească. Avem nevoie de provizii, de invitații de nuntă și de costume... Dar, cred că cea mai mare problemă a noastră va fi să-l găsim pe Kai, odată ce intrăm în palat. Nu am reușit să aflu nimic despre cipul lui de

identitate. Se pare că garda regală se pricepe de minune să țină la distanță hărțuitorii și asasinii.

Cress întrebă:

— De ce nu folosim numărul lui Tan Kaoru?

Toți ochii se întoarseră către ea, iar Cress se făcu mică.

— Ce-i ăla? întrebă Cinder.

— Numărul de identitate al împăratului Kaito, 0089175004. Profilul de rețea asociat cu acest număr corespunde unui paznic de la palat, pe nume Tan Kaoru, dar este doar un pseudonim. De fapt, e numărul de identitate pe care echipa regală de securitate îl folosește pentru monitorizarea Majestății Sale. L-am folosit de multe ori pentru a afla unde e împăratul.

— Serios? Cum ți-ai dat seama?

Roșind, Cress deschise gura, dar își dădu seama că explicația ar fi fost lungă și obositoare, așa că o închise din nou.

— Nu contează, spuse Cinder, frecându-și tâmpla. Dacă ești sigură că e numărul lui, atunci e OK.

— Sunt sigură.

— Perfect. Iko, ai reținut numărul?

— Da.

— Mulțumesc, Cress. Iată la ce m-am gândit: Cress, tu te ocupi de dezactivarea sistemului de securitate al palatului. Wolf, tu o s-o acoperi.

Cress ridică brusc capul, iar privirea ei o întâlni pe a lui Wolf. Fata se lipi de Thorne, cutremurându-se. Nu dorea deloc să lucreze cu agentul special lunar. Cinder și Thorne păreau să aibă încredere în el, dar cât de mult știau ei, de fapt, despre cineva care aproape o strangulase pe Cinder în hotelul ăla, cineva care urlase ca un animal sălbatic și fusese creat pentru a ucide oameni în cel mai oribil și irațional mod?

Însă nimeni nu părea să-i împărtășească teama.

— Între timp, continuă Cinder, Iko și cu mine o să-l găsim pe Kai și o să-l convingem să vină cu noi. Ne întâlnim pe unul dintre acoperișuri, Jacin ne ia de acolo și zburăm înainte ca lumea să se dezmeticească. Cel puțin, asta-i teoria.

Își dădu o șuviță de păr după ureche și adăugă:

— Rămâne totuși o problemă. Eu nu mă pot furișa în palat ca oaspete și nici măcar ca angajat. Aș fi recunoscută imediat.

— Aș putea merge fără tine, sugeră Iko.

Cinder clătină din cap.

— Kai nu te cunoaște. Dacă vrem să aibă încredere în noi, trebuie să fiu eu cea care-i vorbește.

Jacin pufni disprețuitor.

Cress își mușcă buza de jos, iar ceilalți începură să propună soluții. Să se deghizeze Cinder drept jurnalist? Sau să escaladeze zidul? Ori să se ascundă într-un buchet enorm de flori?

Îmbujorată de jenă, Cress se forță să deschidă gura.

— Ce ziceți...

Se fâstâci când toți se răsuciră către ea.

— Ăăă...

— Ce? spuse Cinder.

— Ce ziceți de... tunelurile de evacuare?

— Tunelurile de evacuare?

Cress se trase de păr, dorindu-și să-l fi putut răsuci pe degete, la fel ca altădată, ca să-și potolească neliniștea. Dar acum era scurt. Toată lumea se uita la ea. O străbătu un fior.

— Alea de sub palat, explică fata. Când au construit palatul, după război, au săpat dedesubtul lui tuneluri care fac legătura cu adăposturi antiatomice și cu alte locuri sigure, în eventualitatea unui atac.

Cinder aruncă monitorului o privire și spuse:

— Am văzut schițele palatului. Niciuna nu menționa vreun tunel de evacuare.

— Păi, dacă toată lumea ar ști despre ele, nu ar fi foarte sigure.

— Dar cum ai aflat...? Nu contează, se răzgândi Cinder. Ești sigură că tunelurile astea încă există?

— Bineînțeles.

— Și îți aduci aminte încotro duce fiecare?

— Da.

Cress își șterse pe haine palmele asudate.

— Excelent!

Cinder aproape că se relaxase.

— Așadar, înainte să intrăm în detalii, aveți întreb...

— Cât durează până ajungem pe Luna? spuse Wolf, cu vocea răgușită după atâta tăcere.

Cress înghiți anevoie. Ochii lui erau injectați. Privindu-l, i se părea că tânărul era capabil să-i facă bucăți pe toți, cât ai clipi.

Apoi realiză că întrebarea lui avea un subtext de care probabil că toți își dăduseră seama. *Scarlet.* De fapt, voia să știe peste cât timp puteau începe să o caute pe Scarlet.

— Două săptămâni, cel puțin, spuse Cinder.

Vocea ei era liniștită, spășită.

— Poate chiar trei...

Strângând din dinți, Wolf își feri privirea. Pe urmă rămase nemișcat — o umbră amenințătoare, într-un colț.

Thorne ridică un deget, iar Cinder se încordă iar.

— Da?

— Palatul Noului Beijing nu are laboratoare medicale proprii? întrebă Carswell. Cum ar fi, de pildă, unele dotate cu dispozitive care vindecă orbirea ca prin minune.

Cinder miji ochii.

— Tu nu vii cu noi! E prea riscant. N-ai face decât să ne încurci.

Thorne rânji, netulburat de replica fetei.

— Ia gândește-te, Cinder! După ce Cress dezactivează sistemul de securitate, fiecare paznic din palat va alerga fie la centrul de control al echipei de securitate, ca să vadă ce se întâmplă, fie acolo unde se află împăratul lor prețios, ca să se asigure că e teafăr. Dar... dacă cineva face tărăboi — unul *mai mare* —, în altă zonă din palat...

Thorne își cuprinse bărbia în palme.

— Un mare tărăboi, departe de voi două. De exemplu, în laboratoarele medicale.

Cu mâinile în poală, Cress se uita când la Thorne, când la Cinder, întrebându-se la ce fel de tărăboi se referea el. Cinder îi părea nehotărâtă. Tot deschidea gura, după care o închidea. Nu îi prea plăcea ideea lui Thorne.

— Am și eu o întrebare.

Cress tresări și se uită la Jacin, care tocmai vorbise. Părea din cale-afară de plictisit, își sprijinea un cot de perete și își îngropase în păr degetele unei mâini, de parcă s-ar fi pregătit să adoarmă în poziție verticală. Dar ochii lui albaștri erau tăioși și o fixau pe Cinder.

— Hai să zicem că o s-o scoți la capăt cu toate, deși mă îndoiesc, zise paznicul.

Cinder își încrucișă brațele la piept.

— Îți dai seama că, odată ce Levana înțelege ce ai făcut, n-o să stea cu mâinile în sân? continuă Jacin. S-a zis cu armistițiul.

— Înțeleg, spuse Cinder apăsat, privindu-i pe fiecare în parte. Dacă izbândim, vom stârni un război!

Patruzeci și patru

Sosi și dimineața nunții. Cinder era un ghem de nervi, dar în centrul ființei sale exista o neobișnuită stare de calm. Înainte de apusul soarelui, urma să afle dacă pregătirile și strategia lor dădeau roade. Ori izbândeau azi, ori aveau să devină cu toții prizonierii reginei Levana.

Sau poate că aveau să moară.

Încercă să alunge acest gând. Făcu duș, se îmbrăcă și luă un mic dejun modest, alcătuit din biscuiți și unt de migdale. Stomacul ei agitat nici n-ar fi primit altceva.

După ce soarele se ivi deasupra tundrei siberiene înghețate, se îngrămădiră cu toții în capsula spațială rămasă — șapte persoane înghesuite într-un spațiu pentru doar cinci —, pregătiți pentru zborul de patruzeci de minute, la joasă înălțime, spre Noul Beijing. Nimeni nu se plângea. Rampionul era mult prea mare și nu ar fi trecut neobservat în oraș. Măcar capsula se putea pierde printre celelalte navete, într-un oraș care gemea de nave spațiale străine.

Zborul se dovedi incomod și, în mare, se desfășură într-o tăcere întreruptă când și când de remarcile lui Iko și ale lui Thorne. Cinder își împărți timpul între știrile despre nunta regală și transmisia în direct a revoltei din Farafrah.

Odată cu sosirea trupelor de întărire, locuitorii orășelului african renunțaseră la controlul asupra soldaților. Ca să nu aresteze și să nu transporte sute de civili, armata Comunității

Orientale — cu permisiunea guvernului african — izolase întregul oraș cu pază armată, până când toți aveau să fie interogați temeinic și puși sub acuzare. Deși buletinele de știri susțineau că guvernul voia să se arate indulgent față de oricine oferea informații despre fugari, despre aliații acestora și nava lor, cetățenii din Farafrah erau tratați ca trădători ai Uniunii Pământene, din cauza faptului că-i ajutaseră pe Linh Cinder, Dmitri Erland și Carswell Thorne.

Deocamdată, niciunul dintre locuitorii din Farafrah nu se dovedea cooperant.

Cinder se întrebă dacă lunarii erau tratați la fel ca pământenii sau dacă urmau să fie trimiși pe Luna, pentru a fi judecați acolo. Niciun ziarist nu pomenise faptul că printre rebeli se aflau și mulți lunari. Cinder bănuia că guvernul voia să țină sub tăcere acest mic amănunt, pentru a evita să semene panica în orașele învecinate sau chiar în toată lumea. Cu siguranță, avea să se iște haosul de îndată ce pământenii și-ar fi dat seama cât de ușor le era lunarilor să se amestece printre ei. Cinder își aduse aminte că, altădată, crezuse că pe Pământ nu exista niciun lunar. Fusese îngrozită când doctorul Erland îi spusese că se înșală. Acum, această reacție i se părea din cale-afară de naivă.

Când se ivi Noul Beijing, Cinder lăsă deoparte știrile. Clădirile din centrul orașului erau mari și impozante, ca niște sculpturi zvelte, din crom și sticlă, înălțându-se către cer. Cinder constată cu uimire că îi era dor de casă. În soarele dimineții, palatul se ridica falnic, dar îl ocoliră. Jacin urmă indicațiile lui Cinder și pilotă capsula spre centrul orașului. În cele din urmă, se amestecară printre numeroasele nave în zbor și, spre bucuria ei, printre multe capsule spațiale asemănătoare cu a lor. Făcură prima oprire acasă la Cinder, la două cvartale de clădirea de apartamente Turnul Phoenix.

Cinder coborî din navă și trase adânc aer în piept. Deși toamna se apropia, Noul Beijing încă era în plină vară, iar ziua era senină și caldă. Temperatura depășea doar cu puțin nivelul confortabil.

— Dacă peste zece minute nu mă vedeți la punctul de control, spuse ea, ocoliți cvartalul de câteva ori și întoarceți-vă aici.

Jacin dădu din cap, fără s-o privească.

— Dacă ai ocazia, spuse Iko, trage-i lui Adri un șut în fund, din partea mea. Cu piciorul de *metal*!

Cinder râse. Apoi ceilalți plecară, lăsând-o singură pe strada pe care o străbătuse de mii de ori.

Se pregătise să-și folosească farmecul, dar îi venea greu să se concentreze.

I se părea bizar să fie singură, după ce săptămâni întregi fusese înconjurată de prieteni și aliați. Chiar și așa, se bucura că nu o însoțea nimeni în această etapă a planului. I se părea important să se distanțeze de cea care fusese odată, când locuise în acest imobil, iar gândul că noii ei prieteni i-ar fi întâlnit fosta familie vitregă o făcea să se crispeze de jenă.

Se apropia de intrarea principală în clădire. Așteptă până când apăru un locatar care descuie ușile cu cipul lui de identitate și se strecură înăuntru în urma lui. În timp ce pășea pe holul îngust, o cuprinse o teamă cunoscută, o emoție care altădată i se păruse firească. Dar de data asta, când intră în lift, se simțea mânată de un țel. Nu mai era cyborgul orfan, nedorit de nimeni, care făcea întocmai ce i se spunea și se refugia în camera sa de lucru de la subsol, pentru a evita privirile acre ale lui Adri.

Era liberă. Deținea controlul asupra propriei vieți. Nu-i mai aparținea lui Adri.

Și, poate pentru prima oară în viață, ieși din lift cu capul sus.

Coridorul era pustiu, cu excepția unei pisici cenușii jigărite, care se spăla.

Cinder se opri în fața apartamentului 1820, își îndreptă umerii și ciocăni.

De partea cealaltă a ușii se auziră pași, iar ea se concentră pe iluzia creată de farmecul ei. Cinder hotărâse să adopte înfățișarea unuia dintre înalții funcționari guvernamentali pe care-i văzuse stând în spatele lui Kai, la cea mai recentă conferință de presă: o femeie de vârstă mijlocie, puțin durdulie, cu păr ușor grizonant și cu un nas ce părea prea mic pentru fața ei. Îi copie la perfecție aspectul fizic, inclusiv ținuta formală, albastru cu gri, și pantofii cafenii.

Ușa se deschise și în coridor răzbi un val de aer cald, rău mirositor.

În fața ei apăru Adri, care tocmai își lega cordonul capotului de mătase. Când stătea în casă, purta aproape întotdeauna un capot, dar acesta nu era cel pe care-l știa Cinder. Avea părul prins la spate și nu era machiată. O peliculă de transpirație îi acoperea fața.

Cinder se așteptase să se facă mică sub privirea cercetătoare a mamei sale vitrege, dar nu se întâmplă așa. Privind-o pe Adri, nu simțea decât detașare rece.

— Da? întrebă Adri, puțin bănuitoare.

Cinder, deghizată, făcu o plecăciune.

— Bună dimineața! Linh Adri-*jiě* este acasă?

— Eu sunt Linh Adri.

— E o plăcere să vă cunosc! Îmi cer scuze că vă deranjez atât de devreme, spuse Cinder, lansându-se în discursul ei deja pregătit. Fac parte din comitetul de planificare a nunții regale și am înțeles că v-au fost promise două invitații la ceremonia căsătoriei Maiestății Sale Imperiale, împăratul Kaito, și a Maiestății Sale Lunare, regina Levana. Dat fiind că sunteți

unul dintre distinșii noștri oaspeți, sunt onorată să vă înmânez personal invitațiile pentru seara ceremoniei.

Îi întinse două bucăți de hârtie. În realitate, erau două șervețele de unică folosință, dar harul ei lunar le făcea să arate ca două plicuri frumos împăturite, confecționate manual.

Asta spera Cinder să vadă mama ei vitregă. Singura dată când Cinder schimbase percepția asupra unui obiect neînsuflețit, își folosise propria proteză drept subiect al experimentului și nu era sigură că de data asta avea să funcționeze.

Adri se încruntă, privind șervețelele, dar zâmbi numaidecât, cu îngăduință. Fără îndoială, deoarece credea că i se adresa unui angajat al palatului.

— Cred că e o greșeală, spuse ea. Am primit invitațiile săptămâna trecută.

Cinder simulă surprinderea:

— Ce ciudat! Pot să arunc o privire la invitațiile acelea? Vreau să mă asigur că nu s-a petrecut vreo încurcătură.

Deși zâmbetul lui Adri deveni și mai forțat, femeia se dădu la o parte și o invită pe Cinder să intre în apartament.

— Sigur. Vă rog, intrați! Doriți niște ceai?

— Nu, mulțumesc! Vreau doar să lămurim confuzia asta, fără să vă mai răpesc din timp.

O urmă pe Adri în sufragerie.

— Îmi cer iertare că aici e atât de cald, spuse Adri, înhățând un evantai de pe o măsuță și făcându-și vânt. Aerul condiționat s-a stricat acum o săptămână, iar instalatorul din clădirea noastră nu e bun de nimic. Altădată, am avut o servitoare care se ocupa de lucrurile astea, o copilă-cyborg, adoptată de soțul meu, dar... în fine, nu mai contează. Bine c-a plecat!

Cinder se zbârli. *Servitoare?* Dar, plimbându-și privirea prin încăpere, dădu uitării comentariul acid. Decorul nu se schimbase mult, cu excepția obiectelor etalate pe polița șemineului

holografic. Lucrurile care cândva stătuseră la loc de cinste — plachetele premiilor acordate lui Linh Garan și fotografiile digitale ale lui Pearl și Peony — fuseseră îngrămădite la capătul îndepărtat al poliței. Acum, în centrul poliței trona un vas frumos, de porțelan, pe care erau pictați bujori[1] albi și roz, așezat pe un mic suport din lemn de mahon.

Șocată, Cinder trase adânc aer în piept.

Nu era un vas, ci o urnă cu cenușă.

Își simți gura uscată. Auzea pașii lui Adri în sufragerie, dar era atentă la urnă și la ceea ce — de fapt, *cine* — era în vas.

Picioarele o purtară spre rămășițele lui Peony. Cinder nu fusese prezentă la înmormântarea surorii sale vitrege mai mici. Adri și Pearl o jeliseră. Fără îndoială că-i invitaseră pe toți colegii din clasa lui Peony, pe toți locatarii din clădirea aceasta de apartamente, pe toate rudele îndepărtate, care abia dacă o cunoscuseră pe fată și care probabil înțeleseseră situația lor grea și trimiseseră flori și mesaje de consolare.

Dar Cinder lipsise de la înmormântare.

— Fiica mea, spuse Adri.

Cinder tresări și se îndepărtă de poliță. Constată că degetele ei atingeau una dintre florile pictate pe urna funerară.

— A pierit de curând, de letumoză, continuă Adri, ca și cum Cinder ar fi pus o întrebare. Avea doar paisprezece ani.

În vocea ei răsuna o tristețe sinceră. Era singurul lucru pe care Cinder și Adri îl avuseseră vreodată în comun.

— Îmi pare rău, șopti Cinder, recunoscătoare că, deși nu fusese atentă, menținuse iluzia proiectată de farmec.

Se sili să se controleze, înainte ca ochii ei să încerce să producă lacrimi. Deși nu putea să plângă, câteodată efortul ăsta îi

---

[1] Numele surorii vitrege a lui Cinder, Peony (*peony* — „bujor"), explică prezența bujorilor pictați pe urna funerară. (N. red.)

provoca o durere de cap care nu dispărea cu orele, iar acum nu era momentul potrivit pentru a jeli. Trebuia să împiedice o nuntă.

— Aveți copii? întrebă Adri.

— Ăăă... nu.

— Mai am o fiică. Are șaptesprezece ani. Nu de mult, nu-mi stătea mintea decât la a-i găsi un soț bogat. Fetele sunt costisitoare, iar mamele vor ca fiicelor să nu le lipsească nimic. Dar acum nu suport gândul că și ea mă va părăsi.

Adri oftă.

— Dar eu tot dau din gură, când probabil că astăzi trebuie să mergeți în atâtea locuri. Iată invitațiile pe care le-am primit.

Cinder le luă cu grijă, bucuroasă că femeia schimbase subiectul. Acum, văzând de aproape o invitație adevărată, preschimbă farmecul pe care îl făcuse cu șervețelele. Hârtia era puțin mai rigidă și de nuanța fildeșului. Pe o parte avea o caligrafie aurită, ornamentată, iar pe cealaltă parte era un text scris cu caractere kanji, din a doua eră.

— Interesant! spuse Cinder, deschizând invitația de deasupra.

Râse scurt, silit.

— A, astea sunt invitațiile pentru Linh Jung și soția lui. Probabil că adresele au fost inversate în baza noastră de date. Ce caraghios!

Adri își ridică fruntea.

— Sunteți sigură? Când le-am primit, eram convinsă că...

— Priviți!

Cinder înclină hârtia, invitând-o pe Adri să citească textul inexistent, să vadă ceea ce Cinder îi transmisese să vadă, să creadă ceea ce fata îi spusese să creadă.

— Dumnezeule, așa este! zise femeia.

Cinder îi înmână șervețelele și privi cum fosta ei mamă vitregă le mânuia de parcă ar fi fost cele mai valoroase lucruri din lume.

— Ei bine, spuse fata, acum plec. Sper să vă bucurați de ceremonie.

Adri băgă șervețelele în buzunarul rochiei.

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să le aduceți personal. Maiestatea Sa Imperială este o gazdă amabilă.

— Suntem norocoși că-l avem.

Cinder se îndreptă spre ieșire. Când puse mâna pe clanță, realiză șocată la gândul că era ultima oară când își vedea mama vitregă.

Chiar spera să fie ultima dată.

Se trezi că se răsucește către Adri.

— Eu...

... nu am nimic de spus. Nu am nimic să-ți spun.

Dar nici măcar toată rațiunea din lume nu putea s-o convingă de adevărul acestor gânduri.

— Nu vreau să fiu indiscretă, zise Cinder, dregându-și glasul, dar adineauri ați spus ceva despre un cyborg. Nu cumva sunteți tutorele legal al lui Linh Cinder?

Amabilitatea lui Adri dispăru.

— Din păcate, da. Am fost. Mulțumesc stelelor că acum nu mai sunt!

Deși mintea ei rațională o sfătuia să plece, Cinder intră iar în apartament și se opri în ușă.

— Dar a crescut aici. Nu ați simțit niciodată că face parte din familia dumneavoastră? Nu ați considerat-o niciodată fiica dumneavoastră?

Adri pufni iritată, făcându-și vânt cu evantaiul:

— N-ați cunoscut-o. Mereu nerecunoscătoare, mereu credea că e mult mai bună decât noi, datorită... *adăugirilor* ei. Așa sunt cyborgii. Foarte plini de sine. Pentru noi, a fost groaznic să trăim cu ea. Și cyborg, *și* lunară, deși nu am aflat despre asta decât de când cu tămbălăul ăla îngrozitor de la bal.

Femeia își strânse mai tare cordonul capotului.

— Și acum a murdărit numele familiei noastre. Vă rog să nu ne judecați după ea. Am făcut tot ce am putut ca s-o ajut, dar a fost irecuperabilă încă de la început.

Degetele lui Cinder zvâcneau. Simțea gustul familiar al indignării. Ardea de nerăbdare să lase deoparte deghizarea, să urle și să țipe, să o silească pe Adri să o *vadă* pe ea, Cinder cea adevărată, măcar o dată. Nu ca pe fata nerecunoscătoare, plină de sine, despre care vorbea Adri, ci ca pe orfana care își dorise dintotdeauna o familie, care nu cerea altceva decât să-și găsească un loc al ei.

Dar, în timp ce aceste gânduri i se roteau prin minte, înăuntrul ei se ivi o dorință mai întunecată. Dorea ca lui Adri să-i pară rău fiindcă o tratase ca pe un bun aflat în proprietatea ei, pentru că îi luase piciorul protetic și o forțase să se deplaseze șchiopătând, ca o păpușă stricată. Pentru că o batjocorise de atâtea ori fiindcă nu putea să plângă, să iubească, să fie vreodată umană.

Mintea ei tatona, detectând valurile de bioelectricitate care licăreau la suprafața pielii lui Adri. Incapabilă să-și stăpânească furia, Cinder proiectă vinovăție, regret și rușine în căpățâna seacă a mamei sale vitrege, răscolind atât de violent emoțiile celeilalte, încât Adri scoase o exclamație și se poticni, izbindu-se de perete.

— Dar nu te-ai întrebat niciodată cât de greu trebuie să-i fi fost? mormăi Cinder printre dinți.

O durere de cap o cuprinse din senin, făcându-i ochii uscați să pulseze.

— Nu te-ai simțit niciodată vinovată pentru felul în care era tratată? Nu te-ai gândit niciodată că ai fi putut s-o iubești, dacă ți-ai fi făcut timp să-i vorbești, *să o înțelegi*?

Adri gemu și-și apăsă burta cu palmele, ca și cum anii de vinovăție o măcinaseră, îmbolnăvind-o încet.

Cinder se schimonosi și începu să domolească atacul emoțional. Adri o privi cu ochi înlăcrimați. Respirația ei era greoaie.

— Câteodată..., spuse Adri. Câteodată mă gândesc că nu am înțeles-o. Când am adoptat-o, era atât de mică! Probabil că era speriată. Draga mea Peony ținea mult la ea și uneori îmi zic că, dacă lucrurile ar fi stat altfel cu Garan și cu veniturile noastre, poate că fata și-ar fi găsit locul aici. Înțelegeți... Dacă ar fi fost normală.

Ultimul cuvânt o lovi pe Cinder și fata tresări, slăbind manipularea mintală.

Adri se cutremură și își șterse ochii cu mânecile capotului.

Nu avea importanță. I-ar fi putut umple mintea lui Adri cu toată vinovăția din lume, dar, în ochii femeii, vina avea să cadă întotdeauna pe umerii lui Cinder, pentru că pur și simplu nu concepea că fosta ei fiică vitregă putea fi *normală*.

— Îmi... îmi pare rău, spuse Adri, ciupindu-se de puntea nasului.

Pălise. Nu mai plângea.

— Nu știu ce m-a apucat. De când mi-am pierdut fiica, uneori mintea mea... Vă rog, nu mă înțelegeți greșit. Linh Cinder este o fată mincinoasă, manipulatoare. Sper să o prindă. Aș face orice ca să știu că nu va distruge pe nimeni așa cum ne-a distrus pe mine și pe familia mea.

Cinder încuviință din cap.

— Înțeleg, Linh-*jiě*, șopti ea. Înțeleg foarte bine.

Strângând între degete invitațiile după care venise, Cinder ieși din apartament. Durerea îi zvâcnea în cap și îi era greu să se concentreze la orice altceva în afară de pașii ei. Deoarece nu știa dacă Adri încă o privea, menținu deghizarea controlată prin farmec până ce păși în liftul din capătul coridorului.

Pe peretele liftului era o oglindă.

Se uită la propria reflexie. Ușile se închiseră în spatele ei. Inima începu să i se zbată în piept. Din fericire, în lift nu era nimeni care să o vadă, căci iluzia generată de harul ei lunar se risipi imediat. Se zgâi în propriii ochi căprui și, pentru prima oară, se simțea îngrozită de ce vedea în reflexia asta.

Ceea ce Cinder îi făcuse lui Adri — întorcându-i emoțiile împotriva ei, forțând-o să se simtă vinovată și rușinată, doar ca să-și satisfacă o curiozitate cumplită și dorința arzătoare de răzbunare — se potrivea de minune cu ce ar fi făcut Levana, dacă ar fi fost în locul fetei...

Patruzeci și cinci

Iko trimitea bezele și flutura din mână în timp ce capsula își continua zborul, amestecându-se în traficul de dimineață. Nu aveau mult de mers până la depozit, dar procesorul ei intern vibră de emoție pe toată durata drumului.

După calculele ei, urma să ajungă la depozit pe la 07:25. Planotorul pentru livrări, care ducea la palat comanda alcătuită din șaizeci de escort-droizi, era programat să plece de la depozit la 07:32. Jumătate dintre escort-droizi urmau să fie livrați biroului de catering la 07:58. Ceilalți urmau să fie livrați florarului la 08:43, pentru a merge la palat împreună cu angajații umani.

Iko preconiza că avea să intre în palat nu mai târziu de 09:50.

Cartierul industrial era aproape pustiu. Mare parte dintre locuitorii orașului — și poate întreaga lume — își luaseră liber în această zi, ca să urmărească nunta regală. Așadar, nimeni o observă pe Iko mergând țanțoș pe strada ce ducea către depozit și nici sărind gardul metalic, dincolo de care cinci planotoare de livrare staționau la platformele de încărcare ale depozitului.

Era îmbrăcată simplu, cu pantaloni negri și o bluză albă. Nu îi plăcea că nu putea purta o rochie elegantă, de bal, dar, în ciuda acestui fapt, se simțea răpitoare.

Abia aștepta ca împăratul Kai să o vadă. La acest gând, păși mai sprințar și, ocolind primul planotor, urcă iute scările și ajunse pe platforma de încărcare.

Priveliștea care i se înfățișa o făcu să încremenească, mai să cadă în nasul ei perfect.

Depozitul era plin de escort-droizi, în cea mai mare parte modele feminine, cu pielea și părul în diverse culori. Majoritatea androizilor nu aveau haine și stăteau așezați pe podea, cu genunchii strânși la piept și cu capetele plecate. Peste două sute de androizi stăteau aliniați în rânduri ordonate. Unii aveau bandă adezivă și hârtie pentru împachetat înfășurate în jurul membrelor, ca să-i protejeze în timpul transportului. Alții fuseseră urcați pe paleți și așezați în cutii de plastic. De jur împrejurul lor, podeaua era întesată de bucăți de polistiren și de cartoane.

Pe perete, în stânga ei, văzu trei niveluri de rafturi metalice pline cu lăzi de împachetat, toate etichetate cu marca, modelul și caracteristicile speciale ale escort-droizilor.

— Ăștia sunt toți? întrebă un bărbat.

Iko se ascunse după peretele depozitului, apoi înaintă încet și aruncă o privire. Observă șaizeci de androizi — patruzeci și cinci de modele feminine și cincisprezece modele masculine —, purtând cu toții haine identice: pentru bărbați, pantaloni negri și cămăși cu gulere simple, în stil mandarin, iar pentru femei, bluze elegante, cu mânecile în stil kimono. Fiecare android feminin avea părul aranjat în coc, împodobit cu o orhidee strecurată în lateral.

— Verific comanda chiar acum, anunță o femeie care pășea printre rânduri, făcând adnotări pe un portabil. Pe formularul de comandă era menționat un model 618 minion, nu unul mediu.

— Știu, dar ultimul nostru exemplar minion a fost livrat săptămâna trecută. Am discutat joi schimbarea, cu cei de la palat.

Femeia notă ceva pe portabil.

— Cincizeci și nouă... șaizeci. Ăștia sunt toți.

— Perfect. Hai să-i încărcăm!

Omul ridică ușa rulantă masivă, dând la iveală compartimentul de încărcare al unui planotor de livrare. Femeia își făcu loc din nou printre androizi, deschizând ușița panoului de control montat în gâtul fiecăruia. Poziția lor deveni mai puțin rigidă.

— Intrați în șir, câte unul, ordonă bărbatul. Să vă îngrămădiți cum puteți. E cam înghesuit.

Androizii intrară, unul după altul, în navă.

Imposibil ca Iko să se strecoare în navă fără să fie zărită, iar îmbrăcămintea ei, diferită de a celorlalți androizi, ar fi dat de înțeles că nu avea ce să caute aici.

La gândul că cei doi ar fi considerat-o un android cu anomalii și ar fi trimis-o la reprogramare, simți un fior pe șira spinării.

Iko se furișă pe lângă perete, îndepărtându-se de cei doi angajați și ascunzându-se după câteva rafturi industriale așezate unele peste altele. Se apropie de șirurile de escort-droizi care așteptau să fie împachetați. Ajunsă la ultimul rând, se ghemui în spatele unui android și îi pipăi gâtul, în căutarea panoului de control. Iko ridică privirea și văzu că jumătate dintre escort-droizii închiriați erau deja îmbarcați în planotor.

Iko activă androidul. Procesorul zumzăi și capul androidului se ridică. Era o fată cu păr blond, verde-fluorescent la vârfuri, care-i atârna până la brâu. Iko îi dădu deoparte părul de pe umeri și șopti:

— Îți comand să te ridici, să țipi și să alergi spre ieșire.

Androidul se ridică în picioare înainte ca Iko să termine de vorbit și începu să țipe ca din gură de șarpe.

Iko se aruncă la podea, în spatele șirului de androizi impasibili, ajustându-și volumul procesorului audio. Androidul nu mai urla. Acum gonea spre ieșire, lovindu-se în trecere de semenii ei încremeniți.

Iko auzi strigătele uluite ale angajaților și apoi tropăitul pașilor, când oamenii o zbughiră pe urmele androidului. Îndată ce aceștia săriră în curtea depozitului, Iko se ridică și înaintă printre rândurile de androizi. Escort-droizii nu spuneau nimic. Clipeau leneș, urmărind-o din priviri.

— Scuze, scuze! Nu mă luați în seamă. Ehei, bună! îl salută Iko pe un droid deosebit de chipeș, care semăna întru câtva cu împăratul Kai, dar acesta nu reacționă deloc.

— Dați-mi voie, vă rog!

Când cei doi muncitori se întoarseră în planotor, cu răsuflarea tăiată, tunând și fulgerând împotriva cipurilor de personalitate defectuoase și a programatorilor imbecili, Iko deja se făcuse comodă în partea din spate a navei, înghesuită între doi droizi și zâmbind cu toată gura.

A fi uman era din cale-afară de distractiv, exact cum își închipuise.

*

Era ușor de înțeles de ce guvernul de acum 126 de ani alesese acest loc ca să construiască o locuință sigură pentru familia regală. Mai puțin de cincisprezece kilometri o despărțeau de orașul Noul Beijing, însă între domiciliul regal și metropolă se înălțau niște creste muntoase zimțate, care îți dădeau impresia că te afli într-o altă țară. Casa fusese clădită într-o vale cu pereți terasați anume pentru cultivarea orezului, deși Cinder

bănuia că acolo nu se mai cultivase orez de generații întregi. Din acest motiv, casa părea părăsită.

Jacin ateriză lângă fermă și coborâră pe un petic de pământ încă umed din pricina ploilor de vară torențiale. În jurul lor domnea tăcerea, iar aerul era înmiresmat de aroma ierbii tomnatice și a florilor sălbatice.

— Sper că fata a avut dreptate, spuse Jacin, îndreptându-se spre casă.

În ciuda ferestrelor cu obloane bătute în cuie, clădirea părea bine întreținută. Cinder bănuia că niște angajați verificau casa de câteva ori pe an, pentru a înlocui țiglele sparte și a se asigura că generatorul electric nu era defect, astfel încât, dacă s-ar fi petrecut o catastrofă, împăratul să se poată retrage aici în siguranță.

Probabil că locuința era și monitorizată, dar ea spera că astăzi echipa de securitate care se ocupa de locuință avea treabă în altă parte.

— Putem afla într-un singur mod, spuse ea.

Dădu ocol casei și ajunse dinaintea unor uși de fier, care astupau intrarea într-o pivniță.

Dacă Cress avea dreptate, atunci ușile astea nu duceau către un beci rece și plin de umezeală, ci către un tunel care înainta pe sub coline, făcând legătura cu subsolul palatului.

Cinder deschise ușile și strecură înăuntru raza lanternei sale încorporate într-un deget metalic. Lumina dezvălui pânze de păianjen, suprafețe de beton și întrerupătoare vechi, menite să aprindă luminile în tunel.

— Cred că l-am găsit, zise ea, întorcându-se către însoțitorii ei.

Thorne își sprijinea un cot pe umărul doctorului Erland, care stătea încruntat.

Aveau în față un drum lung.

— Bun. Jacin, întoarce-te la Rampion și dă ocol orașului până primești un com de la mine, spuse Cinder.

— Știu, îi zise paznicul.

— Să fii cu ochii-n patru după lucruri care dau de bănuit. Dacă observi ceva ciudat, orice-ar fi, pilotează în continuare și așteaptă să luăm legătura cu tine.

— Știu.

— Dacă totul decurge conform planului, o să ne întâlnim pe platforma de aterizare a palatului, la ora 18:00, iar dacă e ceva în neregulă, s-ar putea să fim nevoiți să ne întoarcem aici sau s-o luăm printr-unul dintre tunelurile de evacuare, spre celălalt loc sig...

— Cinder, o întrerupse Thorne, Jacin *știe* ce are de făcut!

Ea îi aruncă o căutătură urâtă și vru să-i dea o replică usturătoare, dar își dădu seama că, dacă mai repeta o dată etapele planului lor, și-ar fi adus iarăși aminte cât de multe lucruri puteau degenera. În plus, Jacin *chiar* știa ce avea de făcut. Discutaseră planul până la epuizare și toți erau din cale-afară de conștienți că, fără paznicul regal — de fapt, fără *oricare* dintre ei — , era foarte probabil ca strategia să dea greș.

— În regulă. Să pornim!

Patruzeci și șase

Cress se studie în oglinda în mărime naturală a dressingului și mai că izbucni în plâns.

Devenise un personaj de operă.

Pielea nu-i mai era arsă de soare, iar acum tenul ei abia mai păstra o urmă de bronz.

Iko îi aranjase părul astfel încât să-i încadreze fața în onduleuri aurii, încântătoare și, în ciuda faptului că la bordul navei nu aveau farduri, Iko o învățase să-și ciupească obrajii și să-și muște buzele până când căpătau o frumoasă nuanță rozalie.

În ciuda reticenței sale, Cress începea să o îndrăgească pe Iko. Cel puțin nu era ca Darla.

Până acum, deși comandase personal rochia asta de la un butic de modă, folosind un cont financiar clandestin, încă nu-i venea să creadă că nu visa.

Avea să participe la o nuntă regală, într-o rochie din mătase și șifon albastru-închis, care se potrivea cu ochii ei (așa cum sugerase Iko). Corsetul i se mula pe corp, iar partea de jos a rochiei stătea așa de înfoiată, încât nu era sigură dacă va putea păși fără să se împiedice. În picioare purta o pereche de balerini simpli. Deși ea și Iko discutaseră pe îndelete despre numeroase modele de pantofi cu toc, care mai de care mai luxoase, Cinder le reamintise că exista posibilitatea ca, la un moment dat, Cress să se găsească în situația de a alerga ca să se salveze, iar aspectul practic ieșise învingător.

— Bristol-*mèi*, ce părere aveţi? întrebă asistenta, după ce încheie şi ultimul nasture de la spatele rochiei lui Cress.

— E perfectă. Mulţumesc!

Fata jubila.

— Ne bucurăm că ne-aţi ales pentru a vă face debutul la nunta regală. Suntem foarte onoraţi.

Îi dădu la o parte părul de pe urechi.

— Aveţi bijuteriile cu dumneavoastră, ca să vedem cum arată ţinuta în ansamblu?

Stânjenită, Cress se trase de lobul urechii.

— A, nu, e-n regulă. Eu... ăăă... o să le iau în drum spre palat.

Deşi pe chipul fetei trecu o umbră de nedumerire, aceasta făcu o mică plecăciune, dând să iasă din dressing.

— Sunteţi pregătită să vă înfăţişaţi soţului dumneavoastră?

Cress tresări.

— Cred că da.

Merse pe urmele fetei şi pătrunse într-o zonă luxos mobilată a buticului. Acolo, îl văzu pe „soţul" ei.

Wolf se încrunta în faţa unei oglinzi, încercând să-şi netezească părul ciufulit. Purta un smoching care-i venea impecabil, cu un papion alb, clasic, şi revere proaspăt călcate.

Surprinse privirea lui Cress în oglindă, iar ea îşi îndreptă puţin umerii. Dar, deşi ochii lui o cercetară, tânărul nu avu nicio reacţie. Dezamăgită, Cress bătu din palme.

— Arăţi super... scumpule!

Şi chiar aducea cu un erou din poveştile de dragoste: musculos, zvelt şi cu osatură frumoasă. De asemenea, arăta nefericit.

Cuprinsă brusc de agitaţie, Cress se roti pe călcâie, etalându-şi ţinuta de gală.

Wolf se mulţumi să dea scurt din cap şi anunţă:

— Planotorul ne aşteaptă.

Ea-și lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, resemnată la gândul că Wolf se îmbrăcase potrivit cu rolul lui, dar că nu avea de gând să-l și joace.

— Așa e. Ai invitațiile?

El se bătu peste buzunarul smochingului.

— Hai s-o facem și pe asta.

*

La bordul planotorului de livrare, în timpul zborului de la depozit la furnizor, Iko îi ordonase unui android să facă schimb de haine cu ea, așa încât Iko să nu bată la ochi printre ceilalți androizi îmbrăcați în uniforme, și își aranjase șuvițele albastre într-un coc îngrijit.

Părăsise nava la biroul firmei de catering, odată cu primul grup de androizi închiriați. Planul era ca, atunci când androidul îmbrăcat diferit față de ceilalți avea să fie descoperit mai târziu, la florar, Iko să fi plecat de mult.

În plus, cine ar fi suspectat-o? Era doar un alt android docil.

Dar tocmai *asta* era partea dificilă.

Să se sincronizeze perfect cu ceilalți. Să clipească de zece ori pe minut — nici mai mult, nici mai puțin. Să tacă în vreme ce angajații firmei de catering sporovăiau însuflețit, exprimându-și speranța de a-l vedea pe împărat și temerea că mâncarea nu avea să fie pe placul reginei Levana. Iko se forța să tacă, îngăduind instinctelor ei programate — pe care se străduise dintotdeauna să le suprime, în vreme ce învăța despre umor, sarcasm și afecțiune — să-i mențină chipul inexpresiv.

Apoi urcase la bordul unui planotor mai spațios. Deși distanța nu era mare, călătoria se lungi puțin, fiindcă planotorul ocoli palatul și ateriză în spatele acestuia, lângă centrul de cercetări și laboratoarele medicale. Acolo era intrarea pentru angajați.

Angajații firmei de catering erau din ce în ce mai agitați, pe măsură ce nava încetinea.

Niște porți se deschiseră, după care planotorul se opri treptat. Escort-droizii se înșiruiră în zona de încărcare a mărfurilor. Iko nu pătrundea în palat prin intrarea luxoasă, așa cum visase, dar încercă să nu-și manifeste dezamăgirea. Se încadră în șirul de siluete țepene.

La intrare așteptau două femei. Una dintre ele purta un sari strălucitor și nota ceva pe ecranul ei portabil. Cealaltă scana cipurile de identitate, asigurându-se că angajații aveau aprobare prealabilă pentru a participa la acest eveniment atât de important. Când termină de scanat cipurile oamenilor, ordonă escort-droizilor să se înșiruie pe două rânduri. Iko se strecură la urmă.

Înaintară pe holurile cenușii. Încălțările lor țăcăneau, perfect sincronizate. Iko era atentă la tot ce vedea în jur, numărând ușile și comparându-le cu schița pe care o descărcase în memorie. Bucătăria era exact acolo unde se aștepta să fie. Era chiar mai mare decât părea pe ecran: opt cuptoare industriale, nenumărate arzătoare și trei mese lungi. Zeci de bucătari tăiau, frământau, băteau cu telurile și cântăreau ingredientele, pregătindu-se să hrănească o mie două sute dintre cei mai respectabili oaspeți ai galaxiei.

Femeia în sari îl trase deoparte pe un bărbat îmbrăcat în uniformă de bucătar.

— Androizii! strigă ea, acoperind vacarmul și gesticulând către Iko și ceilalți. Unde să stea?

Bărbatul scrută șirul. Pentru câteva clipe, atenția lui fu atrasă de părul albastru al lui Iko. Evident, hotărî că nu intra în atribuțiile lui să se sinchisească de un asemenea amănunt, drept pentru care privirea lui trecu mai departe.

— Deocamdată, lasă-i aici. O să-i trimitem în sală, împreună cu ceilalți angajați, când vom servi primul fel de mâncare. Tot ce au de făcut este să ducă o tavă în mână și să zâmbească. Crezi c-or să se descurce?

— Ni s-a spus că programarea lor este impecabilă. Cel mai bine ar fi dacă s-ar ocupa de oaspeții noștri lunari. Vreau să fie cu ochii-n patru, în caz că se întâmplă ceva... nepotrivit.

Bucătarul dădu din umeri.

— Nimeni dintre angajații mei nu vrea să aibă de-a face cu lunarii.

Bărbatul se întoarse la treaba lui, aranjând tăvi de aur la diferite puncte de lucru, iar femeia plecă fără să arunce androizilor vreo privire.

Iko rămase cât mai nemișcată, așteptând. Încercă să-și imagineze ce se întâmpla cu Cinder, cu Cress și cu restul grupului. Niciunul dintre oamenii care lucrau acolo nu le dădea atenție, cu excepția unei ocazionale căutături urâte, pentru că ocupau prea mult spațiu în bucătăriile și așa supraaglomerate.

Iko se asigură că nimeni nu se uita la ea, apoi privi precaută, de după escort-droidul cel mai apropiat. Androidul nici măcar nu tresări când Iko găsi ușița montată în gâtul lui, o deschise și-și plimbă degetele peste panoul de control. Împinse în sus un comutator.

— Acum accept introducerea de comenzi, anunță androidul, cu o voce nu tocmai umană, dar nici robotică.

În bucătărie era vacarm. Nimeni nu auzise cuvintele androidului.

— Vino după mine!

Apoi, după ce se asigură că nu-i vedea nimeni, Iko se ascunse în cel mai apropiat coridor.

Androidul o urmă ca un animal dresat. Străbătu două coridoare, cu urechile ciulite, dar aceste zone mai puțin folosite

păreau pustii. Așa cum se aștepta, în clipa asta tot personalul disponibil se pregătea pentru ceremonie și recepție. Fără îndoială, măsurau distanța dintre farfurii și lingurile de supă.

Când ajunseră la o debara, Iko îi făcu escort-droidului semn să intre și îi spuse:

— Vreau să știi că nu am nimic cu tine. Nu e vina voastră că programatorul vostru nu are imaginație.

Escort-droidul o privea cu ochi goi.

— Într-o altă viață, poate că am fi fost surori.

O privire absentă. O clipire la fiecare șase secunde.

— Dar acum particip la o misiune importantă și nu-mi permit să mă abat de la scopul meu din pricina îngăduinței mele față de androizii mai puțin avansați decât mine.

Niciun răspuns.

Iko întinse mâinile.

— Am nevoie de hainele tale.

Patruzeci și șapte

Cress își înfipse degetele în scaunul planotorului, aplecându-se spre fereastră până ce respirația ei aburi sticla. Erau atâtea de văzut, încât parcă nu le putea cuprinde pe toate cu privirea! Orașul Noul Beijing era vast. La est, câțiva zgârie-nori parcă răsăreau din pământ, numai oțel și sticlă, sclipind portocalii în soarele după-amiezii. Dincolo de centrul orașului, cât vedeai cu ochii, se întindeau depozite și stadioane, parcuri și suburbii. Cress se bucura că putea să-și distragă atenția cu priveliști noi, cu clădiri și oameni... Altfel, i s-ar fi făcut rău.

I se tăie respirația când văzu palatul din vârful colinei. Îl recunoștea din nenumăratele fotografii și înregistrări video pe care le văzuse. Și totuși, în realitate, era diferit. Chiar mai frumos și mai impunător. Cress își răsfiră degetele pe geamul planotorului. În fața porților, zări un șir de mașini și o mulțime de lume șerpuind în josul dealului, spre orașul de dedesubt.

Și Wolf se uita la palat, dar nu părea deloc impresionat, ci doar nerăbdător. Când îl privea, fata se simțea agitată. La bordul lui Rampion, Wolf fusese foarte docil, aproape neverosimil de nemișcat. Cress se întrebă dacă această izbucnire de energie era primul semn că bomba ce aștepta ascunsă în el își începuse numărătoarea inversă.

Sau poate că era doar neliniștit, ca ea. Poate că recapitula planul în minte. Sau poate că se gândea la fata aia. *Scarlet.*

Cress regreta că n-o întâlnise. Era ca și cum din echipajul navei Rampion lipsea o piesă vitală, iar Cress nu știa unde era locul acestei piese. Încercă să-și amintească tot ce știa despre Scarlet Benoit. Făcuse cercetări când Cinder și Thorne aterizaseră la ferma bunicii lui Scarlet, dar pe atunci nu avea habar că ea li se alăturase.

Cress vorbise cu ea doar o dată, când echipajul o contactase și îi ceruse ajutorul. Păruse destul de drăguță, dar Cress fusese atât de preocupată de Thorne, încât cu greu își amintea altceva decât că fata avea păr roșu, ondulat.

Jucându-se cu bretelele rochiei, se uită din nou la Wolf, care încerca să slăbească strânsoarea papionului.

— Pot să-ți pun o întrebare? zise Cress.

— Sper că nu are legătură cu accesarea ilegală a sistemelor de securitate.

Fata clipi.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci, e în regulă.

Cress își netezi rochia.

— Fata asta, Scarlet... ești îndrăgostit de ea, nu?

El rămase imobil, ca o stană de piatră. În timp ce planotorul se apropia de palat, umerii lui se gârboviră și tânărul privi pe geam.

— Ea este alfa mea, murmură el.

În glasul lui răsuna o tristețe apăsătoare.

Alfa.

Cress se aplecă spre el, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Alfa? La fel ca steaua aia?

— Care stea?

Cuprinsă de stânjeneală, Cress explică:

— Păi, cea mai strălucitoare stea dintr-o constelație se numește alfa. Am crezut că vrei să spui că ea este... steaua ta cea mai luminoasă.

Își feri privirea și își făcu de lucru cu degetele, conștientă că roșise și că tânărul ăsta uriaș aflase că era o prostuță cu capul plin de romantism.

Dar, în loc s-o ironizeze sau să râdă, Wolf suspină. Ridică ochii spre luna plină.

— Da, spuse el. Exact.

Inima fetei tresăltă și teama față de el începu să scadă. Deci avusese dreptate când îl văzuse în buticul de modă: Wolf *era* un erou dintr-o poveste romantică și încerca să-și salveze iubita. Alfa lui.

Cress se stăpâni, așa încât imaginația ei să nu o ia razna. Nu trăiau o poveste. Scarlet Benoit era prizonieră pe Luna. Foarte probabil, murise.

Acest gând o apăsa. Planotorul ateriză în fața porților palatului.

Un valet deschise portiera și mii de voci izbucniră în jurul lor. Cu un fior, Cress îi întinse o mână valetului, așa cum observase că procedau fetele în serialele de pe rețea. Tălpile balerinilor atinseră aleea pavată și, deodată, se trezi împresurată. O mulțime de jurnaliști și de gură-cască — unii pașnici, alții supărați — se adunaseră în curtea palatului, făcând fotografii, aderesând întrebări, agitând pancarte care-l îndemnau pe împărat să nu se căsătorească.

Cress se făcu mică, dorindu-și să se retragă în planotor, ca să se ascundă de luminile iscoditoare și de vacarm. Lumea începu să se învârtă cu ea.

Pe toate cărțile de pică din lume! Mai avea puțin și leșina!

— Domnișoară! Domnișoară, vă simțiți bine?

Își simțea gâtul uscat. Sângele îi bubuia în urechi și se sufoca.

Apoi, cineva o apucă strâns de cot și o luă din mijlocul mulțimii. Cress se poticni, dar Wolf îi înconjură talia cu un braț ca de fier și o lipi de trupul lui, silind-o să pășească în același ritm ca el. Lângă el, avea senzația că era micuță și plăpândă ca o pasăre, dar, pe de altă parte, se simțea protejată. Se concentră pe această senzație și, în câteva clipe, o cuprinse o reverie încântătoare.

Era o actriță celebră, sosită la o mare premieră, iar Wolf era bodyguardul ei. Wolf nu îngăduia să i se întâmple nimic rău. Tot ce avea ea de făcut era să țină capul sus, să fie curajoasă, grațioasă și încrezătoare. În fantezia fetei, rochia ei superbă se transformă într-un costum de epocă. Jurnaliștii din jur se preschimbară în mulțimea fanilor ei plini de adorație. Umerii i se îndreptară încet-încet, deși încă tremurau, iar starea de leșin, care o amenințase adineauri, începu să dispară.

— Te simți bine? șopti Wolf.

— Sunt o actriță celebră, îi răspunse ea, tot în șoaptă.

Nu îndrăzni să-l privească, temându-se că va distruge vraja țesută de imaginația ei.

După un moment, strânsoarea lui slăbi.

Vacarmul mulțimii rămase în spatele lor se stinse treptat. Acum se auzea doar clipocitul liniștit al izvoarelor și șoaptele bambușilor din grădina regală. Cress se zgâia la intrarea de dinaintea ei, flancată de pergole roșu-aprins. În capătul de sus al scărilor așteptau doi curteni.

Wolf scoase cele două invitații. Cress stătu nemișcată cât timp scanerul lumină micul cip încastrat în hârtie. Ea și Wolf nu s-ar fi potrivit cu rolurile de Linh Adri și de fiică a acesteia, dar pentru micuța lunară fusese floare la ureche să modifice profilurile de identitate codate pe fiecare cip. Potrivit informațiilor afișate de ecranul portabil, Wolf era domnul Samhain Bristol, parlamentar din Toronto, din Provincia Canadei de

Est, Marea Britanie, iar ea, tânăra lui soție. Adevăratul domn Bristol era bine mersi, la el acasă, fără să știe că în secunda asta cineva contrazicea punctul de vedere politic pe care încerca să-l exprime alegând să nu participe la nunta regală.

Răsuflă ușurată când curteanul le înapoie invitațiile, fără nicio ezitare.

— Ne bucurăm că, până la urmă, ne-ați onorat cu prezența, Bristol-*dàren*. Vă rog, mergeți în sala de bal și veți fi conduși la locurile dumneavoastră.

Pe urmă verifică invitațiile cuplului din spatele lor.

Wolf o călăuzi. Dacă și el era neliniștit, nu o arăta deloc.

Coridorul principal era străjuit de gărzi ale palatului, în frumoase uniforme roșii, cu epoleți cu fireturi. Pe un perete, Cress văzu un celebru ecran pictat: munți înălțându-se deasupra norilor și un lac plin de cocori. Instinctiv, ridică privirea spre unul dintre candelabrele împodobite și, cu toate că dispozitivul de urmărire era prea mic pentru a fi zărit, fata știa că una dintre camerele de luat vederi ale reginei era aici, pe undeva, urmărindu-i chiar în clipa asta.

Deși se îndoia că regina, Sybil sau altcineva capabil s-o recunoască monitoriza camerele de supraveghere, Cress întoarse capul spre Wolf și începu să râdă, prefăcându-se că acesta făcuse o glumă.

El o privi nedumerit.

— Candelabrele astea sunt *extraordinare*, așa-i? zise ea, cu bună-dispoziție simulată.

Expresia lui Wolf rămase imperturbabilă și, după o clipă, tânărul clătină din cap și își continuă drumul spre sala de bal.

Ajunseră la un palier. O scară grandioasă cobora într-o încăpere enormă și strălucitoare. Prin dimensiunile ei, lui Cress îi aducea aminte de imensitatea deșertului și se simți copleșită de groaza și amețeala pe care le încercase cu puțin timp în

urmă, alături de Thorne. Se bucură că nu erau singurii care așteptau în capul scării, privind mulțimea care roia dedesubt, ocupându-și scaunele de pluș. Mai aveau de așteptat cel puțin o oră până la începerea ceremoniei oficiale și mulți oaspeți își ocupau timpul sporovăind și admirând frumusețea din jur.

Numeroși stâlpi din sala de bal fuseseră sculptați cu dragoni și acoperiți cu foiță de aur, iar pereții erau împodobiți cu atâtea buchete de flori — unele, înalte cât Cress —, de parcă înăuntrul palatului creșteau adevărate grădini. Câteva colivii atârnau în dreptul ferestrelor panoramice. Înăuntrul lor, turturele, mierle și vrăbii ciripeau haotic, rivalizând cu armonia orchestrei.

Cress se răsuci spre Wolf, astfel încât să dea impresia că erau adânciți în conversație. El își înclină capul spre ea, prefăcându-se că o asculta, dar de fapt era atent la cel mai apropiat membru al gărzii regale.

— Nu crezi că ar trebui să... socializăm? sugeră Cress.

El strâmbă din nas.

— Mai bine nu.

Privind în jur, îi întinse brațul și adăugă:

— Dar ne-am putea exprima solidaritatea față de păsările din colivii!

Patruzeci și opt

La capătul beciului rece și umed, Cinder se bucură să constate că tunelul de evacuare era pe măsura unui împărat. Podeaua fusese acoperită cu plăci de gresie, iar pereții erau din beton neted, prevăzut cu becuri din douăzeci în douăzeci de pași. Puteau să pășească fără teama că Thorne s-ar fi putut lovi.

Cu toate acestea, înaintau dureros de încet și nu o dată Cinder se gândise să-i lase în urmă. Thorne ținea pasul cât de cât, dar vârsta doctorului și scurtimea picioarelor sale îi transformau mersul într-un târșâit chinuitor de lent. Cinder s-ar fi oferit să-l ducă în cârcă, dar se temea să nu îl jignească.

Își reamintea în fiecare clipă că plănuiseră totul și că nu erau în întârziere.

Totul avea să fie bine.

Își repeta asta necontenit.

În cele din urmă, începură să apară semne care indicau apropierea de palat. Spații de depozitare pline cu marfă neperisabilă, recipiente pline cu apă și cu vin de orez. Generatoare de curent nefolosite. Încăperi spațioase, mobilate doar cu mese enorme, rotunde și cu scaune, dotate cu ecrane stinse, cu procesoare, panouri de control cu întrerupătoare — nu chiar cea mai avansată tehnologie, dar dispozitivele erau îndeajuns de noi încât tunelurile de evacuare să poată fi folosite, în caz de nevoie. Dacă vreodată familia regală ar fi fost silită să se ascundă, s-ar fi putut adăposti aici, jos, un timp îndelungat.

Și nu doar familia regală, după cum constată Cinder în vreme ce înaintau, lăsând în urmă tot mai multe depozite și holuri care se ramificau în toate direcțiile. Era un adevărat labirint. Părea să fie destul de spațios încât întregul guvern să locuiască aici.

— Aproape c-am ajuns, îi anunță ea, urmărind coordonatele micului lor grup pe harta de pe afișajul ei retinal.

— Ia mai zi-mi o dată unde mergem! A trecut atâta timp de când am părăsit nava, că nu-mi mai amintesc, glumi Thorne.

— Foarte amuzant! îl ironiză Cinder, privind în spate.

Thorne înainta sprijinindu-și o palmă de perete, iar doctorul se folosea de bastonul acestuia. Cinder se întreba de cât timp i-l cedase tânărul și de când începuse Erland să respire atât de greu. Fusese prea absorbită ca să bage de seamă.

Acum, când zări că de pe basca doctorului picura sudoarea, Cinder se opri.

— Te simți bine?

— Minunat, gâfâi el, plecându-și fruntea. Mă țin bine de... coada unei comete. Praf de stele și dune de nisip și... de ce e atât de cald?

Cinder își masă ceafa.

— Mda... Păi... am ajuns până aici în timp util, minți ea. Poate că ar trebui să ne odihnim un minut.

Doctorul clătină din cap.

— Nu... Draga mea Crescent Moon e acolo, sus. Ne ținem de plan.

Thorne se apropie încet de ei. Părea nedumerit:

— În seara asta nu e lună plină[1]?

— Doctore, sper că n-ai halucinații, zise Cinder.

Erland își miji ochii albaștri la ea.

— *Mergi!* Te urmez. Deja mă simt mai bine.

---

[1] Joc de cuvinte. În limba engleză, *crescent moon* înseamnă „semilună". (N. tr.)

Cinder ar fi vrut să-l contrazică, dar nu aveau timp de pierdut.

— Bine. Thorne?

El dădu din umeri și-i făcu un semn cu mâna.

— Ia-o înainte! îi zise tânărul.

Cinder mai verifică o dată harta și porni. Aștepta ca în coridor să apară o ramificație care să se potrivească exact cu cea din instrucțiunile date de Cress. Zărind o scară în spirală, ce urca până se pierdea din vedere, fata încetini pasul și verifică locul pe schița palatului.

— Cred că am ajuns. Thorne, fii atent pe unde pășești! Doctore, cum te simți?

— Sunt sănătos tun, mulțumesc de întrebare, răspunse bătrânul, ținându-se de coaste.

Făcându-și curaj, Cinder începu să urce. Scara șerpuia spre înălțimi și luminile de jos dispăreau treptat. În cele din urmă, se făcu atât de întuneric, încât trebui să aprindă lanterna. Pereții erau netezi și neîmpodobiți, dar exista o balustradă de metal. După ce urcară cam trei etaje, ajunseră în fața unei uși. Era îndeajuns de mare încât prin ea ar fi putut să treacă patru inși, umăr la umăr, și făurită din oțel gros. Așa cum se aștepta, pe această parte a ușii nu existau nici balamale, nici clanțe — o măsură de siguranță, în eventualitatea în care un străin ar fi descoperit intrarea în tunelul de evacuare și ar fi încercat să se furișeze în palat.

Ușa asta nu putea fi deschisă decât din interior.

Sprijinindu-se de balustradă, Cinder își ridică pumnul și bătu într-un anumit ritm.

Apoi așteptă, întrebându-se dacă bătuse îndeajuns de tare, dacă nu cumva ajunseseră prea devreme sau prea târziu, iar planul fusese dat peste cap.

Dar apoi auzi un zgomot. Hârşâitul unui zăvor, scrâşnetul unui mecanism de deschidere, scârţâitul unor balamale nefolosite.

În faţa ei apăru Iko, zâmbind şi ţinând în mâini un teanc de haine frumos împăturite.

— Bine aţi venit în Palatul Noului Beijing!

*

Deşi nu spusese nimic, lui Thorne îi părea rău să se despartă de Cinder şi să meargă mai departe doar în compania doctorului morocănos, care abia îşi trăgea răsuflarea. Până atunci, nu simţise cine ştie ce afecţiune din partea bătrânului, care nu părea să considere că a-i vindeca ochii reprezenta o prioritate. Ca să nu mai punem la socoteală bolboroselile smintite pe care le debitase în tuneluri! Cu toate acestea, ajunseseră în palat. Se îndreptau spre laboratoarele unde se găsea echipamentul necesar pentru procedura aia ciudată de vindecare a ochilor, despre îi povestise doctorul.

— Pe aici, spuse bătrânul, iar Thorne schimbă direcţia, cu mâna pe perete.

Îi lipsea bastonul, dar doctorul părea să aibă mai multă nevoie de el.

Thorne spera ca Erland să nu cedeze. Asta ar fi dat peste cap o grămadă de lucruri.

— Vezi pe cineva? întrebă Thorne.

— Nu pune întrebări tâmpite!

Thorne se încruntă, dar îşi ţinu gura. Totul se desfăşura aşa cum preconizaseră. Nimeni nu se aştepta la o intrare prin efracţie în palat, prin tunelurile de evacuare cele mai secrete, aşa că, în timp ce toată garda regală era la porţile palatului şi în sala de bal, el şi doctorul aveau aripa laboratoarelor la dispoziţia lor.

Măcar până când venea timpul să le distragă tuturor atenția de la Cinder și Cress.

Degetele lui detectară o schimbare: de la textura caldă, ușor rugoasă, la o suprafață rece și netedă. Auzi o ușă deschizându-se.

— Pe aici, spuse bătrânul. Mai sunt niște trepte.

— De ce nu luăm liftul?

— E manipulat de androizi. Ne-ar trebui un cip de identitate preaprobat.

Thorne apucă balustrada și-l urmă pe doctor sus, tot mai sus. Acesta se opri de două ori ca să-și tragă răsuflarea, iar Thorne îl așteptă, încercând să fie răbdător. În acest răstimp, se întreba ce făcea Cress și dacă avea să fie gata la momentul potrivit.

Nu-și făcea griji. O însoțea Wolf. Fata era în siguranță.

În cele din urmă, doctorul deschise o altă ușă. Thorne păși pe podeaua tare, alunecoasă. Becurile zumzăiră deasupra lor, trezindu-se la viață.

— Laboratorul 6D, anunță bătrânul doctor. Știi, aici am întâlnit-o pe prințesă.

— Laboratorul 6D. Și eu am avut șansa de a întâlni prințese în laboratoare de cercetare.

Thorne strâmbă din nas. Camera mirosea a spital. Un miros medicinal, steril și rece.

— Cam la patru pași în fața ta e o masă de laborator. Întinde-te pe ea!

— Serios? Nu vrei să faci o pauză?

— Nu avem *timp*.

Înghițind în sec, Thorne înaintă puțin până când mâna lui atinse o masă capitonată. Bâjbâi după margine, se săltă deasupra. Sub el foșniră foițe de hârtie.

— Parcă acum trebuia să înfigi niște obiecte ascuțite în osul meu pelvian. Poate că n-ar trebui să ne grăbim.

— Ai emoții?

— Da. Grozav de multe.

Doctorul pufni.

— Normal! Când în sfârșit dai dovadă de puțină umanitate și lași aroganța deoparte, bineînțeles că-ți pasă doar de tine. Nu mă miră deloc.

— Tu nu ai fi puțin îngrijorat într-o asemenea situație? Doar e vorba de vederea mea. De pelvisul meu.

— Iar eu vorbesc de țara mea, de prințesa mea. De fiica mea.

— Care *fiică*? Ce tot spui acolo?

Doctorul pufni indignat și Thorne îl auzi trăgând zgomotos sertarele.

— Totuși e adevărat că ți-ai pierdut vederea în timp ce încercai să o salvezi din satelit pe Crescent. Pentru asta, îți sunt dator, zise Erland.

Thorne își frecă obrazul.

— Nu știu ce să zic.

— Ți-a spus cumva, din întâmplare, cât timp a fost captivă în satelit?

— Cress? Șapte ani.

— Șapte ani!

— Da. Înainte, am impresia că a fost ținută, alături de alte scoici, în niște camere săpate în rocă vulcanică sau cam așa ceva. Nu-mi aduc bine aminte. Taumaturgul ăla recolta probe de sânge de la ei, dar Cress nu știe de ce.

Ușa unui dulap se închise cu zgomot. Apoi, tăcere.

— Doctore?

— Recoltau probe de sânge? De la scoici?

— Ciudat, nu? Dar, spre deosebire de Wolf, cel puțin Cress nu a suferit modificări genetice bizare.

Thorne clătină din cap.

— Nu știu care-i treaba cu oamenii ăia de știință lunari. Se pare că fac multe lucruri smintite.

O nouă pauză, alte foșnete. Un scaun sau o masă fu împinsă către el.

— Probabil au folosit sânge de scoică pentru a obține antidotul, cugetă bătrânul, cu voce tare. Dar Cress mi-a fost luată înainte să izbucnească letumoza aici, pe Pământ. Înainte să se știe de existența bolii.

Thorne aplecă o ureche către doctor.

— Și acum ce urmează?

— Doar dacă... *Doar dacă*...

— Doar dacă...?

— Pe stelele mele! De asta i-a vrut! Săracii copii! Biata, scumpa mea Crescent Moon...

Thorne își cuprinse bărbia în palmă și îi zise, ironic:

— Ei, nu mă băga în seamă! Tu dă-i înainte cu trăncăneala fără noimă și spune-mi când ești gata să începi.

Un huruit de roți pe podeaua tare.

— Nu o meriți, să știi, spuse doctorul, pe un alt ton.

— Sunt sigur că eu... Stai puțin! Poftim?

— Sper să-i vină repede mintea la cap. Văd cum se uită la tine și nu-mi place, nu-mi place deloc.

— Despre cine vorbim?

Se auzi un zăngănit și Thorne presupuse că doctorul arunca într-o tavă de metal niște instrumente medicale.

— N-are importanță. Întinde-te!

— Oprește-te o secundă! Și fii sincer!

Thorne ridică un deget.

— Ai o cădere nervoasă în clipa asta?

De exasperare, doctorul scoase o exclamație.

— Carswell Thorne, e posibil să fi făcut o descoperire foarte importantă, pe care trebuie să le-o comunic imediat împăratului

Kaito și celorlalți conducători pământeni. Dar nu pot s-o fac până când nu terminăm cu operația asta. Avem la dispoziție mai puțin de cinci minute ca să extragem celulele-stem și să le dividem, pentru a obține soluția de regenerare. Poate că nu te plac, dar știu că suntem de aceeași parte a baricadei și amândoi vrem să le vedem pe Cress și pe Cinder părăsind palatul în viață. Așadar, ai sau nu încredere în mine?

Thorne cântări întrebarea asta, apoi oftă și se întinse pe masă.

— Sunt gata. Dar mai întâi, nu uita să...

— Nu am uitat. Declanşez alarma de letumoză chiar... acum.

Thorne auzi degetele doctorului tastând pe un ecran și apoi vaietul asurzitor al unei alarme izbucni în coridoare.

Patruzeci și nouă

Cress stătea ca pe ace. Nunta regală era programată să înceapă peste doar douăzeci și șapte de minute și, din câte vedea, toți paznicii și personalul de securitate erau la posturile lor. Pe deasupra, ea și Wolf nu mai aveau cum să treacă neobservați fără a fi nevoiți să se mute în altă parte. Până acum, ciuguliseră aperitive cu creveți (Cress: unul, Wolf: șase), dispăruseră pe rând, sub pretextul că foloseau baia, când de fapt încercau să-și dea seama dacă gărzile păreau îngrijorate de o posibilă alertă de securitate. De trei ori se sili Cress să râdă și să-l țină pe Wolf de mână, pentru a descuraja femeile care îi aruncau tânărului priviri admirative. Era cel mai impresionant rol pe care fata îl jucase vreodată, căci atingerea lui Wolf îi provoca neliniște și îi era greu să și-l închipuie făcând glume.

— Ar fi bine să avem un plan de rezervă, murmură Cress când observă că orchestra lua de la capăt aceeași piesă muzicală.

— Avem un plan de rezervă, spuse Wolf.

Ea își ridică privirea spre el.

— Serios? Care?

— Ajungem la centrul de securitate, așa cum am plănuit. Singura diferență e că, până acolo, trebuie să scot din joc ceva mai mulți paznici.

Cress nu era teribil de încântată de acest plan.

— Acolo! Uite!

Fata văzu doi membri ai gărzii regale vorbind între ei, cu capetele plecate. Unul purta un ecuson care indica un grad înalt. Gesticulă spre un coridor ce ducea către aripa de cercetare.

Cress spera ca discuția lor să fie despre un incident în aripa de cercetare. Asta ar fi însemnat că prietenii ei reușiseră să pătrundă acolo și declanșaseră alarma.

După o clipă, cei doi paznici părăsiră sala de bal.

— Crezi că au reușit? spuse Cress.

— E timpul să aflăm.

Wolf îi oferi brațul și, împreună, se strecurară în coridorul principal. Paznicii rămași nu le dădură nicio atenție când cei doi intrară într-un hol de legătură. Cress își tot repeta în minte instrucțiunile pe care le memorase: al patrulea hol pe partea dreaptă, dincolo de curtea cu fântâna în formă de broască-țestoasă, apoi a doua la stânga. Inima începu să-i bată cu putere.

Angajați ai palatului îi opriră în două rânduri și de tot atâtea ori cei doi întrebară încotro s-o apuce, jucând rolul nuntașilor derutați și puțin cherchheliți. Trebuiră să se ascundă de două ori, până când Wolf socoti că pericolul trecuse. Dar nimeni nu dădu alarma și niciun paznic regal nu se luă după ei. Cress știa că nenumărate camere de supraveghere montate în tot palatul îi înregistrau, dar ea și Wolf nu erau la fel de ușor de recunoscut precum Cinder, Thorne sau doctorul Erland și, chiar dacă ar fi dat de bănuit, ea spera ca toți să fie prea ocupați cu alarma declanșată în laboratorul de cercetare ca să-i ia în seamă. Cu toate acestea, cu cât se îndepărtau mai mult de sala de bal, cu atât scădea posibilitatea ca angajații să-i considere niște simpli petrecăreți rătăciți.

Cress se simți recunoscătoare când Wolf grăbi pasul. Cinder și Iko îi așteptau probabil, iar timpul se scurgea foarte repede.

Ajunseră la o pasarelă care unea două dintre turnurile palatului. Jos, dincolo de podeaua de sticlă, se zărea un pârâu care

clipocea liniștit printre plante luxuriante și crizanteme înflorite. După ce traversară pasarela, ajunseră într-un hol circular, cu bănci goale, sculptate dintr-un lemn întunecat. Statui care zugrăveau creaturi mitice erau dispuse de jur împrejur, iar nenumărați bambuși și orhidee în ghivece împrăștiau un parfum îmbătător.

Recunoscând încăperea, Cress se apropie de statuia unui dragon zburător, înaltă de un metru. O răsuci cu fața spre perete, pe piedestalul ei.

— Lunarii i-au instalat o cameră de supraveghere în ochiul stâng, îl lămuri ea, apoi grăbiră amândoi pasul spre lifturi.

În mijlocul spațiului destinat lifturilor aștepta un android alb. Cleștii săi bifurcați stăteau împreunați în fața sa. Senzorul lui albastru îi scană.

— Îmi cer scuze pentru neplăcerea creată, spuse androidul, pe un ton perfect monoton, al cărui scop era să dea impresia unei obiectivități pline de tact. S-a detectat o încălcare de nivel unu a protocolului de securitate și, temporar, toate lifturile au fost dezactivate. Vă rog să beți o ceașcă de ceai fierbinte cât timp se remediază situația.

Unul dintre cleștii lui schiță un semn spre o firidă unde o mașinărie aștepta, ținând un ceainic frumos, de porțelan, din al cărui cioc ieșea abur.

— Ai capacități de derogare de la securitate? îl întrebă Cress.

— Am, dar numai un cod oficial sau...

Cress se lăsă pe vine și răsuci androidul cu spatele la ea.

— Nu cumva ai vreo șurubelniță sau altceva ca să-ți deschidem panoul de control?

— ... un funcționar autorizat...

Wolf se aplecă deasupra ei, își înfipse unghiile în canelură și smulse cu totul panoul de control.

— ... ar putea anula nivelul unu de încălcare a protocolului de securitate. Îmi pare rău pentru neplăcerea creată, dar vă rog să...

Wolf scoase din buzunar ecranul portabil pe care i-l dăduse doctorul și i-l întinse lui Cress. Ea scoase un cablu de conectare, pe care-l introduse în android, iar în secunda următoare scanarea automată pentru diagnosticare se opri. Începu că caute setările pentru derogarea de la autentificare.

— ... nu mai manipulați proprietatea guvernului. Manipularea unui android regal ar putea avea drept rezultat o amendă de 5 000 de univi și șase luni de... Identitate confirmată: consilierul regal Konn Torin. Derogare de la securitate îndeplinită. Aștept instrucțiuni.

— Lift către etajul principal, spuse Cress.

— Mergeți la liftul A, veni indicația androidului.

Cress deconectă cablul. Când ușile liftului se deschiseră, Wolf o ajută să se ridice și o trase înăuntru.

În timp ce liftul cobora, inima fetei bătea mai să-i spargă pieptul. Își imagina ușile acelea deschizându-se și dând la iveală o armată de paznici regali, cu armele pregătite. Știa că erau monitorizați. Diversiunea pusă la cale de Thorne nu îi putea ține la distanță la nesfârșit, unde mai pui că în fiecare lift din palat existau două camere de supraveghere. Întrebarea era în cât timp aveau să ajungă la ei gărzile, după ce pricepeau încotro se îndreptau intrușii.

Liftul se opri. Cress își simțea inima în gât, iar când ușile se deschiseră, dezvăluiră un hol pustiu. Fata răsuflă ușurată.

În cea mai mare parte, acest etaj al palatului era destinat întâlnirilor diplomatice. Tot aici se găseau birourile a numeroși funcționari guvernamentali. Unele obiecte îi erau cunoscute lui Cress. Placa de pe biroul acela, inscripționată cu un nume. Un tablou pe perete.

Ajunseră teferi și nevătămați la următorul grup de lifturi. Aici nu-i mai aștepta niciun android.

Tastă codul de acces al liftului, dar nu se petrecu nimic. Pe ecran se derula, cu litere roșii, un anunț: LIFTURI DEZACTIVATE TEMPORAR, DIN CAUZA ÎNCĂLCĂRII NIV. 1 A PROTOCOLULUI DE SECURITATE. Cress se încruntă și pipăi marginile ecranului. În mod sigur exista o cale de a folosi lifturile, dacă o persoană îndeajuns de importantă ar fi trebuit să se deplaseze. Dar, fără un android anume desemnat...

Se simți trasă înapoi. Scoase un mic țipăt, iar pentru o clipă crezu că un paznic lunar pusese mâna pe ea. În schimb, era doar Wolf, care-o trăgea către o nișă.

— Pe scări! ordonă el și deschise o ușă.

După ce ușa se închise în spatele lor, Cress auzi tropăit de cizme.

Avea inima cât un purice. Îl privi pe Wolf, ca să afle dacă auzise și el. În secunda următoare, tânărul o săltă pe umărul lui și se năpusti pe trepte. Ajunse pe palier dintr-un singur salt. Ea țipă, dar își duse numaidecât mâna la gură, ca să-și stăpânească groaza.

Jos, jos, tot mai jos. În cele din urmă, trecură pe lângă o placă pe care scria SUBSOL D: ÎNTREȚINERE / SECURITATE.

De data asta, când Wolf o lăsă jos și împinse ușa, Cress avu senzația că părăsiseră palatul. Pereții erau albi, iar podeaua de ciment avea o nuanță cenușie. O scară în spirală îi conduse într-un hol mic. La stânga se afla liftul, iar înaintea lor, un birou în dezordine. Dincolo de birou, o încăpere cu pereți din sticlă fumurie. Înăuntru văzură un scaun gol, așezat în fața unui panou cu câteva zeci de ecrane pe care se derulau imaginile înregistrate de camerele de supraveghere din palat și din

împrejurimile acestuia. Pe patru ecrane pâlpâia un mesaj de avertizare: cineva se infiltrase în sistemul de securitate.

Văzură un paznic cu arma îndreptată asupra lor.

— Stați pe loc! Țineți mâinile la vedere!

Cress îi îndeplini ordinul, dar, înainte ca vârfurile degetelor ei să-i atingă părul, Wolf o împinse la o parte din calea lui. Fata căzu la podea. Căptușeala rochiei se rupse, iar zgomotul unei împușcături răsună în încăpere. Cu un strigăt, fata își feri capul.

— Cress, ridică-te! Acum!

Văzu paznicul regal zăcând inconștient, prăvălit peste birou. Aplecându-se, Wolf azvârli arma departe, cu o lovitură, după care îl târî pe paznic spre ușa din sticlă, ținându-i încheietura deasupra scanerului de identitate. O lumină verde pâlpâi ușor.

— Hai odată! Paznicii sunt pe urmele noastre!

Tremurând, Cress se ridică de la podea și-l urmă pe Wolf în camera de monitorizare.

Cincizeci

— M-am îmbrăcat cum trebuie? întrebă Cinder, făcându-și de lucru cu bluza.

Avea trei cordoane pe care trebuia să le lege într-un mod care îi scăpa.

— Da, e bine, spuse Iko. Vrei să nu-ți mai miști capul?

Cuprinse capul lui Cinder în palme, așa încât fata să stea nemișcată.

Cinder se legăna de pe un picior pe altul, incercând să-și potolească gândurile năvalnice, în vreme ce Iko îi răsucea părul într-un coc strâns, care-i făcea pielea capului să zvâcnească de durere. Parcă trecuseră ore de când se despărțise de Thorne și de doctorul Erland, deși, conform ceasului integrat în afișajul ei, trecuseră doar șaptesprezece minute.

Într-un colț al afișajului ei retinal era un ceas separat, cu propria numărătoare inversă. Măsura timpul rămas până la începerea ceremoniei.

Cinder închise ochii, încercând să țină la distanță un alt val de greață. Niciodată nu mai fusese așa de neliniștită, și nu doar din cauza așteptării sau a conștientizării faptului că foarte multe lucruri puteau merge prost. De vină nu era nici groaza că, în fiece clipă, exista riscul de a fi capturată și trimisă iar la închisoare.

Ceea ce o îngrozea cu adevărat și îi făcea nervii să zbârnâie era faptul că avea să-l revadă pe Kai. Față-n față. Avea să-l

privească în ochi pentru prima oară de când căzuse pe scări, în grădinile palatului, la balul anual.

Atunci, chipul lui fusese atât de uluit și îi oglindise atât de limpede sentimentul că fusese trădat, încât inima ei se frânsese, mai ales că, nici măcar cu o oră în urmă, Cinder stătuse în capul scărilor sălii de bal, udă leoarcă, iar Kai o privise zâmbitor.

Zâmbise.

Nu știa care avea să fie reacția lui acum, iar această incertitudine era înfricoșătoare.

— Cinder... urmărești știrile?

Se concentră iarăși asupra reporterului, care anunța o întârziere a ceremoniei. Le spuse spectatorilor că totul era bine și că nunta urma să înceapă cât de curând, dar că echipa care asigura securitatea își lua toate precauțiile...

— Ăsta-i semnalul! Hai să mergem!

Cinder începu să-și conștientizeze vulnerabilitatea abia după ce privi pe coridorul de serviciu în ambele direcții, convingându-se că nu se zărea nimeni prin preajmă și că luminițele palide ale camerelor de supraveghere din apropiere erau stinse.

Era cea mai căutată infractoare din lume, iar acum revenea la locul „crimei".

Prea târziu ca să se mai răzgândească.

Închise transmisia buletinului de știri, deschizând în schimb copia schiței palatului.

— Îi caut acum, spuse ea, folosindu-și sistemul de geolocație prin satelit ca să marcheze locul unde stăteau ea și Iko.

Pe urmă, introduse codul de identitate al împăratului Kai, cel pe care i-l dăduse Cress.

Își ținu respirația. Sistemul căuta fără încetare.

Și apoi... iată-l! Un punct verde, în turnul de nord. La etajul paisprezece, în salonul conectat la apartamentul lui personal. Împăratul se plimba de colo colo.

O cuprinse un fior. Era foarte aproape de el, după ce o galaxie întreagă îi despărțise.

— L-am găsit!

Traversară coridoarele pe care Cinder le anticipa ca fiind pustii. Constată că privea mereu spre camerele de supraveghere montate în tavan, dar niciuna nu se mișca și nu clipea — semne care ar fi indicat că funcționau. Treptat, starea de paranoia a lui Cinder începu să dispară.

Cress reușise. Dezactivase sistemul de securitate.

Apoi cotiră după un colț, îndreptându-se către ascensoarele din turnul de nord, și Cinder se lovi de o femeie.

Se trase înapoi.

— Scuze!

Femeia se uita la Cinder. Purta o bluză și pantaloni negri, ca toți ceilalți angajați.

Cinder se folosi de farmecul ei. Își preschimbă mâna de cyborg într-una umană și tenul ei căpătă nuanța impecabilă a unui escort-droid. Aruncă un zâmbet, în speranța de a-și masca surprinderea, și se înclină.

După câteva clipe, înțelese de ce era atât de uimită: nu pentru că dăduse peste cineva aici, în coridor, ci pentru că nu o simțise pe femeie.

Era o senzație atât de subtilă, încât până acum nici măcar nu fusese conștientă de faptul că-și proiecta conștiința în fața ei, pipăind ușor bioelectricitatea care emana din toate ființele umane. Se obișnuise să-i simtă pe Thorne, și pe Wolf, și pe Jacin, și pe doctorul Erland, când erau în apropiere. Prezența lor era ca o umbră în subconștientul ei. Era ceva instinctiv, la fel de firesc precum respiratul.

Dar pentru ea, femeia asta era o suprafață goală. O scoică, asemenea lui Cress și lui Iko.

— Îmi pare rău, spuse femeia, răspunzându-i tot cu o plecăciune. Această aripă a palatului le este accesibilă doar celor care au aprobarea Coroanei. Vă rog să plecați.

— Avem aprobare, spuse Iko, zâmbind larg. Ni s-a cerut să verificăm dacă Maiestatea Sa Imperială dorește băuturi răcoritoare, cât timp așteptăm începerea ceremoniei.

Iko încercă să o ocolească pe femeie, dar aceasta ridică un braț și îi propti o palmă în piept.

Cu toate acestea, privirea senină a femeii era ațintită asupra lui Cinder.

— Tu ești Linh Cinder — zise ea —, o fugară căutată. Trebuie să înștiințez autoritățile.

— Ăăă... nu-i un moment potrivit.

Făcând un pas în spate, Cinder își ridică brațul protetic și trimise o săgeată tranchilizantă în șoldul femeii. Cu un sunet metalic, vârful se agăță pentru o secundă în materialul pantalonilor, apoi căzu pe podea.

Deci asta era!

Cinder strânse din dinți și își luă avânt, vrând s-o lovească în cap, din lateral, dar femeia se eschivă și împinse cu putere un picior în sus, lovind-o pe Cinder în coapsă.

Fata icni și se poticni. Se izbi de perete.

Inexpresivă, femeia se năpusti la ea, țintind nasul lui Cinder cu o lovitură de cot. Fata abia reuși să pareze și se folosi de avântul atacatoarei ca să se răsucească. Îi cuprinse gâtul în pliul cotului.

Femeia se opinti, azvârlind-o pe Cinder peste cap. Ateriză pe spate, iar afișajul ei retinal pâlpâi.

— Iko... e un...

Auzi un declic și necunoscuta încremeni în loc.

Cinder gemu:

— ... un android.

— Am observat, spuse Iko, ridicând în mână un panou de comandă ale cărui fire fuseseră retezate. Ești bine?

Iko se lăsă pe vine, lângă Cinder, cu o expresie plină de îngrijorare.

— Ești cel mai uman android pe care l-am cunoscut vreodată, îi zise Cinder prietenei sale.

— Știu.

Iko strecură un braț pe sub trupul lui Cinder.

— Apropo, o dojeni Iko, părul tău e în ultimul hal. Pe bune, Cinder, nu poți arăta decent mai mult de cinci minute?

Cinder se sprijini de android și se ridică în picioare.

— Nu, fiindcă sunt mecanic, îi dădu ea replica.

Brațele atacatoarei sale atârnau fără vlagă, de-o parte și de alta a corpului.

Scuturând din cap, ca să-și vină în fire, Cinder apăsă butonul de chemare a liftului. Înainte să se lumineze în verde, ecranul ascensorului pâlpâi de două ori, avertizând asupra unei încălcări de nivel unu a protocolului de securitate. Ușile celui mai apropiat ascensor se deschiseră.

Undeva, cu multe etaje mai jos, Cress își făcea treaba.

Împreună, ea și Iko târâră androidul în ascensor și îl lăsară într-un colț. Mâinile lui Cinder tremurau atât de tare din pricina descărcării de adrenalină, încât aproape că apăsă pe un buton greșit. După ce ușile se închiseră, își scoase agrafele din păr și îl aranjă rapid, într-o coadă lejeră. Arătase decent pentru cinci minute. Era de ajuns.

Cinder își îndreptă atenția către cele două puncte de pe afișajul ei retinal, care se apropiau tot mai mult unul de celălalt.

Ea însăși, intrând în ascensor.

Și Kai.

*

Văzând cum se purtau paznicii pământeni, șoptind îndelung și stând cu mâinile încleștate pe paturile armelor, Sybil Mira își dădu seama că era ceva în neregulă. Pășind în urma reginei Levana, Sybil era din ce în ce mai încordată.

Dacă ceva nu mergea bine, regina nu avea să fie mulțumită.

Îi aruncă taumaturgului Aimery o privire piezișă. Ochii lor se întâlniră. Și el observase.

Sybil se uită la regina ei înveșmântată în roșu și auriu — culori de nuntă tradiționale în Comunitatea Orientală. Un văl strălucitor îi acoperea capul, iar pe trena lungă a rochiei sale fuseseră brodate cozi de dragon, bogat ornamentate, și fenicși. Când pășea, stofa se umfla în jurul ei asemenea unei pânze de corabie. Ținuta ei emana siguranță și încredere, ca întotdeauna. Oare băgase de seamă ceva? Chiar dacă observase, probabil că punea această agitație pe seama efectului iscat de prezența ei. Pământenii ăștia prăpădiți o sorbeau din ochi și totodată se fereau din calea ei. Dar Sybil știa că mai exista un alt motiv.

Părul de pe ceafă i se zbârli.

Tocmai ajunseseră în dreptul coridorul principal, când un paznic le tăie calea. Maiestatea Sa se opri. Aimery se opri și el, dar Sybil înaintă până ajunse în dreptul reginei, având grijă să-și crute piciorul vătămat. Chiar dacă fusese obligată să recunoască, în fața reginei, eșecul ei privind capturarea lui Linh Cinder, deocamdată reușise să evite dezvăluirea faptului stânjenitor că fusese împușcată în timpul acelei lupte, de către *propriul ei paznic.*

— Îmi cer mii de scuze, Maiestatea Voastră, zise paznicul pământean, cu o plecăciune rapidă.

Sybil se încruntă. Cu o mișcare iute a degetelor ei, paznicul căzu într-un genunchi.

— Arată-i reginei mele respectul cuvenit, când i te adresezi! îi porunci Sybil, strecurându-și mâinile în mâneci.

Taumaturgul nu-i îngădui să se ridice și nici măcar să-și salte capul, pe care acum îl ținea plecat, în semn de respect. În cele din urmă, paznicul își drese glasul și vorbi încordat:

— Maiestatea Voastră, ne confruntăm cu o defecțiune neașteptată a sistemelor noastre de securitate. Am hotărât ca, pentru siguranța dumneavoastră și a împăratului Kaito, să întârziem puțin ceremonia. Sperăm că va fi o întârziere neînsemnată. Mă tem că trebuie să vă rog să vă întoarceți în camerele dumneavoastră. Vă vom informa îndată ce această problemă va fi rezolvată.

Pe gâtul lui se scurse o picătură de sudoare.

— Veți fi escortată înapoi la...

— Ce fel de defecțiune? întrebă regina.

— Mă tem că, deocamdată, nu pot dezvălui detalii, dar ne străduim să rezolvăm...

— Acesta nu este un răspuns acceptabil la întrebarea cât se poate de rezonabilă a reginei mele, i-o reteză Sybil. Ai sugerat că regina mea ar putea fi în pericol. Îți cer să-mi spui amănuntele acestei situații, astfel încât să mă ocup personal de siguranța ei. Trebuie să știm ce se întâmplă. Așadar, cu ce defecțiune vă confruntați?

Paznicul își încordă maxilarul, cu privirea în pământ, dinaintea reginei. Sybil se îndoia că rangul lui era îndeajuns de înalt încât paznicul să-i poată răspundă la întrebare. Ceilalți doi paznici, de rang mai mic, care-l însoțeau nu se clinteau, dar poziția lor le trăda încordarea. Poate că ar trebui să-i trântească pe toți cu fața la pământ, își zise Sybil.

— Sistemul nostru de securitate a fost dezactivat, lucru care nu poate fi făcut decât din camera de control centrală.

— Și această cameră se află în palat?

— Da, taumaturg Mira.

— Deci defecțiunea de care vorbești este, de fapt, o *breșă* în sistemul de securitate.

— Luăm în considerare această posibilitate. Prioritatea noastră numărul unu este siguranța oaspeților noștri. Din nou, vă rog să vă întoarceți în camerele dumneavoastră.

Sybil izbucni în râs:

— E posibil să se fi produs o breșă, voi nu sunteți în stare să vă păziți propriul server de securitate, și totuși credeți că am fi în siguranță în camerele pentru *oaspeți*?

— Destul, Sybil!

Sybil încremeni, cu ochii la regină. Levana își ținea mâinile albe împreunate pașnic, deasupra rochiei, dar taumaturgul bănuia că, sub văl, ochii ei erau tăioși ca o lamă de cuțit.

— Am înțeles, regina mea.

— Sunt convinsă că acești domni sunt cât se poate de conștienți de importanța acestei ceremonii și de consecințele care vor apărea, la nivel global, dacă ceva ar împiedica desfășurarea nunții. Nu-i așa, domnilor?

Paznicii nu spuneau nimic. Bărbatul îngenuncheat începu să tremure. Probabil că îl durea ceafa din pricina poziției incomode.

De cealaltă parte a Maiestății Sale răsună pocnetul unor cizme pe podea.

— Regina mea v-a pus o întrebare, spuse Aimery, cu o voce deopotrivă calmă și amenințătoare, aidoma unui tunet îndepărtat.

Paznicul regal își drese vocea.

— Nu avem deloc intenția de a amâna sau de a împiedica desfășurarea acestei nunți, Maiestatea Voastră. Vrem doar să rezolvăm repede problemele, astfel încât ceremonia să poată începe cât de curând posibil.

— Așa să faceți, spuse regina. Sybil, Aimery, să ne întoarcem în camerele noastre și să-i lăsăm pe acești oameni să-și îndeplinească responsabilitățile.

Levana dădu să se întoarcă, dar se opri.

— Vă rog să-mi dați numaidecât de știre când aflați că mirele meu e în siguranță. Voi sta ca pe ace până aflu că este teafăr.

— Da, Maiestatea Voastră, spuse paznicul. Vom întări imediat paza la intrarea în camerele dumneavoastră și ale Maiestății Sale împăratul Kaito, până la remedierea situației.

Sybil așteptă până când alaiul lunar se îndepărtă, în spatele escortelor și al propriilor paznici, și abia apoi îl slobozi pe bărbat de sub puterea ei. Se întrebă dacă paznicii ăștia regali aveau habar ce urgie avea să se dezlănțuie, dacă nu remediau această situație.

Și totuși nu întârzierea în sine o neliniștea pe Sybil, ci ce — sau cine — anume o cauzase.

Deși Levana refuza să vorbească despre cyborgul evadat, rezumându-se la a constata incompetența armatei pământene, Sybil ghicise ceea ce regina nu spunea fățiș.

În timpul interogatoriului, fusese ușor să smulgă adevărul de la ostatică, iar fata roșcată nu mințise. Linh Cinder, cyborgul, era cu adevărat prințesa Selene.

La balul anual, Sybil văzuse cât de puternic era harul lunar al fetei. Mai mult, văzuse și reacția Maiestății Sale cu privire la acest aspect. Nepoata ei pierdută era singura persoană din galaxie capabilă să iște un asemenea tumult, iar gândul că Selene se afla aici, scăpându-i printre degete, batjocorind-o, o înnebunea pe regină.

Până acum, fata se dovedise foarte vicleană: evadase din închisoarea Noului Beijing. Le scăpase atât autorităților pariziene, cât și autorităților din micul sat african. Reușise să-i scape până și *ei*.

Oare cyborgul era în spatele acestui incident? Să fi fost atât de nesăbuită încât să încerce să zădărnicească nunta reginei?

Atunci, poate că Sybil o subestimase. O infiltrare în palat. O defecțiune a sistemului de securitate. Un sistem dezacti...

Cât pe ce să se împiedice de o treaptă, deși nu era neîndemânatică din fire. Aimery observase pasul ei greșit. Ea nu-i întoarse privirea. Era pierdută în gânduri.

Nu, așa ceva nu era posibil. Se grăbise să tragă concluzii.

Scoase din mânecă un miniecran portabil și accesă sistemul de supraveghere al Palatului Noului Beijing, toate camerele de supraveghere și dispozitivele de detectare pe care le instalase cu greu, în decursul a nenumărate întâlniri diplomatice și convorbiri anoste de la palat...

IMPOSIBIL DE STABILIT O CONEXIUNE.

Sybil scrâșni din dinți.

Nu numai că apăruse o breșă în sistemul de securitate al palatului, dar nici sistemul lor clandestin de securitate nu mai funcționa.

Întregul sistem.

Părea cu neputință. Dar taumaturgul recunoștea stilul de lucru al lui Crescent.

Ascunse în mânecă miniecranul portabil.

— Regina mea...

Alaiul se opri.

— Vă cer permisiunea să cercetez personal această breșă în sistemul de securitate.

Un paznic regal din escorta lor se foi neliniștit și încercă să protesteze:

— Îmi cer iertare, dar ni s-a ordonat să vă însoțim pe toți...

Sybil răsuci bioelectricitatea care plutea în jurul capului bărbatului, iar paznicul tăcu, scoțând un icnet strangulat.

— Nu *ție* îți ceream permisiunea.

După o clipă, Levana dădu scurt din cap. Vălul ei abia dacă se clinti.

— Îți acord această permisiune.

Sybil făcu o plecăciune.

— Sybil, dacă-i găsești pe răufăcători, poruncesc să fie dați morții numaidecât. Nu-mi mai bat capul cu arestări și procese banale, tocmai în ziua nunții mele.

— Bineînțeles, regina mea!

Cincizeci și unu

Kai izbucni în râs. Sunetul aspru aducea a respirație precipitată. Nu știa să spună dacă această întorsătură neașteptată de evenimente era îngrozitoare sau din cale-afară de amuzantă.

— Sistemul de securitate al palatului a fost *compromis*? Ce înseamnă asta?

— Garda regală nu a avut timp să întocmească un raport oficial, Maiestatea Voastră, spuse Torin, dar știm că nicio cameră de supraveghere și niciun scaner — inclusiv cele pentru arme — nu mai funcționează. Sau deocamdată paznicii regali nu reușesc să acceseze informațiile.

— De când nu mai funcționează?

— De aproximativ unsprezece minute.

Kai se apropie de fereastră. Geamul îi reflecta imaginea: un mire în cămașă albă, cu o eșarfă roșie prinsă pe umăr. De fiecare dată când o vedea, se gândea automat la sânge. Petrecuse o oră plimbându-se prin apartamentul lui și evitând oglinzile cât de mult posibil.

— Crezi că Levana are vreun amestec?

— Cu siguranță, nu dorește să tulbure ceremonia de astăzi.

Kai își trecu degetele prin păr. Priya avea să se înfurie teribil când îl va vedea, mai ales după ce coaforii petrecuseră patruzeci de minute potrivindu-i fiecare fir de păr.

— Maiestatea Voastră, vă rog să vă îndepărtați de fereastră.

Kai se răsuci, surprins de îngrijorarea din vocea lui Torin.

— De ce?

— Probabil că această breșă reprezintă o amenințare la siguranța dumneavoastră, dar nu putem ști de unde vine această amenințare.

— Crezi că cineva încearcă să mă asasineze printr-o fereastră? La etajul paisprezece?

— Nu știu ce să cred, dar nu vreau să ne asumăm riscuri până nu primim alte informații. În scurt timp, va sosi comandantul gărzii regale. Sunt sigur că are un plan potrivit pentru astfel de împrejurări. E posibil să fie nevoie să evacuăm palatul sau să ne închidem în palat, pentru o vreme.

Kai se îndepărtă de fereastră.

— Anulăm ceremonia? întrebă el, cu o rază de speranță.

Torin oftă.

— În mod oficial, nu. Nu încă. Această măsură va fi luată în ultimă instanță. Regina Levana și anturajul ei au fost trimiși în camerele lor și, dacă va fi necesar, vor fi duși într-un alt loc, departe. Ceremonia este amânată temporar, până când reușim să asigurăm siguranța dumneavoastră și a reginei.

Kai se așeză pentru o secundă pe marginea unui scaun din lemn sculptat, dar, prea agitat ca stea locului, sări iar în picioare.

— Levana o să se înfurie, îi zise tânărul. Ar fi bine să-l avertizezi pe cel trimis să-i dea vestea asta.

— Probabil că toți sunt conștienți de primejdie.

Contrariat, Kai clătină din cap. De săptămâni întregi trăia ca în ceață, sfâșiat între nefericire și spaimă, între frică și neliniște și încă nutrind, cu disperare, speranța că exista o cale de ieșire, că ziua nunții nu avea să vină niciodată, că prințesa Selene fusese găsită și că, într-un fel, avea să schimbe totul.

Și acum se întâmpla asta!

Imposibil să fie o coincidență. Cineva accesase în mod clandestin sistemul de securitate al palatului. Cine era capabil

de una ca asta? Și ce urmărea? Doar să oprească nunta? La urma urmei, o mulțime de oameni nu voiau ca această nuntă să aibă loc.

Ori poate că avea motive și mai primejdioase, chiar malefice?

Își ridică privirea spre Torin.

— Știu că nu-ți place când aduc vorba de conspirații, dar *de asta ce mai zici*?

Torin răsuflă sonor, prelung și dureros.

— De data asta, s-ar putea să fiu de acord cu Maiestatea Voastră.

Cineva bătu la ușă, făcându-i să tresară. În mod normal, un difuzor montat în perete anunța sosirea persoanei aflate de partea cealaltă a ușii, dar probabil că difuzorul nu funcționa din pricina breșei în sistemul de securitate.

Kai se întrebă dacă nu exista și un sistem de rezervă. Ori și acesta fusese compromis?

Torin se apropie de ușă.

— Prezintă-te!

— Sunt Tashmi Priya. Vreau să vorbesc cu Maiestatea Sa.

Torin descuie și deschise ușa. În fața lor stătea Priya, țeapănă, mai aranjată decât de obicei, îmbrăcată într-un sari verde cu argintiu.

— Vreo noutate? întrebă Kai.

Pe chipul Priyei se citea o năuceală vecină cu spaima. Kai se pregăti pentru ce era mai rău, deși habar n-avea ce putea fi mai rău de atât.

Dar, în loc să vorbească, Priya închise ochii și se prăbuși pe covor.

Kai exclamă de uimire și se aplecă deasupra ei. De partea cealaltă, Torin îi cuprinse încheietura, verificându-i pulsul.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Kai, dar apoi ochii îi poposiră pe o mică săgeată înfiptă în spatele Priyei. Ce...?

— O să fie bine, îl asigură o voce.

Kai încremeni.

Ridică privirea. Văzu o pereche de pantaloni negri, o bluză de mătase și...

Cinder! Își simțea inima în gât.

Fata purta uniforma angajaților care se ocupau de nuntă. Părul îi era răvășit, ca întotdeauna. Nu purta mănuși. Părea fâstâcită.

În urma ei mai intră o fată, care închise ușa. Era puțin mai înaltă, cu pielea cafenie și păr albastru. Kai abia dacă-i aruncă o căutătură fugară, pentru că Cinder stătea în fața lui.

Cinder!

Cu gura căscată, Kai sări în picioare. Torin se ridică, la rândul lui, și ocoli corpul Priyei, încercând să se așeze în fața împăratului, ca un scut, dar Kai nu îl observă.

Cinder îi susținu privirea. Parcă aștepta ceva. Parcă se pregătea. În ciuda faptului că din vârful unui deget metalic se ițea un obiect cu aspect periculos, ea părea aproape timidă.

Tăcerea era insuportabilă, dar Kai nu știa ce să spună.

În cele din urmă, Cinder înghiți în sec și vorbi:

— Îmi pare rău că a trebuit...

Făcu un gest către femeia inconștientă, apoi flutură dintr-o mână.

— Dar nu va păți nimic, jur. Poate că o să-i fie puțin greață, când o să-și revină, dar altfel... Și androidul tău... O cheamă Nainsi, nu? A trebuit s-o dezactivez. Cu tot cu procesorul ei de rezervă. Dar în aproximativ șase secunde orice mecanic poate să-i restabilească setările prestabilite, deci...

Își frecă încheietura.

— Ne-am întâlnit în hol cu căpitanul gărzii regale și cu alți câțiva paznici. Posibil să-i fi speriat, iar căpitanul este, hm... inconștient. Dar, serios, vor fi cu toții bine. Jur!

Buzele ei se curbară într-un zâmbet scurt, agitat.

— Apropo... Bună, din nou!

— Aoleu! se lamentă cealaltă fată, dând ochii peste cap. Ce jenant!

Cinder se uită urât la ea. Fata mai înaltă făcu un pas către Kai și se înclină grațios.

— Maiestatea Voastră Imperială, este o deosebită plăcere să vă revăd.

Torin, Kai și Cinder tăceau.

În cele din urmă, fata își ridică fruntea.

— Haide, Cinder! Dă-i drumul!

Cinder tresări. Încercă să facă un pas în față și păru pe punctul de a vorbi din nou, dar, în cele din urmă, Kai i-o luă înainte:

— Ești *nebună*?

Cinder se blocă.

— Știi că... ești... Regina Levana se află *în acest palat*. O să te ucidă!

— Da. Știu.

— Și tocmai de-asta nu avem timp de pierdut, murmură cealaltă fată.

Kai se încruntă la ea.

— Cine ești?

Ea se lumină la față.

— Eu sunt Iko! Probabil că nu vă aduceți aminte de mine. Ne-am întâlnit la piață, în ziua când v-ați adus androidul la reparat. Doar că eram cam atât de înaltă...

Iko îi arătă dimensiunea, coborându-și cu palma la nivelul coapsei...

— Aveam forma unei pere imense și eram mult mai palidă.

Flutură din gene.

Kai se uită la Cinder.

— Așa e, confirmă Cinder. Trebuie să plecăm chiar acum. Iar tu vii cu noi.

— Poftim?

— Nici gând! spuse Torin.

Încercă să se îndrepte spre Cinder, dar apoi un picior i se opri în aer și consilierul încremeni. Dintr-odată, păși peste corpul Priyei, mergând cu spatele până ce pulpele i se loviră de un divan pe care se așeză.

Kai se uita la el cu gura căscată. Începea să creadă că totul era un vis ciudat, înfricoșător.

— Îmi pare rău, se scuză Cinder, ridicând mâna metalică. Mai am o săgeată tranchilizantă și, dacă încerci să intervii, mi-e teamă că va trebui s-o folosesc.

Torin o privea cu o ură pe care Kai nu o mai văzuse niciodată la consilierul său.

— Kai, trebuie să-ți scot cipul de identitate.

Pentru prima dată, tânărul împărat simți o undă de teamă față de ea. Cu un declic, un scalpel se ivi în vârful unui deget de-al fetei.

Cinder era un cyborg. Kai aproape că se obișnuise cu treaba asta.

De asemenea, era lunară și, chiar dacă el știuse acest lucru, până acum nu o mai văzuse comportându-se atât de mult ca o lunară.

Cinder făcu un pas către el.

El se dădu înapoi.

Fata se opri, iar durerea de a-l vedea ferindu-se de ea îi sclipi în ochi.

— Kai!

— Nu trebuia să te întorci aici.

— Știu cum pare situația, dar te rog să ai încredere în mine. Nu te pot lăsa să te însori cu ea.

Kai râse agitat. Deși era îmbrăcat în mire, aproape că uitase de nuntă.

— Nu tu hotărăști asta.

Ea înaintă spre el și, după încă un pas în spate, Kai se trezi lipit de o măsuță. Privirea lui Cinder cobori și fata rămase înmărmurită.

Pe măsuță se afla vechiul ei picior protetic, care se rostogolise pe treptele grădinii palatului, la balul anual. Avea metalul îndoit și încheieturile erau pline de vaselină. Kai îl adusese aici din biroul lui, după ce echipa lui de securitate îl cercetase, în căutarea dispozitivelor de spionaj ale Levanei.

Kai își simțea urechile în flăcări. Parcă ar fi fost prins ascunzând un obiect ciudat și extrem de intim. Ceva ce nu-i aparținea. Tânărul gesticulă spre piciorul metalic și îngăimă:

— Tu... ăăă... L-ai pierdut.

Cinder îi întâlni privirea, uimită. Tânărul nu-și putea închipui ce gândea ea acum. Nici măcar el nu știa ce semnificație avea faptul că păstrase piciorul.

Cealaltă fată, Iko, își cuprinse bărbia în palme și comentă:

— E mult mai palpitant decât serialele de pe rețea.

Pentru scurt timp, Cinder se strădui să se adune, apoi întinse o mână spre el.

— Te rog, Kai. Nu avem mult timp. Întinde încheietura!

Vocea ei era blândă. Într-un fel, asta îi stârni și mai mult bănuiala. Lunarii știau să se prefacă blânzi și erau de o amabilitate atât de artificială!

Clătinând din cap, Kai își lipi încheietura de coapsă.

— Cinder, nu știu ce cauți aici. Vreau să cred că ești bine intenționată, dar... Nu știu nimic despre tine. M-ai mințit despre tot.

— Nu te-am mințit niciodată.

Cinder se uită la fostul ei picior protetic.

— Nu ți-am spus *tot adevărul*, dar crezi că poți să mă învinovățești pentru asta?

El se încruntă.

— Bineînțeles că pot. Ai avut o mulțime de ocazii să-mi spui adevărul.

Cinder părea uimită de vorbele lui. Apoi își puse mâinile în șolduri.

— Cum să nu! Și dacă aș fi spus „O, Înălțimea Voastră, sigur că mi-ar *plăcea* să merg la bal cu dumneavoastră, dar mai întâi ar fi bine să știți că sunt cyborg", ce s-ar fi întâmplat?

Kai își feri ochii.

— Nu ai mai fi vorbit niciodată cu mine, răspunse ea în locul lui. Ai fi fost îngrozit.

— Și aveai de gând să ascunzi informația asta pentru totdeauna?

— *Pentru totdeauna?*

Cinder își flutură brațul către fereastră.

— Tu ești împăratul țării. Nu ar fi existat niciodată un *pentru totdeauna*.

Uimit, Kai constată cât de tare îl usturau aceste cuvinte. Cinder avea dreptate. O asemenea relație absurdă nu putea exista între ei — un împărat și un cyborg. Cuvintele fetei n-ar fi trebuit să-l doară.

— Dar ce zici de faptul că ești lunară? Despre asta când voiai să-mi spui?

Cinder pufni și Kai ghici că fata era exasperată.

— Nu avem timp pentru discuția asta.

— De câte ori m-ai manipulat? Cât de mult m-ai spălat pe creier?

Cinder rămase tablou. Părea indignată. Apoi ochii ei începură să ardă.

— De ce întrebi? Te temi că ai putea avea sentimente pentru un cyborg, pentru o ființă inferioară?

— Încerc să aflu cât din ce s-a petrecut a fost real și cine este *această* persoană.

O măsură din cap până-n picioare.

— Într-o zi repari dispozitive electronice, în piață, iar a doua zi evadezi dintr-o închisoare de maximă siguranță. Și acum... ai dezactivat sistemul de securitate al palatului meu, îmi fluturi un cuțit pe la nas și amenințí să-l sedezi pe consilierul meu şef, dacă nu obții ce vrei. Ce-ar trebui să cred? Nici măcar nu ştiu de partea cui ești!

Cinder strânse pumnii, dar, după ce tânărul îi dădu această replică furioasă, ochii ei surprinseră ceva, dincolo de umărul lui. Fereastra enormă, cu vedere către Comunitatea Orientală. Expresia ei deveni distantă. Calculată.

Mai făcu un pas către el. Kai tresări.

— Sunt de partea *mea*, spuse ea. Și, dacă vrei binele Comunității și al întregii planete, ai face bine să fii și tu de partea mea.

Cinder întinse mâna, cu palma în sus.

— Acum, întinde încheietura!

El strânse pumnii.

— Am o responsabilitate. Am o țară de protejat. Nu fug de răspunderea mea și, cu siguranță, n-am de gând să fug cu tine.

Încerca să țină capul sus, deși nu-i era ușor, când privirea lui Cinder îl făcea să se simtă tot atât de neînsemnat ca un grăunte de sare.

— Serios? vorbi ea tărăgănat. Preferi să-ți încerci norocul cu *Levana*?

— Cel puțin ştiu când mă manipulează.

— Fii atent la ce-ți spun: nu te-am manipulat *niciodată*. Și sper să nu fiu nevoită să o fac. Nu ești singurul cu responsabilități și nici singurul om pe care se bazează o țară întreagă. Așa că, *Maiestatea Voastră*, regret, dar vei veni cu mine. O să afli dacă poți să ai încredere în mine atunci când nu vom fi în criză de timp.

Apoi ridică brațul metalic și trase.

Cincizeci și doi

La câteva secunde după ce săgeata tranchilizantă se înfipse în pieptul lui Kai, pleoapele lui coborâră și el se prăvăli peste Cinder. Consilierul țipă și sări în picioare, dar Iko îl interceptă, în vreme ce Cinder așeza corpul lui Kai pe podea.

Timp de o clipă, se simți paralizată. Mintea ei era copleșită de propriile cuvinte... și de ceea ce tocmai făcuse.

— Cinder, ești bine? întrebă Iko.

— Da, murmură fata.

Tremura. Îl sprijini pe Kai de masă și scoase săgeata din pieptul tânărului.

— O să mă urască după ce se trezește, dar sunt bine.

Privi din nou în sus, la enorma fereastră panoramică, împodobită cu draperii grele, din mătase. Își văzu reflexia în sticlă: o fată cu o mână metalică și cu păr răvășit, purtând uniforma unei servitoare.

Răsuflă prelung și lent, limpezindu-și mintea, și apucă încheietura lui Kai.

— Ce ai de gând să-i faci?

Cinder tăcu și se uită la sfetnic. Fața lui era roșie de furie.

— Îl ducem într-un loc sigur — îi răspunse ea —, unde Levana nu poate ajunge la el.

— Și crezi că nu vor exista consecințe nu numai pentru tine, ci și pentru toată lumea de pe planeta asta? Nu pricepi că suntem în toiul unui *război*?

— Războiul nu a început. Stă să înceapă. Și am de gând să-l zădărnicesc.

— Cinder *poate* să-l zădărnicească, îl asigură Iko pe Torin. Avem un plan. Maiestatea Sa va fi în siguranță cu noi.

Stânjenită de această manifestare deschisă de încredere, Cinder își îndreptă din nou atenția către încheietura lui Kai. În săptămânile trecute, scosese atât de multe cipuri de identitate, că aproape devenise o obișnuință. Dar, de fiecare dată, prima incizie îi amintea de mâna fără vlagă a lui Peony și de vârfurile învinețite ale degetelor fetiței.

O picătură mare de sânge apăru pe pielea tânărului și Cinder îi înclină brațul, ca să se scurgă fără să-i păteze cămașa albă. Torin îi spuse:

— Împăratul crede că ai găsit-o pe prințesa pierdută, Selene.

După o clipă, Cinder se uită la Iko și apoi la sfetnic.

— Poftim?

— E adevărat? Chiar ai găsit-o?

Înghițind în sec, se concentră din nou asupra inciziei. Așteptă până ce tremurul mâinilor i se opri, după care scoase micul cip de sub piele.

— Da, încuviință ea prudent.

Din compartimentul piciorului protetic scoase niște pansamente curate, pe care le înfășură în jurul rănii.

— Selene este cu noi.

— Așadar, și tu crezi că ea va schimba situația.

Cinder se forță să se relaxeze.

— Ea *chiar va schimba* situația. Oamenii de pe Luna se vor aduna în jurul ei. Selene își va revendica tronul.

Retrăgând scalpelul la locul lui, întâlni din nou privirea sfetnicului.

— Dar — adăugă ea —, dacă această căsătorie are loc, atunci nu mai are nicio importanță. O revoluție pe Luna nu va

anula căsătoria și încoronarea. Dacă îi acordați Levanei această putere, atunci nici eu, nici altcineva nu i-o vom putea smulge. Știu că ești destul de inteligent ca să prevezi consecințele *acestui fapt*.

Cu un oftat, Cinder trase la loc cracul pantalonului și se ridică.

— Știu că nu ai niciun motiv să te încrezi în mine, dar, chiar și așa, o să te rog să ai încredere. Îți promit că nimic rău nu i se va întâmpla lui Kai cât timp este cu noi.

Drept răspuns, primi tăcere și o privire ostilă.

Fata dădu din cap.

— Bine. Am înțeles. Iko?

Iko se aplecă și-l apucă pe Kai de cot. Îi potriviră brațele pe umerii lor.

Îl târâră patru-cinci pași, către ușă.

— Mai are un cip, anunță Torin.

Cele două se opriră.

Încă așezat pe canapea, sfetnicul le privea. Pufni, parcă enervat pe sine însuși.

— Ce vrei să spui?

— Există un al doilea dispozitiv de urmărire, implantat în spatele urechii lui drepte. În caz de tentativă de răpire.

Lăsând-o pe Iko să suporte greutatea lui Kai, Cinder întinse o mână spre capul lui, care atârna fără vlagă. Îi dădu părul la o parte și-și apăsă degetele în adâncitura dintre coloana vertebrală și craniu. Simți un obiect mic și tare, lipit de os.

Cinder dădu din cap către sfetnic. Îi mulțumi și scalpelul își făcu din nou apariția.

Torin mormăi:

— Dacă i se întâmplă ceva, Linh-*mèi*, o să te urmăresc și o să te omor cu mâna mea!

*

O picătură de sudoare i se prelinse pe șira spinării, dar mâinile lui Cress erau prea ocupate ca s-o șteargă. Degetele ei zburau pe ecrane, urmărind liste și coduri, reverificându-și munca.

Sistemul de securitate cu circuit închis nu mai funcționa: toate camerele de supraveghere, scanerele, softul pentru identificarea cipurilor și alarmele.

Ambele sisteme de rezervă fuseseră dezactivate și nu găsise niciun indiciu că ar mai exista un al treilea sistem, care aștepta să pornească și să-i distrugă toată truda, îndată ce s-ar fi întors cu spatele.

Legătura cu programul-spion lunar fusese retezată.

Cress se asigură că toate încuietorile digitale din turnul de nord fuseseră dezactivate, împreună cu toate ușile dintre acest centru de control și aripa centrului de cercetări. Bruie dispozitivele radar încastrate în *qilin*-ii[1] sculptați, de pe acoperiș, astfel încât apropierea navei Rampion să nu poată fi detectată.

Niciun lift nu mai funcționa, cu excepția singurului ascensor din turnul de nord, staționat la etajul al paisprezecelea, în așteptarea lui Cinder și a lui Iko. Cele două urmau să fugă de acolo cu ajutorul lui.

Lui Cress i se părea că dura *o veșnicie.*

Își îndepărtă degetele de ecranul principal și ridică privirea. Zecile de ecrane care o înconjurau se înnegriseră și afișau un singur mesaj: EROARE DE SISTEM.

— Asta e, spuse ea, lăsându-se pe spate. Cred că am reușit.

Împrejur nu era nimeni care să o audă. Peretele de sticlă care o despărțea de Wolf și de restul Subsolului D era izolat fonic, blindat și probabil că avea multe alte calități. Se ridică de la pupitrul de comandă.

[1] *Qilin*-ul este un animal imaginar din mitologiile est-asiatice, considerat benefic. (N. red.)

Wolf aştepta în hol, lângă uşa care dădea spre scări. Își scosese smochingul și papionul, își desfăcuse gulerul și-și suflecase mânecile. Părul lui nu mai era neted şi pieptănat, ci stătea în cele mai ciudate poziții. Părea plictisit.

La picioarele sale zăceau cel puțin treizeci de paznici regali.

Uşa de la casa scărilor se deschise brusc şi în pragul ei apăru un paznic, cu arma pregătită.

Cress țipă. Wolf înșfăcă brațul bărbatului, i-l răsuci la spate și-i aplică o lovitură precisă în gât, din lateral.

Paznicul se prăbuși, iar Wolf îl târî spre colegii săi inconştienţi.

Apoi își ridică palmele spre Cress, întrebător, ca şi cum s-ar fi mirat de ce dura așa de mult.

Fata aruncă încă o privire ecranului care comunica situația sistemului de lifturi și observă că un singur lift era în mişcare — cel din turnul de nord. Și tocmai cobora de la etajul al paisprezecelea.

Un zâmbet îi atinse buzele, dar avalanșa ei de nelinişte îl înăbuși. Aplecându-se deasupra panoului de control, își conectă propriul ecran portabil la consola principală și porni cronometrul.

*

Pe afișajul îngust al mașinăriei, doctorul Erland urmărea înșiruirea de date ce înregistrau stabilitatea celulelor-stem prelevate de la Thorne, fiecare pas al procedurii automatizate şi detaliile reacției chimice care se petrecea la nivel celular, în interiorul micii fiole de plastic aflate în locașul ei. Dura mult, dar nu se grăbeau. Sau, cel puțin, nu încă. Lângă el, Thorne stătea întins pe o masă de laborator, lovindu-și călcâiele marginea ei.

Afișajul se lumină.

SOLUȚIA A FOST FINALIZATĂ. VEZI PARAMETRII DE MAI JOS.

Doctorul citi iute parametrii, după care își manifestă mulțumirea.

Scoase fiola din mașinărie și întinse mâna spre o pipetă.

— Am terminat!

Thorne își coborî basmaua de la ochi și se minună:

— Asta a fost tot?

— Sistemul tău imunitar se va ocupa de restul. Trebuie să-ți umezești ochii cu soluția asta de patru ori pe zi, timp de o săptămână. Vederea îți va reveni după aproximativ șase-șapte zile, dar va fi un proces treptat. Corpul tău creează de la zero un nerv optic nou, iar asta nu se va întâmpla peste noapte. Pune-ți singur picăturile în ochi.

Thorne se încruntă.

— Serios? Ne-am dat osteneala să ajungem aici doar ca să mă pui să mă înțep singur în ochi?

Oftând, doctorul introduse pipeta în fiolă.

— Fie! Lasă-ți capul pe spate și deschide ochii larg. Câte trei picături în fiecare.

Vârful pipetei absorbi soluția limpede, iar Erland se aplecă deasupra ochilor deschiși ai lui Thorne.

Dar apoi o vânătaie pe partea interioară a propriei încheieturi îi atrase doctorului atenția. Își răsuci mâna, ca s-o cerceteze mai de aproape.

Vânătaia apăruse în jurul unei pete de un roșu-închis, ca și cum stropi de sânge i s-ar fi închegat sub piele.

Doctorul simți că pământul îi fuge de sub picioare.

Cuprins de un tremur, se îndepărtă încet de Thorne, lăsând fiola și pipeta pe masa de examinare.

Thorne era nedumerit:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, murmură doctorul Erland, după care deschise un sertar și scoase o mască, pe care și-o potrivi peste nas și gură. Pur și simplu... am mai verificat ceva.

Luă recipientul cu soluție de sterilizare, curăță fiola și pipeta, apoi le înfășură într-o cârpă. Se simțea slăbit.

Chiar și în cazul molimei care suferise mutații, victimele supraviețuiau *cel puțin* între douăzeci și patru și patruzeci și opt de ore de la apariția simptomelor.

Dar el era bătrân. Și astăzi obosise străbătând tunelurile de evacuare și alergând prin palat. Posibil ca sistemul său imunitar să fi ajuns la limită.

Îl privi pe Thorne, care începuse să fluiere.

— Trebuie să recoltez o probă de sânge, îl anunță pe tânăr.

Thorne gemu exasperat.

— Nu-mi spune, te rog, că avem probleme!

— Nu. E doar o măsură de precauție. Dă-mi brațul, te rog!

Thorne nu părea prea fericit, dar, cu toate acestea, își suflecă mâneca. Era o testare rapidă, iar doctorul Erland o făcuse de o mie de ori — să recolteze sânge, să aplice modulul de diagnosticare, pentru depistarea agenților patogeni purtători de letumoză —, dar se trezi că atenția îi era distrasă de căldura pe care respirația sa o producea în spatele măștii.

Dacă Thorne se molipsise și se întorcea la ceilalți... avea s-o îmbolnăvească pe Cinder.

Și pe scumpa lui Crescent Moon.

Înșfăcă marginea mesei de examinare, ca să-și domolească tremurul mâinilor. De ce nu-i spusese lui Crescent adevărul? Crezuse că avea timp. Crezuse că, după încoronarea Selenei, ar fi avut la dispoziție ani de zile pentru a-i spune adevărul. Pentru a o îmbrățișa. Pentru a-i spune cât de mult o iubea. Pentru a-i cere iertare că o abandonase.

Se zgâi la erupție. Deocamdată, era doar una. Pentru moment, nu se răspândea pe brațele lui. Dar văzuse asemenea erupții pe încheieturile atâtor victime, încât numărătoarea inversă deja pornise în mintea doctorului.

Urma să moară.

Modulul de diagnosticare țiui, făcându-l să tresară.

REZULTAT TESTARE LETUMOZĂ: NEGATIV.

Închise ochii, ușurat.

— Ei, doctore, ce se-ntâmplă?

Erland își drese glasul.

— Am... am hotărât că e cel mai bine să las soluția cu celule-stem să se limpezească pentru câteva ore. O să-ți pui singur picăturile, după ce te întorci pe navă.

Bătrânul înșfăcă un creion digital și tastă un mesaj pe ecranul portabil.

— Îți scriu instrucțiunile de aplicare pe portabilul ăsta, pentru orice eventualitate.

— Pentru cine sunt instrucțiunile? se interesă tânărul.

Inima lui Erland se strânse.

— Nu mă întorc cu tine.

Se lăsă o tăcere întreruptă doar de țăcănitul creionului digital pe sticla portabilului și de răsuflarea celor doi.

— Ce tot spui?

— Sunt prea bătrân. O să vă încetinesc. Când vin ceilalți, vreau să plecați fără mine.

— Nu fi stupid! Avem un plan. Trebuie să ne ținem de el.

— Nu. Pe mine o să mă lăsați aici.

— De ce? Ca să pună Levana mâna pe tine și să-ți smulgă informații prin tortură? Bună idee!

— N-o să aibă timp să mă tortureze. Sunt pe moarte.

Cuvintele astea stârniră ceva înăuntrul lui și, dintr-odată, ochelarii i se aburiră. Nu mai avea timp. După atâția ani, nu mai avea timp.

— Cum adică?

Erland nu răspunse până nu termină de tastat. Strecurându-și creionul după ureche, se apropie de ușă și privi, prin ferestruică, în coridorul laboratorului.

Câteva zeci de paznici așteptau acolo, cu armele pregătite.

— Într-adevăr, totul decurge conform planului, murmură el.

Simțind o mână pe umăr, se întoarse așa de brusc, încât mai să cadă peste masa de examinare.

— Nu mă atinge!

— Ce se întâmplă? întrebă Thorne, din ce în ce mai neliniștit.

Ocolindu-l, doctorul se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii.

— Lângă laboratorul ăsta există o cameră de carantină. O să intru în ea. Nu-ți face griji, nu va îndrăzni nimeni să vină după mine acolo, ca să mă interogheze.

Doctorul își scoase ochelarii și șterse lentilele cu cămașa.

— Tocmai m-am autodiagnosticat cu letumoză.

Thorne sări ca ars și se lipi de perete, pentru a se îndepărta cât mai mult de doctor. Înjurând, își șterse de pantaloni palma cu care-l atinsese pe Erland.

— Nu-ți face griji. La tine, rezultatul este negativ. Șansele să te fi molipsit în ultimele două minute sunt foarte mici.

Își potrivi din nou ochelarii pe nas.

— Soluția ta de celule-stem este pe masă, la stânga ta, înfășurată într-o cârpă. Lângă ea e un ecran. Dă-i-le lui Cress... ea te va ajuta.

Vocea i se frânse și doctorul întinse mâna spre tastatura numerică. De când plecase din laboratoarele palatului, codul nu fusese schimbat.

Când deschise ușa, luminile camerei de carantină se aprinseră. Geamul care separa încăperea era transparent doar pe o parte, astfel încât pacienții să nu-i poată vedea pe laboranții care efectuau teste.

Până atunci, nu mai fusese de partea cealaltă a geamului.

— Carswell Thorne?

Privind peste umăr, văzu că tânărul încă stătea lipit de perete. Dar frica de pe chipul lui dispăruse, iar acum în locul ei zări hotărâre și compasiune.

— Da?

— Mulțumesc că ai avut grijă de ea, în deșert.

Erland se încruntă.

— Deși tot nu o meriți.

Înainte ca Thorne să apuce să răspundă, doctorul Erland intră în camera de carantină și se închise acolo. Captivitatea sa era instantanee, ermetică, sufocantă și definitivă.

Cincizeci și trei

Cress era bucuroasă că Wolf memorase schița palatului mai bine decât ea, pentru că, în goana lor pe scări, pe după colțuri și prin nenumărate coridoare, Cress se simțea complet rătăcită, dar Wolf nu șovăia deloc în vreme ce alergau pe holurile pustii.

— Tocmai la timp, șopti Wolf ca pentru sine, cotind după un alt colț.

O prinse pe Cress de cot și o trase în spate, așa încât să nu se lovească de Cinder, de Iko și de bărbatul inconștient pe care cele două îl târau.

— Salut! zise Iko.

Wolf dădu din cap mai întâi spre Cinder, apoi spre împăratul aflat în stare de inconștiență și zise:

— Mi s-a părut mie că simt parfumul lui. Aveți nevoie de ajutor?

Nici Cinder, nici Iko nu avură de obiectat când tânărul se aplecă și-l săltă pe Kai pe un umăr.

Dacă Cress nu ar fi fost înfricoșată, agitată și sub influența adrenalinei, ar fi fost mult mai impresionată.

— Laboratoarele sunt într-acolo, spuse Cinder, luând-o înainte.

Cress își ridică poalele rochiei și fugi în urma ei.

— Ați avut parte de vreo surpriză?

— Până acum, nu, răspunse Cress. Dar voi?

Cinder clătină din cap. Străbăteau în fugă pasarela spre aripa destinată cercetărilor.

— Nimic serios, preciză Cinder. Doar o grămadă de-alde ăștia.

În fața lor apăru un paznic cu arma în mână.

— Opriți-vă im...!

Bărbatul icni gâtuit, iar fața îi deveni inexpresivă. Mâinile îi căzură fără vlagă pe lângă corp, iar arma se prăbuși pe podea.

Cress exclamă, speriată. Cinder o trase după ea, ocolind paznicul buimac, fără să încetinească.

— Uau! exclamă Cress, printre gâfâieli. Ce bine că te-ai antrenat!

— Aș vrea ca antrenamentul să fi fost motivul pentru care o fac atât de ușor, spuse ea, clătinând din cap. Cu Wolf, cel puțin, am avut ceva de furcă. Am depus un oarecare *efort*. Dar cu pământenii... e prea ușor.

Cinder inspiră adânc.

— Dacă Levana devine împărăteasă, Pământul nu mai are nicio șansă.

Ajunseră la un grup de lifturi și Cress tastă un cod.

— Păi, zise Cress, aruncându-i un zâmbet ostenit, atunci e bine că n-o să fie împărăteasă.

După ce se înghesuiră în ascensor, cele două fete oftară. Nervii lui Cress scăpărau asemenea unui milion de electrozi. Spatele rochiei sale scumpe era ud de transpirație. Alergătura și panica o epuizaseră, dar cel puțin aveau parte de un scurt moment de repaus, ca să-și tragă sufletul și să se pregătească pentru ceea ce urma. Cress îi aruncă o privire curioasă tânărului care zăcea pe umărul lui Wolf. *Împăratul.*

După ce își imaginase atâta timp cum avea să-l întâlnească, după ani întregi în care îi spionase pe el și pe tatăl lui, nu-și închipuise vreodată că prima lor întâlnire avea să decurgă așa.

Când ascensorul începu să încetinească, Wolf se încordă.

— Sunt mulți paznici afară, le preveni el.

— Știam că așa o să fie, spuse Cinder. Sper că Thorne și doctorul sunt pregătiți.

Cress se strecură în spatele lor, bucuroasă că Cinder și Wolf stăteau între ea și ceea ce îi aștepta în hol.

Iko se aplecă spre ea și o complimentă:

— Rochia asta îți vine *uimitor* de bine. Cinder, nu-i așa că arată uimitor?

Când ușile ascensorului se deschiseră, în fața lor așteptau zeci de paznici regali, în uniforme roșu cu auriu.

— Văd că printre ei nu-i niciun android, murmură Cinder. Kai și cu mine o să discutăm pe îndelete despre paza palatului.

Cinder păși în coridor.

— *Voi*, porunci ea, fără să gesticuleze către cineva anume, sunteți acum garda noastră personală. Alcătuiți un scut!

Opt paznici pășiră în față și, mișcându-se la unison, ca niște roboți, formară un zid între intruși și colegii lor. În ochii celorlalți paznici se citea nedumerirea.

Cinder întinse o mână, cu palma în sus, și un paznic îi dădu o armă.

O îndreptă către capul lui Kai, cu o expresie de imparțialitate rece.

— Dacă vă trece prin minte să ne stați în cale, împăratul vostru o să moară. Mișcați-vă!

Cei opt paznici manipulați îi înconjurară ca un zid protector. Cress și ceilalți se îndreptară către laborator. Odată ajunși acolo, Cinder bătu la ușă într-un anumit ritm prestabilit.

Un moment mai târziu, ușa se deschise. Thorne era îmbujorat și încruntat. Într-o mână ținea bastonul, în cealaltă, o cârpă și încă purta basmaua pe ochi.

— Doctorul nu vine, spuse el.

— Cum adică? ceru Cinder o explicație.

Thorne gesticulă spre capătul îndepărtat al laboratorului și intrară cu toții. Paznicii-marionetă rămaseră în hol, buimăciți. Printr-un geam îngust, încastrat în perete, se putea vedea o cameră sterilă de carantină. Doctorul stătea așezat pe o masă de laborator, cu capul în jos, frământându-și basca între degete.

Mârâind, Cinder se apropie de geam și îl lovi cu pumnul.

Doctorul își ridică fruntea. Părul lui grizonant stătea în toate direcțiile.

Apucând un microfon, Cinder apăsă pe butonul interfonului și țipă:

— Nu avem timp de prostii! Ieși de-acolo!

Doctorul zâmbi trist.

Thorne vorbi pe un ton pe care Cinder rareori îl auzise la el:

— Cinder, are letumoză.

Inima i se strânse și fata se îndepărtă de fereastră.

Doctorul își netezi părul. Vocea lui răzbi dintr-un difuzor montat în perete:

— Toată lumea a ajuns aici în siguranță?

Cinder avu nevoie un moment să-și revină din șoc, după care bâigui:

— Da. Toată lumea, în afară de tine.

Cineva atinse creștetul lui Cress. Ea tresări cu teamă, dar apoi constată că Thorne îi cuprinsese umerii cu brațul, strângând-o lângă el.

— Verificam dacă ești tu, șopti el.

Cress clipi și îi privi chipul. Orele pe care le petrecuseră despărțiți i se păruseră zile. Îi trecu prin minte că acum, în locul doctorului, ar fi putut fi însuși Thorne. Se lipi de corpul tânărului.

— Îmi pare rău, spuse doctorul Erland.

Cuvintele lui răsunaseră clar și răspicat, ca și când abia așteptase să le spună. Așezat pe masa de laborator, cu fața plină de riduri, arăta mai fragil ca niciodată.

— Domnișoară Linh. Domnule Wolf.

Erland oftă.

— Crescent.

Cress făcu ochii mari. Nimeni nu i se adresa așa, în afară de Sybil. Oare cum de știuse doctorul?

Crescent era un nume des întâlnit pe Luna. Poate că ghicise.

— Pe toți v-am rănit într-un fel. Mă fac vinovat, măcar în parte, de tragedia din viețile voastre. Îmi pare rău.

Cress se simțea plină de remușcări. Doctorul încă avea o vânătaie pe maxilar, acolo unde ea îl lovise.

— Am făcut niște descoperiri importante, spuse doctorul. Cât timp mai aveți la dispoziție?

Mâna lui Cinder se încleștă pe microfon.

— Până la sosirea lui Jacin mai sunt vreo șase minute.

— E de ajuns.

Pe fața bătrânului, suferința se citea din ce în ce mai clar.

— Maiestatea Sa e cu voi?

— Este inconștient, spuse Cinder.

Sprâncenele lui se ridicară aproape imperceptibil.

— Înțeleg. Ești amabilă să-i transmiți un mesaj, te rog?

Înainte ca ea să răspundă, doctorul își puse basca pe creștet și trase aer în piept.

— Molima asta nu este o tragedie întâmplătoare. E un război biologic.

— Ce? făcu Cinder. Ce vrei să spui?

— De cel puțin șaisprezece ani — și poate chiar mai mult —, Coroana Lunară a folosit anticorpi din sângele lunarilor lipsiți de har pentru a fabrica un antidot. Dar acum șaisprezece ani, letumoza nici măcar nu exista. Sau poate că și boala fusese

fabricată într-un laborator lunar. Lunarii voiau să slăbească puterea Pământului și să creeze o dependență de antidotul lor.

Erland își pipăi cămașa, ca și când ar fi căutat ceva în buzunar, dar apoi își aminti.

— Așa e: am notat rezultatele descoperirilor mele pe ecranul pe care îl are domnul Thorne. Te rog, dă-i-l Maiestății Sale, când își revine. Pământenii ar trebuie să știe că acest război nu a început cu atacurile recente. Acest război se derulează sub nasul nostru de peste un deceniu și mi-e teamă că Pământul îl va pierde.

Tăcerea era sufocantă.

Cinder se apleacă spre microfon.

— N-o să-l pierdem.

— Te cred, domnișoară Linh. Cress, te rog să te apropii.

Cress se încordă. Se lipi de Thorne. Ceilalți se uitau la ea și doar imboldul blând al tânărului o făcu să se urnească. Se apropie încet de geamul care îi despărțea de camera de carantină.

Abia acum, când stătea în fața microfonului, constată că geamul era transparent pe o singură parte. Ea îl putea vedea pe doctor, dar el probabil că se uita la propria reflexie.

Cinder își drese glasul, fără să-și ia ochii curioși de la Cress.

— Este aici.

Doctorul încercă să zâmbească.

— Crescent. Draga mea Crescent Moon!

— Cum de-mi știi numele? întrebă ea, nedumerită.

Buzele bătrânului începură să tremure.

— Pentru că eu ți l-am dat.

Fata se cutremură și strânse faldurile rochiei între degete.

— Vreau să știi că am suferit mult când te-am pierdut și că m-am gândit la tine în fiecare zi.

Privirea lui poposi pe geam.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu tată. Chiar și în tinerețe. Dar, imediat după terminarea studiilor, am fost recrutat în echipa oamenilor de știință ai Coroanei. Ce mare *onoare*... Cariera mea era totul pentru mine și nu aveam timp să-mi întemeiez o familie. Aveam patruzeci de ani când m-am căsătorit. Soția mea era tot om de știință. O cunoșteam de ani de zile și, până când ea a hotărât că mă place, nu mi-a dat prin cap că o plăceam. Nu era mult mai tânără decât mine. Anii au trecut, iar eu nu mai speram... Dar, într-o zi, a rămas însărcinată.

Un fior o scutură pe Cress. Parcă asculta o poveste veche, tristă, din care ea fusese înlăturată. Își zise că știa finalul. Erland își continuă istorisirea:

— Am făcut toate lucrurile pe care le fac viitorii părinți. Am împodobit camera copilului. Am pus la cale o petrecere. Câteodată, noaptea, ea cânta un vechi cântec de leagăn. El ne-a inspirat să te botezăm micuța noastră Crescent Moon.

Vocea i se frânse și doctorul își încovoie umerii, făcându-și de lucru cu basca.

Cress inspiră adânc. Toate începeau să se încețoșeze în fața ei: geamul, camera de carantină, bărbatul cu erupția vânătă.

— Apoi te-ai născut tu, o scoică. Și a venit Sybil, și eu am implorat-o... am implorat-o să nu te ia, dar n-am avut ce face... Ea nu voia... Și am crezut că ai murit. Am crezut că ai murit, iar de fapt tu... Dacă aș fi știut, Crescent! Dacă aș fi știut, nu aș fi plecat niciodată. Aș fi găsit o cale să te salvez. Îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău pentru tot.

Își ascunse fața în palme și hohotele de plâns îi zguduiră trupul.

Cress strânse din buze și clătină din cap. Ar fi vrut să creadă că doctorul mințea, dar el îi știa numele, ochii ei semănau atât de mult cu ai lui și...

O lacrimă fierbinte îi scăpă printre gene și i se rostogoli pe obraz.

Tatăl ei trăia.

Tatăl ei era pe moarte.

Tatăl ei era aici, la distanță de un braț. Dar aveau să-l lase să moară și nu avea să-l mai vadă niciodată.

Simți o atingere rece, metalică, pe încheietura mâinii și Cress tresări.

— Îmi pare rău, spuse Cinder, dar trebuie să plecăm. Doctore Erland...

— Știu, d... da, știu.

El își șterse fața. Când ridică fruntea, obrajii îi erau roșii, ochii — sticloși. Arăta slăbit și fragil, ca o pasăre cu aripile frânte.

— Îmi pare atât... atât de rău... Te rog, ai grijă de tine! Scumpa mea Crescent Moon, te iubesc! Te iubesc cu adevărat!

Suspinele o năpădiră. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, pătându-i mătasea rochiei. Deschise gura, dar nu izbuti să rostească niciun cuvânt. *Te iubesc. Și eu te iubesc.* Acum, cuvintele care în reveriile ei erau atât de ușor de rostit păreau imposibile.

Ea îl credea, dar nu-l cunoștea. Nu știa dacă îl iubea.

— Cress, îmi pare rău, dar trebuie să plecăm, spuse Cinder.

Fata dădu din cap, amuțită.

— Ad... adio, zise ea.

Doar atât reuși să spună. Prietenii ei o îndepărtară de geam.

De cealaltă parte a sticlei, doctorul plângea. Nu-și mai ridică privirea, dar întinse o mână tremurândă, în semn de rămas-bun.

Vârfurile degetelor lui erau încrețite și învinețite.

Cincizeci și patru

Își lăsară în lift garda improvizată, la ultimul etaj. Nu le păsa că era ușor de ghicit unde se îndreptau. Sperau că, până când paznicii se dezmeticeau din stupoarea creată de Cinder, ei vor fi plecat de mult.

Liftul de urgență aflat în aripa de cercetare se găsea separat, într-o nișă ferită de restul aripii. Era ultimul lor obstacol și Cress se asigurase că avea să funcționeze cum trebuie la sosirea lor. Epuizată emoțional, tastă codul. Se simțea ca și cum creierul ei se zbătea în mocirlă și îi luă un moment să-și aducă aminte combinația de cifre.

Liftul se deschise și ei se înghesuiră înăuntru.

Tăceau toți, fie din respect pentru doctorul Erland, fie cu speranța firavă că erau atât de aproape...

Ușile se deschiseră pe acoperiș. Lumina amurgului se răspândea peste oraș, reflectându-se în ferestrele palatului și scăldând platforma de aterizare în umbre violete.

Rampion era acolo, cu rampa coborâtă în întâmpinarea lor.

Cress izbucni într-un hohot violent, delirant.

Iko scoase o exclamație triumfătoare și alergă spre rampă, strigând:

— Am reușit!

Thorne strânse și mai tare brațul lui Cress.

— A sosit?

— Da, șopti fata.

Numai Wolf încetini pasul, dezvelindu-și dinții. Kai încă atârna pe umărul lui.

— Jacin, fii gata de plecare, chiar acum! strigă Cinder. Suntem...

Cuvintele i se stinseră în gâtlej și încetini, apoi se opri cu totul. Cress își ținu respirația, agățându-se de brațul lui Thorne, trăgându-l înapoi.

O siluetă apăru în vârful rampei de încărcare. Purta o tunică albă, iar mânecile lungi o făceau să semene cu o fantomă care le bântuia nava, tăindu-le cale către libertate.

Instinctele lui Cress îi strigau să fugă, să se ascundă, să plece cât mai departe de Sybil.

Dar, când privi peste umăr, Cress văzu că femeia-taumaturg nu era singură. Șase paznici lunari se strânseseră în spatele lor, blocându-le drumul către lift. Însă ascensorul n-ar fi funcționat: Cress îl programase să se dezactiveze după ce ei ajungeau pe acoperiș, astfel încât nimeni să nu poată porni pe urmele lor. Ascensorul avea să funcționeze când programul clandestin pe care îl instalase în serverul central se oprea, și abia atunci sistemul avea să repornească.

Prin urmare, nu aveau unde să fugă. Niciun loc în care să se ascundă. Se aflau la patruzeci de pași de nava lor, dar erau prinși în capcană.

*

Exaltarea de moment a lui Cinder se topi când se uită la taumaturg. Ar fi trebuit să-i simtă numaidecât pe ea și pe paznici, chiar înainte să iasă din lift, dar atenția îi fusese abătută de euforia izbânzii. Fusese mult prea încrezătoare, iar acum erau înconjurați.

— Ce adunare minunată! zise Sybil.

Vântul care sufla pe acoperiș îi flutura mânecile.

— Dacă aș fi știut că o să veniți voi la mine, nu m-aș fi ostenit încercând să vă găsesc.

Cinder se străduia să-și mențină atenția îndreptată asupra lui Sybil, în vreme ce-și trecea aliații în revistă. Wolf era ceva mai în față și îl coborî pe Kai de pe umărul său. Deși nu dădea niciun semn că avea dureri, Cinder zări o mică pată de sânge pe cămașa lui Wolf — probabil că suturile se desfăcuseră.

Nu departe de el se afla Iko, singura din grupul lor care nu gâfâia.

Cress și Thorne stăteau la stânga lui Cinder. El ținea un baston și — își zise Cinder — posibil să mai aibă și pistolul. Dar Thorne și Wolf puteau deveni cu ușurință arme în mâinile taumaturgului, spre deosebire de Cress și de Iko. Ele nu puteau fi controlate.

— Câți sunt? întrebă Thorne.

— Stăpâna Sybil e în fața noastră, răspunse Cress, și are lângă ea șase paznici lunari.

După o foarte scurtă șovăială, Thorne dădu din cap.

— Avem sorți de izbândă, o asigură pe Cress.

— Fermecător! comentă Sybil, înclinându-și capul într-o parte. Mica mea protejată a fost adoptată de cyborgi, de androizi și de infractori — scursurile societății pământene. Cum nu se poate mai potrivit pentru o scoică nefolositoare!

Cu coada ochiului, Cinder observă că Thorne se strecurase între taumaturg și Cress, asemenea unui scut. Dar fata își ridică bărbia, cu o expresie mai încrezătoare ca niciodată.

— Vrei să spui scoica nefolositoare care tocmai a dezactivat tot echipamentul tău de supraveghere din palat?

Sybil țâțâi:

— Aroganța nu ți se potrivește, drăguță! De ce mi-ar păsa că s-au întrerupt conexiunile? Curând, palatul ăsta va fi căminul reginei Levana.

Taumaturgul le făcu semn paznicilor și porunci:

— Nu-i vătămați pe Maiestatea Sa și pe agentul special. Omorâți-i pe ceilalți!

Cinder auzi tropăitul cizmelor, foșnetul uniformelor, clinchetul armelor scoase din tocuri.

Își întinse mintea spre ei.

Șase bărbați lunari. Șase paznici regali care, întocmai ca Jacin, fuseseră antrenați să-și mențină mințile deschise. Antrenați să fie marionete.

Căută impulsurile electrice care-i înconjurau. La unison, cei șase paznici se întoarseră spre marginea acoperișului și-și aruncară armele cât mai departe. Șase arme se făcură nevăzute, zăngănind pe țiglele acoperișurilor de mai jos.

Sybil slobozi un hohot ascuțit, nestăpânit.

— Ai învățat câteva trucuri de când ne-am văzut ultima oară, așa-i?

Sybil coborî rampa și adăugă:

— Să știi că a controla câțiva paznici nu-i din cale-afară de impresionant.

Ochii ei poposiră asupra lui Wolf.

Lăsând paznicii deoparte, Cinder se concentră asupra lui Wolf, anticipând izbucnirea unei dureri ascuțite, care se declanșa în capul ei ori de câte ori încerca să-l controleze.

Dar durerea nu apăru. Mintea lui Wolf îi era inaccesibilă, de parcă altcineva i-ar fi închis energia vijelioasă într-un seif.

Apoi Wolf se roti spre Cinder, cu o expresie înfometată, sălbatică.

Blestemând, Cinder făcu un pas în spate. Își aminti duelurile lor din zona de depozitare. În clipa următoare, Wolf se năpusti asupra ei.

Fata se aplecă, își împinse mâinile către abdomenul atacatorului și se folosi de elanul acestuia pentru a-l da peste cap. Wolf ateriză în picioare, agil, și se roti, încercând s-o lovească în falcă. Cinder pară cu pumnul de metal, dar forța loviturii o

dezechilibră și se prăbuși pe asfaltul dur al platformei de aterizare. Proptindu-și palmele în asfalt, împinse cu putere un călcâi spre Wolf, lovindu-l în coaste — acolo unde fusese rănit. Nu-i plăcea deloc că fusese nevoită s-o facă. Tânărul gemu de durere.

Cinder sări în picioare. Gâfâia. Mesajele de avertizare îi împânzeau afișajul retinal.

Wolf își linse buzele, pregătindu-se pentru al doilea atac. Colții lui ascuțiți sclipiră.

Încercând să-și stăpânească panica, Cinder încercă din nou să-l cuprindă cu farmecul ei. De-ar fi putut să destrame controlul lui Sybil asupra minții lui! Căută o urmă a vechiului Wolf, încătușat sub furia și setea lui de sânge. Căută un punct vulnerabil din mintea lui.

Era așa de absorbită încercând să destrame manipularea lui Sybil, încât nu observă lovitura de picior care-i era destinată decât când aceasta o izbi într-o parte a capului. Se rostogoli până la mijlocul platformei.

Rămase întinsă pe o parte, amețită. Vedea scântei albe în fața ochilor, iar brațul stâng o ardea de la contactul cu solul. Îi era greu să respire. Nu-și putea sălta capul. Avertizările ei interne o luaseră razna și-i luă un timp să-și aducă aminte cum să le anuleze, așa încât să se poată concentra.

Când începu să vadă clar, zări mișcarea unor siluete proiectate pe cerul crepuscular. Oameni și umbre. Se luptau. În cele din urmă, începu să audă gemete de durere.

Paznicii atacaseră. Cumva, Thorne făcuse rost de un cuțit, Cress agita frenetic bastonul acestuia, iar Iko își folosea membrele de metal și silicon, apărându-se cum putea mai bine. Dar Thorne era orb, iar Iko nu fusese programată să dețină abilități de luptă. Îndată ce un paznic smulse bastonul din mâinile lui Cress, fata căzu în genunchi, ferindu-și capul cu mâinile.

Cinder văzu un alt paznic înșfăcându-l pe Thorne de încheietură și răsucindu-i brațul la spate. Tânărul țipă și scăpă cuțitul din mână. Cineva îl lovi în stomac.

Apoi, Cinder auzi un mârâit. Wolf se ghemuise, pregătit să se năpustească din nou asupra ei.

Cinder rezistă tentației de a închide ochii și de a se pregăti de impact. În schimb, expiră prelung, pe nări. Le porunci mușchilor să se relaxeze.

Mintea și trupul tău trebuie să lucreze împreună.

Pentru un moment, parcă ar fi fost două persoane în același timp. Ochii ei deschiși priveau cum Wolf se năpustea spre ea, iar trupul ei — calm, relaxat — se rostogoli instinctiv, după care sări din nou în picioare.

Simultan, harul ei lunar cercetă pulsațiile de energie din apropiere, se concentră asupra celor șase paznici și se înfășură în jurul lor de parcă i-ar fi strâns în niște pumni uriași, de metal.

Paznicii tresăriră, surprinși. Unul dintre ei căzu în genunchi. Alți doi se prăbușiră, cuprinși de spasme.

Cinder se feri de un pumn și pară o altă lovitură. Instinctul o îndemna să-și folosească scalpelul, dar nu voia s-o facă.

Nu Wolf era dușmanul.

Îi trimise un upercut în falcă — prima ei lovitură zdravănă — și cuvintele acelea îi răsunară iar în minte.

Nu Wolf e dușmanul.

Zări un vârtej albastru. Cu un strigăt de luptă, Iko sări în spinarea lui Wolf și îi încolăci mijlocul cu picioarele. Brațele ei îi cuprinseseră capul, încercând să-l orbească, să-l sufoce, să-l distragă.

Pentru două secunde, reuși. Dar apoi Wolf întinse un braț în spate, o prinse de cap și îl răsuci cu atâta forță, încât pielea de pe gâtul androidului se sfâșie. Cablurile din partea superioară a spatelui se rupseră, scoțând scântei.

Iko alunecă de pe el, căzând grămadă. Picioarele ei zăceau într-un unghi ciudat. Placa de protecție a structurii cervicale fusese smulsă, dând la iveală fire rupte și un mușchi artificial sfâșiat, din care se scurgea silicon galben și vâscos.

Cinder se poticni și căzu în genunchi, holbându-se la silueta prăbușită. Urechea ei internă repeta la nesfârșit acea sfâșiere brutală, îngrozitoare, și bufnetul greoi atunci când trupul lui Iko se prăbușise la pământ.

Simți că i se face rău. Cinder se uită la Sybil.

Acum, taumaturgul stătea la baza rampei. Chipul ei frumos era schimonosit de concentrare.

Cinder simți că paznicii se ridicau iar în picioare și îi împresurau prietenii.

Îi ignoră pe toți. Îl ignoră și pe Wolf.

Sybil era dușmanul.

Wolf se răsuci spre Cinder. Picioarele lui izbeau cu putere asfaltul.

Dar ea se concentra asupra bioelectricității care emana dinspre Sybil. Energia taumaturgului era întortocheată, trufașă, iar când Wolf o izbi, Cinder tocmai se strecurase prin fisurile minții ei.

În vreme ce Wolf o țintuia la pământ, Cinder își croia drum prin harul lui Sybil. Înțelegea tot mai bine felul în care energia taumaturgului se unduia de-a lungul membrelor și degetelor ei. Era cu totul diferit de modul în care aceeași energie se învolbura și pulsa în creierul lui Cinder.

Fata descoperi punctul în care harul lui Sybil clocotea, în încercarea de a-l controla pe Wolf. Restul creierului ei era rece și fragil.

Când Wolf își apropie colții de gâtul lui Cinder, aceasta înșfăcă mintea lui Sybil și atacă.

Cincizeci și cinci

Trosc!

Cress privi în sus tocmai în clipa când Iko alunecă din spatele lui Wolf, mutilată, prăbușindu-se pe platforma de aterizare. O scutură un fior. Chiar și de la distanță, vedea carnea artificială sfâșiată și cablurile rupte, care scoteau scântei.

— Ce-a fost asta? întrebă Thorne.

Cress stătea în genunchi, lângă el, încercând să-l sprijine cât de bine putea. Tânărul încasase o lovitură violentă în stomac, dar măcar respira și vorbea din nou.

— Cred că tocmai am pierdut-o pe Iko, spuse ea. Poți să te ridici?

Thorne gemu, cu o mână la burtă.

— Da, spuse el, deși cam neconvingător.

Se auzi un zgomot. Ridicând privirea, Cress țipă de spaimă și-și înfipse degetele în brațul lui Thorne. Paznicii care până acum fuseseră paralizați, cu ochi goi, începură să se miște. Unul dintre ei gemea.

Lângă ea, Thorne se ridică în picioare.

— Deja mă simt mai bine, zise el, deși încă se strâmba de durere. Vezi bastonul sau cuțitul meu pe undeva?

Cress zări bastonul în spatele unui paznic. Privirea acestuia nu mai era goală și inofensivă.

— Cress?

— Paznicii s-au trezit, îl anunță ea.

Thorne tresări.

— Toți șase?

Fata adăugă:

— Cinder e la pământ...S-ar putea să fie inconștientă. Sybil încă îl controlează pe Wolf și eu... cred că o să...

Strânse brațul lui Thorne, îngrozită: Wolfe o țintuia pe Cinder la pământ. Ar fi vrut să-și ferească privirea, dar nu putea. Parcă ar fi fost captivă într-un coșmar.

— Nu sună deloc bine, spuse Thorne.

Tremurând, își apăsă spatele de trupul lui, întrebându-se cum avea să moară. Cu capul zdrobit de ciment? Cu gâtul frânt, ca Iko?

— Cred că a venit momentul, zise el.

În vreme ce mintea îngrozită a lui Cress întorcea pe toate părțile lucrurile oribile care i s-ar fi putut întâmpla, se simți răsucită în loc și aplecată spre asfaltul platformei. Un braț îi susținea spatele. Țipă și se agăță de umărul lui Thorne.

Apoi el o sărută.

Lupta deveni o furtună, iar ei doi erau prinși în ochiul acesteia... Brațele lui o apărau de rafalele de vânt. Rochia ei se învolbura și se lipea de picioarele tânărului. Buzele lui erau blânde și mângâietoare, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Căldura îi copleși trupul și Cress închise ochii. Brațele ei ar fi vrut să-i cuprindă gâtul, dar tot corpul fetei vibra, era amețită și degetele ei abia dacă reușeau să se agațe de tricoul lui.

Când simți că se topise toată, Thorne o săltă iar în picioare.

Lumea se întorsese cu susul în jos. Thorne pivotă, strângând-o cu un braț la pieptul lui, în vreme ce pe celălalt îl duse la brâu. Cress auzi împușcătura și țipă, lipindu-se de el. Apoi descoperi că Thorne trăsese.

Un paznic gemu.

Un altul îl apucă pe Thorne de guler, dar acesta se roti și-l izbi cu cotul în falcă.

— Cress, fă-mi o favoare!

O răsuci astfel încât să stea cu spatele la el. Cress începea să se simtă ca un satelit ce tot ieșea de pe orbită și nu avea timp să stea pe gânduri. Thorne își potrivi brațul pe umărul ei și-i zise:

— Asigură-te că nu împușc pe nimeni la care ținem.

El ochi din nou și glonțul străpunse bicepsul unui paznic. Acesta abia dacă tresări și se năpusti asupra lor.

Țipând, Cress cuprinse mâinile lui Thorne într-ale ei și ținti. El trase din nou. De data asta, îl nimeri în piept. Paznicul se împletici și căzu.

Cress se roti pe călcâie, împingând mâna lui Thorne către alt paznic. Încă o împușcătură în piept. Al treilea glonț îl lovi pe următorul în umăr. Ea ținti în al patrulea...

Dar rămăseseră fără gloanțe.

După o înjurătură, Thorne declară:

— Ei, cel puțin, a fost distractiv.

Paznicul roșcat, înalt și musculos râse. Cress îl recunoscu. Îl văzuse în înregistrările camerelor de supraveghere, de obicei împreună cu anturajul reginei. Probabil că era paznicul ei cel mai înalt în grad.

— Dacă nu vă supărați, spuse el, acum o să vă omor.

— Ești un adevărat gentleman! făcu Thorne, împingând-o pe Cress în spatele lui și ridicând pumnii, gata de luptă.

Un țipăt.

De fapt, nu un simplu țipăt, ci unul iscat de durere și delir, de tortură și agonie.

Atât Cress, cât și Thorne se ghemuiră și-și acoperiră urechile. La început, Cress crezu că țipase Cinder. Dar pe urmă văzu că, de fapt, Sybil se prăbușise la pământ și se zvârcolea,

zgâriindu-și capul cu unghiile. Țipetele răsunau continuu, Sybil se răsucea și se zbătea, lovindu-și capul de asfalt, apoi se chircea, căutând zadarnic alinare.

Cinder încă părea inconștientă, iar Wolf aștepta deasupra ei. Numaidecât, tânărul scutură din cap și se îndepărtă de prietena sa, cu ochi speriați, plini de regret.

Fata rămase la pământ, ca un trup neînsuflețit.

— Încetează! țipă la Cinder paznicul roșcat.

O smulse pe Cress de lângă Thorne și-i cuprinse gâtul cu o mână. Fata țipă și încercă să-i zgârie încheieturile.

— Am spus să încetezi! Altfel, îi rup gâtul!

Deși paznicul țipa, glasul lui cu greu se făcea auzit printre urletele taumaturgului, iar Cinder fie nu-l auzea, fie nu-i păsa... Ori poate că nu se putea opri. Cress încerca să-l izbească, dar avea picioare prea scurte și începea să vadă negru în fața ochilor.

Trosc!

Strânsoarea paznicului slăbi și omul se prăbuși, inconștient. Cress se îndepărtă de el împleticit, masându-și gâtul. Îl zări pe Thorne ținându-și bastonul ca pe o bâtă.

— Mi-am găsit bastonul, anunță el, aruncându-l în sus și încercând să-l prindă de celălalt capăt, fără succes. Ești teafără?

Cress trase aer în piept, ignorând arsura din gâtlejul ei.

— Da.

Thorne ridică bastonul de pe jos.

— Pe toate cărțile de pică din lume! Cine urlă în halul ăsta?

— Habar n-am. Cinder i-a făcut ceva Stăpânei Sybil... ceva legat de harul ei.

— Păi, e cam enervant. Nu mai avem timp. Vino!

Unul dintre paznicii împușcați se întinse s-o apuce pe Cress de gleznă, dar ea îl lovi cu piciorul. Dădură fuga la Cinder. Wolf o zgâlțâia, dar fără să stârnească vreo reacție. Lângă ei,

Sybil se zvârcolea. Treptat, urletele ei se preschimbară în bolboroseală.

— Poate că Cinder ar trebui restartată, propuse Thorne, după ce Cress îi descrise situația. I s-a mai întâmplat. Trebuie să-i deschidem panoul de control.

Întinse mâna spre ceafa lui Cinder, iar Cress auzi un declic.

Fata deschise ochii brusc și mâna ei înșfăcă încheietura lui Thorne. Speriat, tânărul scoase o exclamație.

Suspinele lui Sybil se transformaseră în scâncete.

— Nu-mi... deschide... panoul de control, spuse Cinder apăsat, dându-i drumul lui Thorne și închizându-și ușița de la ceafă.

— Atunci, nu mai leșina! i-o întoarse Thorne. Hai să plecăm odată, înainte să ne trezim pe cap cu toată armata Comunității Orientale!

Cinder se ridică.

— Iko?...

— Wolf, ia tu androidul, te rog. Și pe împărat. Trebuie să fie pe-aici, nu?

Împăratul. În haosul ăsta, Cress uitase cu totul de el.

— Aud sirene! zise Wolf.

Cress îl privi. Tânărul își ținea capul înclinat într-o parte.

— Înseamnă că armata e aproape, spuse Cinder. Jacin nu ne-a dat niciun semn?

Nimeni nu răspunse. Nu mai primiseră nicio veste de la pilotul lor pregătit să-i scape încă de când începuse lupta. Cress își simți gura uscată. Să-i fi trădat? Să-i fi destăinuit lui Sybil planul lor?

— Thorne, tu stai cu mine în carlingă, spuse Cinder. O dată... Jacin m-a învățat cum să decolez. O să-mi reamintești cum se face.

Împreună, îi cărară pe Iko și pe Kai, încă inconștient, în zona de încărcare a navei.

Apoi, un hohot de râs. Un râs ascuțit, sugrumat, care-i provocă fiori lui Cress.

Sybil se trudea să se ridice. Făcu vreo câțiva pași nesiguri, după care căzu iarăși într-un genunchi. Râse din nou și-și strânse în pumni părul lung și ciufulit.

Deodată, Wolf o dădu pe Cress deoparte și, coborând rampa, o prinse pe Sybil de pieptii tunicii albe, smucind-o spre el. Sybil dădu ochii peste cap.

— Unde este ea? urlă Wolf. Trăiește?

Chiar și de sus, de pe rampă, Cress îi distingea ura din ochi, dorința lui de a afla, de a i se oferi cea mai mică fărâmă de speranță că Scarlet încă trăia, că mai avea șanse s-o salveze.

Capul lui Sybil căzu într-o parte.

— Ce... ce păsări minunate! spuse ea, înainte de a izbucni în chicote.

Wolf mârâi, dezvelindu-și colții. Pentru o clipă, tot trupul i se cutremură și Cress era convinsă că avea să sfâșie gâtul taumaturgului. În schimb, Wolf o aruncă pe Sybil la pământ. Ea scânci și se răsuci pe spate. Apoi râse din nou, cu ochii la cer. Soarele se afla la asfințit, iar luna plină răsărise deasupra orașului.

Întorcându-i spatele, Wolf urcă din nou rampa. Trecu pe lângă Cress fără să-i întoarcă privirea.

Cress se holba uimită la Sybil, care-și ridicase brațele spre cer și hohotea.

Rampa începu să se ridice treptat, ascunzând imaginea lui Sybil și a paznicilor însângerați, care zăceau răspândiți pe acoperiș. Curând, huruitul motoarelor acoperi atât râsul smintit, cât și sirenele care sunau strident, dincolo de zidurile palatului.

Cincizeci și șase

Din afară, Levana părea întruchiparea seninătății: înveșmântată în rochia ei de nuntă, roșie și diafană, cu vălul strălucitor, aurit, lung până la încheieturile mâinilor. Stătea pe canapeaua din camera de oaspeți, având o postură perfectă, cu mâinile în poală.

Cu toate astea, strângea pumnii, furioasă.

În fiecare pumn ținea câte o verighetă. Pe prima o purtase mult prea mulți ani și crezuse, cândva, că avea să-i aducă iubire și fericire, dar nu-i adusese decât durere.

Cealaltă verighetă ar fi trebuit să-i aducă nu dragostea unui soț orb și egoist, ci iubirea unei întregi planete. În secunda asta, ar fi trebuit s-o poarte pe deget.

Totul mersese atât de bine! Doar câteva clipe o despărțiseră de momentul când ar fi trebuit să pășească pe culoarul acela. *Câteva clipe!*

Ar fi trebuit să fie deja măritată, să fi rostit jurămintele care să-i aducă titlul de împărăteasă.

Când afla cine se făcea vinovat de întârzierea asta, avea de gând să-i tortureze mintea până-l prefăcea într-un idiot jalnic, cu bale la gură, îngrozit de vederea propriilor mâini.

Un ciocănit în ușă îi întrerupse reveria.

— Intră!

Unul dintre paznicii ei intră primul, escortându-l pe Konn Torin, enervantul și omniprezentul sfetnic al tânărului împărat.

Îl fulgeră din priviri, din spatele vălului aurit, chiar dacă Torin nu-i putea vedea ochii.

— Maiestatea Voastră Ilustră, o salută el, plecându-se respectuos.

Noul adjectiv adăugat la titlul ei și temeneaua mai adâncă decât de obicei îi zbârliră Levanei părul de pe ceafă.

— Îmi cer iertare din inimă pentru întârziere și pentru veștile pe care vi le aduc! Mă tem că am fost siliți să amânăm ceremonia nunții.

— Ce-ai spus?

El își îndreptă spinarea, însă privea în podea.

— Maiestatea Sa Imperială împăratul Kaito a fost răpit! A fost luat din apartamentele sale și dus pe furiș într-o navă spațială, care a dispărut fără urmă.

Degetele ei se încleștară pe verighete.

— Cine l-a răpit?

— Linh Cinder, Maiestatea Voastră. Cyborgul fugit de la bal. Împreună cu numeroși complici, după cum se pare.

Linh Cinder!

Ori de câte ori auzea numele ăsta, îi venea să scuipe.

— Înțeleg, spuse ea, fără să se mai sinchisească să-și îmblânzească tonul aspru. Și vrei să cred că nu v-ați luat nicio măsură de siguranță, în eventualitatea unui asemenea atac?

— Sistemul nostru de securitate a fost compromis.

— *Compromis!*

— Da, Maiestatea Voastră.

Levana se ridică în picioare. Rochia ei foșni asemenea unei brize. Sfetnicul nici măcar nu tresări.

— Îmi spui că adolescenta asta nu doar a evadat din închisoarea voastră și a scăpat din mâinile soldaților voștri foarte bine instruiți, ci și că s-a infiltrat în palatul vostru, a ajuns

chiar până în apartamentele personale ale împăratului, l-a răpit și a scăpat din nou, ca prin minune?

— Întocmai, Maiestatea Voastră.

— Și ce măsuri luați acum ca să-mi găsiți mirele?

— Am dat dispoziții tuturor unităților militare și de poliție să...

— NU ESTE DE AJUNS!

De data asta, sfetnicul tresări.

Levana se forță să respire lent.

— Comunitatea a dat greș de prea multe ori în ceea ce-o privește pe Linh Cinder. Începând de acum, îmi voi folosi propriile resurse și tactici ca s-o găsesc. Paznicii mei vor primi toate înregistrările camerelor de supraveghere din palat, din ultimele patruzeci și opt de ore.

Sfetnicul își încleștă mâinile la spate.

— Am fi fericiți să vă oferim accesul la înregistrările disponibile. Dar ne lipsesc aproximativ două ore de înregistrări care au fost compromise, în după-amiaza aceasta, de breșa în sistemul de securitate.

Ea râse batjocoritor.

— *Perfect!* Adu-mi tot ce aveți.

În prag apăru taumaturgul Aimery Park.

— Maiestatea Voastră, aș vrea să vă vorbesc între patru ochi.

— Cu plăcere!

Levana îi făcu un semn lui Konn Torin.

— Ești liber să pleci, dar ține cont că incompetența echipei voastre de securitate nu va fi trecută cu vederea.

Fără nicio altă replică sau plecăciune, sfetnicul plecă.

După ce ușa se închise în urma lui, Levana își scoase vălul și-l aruncă pe canapea.

— Tânărul împărat a fost răpit, și încă din propriul palat. Pământenii sunt jalnici. E de mirare că specia lor încă n-a dispărut.

— Sunt de acord, Maiestatea Voastră. Bănuiesc că domnul Konn nu v-a informat despre un alt eveniment interesant petrecut în seara asta.

— Ce eveniment?

Ochii lui Aimery dănțuiau.

— Se pare că doctorul Sage Darnel se află în acest palat, captiv într-o cameră de carantină din aripa destinată cercetărilor.

— Sage Darnel?

Urmă o tăcere de o clipă.

— A îndrăznit să se întoarcă, după ce a contribuit la evadarea fetei ăleia nenorocite?

— Fără îndoială că au lucrat mână-n mână, dar am fost anunțat că doctorul Darnel nu-și va arăta fața pe aici încă mult timp de acum încolo. Se pare că a contractat o tulpină neobișnuită de letumoză, care acționează mult mai rapid decât tulpina normală. Și, firește, este lunar.

Vestea asta chiar că anunța niște posibilități interesante!

— Du-mă la el, îi zise regina, strecurându-și adevărata verighetă înapoi pe deget.

Pe cea menită să o lege de împăratul Kaito o lăsă deoparte.

— Trebuie să vă previn — spuse Aimery, în vreme ce o urma pe coridor — că niciun lift din palat nu funcționează. Va trebui să mergem pe scări.

— Pământenii! mârâi ea, ridicându-și poalele rochiei.

După un drum întortocheat, care păru să dureză o veșnicie, în cele din urmă ajunseră în aripa destinată cercetării. O mulțime de înalți funcționari se adunaseră la ușa laboratorului, iar Levana rânji la gândul că intenționaseră să-i ascundă prezența

doctorului în palat, deși era dreptul *ei* să rezolve aceste două probleme — Sage Darnel și Linh Cinder — după cum dorea.

Când intră în laborator, se strecură în mințile bărbaților și ale femeilor din jurul ei și le insuflă o nevoie stringentă de a pleca de acolo.

În câteva secunde, camera se goli. Rămaseră doar ea și Aimery.

În încăpere plutea un miros pătrunzător, de chimicale. Peste tot, lumini puternice și muchii ascuțite. De partea cealaltă a unui geam fumuriu, doctorul Sage Darnel stătea întins pe o masă de laborator, ținând în mâini o bască gri.

Cu excepția unei înregistrări care îl înfățișa ajutând-o pe Linh Cinder să evadeze din închisoare, Levana nu-l mai văzuse de la dispariția lui, acum un deceniu. Cândva, doctorul fusese unul dintre cei mai promițători oameni de știință ai ei și făcuse progrese mari în crearea soldaților-lupi.

Dar timpul își lăsase amprenta asupra lui. Fața îi era ridată. Chelea, iar din părul lui mai rămăseseră doar câteva smocuri încărunțite. Iar acum, molima: pielea i se umpluse de pete vinete și de o erupție care căpătase forma unor bășici îngrămădite unele peste altele. Vârfurile degetelor începuseră deja să i se învinețească. Nu, nu mai avea mult de trăit.

Levana se apropie de fereastră. Un led aprins, lângă microfon, indica faptul că între cele două camere se putea comunica.

— Bunul meu doctor Darnel! Nu credeam că voi mai avea vreodată plăcerea să te văd.

El deschise ochii. Privea în tavan. Deși Levana știa că geamul era transparent doar pe o parte, o irita faptul că doctorul nu se uita la ea.

— Regină, spuse el, cu glas firav, m-am gândit că s-ar putea să te mai aud încă o dată.

Lângă Levana, Aimery își verifică ecranul portabil de la brâu și se scuză, cu o plecăciune.

— Mă încântă ironia acestei situații, îi zise Levana. Ai renunțat la o poziție onorabilă, pe Luna, ca să vii pe Pământ și să-ți consacri ultimii ani urgisiți obținerii un leac pentru această boală. Eu am deja antidotul. De fapt... dacă mă gândesc bine, s-ar putea să fi adus niște mostre cu mine, în palat. Îmi place să le am la îndemână, în caz că i s-ar întâmpla ceva tragic logodnicului meu sau altei persoane necesare îndeplinirii scopurilor mele. Aș putea să trimit după antidot, dar nu cred că o voi face.

— Nu-ți face griji, regină! Nu aș lua antidotul nici dacă mi l-ai da, și mai ales acum, când știu cât de departe ai împins lucrurile ca să-l obții.

— Cât de departe am împins lucrurile ca să elimin o boală care, până azi, nu mi-a afectat poporul? Mai degrabă mi se pare că am fost generoasă, nu crezi?

Foarte încet, doctorul se ridică. Capul îi căzu în piept și se chinuia să-și tragă răsuflarea, epuizat de efort.

— Am înțeles, regină. Am crezut că ai poruncit să fie omorâte toate scoicile, după ce le luați de la noi, dar nu este adevărat. A fost vreuna ucisă sau e doar o prefăcătorie, o modalitate de a le izola și de a le recolta sângele, asigurându-te că nimeni nu vine să le caute?

Genele ei fluturară.

— Ai avut un copil-scoică odată, nu-i așa? Adu-mi aminte: era fetiță sau băiețel? Poate că, atunci când mă întorc acasă, îl găsesc și-i voi spune cât de mărunt și de jalnic a fost tatăl lui când a murit, chiar sub ochii mei.

Bătrânul se scărpină nepăsător după ureche, de parcă nici nu o auzise.

— Mi se pare foarte interesant că primul caz de letumoză înregistrat a apărut acum doisprezece ani. Și, cu toate astea, ai

adunat anticorpi de mult mai mult timp. De fapt, sora ta a fost cea care a inițiat experimentele, dacă am calculat bine.

Levana își răsfiră degetele pe masa de laborator.

— Mi-ai reamintit de ce plecarea ta a fost o pierdere teribilă pentru echipa noastră, doctore.

El își șterse cu brațul fruntea umedă. Pielea lui părea străvezie sub luminile strălucitoare.

— Boala asta a fost creată de tine, o acuză el. Tu ai făurit moartea, ca să îngenunchezi Pământul și, la vremea potrivită, să-i salvezi pe pământeni cu antidotul tău miraculos. L-ai ținut ascuns în tot acest timp.

— Îmi atribui prea multe merite. Echipa care a lucrat sub îndrumarea părinților mei a creat letumoza, iar echipa care a lucrat sub cârmuirea surorii mele a desăvârșit antidotul. Eu doar am implementat cercetarea lor, găsind o cale de a transporta boala pe Pământ.

— I-ai expus pe lunari la molimă și apoi i-ai trimis aici, fără să știe ce poartă cu ei.

— Să-i trimit pe Pământ? Nicidecum. N-am făcut decât să mă asigur că echipa mea de securitate nu era atentă atunci când lunarii... *evadau.*

Rosti ultimul cuvânt cu ironie. Levanei nu îi plăcea ideea că unii dintre supușii săi alegeau să fugă din paradisul pe care ea li-l pusese la dispoziție.

Doctorul Darnel tuși, iar pe mâneca lui apărură pete de sânge, roșu-închis.

— E un război biologic, zise doctorul. Pământenii habar n-au.

— Și, în continuare, nu vor avea habar, pentru că o să stau aici, să te văd cum mori.

El râse ascuțit.

— Chiar crezi că o să plec ducând secretul ăsta în mormânt?

Regina se simțea iritată.

Ochii doctorului deveneau tot mai sticloși, dar zâmbi cu toată gura când privi spre geam.

— Oglinda în care privesc este foarte mare. Mi-e imposibil să mă ascund de ceea ce sunt... de ceea ce am devenit. Regină, nu ai vrea să mori în camera asta. Probabil că ți-ai rupe carnea de pe tine dacă ai fi silită să te vezi în oglinda asta atât de mult timp.

Ea-și strânse pumnii, înfigându-și unghiile în palme.

— Maiestatea Voastră!

Levana expiră și se forță să-și descleșteze degetele. Palmele o usturau.

Aimery se întorsese împreună cu Jerrico, căpitanul paznicilor regali lunari. Omul arăta de parcă tocmai scăpase dintr-o bătălie cumplită.

— În sfârșit! Unde ați fost tu și Sybil? Raportează!

Jerrico se înclină.

— Regina mea, taumaturgul Mira și cu mine, împreună cu cinci din cei mai buni țintași ai mei, am reușit să-i încolțim pe Linh Cinder și pe însoțitorii ei pe platforma de aterizare de urgență, pe acoperișul acestui turn.

Inima reginei se încălzi de speranță.

— Și i-ați prins? Deci nu au scăpat?

— Ba da, Maiestatea Voastră. Nu ne-am atins obiectivul. Doi dintre oamenii mei sunt morți, ceilalți trei sunt grav răniți. Eu însumi am fost inconștient când trădătorii au fugit la bordul navei, cu tot cu împăratul Kaito.

Furia începea s-o zgândăre din nou, dorind cu disperare să se dezlănțuie.

— Și unde este taumaturgul Mira?

Jerrico își plecă privirea, respectuos.

— A murit, Maiestatea Voastră. Linh Cinder și-a folosi harul ca să-i tortureze mintea. Am auzit-o urlând. Cei rămași treji au raportat că, după decolarea navei spațiale, taumaturgul Mira s-a aruncat de pe acoperiș. Corpul ei a fost găsit în grădină.

Un chicot smintit răsună în încăpere. Levana se roti. Doctorul râdea și-și lovea călcâiele de masa de examinare.

— A meritat-o, șerpoaica! Mi-a ținut micuța pasăre de aur în colivie, atâta amar de vreme!

— Maiestatea Voastră!

Levana se întoarse din nou spre Jerrico.

— Ce este?

— Înainte de luptă, am găsit la bordul navei lor pe unul dintre complicii lui Linh Cinder. Noul ei pilot, din câte se pare.

Jerrico făcu un gest către hol. Se auziră pași și, un moment mai târziu, intrară doi bărbați. Un alt paznic îl escorta pe...

Levana zâmbi scurt.

— Scumpul meu domn Clay!

Deși Jacin avea mâinile legate la spate, stătea drept și cuviincios, părând cât se poate de teafăr. Categoric, pe nava lui Linh Cinder nu fusese tratat ca un prizonier.

— Regina mea!

Își plecă fruntea.

Ea îl învălui cu harul ei lunar, căutând semne de ironie sau de răzvrătire, dar nu găsi nimic. Era absent și maleabil, ca întotdeauna.

— Am înțeles că ți-ai abandonat taumaturgul într-o bătălie crucială, ca să i te alături lui Linh Cinder, împotriva Coroanei lunare. Prezența ta aici îmi dă de înțeles că ești implicat în răpirea logodnicului meu. Pentru mine și tronul meu, ești un trădător. Cum pledezi?

— Nevinovat, regina mea.

Ea râse:

— Bineînțeles. Cum de te declari nevinovat?

El îi susținu privirea, fără remușcări.

— În timpul luptei de pe nava spațială, taumaturgul Mira voia cu tot dinadinsul să controleze un agent special lunar care li se alăturase răzvrătiților. Fiindcă toate capacitățile mele mintale erau deschise, Linh Cinder m-a obligat să mă supun voinței sale și să lupt împotriva taumaturgului meu, care, în cele din urmă, a abandonat nava și m-a părăsit la bordul ei. Dându-mi seama că aveam ocazia de a intra în grațiile răzvrătiților, am petrecut ultimele câteva săptămâni acționând ca spion, cu scopul de a raporta slăbiciunile și strategiile lor, până când, în cele din urmă, m-aș fi putut întoarce la regina mea, pe care sunt foarte onorat să o slujesc.

Ea zâmbi sarcastic.

— Fără îndoială, la nerăbdarea ta de a te întoarce a contribuit și dorința de a-ți revedea iubita prințesă.

Iată! În sfârșit! O foarte vagă undă de emoție, înainte ca lacul să devină din nou încremenit ca sticla.

— Trăiesc ca să-i slujesc pe toți membrii familiei regale lunare, regina mea!

Ea-și netezi rochia.

— Cum să cred că îmi ești loial, când stai dinaintea mea în lanțuri, adus de pe nava dușmanului?

— Sper că acțiunile mele îmi dovedesc loialitatea. Dacă aș fi dorit ca Linh Cinder să reușească, nu i-aș fi trimis taumaturgului Mira un com, informând-o unde și când voi ajunge cu nava aceea.

Levana se uită la Jacin, după care îl cercetă iar pe Jerrico.

— Este adevărat?

— Nu știu. Sybil Mira părea să știe sigur locul unde urma să-i interceptăm pe trădători, dar n-a pomenit de niciun com. Și părea furioasă când l-am găsit pe Jacin în carlingă. Ea ne-a ordonat să-l luăm cu noi.

— Cu tot respectul, spuse Jacin, recunosc că am împușcat-o în timpul ultimei noastre confruntări. Iar comul a fost trimis anonim, așa că poate nu a știut că eu îi trimisesem indiciul.

Levana îl reduse la tăcere cu un gest.

— Vom face cercetări, Sir Clay. Dar, fiindcă tot pretinzi că strângi informații de săptămâni, spune-mi ce lucruri folositoare ai aflat despre inamicii noștri.

— Am aflat că Linh Cinder are abilitatea de a controla un agent special lunar, spuse el, relatând informația cu tot atâta lipsă de emoție precum un android pământean. Totuși nu este antrenată și-i lipsește concentrarea. Pare că nu e capabilă să lupte fizic și psihic simultan.

— Interesantă presupunere, medită Levana. După părerea ta, posedă concentrarea mintală necesară pentru torturarea unui inamic, până la a-l aduce în pragul nebuniei?

— Categoric nu, Maiestatea Voastră.

— *Categoric* nu! Păi, atunci, ori ești mai prost decât am crezut, ori minți, pentru că Linh Cinder i-a făcut asta, chiar azi, întâiului taumaturg.

Levana simți că era pe cale să se înfurie iar, însă îi atrase atenția un bufnet puternic dinspre camera de carantină.

— Firește că minte! țipă doctorul.

Reușise să coboare de pe masa de laborator și acum lovea cu palmele în geam, lăsând pe sticlă dâre de salivă însângerată.

— Cinder este capabilă să-ți omoare întâiul taumaturg, pe ceilalți paznici, și întreaga ta Curte. Este pințesa Selene, adevărata moștenitoare a tronului. Vă poate ucide pe toți, și chiar o va face. Vine după tine, regină, și *te va distruge*!

Levana mârâi:

— Taci din gură! Taci, moşneagule! De ce nu mori odată?

Dar el nu o auzea, preocupat să-şi recapete suflul. Se prăbuși la pământ, cu mâinile la piept. Se auzi o tuse uscată.

Când Levana se întoarse spre Jacin Clay, acesta privea sceptic pe geam. Dar, în câteva clipe, în ochii lui apăru o scânteie de înțelegere. Buzele sale zvâcniră, ca și cum s-ar fi pregătit să râdă de o glumă pe care abia acum o pricepuse. Această manifestare de emoție, atât de rară pentru pilot, o înfurie și mai mult.

— Luați-l! Va fi supus unei investigații complete, pe Luna.

În timp ce Jacin era scos pe coridor, Levana îl privi din nou pe taumaturgul Park, strângând pumnii.

— Te avansez în rang. Începe numaidecât să organizezi plecarea noastră și pune la curent echipa de cercetare cu apariția noii tulpini de letumoză. Apoi, poruncește ordin ca soldații noștri să fie mobilizați. Linh Cinder se teme să dea ochii cu mine. Poporul pământean va suferi din cauza lașității ei.

— Vă dați seama că, deoarece am pierdut-o pe programatoarea taumaturgului Mira, nu vom putea aduce navele noastre pe Pământ fără să fim observați?

— Ce-mi pasă mie dacă pământenii le vor vedea venind? N-au decât să se roage să fie cruțați, înainte să-i nimicim.

Aimery se ploconi.

— Mă ocup imediat, Maiestatea Voastră!

Levana își întoarse privirea și-l văzu pe doctorul Sage Darnel întins pe podea. Trupul lui zăcea nemișcat. Îi privea spasmele, iar sângele ei încă clocotea de furie când își amintea spusele bătrânului.

Așa cum știau poporul lunar și cel pământean, prințesa Selene murise cu treisprezece ani în urmă.

Levana avea să se asigure că situația asta nu avea să se schimbe.

Ea era regina de drept a Lunii. A Pământului. A întregii galaxii.

Fierbând de mânie, păși mai aproape, ca să poată zări urmele de lacrimi de pe obrajii ofiliți ai doctorului.

— „Dulce semilună", murmură el, abia reușind să pronunțe cuvintele.

Începu să tremure.

— „Sus, pe cer..."

Fredonă câteva măsuri dintr-un un cântec de leagăn care suna cunoscut.

— „Îți cânți... atât de dulce cântecul... după ce soarele"...

Ultimul cuvânt pluti nerostit. Trupul își curmă tremurul și doctorul rămase nemișcat. Ochii lui albaștri încremeniră ca niște sfere neînsuflețite.

Cincizeci și șapte

— Satelit AR817.3, bruiază dispozitivul radar! Fixează temporizator alternativ... și gata. Deci mai rămâne Satelitul AR944.1... și... am terminat.

Cress făcu o pauză, respiră profund și-și îndepărtă încet degetele de ecranul principal din carlingă, unde petrecuse ultimele trei ore făcând așa încât camerele de filmat ale tuturor sateliților de pe traiectoria lor să fie îndreptate, în mod convenabil, în altă parte. Cât timp se mențineau pe orbita prestabilită a lui Rampion, nu puteau fi detectați.

Cel puțin, nu de sateliți sau de radare.

Mai rămânea totuși problema observatorilor întâmplători și, cum Comunitatea Orientală anunțase acum douăzeci de minute că o uriașă recompensă în bani îl aștepta pe cel care găsea Rampionul furat, fiecare navă aflată între Pământ și Marte avea să fie în alertă.

Trebuia să fie pregătiți să fugă dacă erau văzuți. Iar fuga era o problemă acum, când nu mai aveau la bord un pilot antrenat și care putea să vadă. Thorne reușise să o ghideze pe Cinder, detaliind procedurile de decolare, cu mult ajutor din partea noului sistem de autocontrol al Rampionului, dar decolarea fusese agitată. Apoi se încadraseră imediat pe orbita neutră. Dacă, înainte ca Thorne să-și recupereze văzul, s-ar fi confruntat cu o situație care solicita manevre mai complicate, ar fi dat de necaz.

După părerea lui Cinder, ar fi dat de necaz indiferent dacă Thorne își recupera vederea sau nu.

Cress își masă ceafa, încercând să oprească iureșul gândurilor.

Când se ocupa cu piratatul, activitatea asta îi umplea creierul până ce în fața ochilor îi jucau coduri și calcule, iar mintea ei sărea la următoarea sarcină mai iute decât degetele ei o puteau pune în aplicare. Asta îi provoca o stare de euforie și de epuizare.

Dar acum măcar Rampionul era în siguranță.

Se uită la o luminiță galbenă, aflată în partea de jos a ecranului. O iritase încă de la început, însă fusese prea ocupată ca să o ia în seamă. Așa cum se aștepta, când apăsă pe un buton, din ecran ieși la iveală un mic cip COM-D care licărea.

Perechea cipului pe care Sybil îl luase din satelitul ei, lăsându-i pe Thorne și pe Cress fără posibilitatea de a mai lua legătura cu prietenii lor.

Studie cipul, îl ridică în lumină, întrebându-se dacă „prieteni" era cuvântul potrivit. Se părea că, mai ales după ce supraviețuiseră împreună acestei misiuni, își făcuse prieteni. Totuși nu avea niciun etalon care să-i permită să măsoare prietenia.

De un lucru era sigură: nu mai avea nevoie să fie salvată.

Căută în jur ceva care să o ajute să distrugă cipul și surprinse o reflexie fantomatică în geamul carlingii. În spatele ei, cu mâinile vârâte în buzunare, Thorne aștepta în pragul ușii.

Surprinsă, Cress se întoarse cu fața la el, iar rochia ei de bal se învolbură în jurul scaunului. Deși era murdară și ruptă pe alocuri, fata nu avusese timp să se schimbe și nici nu era convinsă că dorea s-o facă. Purtând-o, se simțea de parcă ar fi jucat într-un serial de pe rețea și probabil că doar asta o împiedica să intre în stare șoc, când se gândea la toate cele petrecute astăzi.

— M-ai speriat!

Pe figura lui Thorne apăru un zâmbet ușor jenat.

— Scuze...

— De când stai acolo?

El ridică din umeri.

— Ascultam cum lucrezi. Mă relaxează. Și-mi place atunci când cânți.

Ea se îmbujoră. Nu băgase de seamă că fredona.

Înaintând încet, pe pipăite, Thorne se așeză pe scaunul copilotului, punându-și bastonul în poală și sprijinindu-și cizmele de bord.

— Suntem din nou invizibili?

— Deocamdată, suntem invizibili pentru radare, spuse ea, dându-și o șuviță de păr după ureche. Îmi dai puțin bastonul?

El ridică o sprânceană, dar i-l întinse fără niciun cuvânt. Cress azvârli pe podea cipul COM-D și-l sfărâmă cu vârful bastonului. Acum se simțea mai bine.

— Ce-a fost asta? întrebă Thorne.

— Cipul COM-D pe care l-ați folosit ca să luați legătura cu mine. N-o să mai avem nevoie de el.

— Pare că au trecut secole de atunci.

Thorne își strecură degetul pe sub basmaua de la ochi.

— Îmi pare rău că nu ai reușit să vezi mai multe pe Pământ, cât timp am fost acolo. Și acum iar ești aici, în spațiu.

— Mă bucur că sunt aici.

Cress roti absentă bastonul în mâini.

— E o navă grozavă. Mult mai spațioasă decât satelitul. Și... sunt într-o companie mult mai plăcută.

— Nu te contrazic.

Zâmbind, Thorne scoase o sticluță din buzunar.

— Am venit să te rog să mă ajuți. Sunt picăturile misterioase pe care le-a preparat doctorul. Ar trebui să pun trei-patru în fiecare ochi, de două ori pe zi... Sau două picături, de două

ori pe zi? Nu-mi mai amintesc. A scris indicațiile pe ecranul portabil.

Thorne îl desfăcu de la brâu și i-l întinse.

Cress sprijini bastonul de panoul de bord.

— Probabil se temea să nu uiți instrucțiunile, după atâta stres...

Vocea i se frânse când privi ecranul.

Thorne își înclină capul.

— Ce s-a întâmplat?

Portabilul afișa indicațiile pentru administrarea picăturilor, dar și o relatare amănunțită a doctorului Erland, prezentând de ce credea că ciuma era o armă biologică, pentru război.

Dar, deasupra tuturor acestor informații...

— Văd o fereastră cu numele meu.

Nu Cress. *Crescent Moon Darnel.*

— Păi, era portabilul doctorului.

Cress își plimbă degetele peste ecran, deschizând fereastra înainte ca mintea ei să hotărască dacă voia sau nu să afle conținutul.

— O analiză ADN, spuse ea, și o... confirmare de paternitate.

Ridicându-se, Cress așeză portabilul pe tabloul de control.

— Hai să-ți punem picăturile.

— Cress, ești bine? întrebă el, întinzând mâna și apucând faldurile rochiei.

— Nu prea.

Își coborî privirea asupra lui. Thorne își scosese legătura de la ochi, dând la iveală o dungă albă, orizontală, în mijlocul chipului său bronzat.

Cress se lăsă să cadă pe scaunul pilotului.

— Trebuia să-i fi spus că-l iubesc. Era pe moarte, iar eu știam că n-o să-l mai văd niciodată. Dar n-am putut s-o spun. Sunt o persoană oribilă?

— Bineînțeles că nu. O fi el tatăl tău biologic, dar tu abia dacă-l cunoști. Cum să-l iubești?

— Contează? *El* a spus că mă iubește. Era pe moarte, acum a pierit, iar eu...

— Cress, oprește-te!

Thorne se roti cu tot cu scaun, ca să stea față în față cu ea. Îi dibui încheieturile, după care-și împleti degetele cu ale ei.

— Nu ai făcut nimic rău. Totul s-a întâmplat foarte repede, tu nu aveai ce să faci.

Ea își mușcă buza de jos.

— Atunci, la Farafrah, în prima zi, mi-a recoltat o probă de sânge, îi explică ea.

Strânse cu putere din pleoape.

— A știut de la bun început... de aproape o *săptămână*. De ce nu mi-a spus mai curând?

— Voia, probabil, să aștepte momentul potrivit. Habar n-avea că urma să moară.

— Știa că exista riscul să murim cu toții.

O scutură un hohot de plâns și, când izbucni în lacrimi, Thorne o trase spre el. O săltă în poala lui și își petrecu un braț pe sub picioarele fetei, ca rochia enormă să nu se încurce. Suspinând, Cress își îngropă fața la pieptul lui. La început, plânse în hohote, lăsând amărăciunea să se scurgă din ea. Dar, câteva minute mai târziu, când lacrimile începură să se usuce, mai că se simți vinovată. Tristețea ei nu era de-ajuns. Însă doar atât avea.

Thorne o ținu în brațe până când bătăile inimii lui deveniră mai răsunătoare decât plânsetele ei. Îi dădu la o parte părul de pe frunte. Deși i se părea o dovadă de egoism, Cress se bucura că el n-o putea vedea în starea asta, cu fața roșie și ochii umflați.

— Ascultă, Cress, murmură tânărul în părul ei, după ce suspinele încetară. Nu mă prea pricep la treburi de-astea, dar știu că azi nu ai făcut nimic rău. N-ar trebui să-i spui cuiva că-l iubești, dacă nu ești sigură.

Ea își trase nasul.

— Credeam că le-ai spus multor fete că le iubești.

— Tocmai de aceea nu mă pricep. Adevărul este că nu am iubit-o pe niciuna. Sincer vorbind, nu știu dacă aș fi în stare să recunosc dragostea adevărată, dacă...

Ea își șterse obrajii uzi cu dosul palmei.

— Dacă...?

— Nimic.

Dregându-și glasul, Thorne își sprijini capul de spetează.

— Te simți bine?

Trăgându-și din nou nasul, Cress dădu afirmativ din cap.

— Așa cred. Poate că mai sunt nițel în stare de șoc.

— Bănuiesc că, după ziua de azi, cu toții suntem șocați.

Lângă ecranul portabil al doctorului, Cress zări sticluța cu soluția pentru ochi. Nu voia să se desprindă din brațele lui Thorne, dar nici să se mai gândească la doctor, la secretul pe care acesta îl păstrase, nici la cuvintele pe care nu le putuse rosti.

— Hai să ne ocupăm de picăturile astea.

— Da, dar după ce termini cu tremuratul, spuse Thorne. Nu-mi place ca de ochii mei să se apropie chestii care tremură.

Ea râse — un hohot firav — și se ridică din poala lui. Brațele lui Thorne o strânseră pentru un moment, înainte de a-i da drumul. Se sili să-și ignore sentimentul de vinovăție.

După ce citi indicațiile doctorului — trei picături în fiecare ochi, de patru ori pe zi, timp de o săptămână —, deșurubă capacul. Trăgând soluția în pipetă, păși în spatele lui Thorne, iar rochia ei mototolită se legănă împrejurul ei.

Thorne își sprijini din nou picioarele de panoul de control și se lăsă pe spate, îndreptându-și complet fața către tavan. Ea nu-i mai văzuse ochii de zile bune. Erau la fel de albaștri ca întotdeauna.

Cress își sprijini cealaltă mână de fruntea lui, ca s-o țină nemișcată, iar obrazul tânărului se crispă.

— Încep, anunță ea, apăsând pe pipetă.

Instinctiv, Thorne tresări și clipi, iar picăturile i se prelinseră către tâmple ca niște lacrimi. Cress le șterse și nu se putu abține să-i dea la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Ochii fetei poposiră pe buzele lui și, dintr-odată stânjenită, își retrase degetele.

— Cum te simți?

El închise ochii pentru un moment.

— Ca și când aș avea apă în ochi.

Apoi chicoti ștrengărește, deschizându-i din nou.

— Poate că leacul ăsta chiar este doar apă și doctorul mi-a jucat o festă.

— Ar fi groaznic din partea lui, spuse ea, punând la loc capacul sticluței. N-ar fi făcut una ca asta.

— Ai dreptate. Mai ales după câte am îndurat ca să obținem soluția.

Își săltă capul de pe spătarul scaunului, trăgând de basmaua înnodată la gât.

— Dar mi-a spus răspicat că nu are o părere bună despre mine, completă el.

— Asta doar pentru că nu te cunoștea destul de bine.

— Așa-i. L-aș fi vrăjit, în cele din urmă.

Ea zâmbi.

— Bineînțeles că l-ai fi vrăjit, pe lângă faptul că i-ai fi arătat ce calități minunate ai, spuse Cress, roșind în timp ce potrivea pe portabil o alarmă care să sune de patru ori pe zi.

Dar, când se uită din nou la Thorne, expresia lui devenise gravă.

— Ce e, căpitane?

Mărul lui Adam îi coborî, apoi săltă la loc.

Thorne își îndreptă spatele și își frecă palmele.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Da?

Speranța i se ivi în suflet și Cress se așeză iar în scaunul pilotului. Rochia elegantă foșni în jurul ei.

Acoperișul. Sărutul.

Oare el își dăduse seama cât de mult o iubea?

— Ce vrei să-mi spui?

Thorne își coborî picioarele de pe panoul de control.

— Îți amintești când eram în deșert... și ți-am spus că te înșeli în privința mea și că nu vreau să te rănesc?

Ea își frământa mâinile în poală.

— Atunci când ai încercat să negi că ești un erou adevărat?

Fata încercă să formuleze jucăuș întrebarea, tachinându-l, dar era atât de agitată, încât mai degrabă slobozi un chițăit speriat.

— Da, exact.

Thorne își strecură un deget pe sub basmaua legată la gât, lărgindu-i nodul.

— Știi, fata pe care am apărat-o când nemernicii ăia i-au luat portabilul...

— Kate Fallow.

— Da. Kate Fallow. Ei bine, era foarte bună la matematică. Și, la vremea aia, aproape că rămăsesem corijent corijent la materia asta.

Cress simți că îngheață pe dinăuntru. Ia stai... Era o destăinuire? Ceva despre Kate Fallow?

Tăcu mâlc, iar tânărul își drese vocea.

— Am pierdut lupta cu băieții ăia, dar Kate tot m-a lăsat să copiez temele de la ea timp de o lună. De asta am făcut-o. Nu din dorința de a fi erou.

— Dar ai zis că erai îndrăgostit de ea.

— Cress!

Surâsul lui era încordat.

— Mă îndrăgosteam de *toate* fetele. Crede-mă, asta nu era cine știe ce motivație ca să-i sar în ajutor.

Ea se ghemui în scaun și-și strânse genunchii la piept.

— De ce-mi spui asta acum?

— Pentru că înainte n-am putut. Aveai impresia că sunt o cu totul altă persoană și îmi plăcea că mă priveai altfel decât toți ceilalți. Mi-am zis că, poate, ai dreptate și că restul se înșală. Am sperat că până *și eu* mă înșelasem în privința mea.

Dădu din umeri.

— Dar am vrut să cred asta din orgoliu. Iar tu meriți să știi adevărul.

— Și tu ai senzația că mi-am format o părere despre tine bazându-mă pe un singur incident, de când aveai treisprezece ani?

Fruntea lui se încreți.

— Mă gândeam că am reușit să-ți explic celelalte întâmplări, dar, dacă mai ai și altele în minte, hai să le demontez și pe alea.

Ea-și mușcă buza.

Acoperișul. Sărutul. El își respectase promisiunea. Îi dăduse un sărut care meritase așteptarea, deoarece crezuse că urma să moară... că amândoi aveau să moară. Știuse că Thorne riscase, probabil prostește, când o sărutase. Și totuși alesese să o facă, mai degrabă decât să o lase să moară fără să trăiască acel moment perfect.

Pentru Cress, nimic nu era mai eroic de atât.

Și atunci, el de ce nu pomenea sărutul?

Și, poate chiar mai important, de ce ea nu putea să-l aducă în discuție?

— Nu, șopti fata, în cele din urmă. Nu mai am nimic altceva în minte.

El dădu aprobator din cap, deși expresia lui era una de dezamăgire.

— Așadar, având în vedere aceste informații noi, tu... ăăă... probabil *nu* mai crezi că ești îndrăgostită de mine. Așa e?

Fata se făcu mică în scaun. Era convinsă că, dacă el ar fi putut să o vadă în clipa asta, ar fi știut. I-ar fi citit adevărul în fiecare trăsătură a chipului.

Îl iubea mai mult ca niciodată.

Și nu pentru că scotocise printr-o grămadă de fișiere, prin rapoarte, și rezumate, și informații, și fotografii. Nu pentru că el era Carswell Thorne cel minunat și de neatins, pe care își imaginase că-l săruta pe malul unui râu luminat de stele, în timp ce focuri de artificii explodau deasupra și viorile cântau în fundal.

El era acel Carswell Thorne care-i dăduse putere în deșert, care venise după ea când fusese răpită. Cel care o sărutase când nu mai aveau nicio speranță și moartea era iminentă.

Stânjenit, Thorne își scărpină o ureche.

— Mi-am închipuit eu. Știam că aiurai de la febră.

Inima fetei se topi.

— Căpitane!

Tânărul ciuli urechile.

— Da?

Ea își făcea de lucru cu rochia.

— Crezi că destinul ne-a adus împreună?

El se încruntă și, după un moment de gândire, clătină din cap.

— Nu. Sunt sigur că Cinder ne-a adus împreună. De ce?

— Am și eu o mărturisire.

Își netezi rochia rochia. Se îmbujorase toată.

— Eu... Eu m-am îndrăgostit de tine înainte de a ne întâlni, doar văzându-te pe ecrane. Credeam că tu și cu mine suntem destinați să fim împreună, într-o zi, și că vom trăi o poveste de dragoste legendară.

Thorne ridică dintr-o sprânceană.

— Uau! Pui cam multă presiune pe mine.

Cress se foi în loc. Corpul îi vibra de încordare.

— Știu. Îmi pare rău. S-ar putea să ai dreptate. Poate că soarta nu există. Poate că, de fapt, ceea ce numim soartă sunt ocaziile care ni se oferă și ceea ce facem noi cu ele. Încep să cred că poveștile de dragoste legendare nu apar de la sine, pur și simplu. Trebuie să le creăm noi.

Thorne spuse:

— Să știi că, dacă a fost un sărut nereușit, poți să-mi zici.

Ea înțepeni.

— Nu asta am.... Stai! Ție ți s-a părut nereușit?

— Nu, răspunse tânărul, cu un râs abrupt, silit. Mie... hm...

Își drese glasul.

— Dar e clar că au fost multe așteptări la mijloc, și multă presiune, și...

Thorne se răsuci în scaun.

— Eram pe punctul de a muri.

— Știu.

Cress își strânse mai tare genunchii la piept.

— Și nu... Nu a fost un sărut nereușit.

— O, slavă stelelor!

De ușurare, Thorne își lăsă capul să cadă iar pe spătarul scaunului.

— Dacă ți-aș fi ruinat experiența asta, m-aș fi simțit ca un nemernic.

— Păi, nu. Mi-ai împlinit toate așteptările. Probabil că ar trebui să-ți mulțumesc.

Jena dispăru de pe chipul lui, iar fata îl invidia, fiindcă obrajii ei încă ardeau. Thorne îi întinse o mână și Cress adună fiecare strop de curaj căpătat în ziua asta ca să-și pună palma într-a lui.

— Cress, a fost plăcerea mea!

Cincizeci și opt

Ea visase că o urmărea un lup alb, uriaș, cu colții dezveliți și cu ochii scânteind în lumina lunii pline. Alerga pe câmpuri pline de noroi. Încălțările i se afundau în mocirlă, iar respirația ei forma aburi. Gâtlejul o ustura. Picioarele o ardeau. Alerga cât de repede putea, dar trupul i se îngreuna cu fiecare pas. Frunzele veștede ale sfeclelor de zahăr i se sfărâmau sub tălpi. În zare văzu casa *ei*, ferma în care o crescuse bunica ei, iar ferestrele erau luminate.

Casa era un loc sigur. Casa era căminul.

Dar, cu fiecare pas dureros, se îndepărta tot mai mult. Ceața o înconjură din toate părțile, iar casa dispăru complet, înghițită de umbre.

Se poticni, căzând în palme și-n genunchi. Se rostogoli, făcându-se una cu pământul. Părul și hainele i se umplură de noroi. Răceala pământului îi pătrunse în oase. Lupul se apropie și mai mult. Mușchii lui puternici se mișcau grațios sub blană. Mârâi. Ochii lui erau hămesiți.

Degetele fetei pipăiră în jur, în căutarea unei arme, a oricărui obiect. Dădu peste ceva neted și dur. Îl înhăță, scoțându-l din noroiul clisos: un topor al cărui tăiș ascuțit lucea în lumina lunii pline.

Lupul făcu un salt, cu fălcile larg deschise.

Scarlet ridică toporul. Se pregăti. Își luă avânt.

Tăișul străpunse fiara, spintecând-o în două, de la cap la coadă. Sângele cald împroşcă fața lui Scarlet, iar rămășițele lupului se prăbușiră. Stomacul i se întoarse pe dos. Îi venea să verse.

Aruncă toporul și se lăsă să cadă pe spate. Noroiul scotea sunete sub trupul ei. Deasupra, luna umpluse tot cerul.

Apoi, cele două jumătăți de lup începură să se miște. Se ridicară treptat, dar văzu numai blana fiarei, retezată în două. Scarlet distinse vag două siluete umane aplecate asupra ei, fiecare purtând câte o jumătate de blană albă ca zăpada.

Ceața se risipi și îi văzu dinaintea ei pe Wolf și pe Michelle, amândoi cu brațele întinse.

Urându-i bun-venit acasă.

Scarlet scoase un mic țipăt. Deschise ochii.

Realitatea o întâmpină cu priveliștea unor gratii de oțel, cu mirosul de ferigi și de mușchi și cu ciripitul a mii de păsări — unele, captive în coliviile lor meșteșugite, iar altele, așezate pe crengile de copac, care se încolăciseră în jurul enormelor grinzi ce sprijineau tavanul de sticlă.

Se auzi urletul scurt al unui lup, deopotrivă trist și îngrijorat. Scarlet se ridică într-un cot, ca să privească împrejmuirea cu gratii aflată de partea cealaltă a potecii. Acolo se afla lupul alb, privind-o. Urlă din nou, însă nu nu prelung, ci scoțând un sunet curios. Nu era urletul tulburător pe care Scarlet îl auzise în vis. I se năzări că el o întreba dacă se simțea bine. Poate că țipase ori se zvârcolise în timpul coșmarului, iar ochii galbeni ai lupului clipeau, plini de îngrijorare.

Scarlet încercă să înghită, dar gura îi era uscată, iar saliva — vâscoasă. Probabil că-și pierdea mințile, din moment ce purta conversații mute cu un lup.

— Te place!

Strigând de uimire, Scarlet se rostogoli pe spate.

În cușca ei stătea turcește o fată necunoscută, atât de aproape, că Scarlet ar fi putut s-o atingă. Încercă să se îndepărteze, dar sâsâi de durere și căzu iar la pământ.

Mâna era într-o stare proastă: securea îi retezase degetul mic, de la a doua falangă. Nu leșinase, deși și-ar fi dorit. Un doctor lunar îi bandajase rana cu atâta îndemânare, încât Scarlet bănuia că, pentru el, era o procedură cât se poate de obișnuită.

Pe lângă asta, avea zgârieturi pe față și pe burtă, în urma timpului petrecut în compania conașului Charleson, precum și nenumărate dureri de la dormitul pe podeaua tare — deja pierduse socoteala nopților petrecute astfel.

Singura reacție a fetei la grimasa lui Scarlet a fost să clipească încet.

În mod clar, fata asta nu era o altă prizonieră sau „animal de companie", așa cum o numeau lunarii îmbrăcați extravagant, când treceau pe lângă cușca ei, chicotind, arătând cu degetul și întrebându-se dacă era sigur să hrănească animalele.

Straiele fetei erau primul indiciu al statutului ei: o rochie străvezie, alb-argintie, acoperindu-i umerii și coapsele, asemenea fulgilor de nea așternuți pe coama unui deal. Tenul ei cald și cafeniu era impecabil, cu aspect sănătos, și avea unghii curate. Ochii ei de culoarea caramelului topit străluceau și irisurile erau presărate cu picățele gri-închis. Avea un păr negru și mătăsos, tot numai inele, încadrându-i pomeții proeminenți și buzele rubinii.

Era cea mai frumoasă ființă omenească pe care Scarlet o văzuse vreodată.

Și totuși exista o anomalie. Sau... trei. Jumătatea dreaptă a chipului fetei era desfigurată de trei cicatrici care-i străbăteau obrazul, de la colțul ochiului până la maxilar. Ca niște lacrimi eterne. În mod ciudat, aceste defecte nu-i știrbeau frumusețea,

ci aproape că i-o accentuau. Privitorul simțea nevoia să o admire îndelung, incapabil să-și ia ochii de la ea.

Odată cu acest gând, Scarlet își dădu seama că totul era un efect al farmecului lunar. O altă scamatorie.

Expresia lui Scarlet se schimbă: de la îmbujorare și emoție — ura faptul că *roșise* — la resentiment.

Fata clipi din nou, atrăgând atenția asupra genelor sale foarte lungi și dese.

— Ryu și eu suntem nedumeriți, spuse ea. Ai avut un vis foarte urât sau unul foarte frumos?

Scarlet se încruntă. Amintirea visului începuse deja să se risipească, așa cum se întâmplă cu visele, dar întrebarea fetei zgândări amintirea lui Wolf și a bunicii sale. Vii și nevătămați.

Era o glumă proastă. Bunica ei murise și, când îl văzuse ultima oară, Wolf era controlat de un taumaturg.

— Cine ești tu? Și cine e Ryu?

Fata zâmbi. Surâsul ei era deopotrivă afectuos și complice, iar pe Scarlet o cuprinse un fior.

Lunari proști și harul lor tâmpit!

— Ryu este lupul, prostuțo! Sunteți vecini de patru zile. Mă mir că nu s-a prezentat în mod oficial.

Apoi fata se aplecă spre Scarlet, iar vocea i se transformă într-o șoaptă, de parcă urma să împărtășească un secret bine păzit.

— Iar eu sunt noua ta prietenă bună. Dar să nu mai spui nimănui, fiindcă toți cred că eu sunt noua ta stăpână și că tu ești animalul meu de companie. Ei nu știu că animalele mele de companie sunt, de fapt, prietenii mei cei mai buni. Noi două o să-i păcălim pe toți.

Scarlet se uită cu atenție la ea. Îi recunoscu vocea, felul în care dansa printre propoziții. Era cea care vorbise în timp ce Scarlet fusese interogată.

Fata întinse mâna, ca să dea la o parte o șuviță de păr murdară, căzută pe obrazul lui Scarlet. Scarlet se crispă.

— Părul tău parcă ar fi o flacără. Miroase a fum?

Aplecându-se, fata duse la nas o șuviță de păr roșcat și o adulmecă.

— Nu miroase deloc a fum. Asta-i bine. N-aș vrea să iei foc.

Necunoscuta se ridică pe neașteptate și trase mai aproape un coș pe care Scarlet nu-l observase. Arăta ca un coș de picnic și fusese căptușit cu același material argintiu ca al rochiei.

— Astăzi ne-am putea juca de-a doctorul și pacientul. Tu vei fi pacientul.

Fata luă din coș un instrument și-l apăsă pe fruntea lui Scarlet. Acesta scoase un sunet scurt, iar ea verifică micul ecran.

— Nu ai febră. Hai să-ți verific amigdalele.

Apropie o bucată subțire de plastic de gura lui Scarlet.

Scarlet o împinse cu mâna teafără și se forță să se ridice.

— Nu ești doctor.

— Nu. Ne prefacem. Nu te distrezi?

— Să mă distrez? Am fost torturată fizic și mintal zile întregi. Sunt înfometată. Mi-e sete. Sunt ținută în cușcă, într-o grădină zoologică...

— E o menajerie.

— ... și corpul mă doare în locuri despre care nici n-am știut că există. Iar acum o nebună încearcă să se comporte de parcă suntem bune prietene care joacă un joc imaginar și aiurit. Ei bine, nu, nu mă distrez deloc și nu înghit faza cu cele mai bune prietene!

Ochii mari ai fetei erau goi, nici mirați, nici ofensați de izbucnirea lui Scarlet. Apoi cealaltă aruncă o privire afară, către poteca șerpuind printre cuști, năpădită de flori exotice și de copaci meniți să sugereze asemănarea cu o junglă luxuriantă.

Acolo unde poteca descria o curbă, stătea un paznic încruntat. Scarlet îl recunoscu. Era unul dintre paznicii care îi aduceau regulat apă și pâine. El îi pipăise fundul când ajunsese prima oară în această cușcă. Atunci fusese prea extenuată ca să facă altceva decât să pășească împleticit pe lângă el, dar, dacă vreodată s-ar fi ivit ocazia, avea de gând să-i rupă toate degetele, drept răzbunare.

— Suntem bine, îi spuse paznicului, zâmbind vesel. Ne prefăceam că i-am tăiat părul și l-am lipit pe capul meu, pentru că voiam să fiu un sfeșnic, iar ei nu i-a plăcut.

În timp ce fata vorbea, privirea paznicului nu se dezlipea de Scarlet. Se mulțumi să mijească ochii la ea, în chip de avertizare. Apoi plecă.

După ce pașii se îndepărtară, fata își puse coșul în poală și scotoci prin el.

— Nu ar trebui să zici că sunt nebună. Nu le place.

Scarlet se întoarse din nou spre ea, iar ochii îi poposiră pe cicatricile de pe obrazul celeilalte.

— Dar ești nebună.

— Știu.

Scoase din coș o cutie micuță.

— Te-ai întrebat cum de știu?

Când Scarlet nu răspunse, sosi și explicația:

— Pentru că pereții palatului sângerează de ani de zile și nimeni altcineva nu vede lucrul ăsta.

Ridică din umeri, de parcă ar fi spus un lucru cât se poate de normal.

— Nimeni nu mă crede, însă în unele coridoare e atâta sânge, că nu poți păși pe nicăieri. Când trebuie să trec prin locurile alea, las în urma mea o dâră de pași însângerați pentru tot restul zilei și apoi îmi fac griji că soldații reginei vor urmări

mirosul și mă vor înfuleca în timp ce dorm. În unele nopți, nu prea dorm bine.

Acum fata șoptea, cu spaimă în glas. Ochii îi sclipeau slab.

— Dar, continuă ea, dacă sângele ar fi real, servitorii l-ar șterge. Nu crezi?

Scarlet se înfioră. Fata asta chiar era nebună.

Apoi, necunoscuta vorbi din nou, uimitor de veselă:

— Asta este pentru tine. Sfatul medicului este să iei o pastilă, de două ori pe zi.

Se aplecă spre Scarlet.

— Nu mă lasă să-ți aduc medicamente reale, bineînțeles, așa că e doar o bomboană.

Apoi necunoscuta îi făcu cu ochiul și Scarlet nu știa dacă era un indiciu că în cutie erau bomboane.

— Nu o s-o mănânc.

Fata își înclină capul într-o parte.

— De ce nu? Este un dar, ca să pecetluim prietenia noastră pentru totdeauna.

Ridicând capacul cutiei, dădu la iveală patru bomboane așezate pe un strat de zahăr. Erau rotunde, lucioase și de un roșu strălucitor.

— Minimere acrișoare. Preferatele mele. Te rog, ia unul!

— Ce vrei de la mine? întrebă Scarlet.

Fata flutură din gene.

— Vreau să fim prietene.

— Și toate prieteniile tale se bazează pe minciuni? Bineînțeles că da. Doar ești lunară.

Pentru prima oară, fata se dezumflă puțin.

— Am avut doar doi prieteni, spuse ea, apoi îi aruncă lupului o privire iute.

Ryu se întinsese pe jos. Își odihnea capul pe labe și le privea.

— În afară de animale, firește, adăugă fata. Una dintre prietenele mele s-a prefăcut în cenușă, când eram foarte mici. Un morman de cenușă în formă de fată. Cealaltă a dispărut... și nu știu dacă se va întoarce vreodată.

O străbătu un fior atât de violent, încât aproape că scăpă cutia din mâini. Cu pielea de pe brațe ca de găină, așeză cutia pe podea, între ele, și-și piguli, distrată, rochia.

— Dar am rugat stelele să-mi dea un semn că este bine și ele mi-au trimis o stea căzătoare. A doua zi a avut loc un proces ca oricare altul, doar că fata pământeană care stătea în fața mea avea părul ca o stea căzătoare. Și tu îl *văzuseși*.

— Vorbele tale au noimă vreodată?

Fata se sprijini în palme și se aplecă până când nasul ei aproape că-l atinse pe-al lui Scarlet. Scarlet refuză să se îndepărteze, deși se temea.

— El era bine când l-ai văzut ultima oară? Sybil spunea că încă trăiește, că poate a fost silit să piloteze nava, dar nu a zis dacă era rănit. Crezi că e teafăr?

— Nu știu despre cine...

Fata își apăsă degetele pe gura lui Scarlet.

— Jacin Clay, șopti ea. Paznicul lui Sybil. Blond, cu ochi frumoși și cu soarele răsărindu-i în zâmbet. Te rog, spune-mi că este teafăr!

Scarlet clipi. Degetele fetei rămăseseră pe gura ei, dar nu avea importanță. De uimire, nu putea vorbi. În memoria ei, lupta de la bordul navei Rampion era ca un vârtej de țipete și împușcături, iar atunci atenția îi fusese atrasă de taumaturg. Dar își amintea vag de o altă persoană prezentă acolo. Un paznic blond.

Dar un paznic cu soarele răsărindu-i în zâmbet? *Hai să fim serioși!*

Scarlet răspunse sarcastic:

— Îmi amintesc că doi oameni încercau să-mi ucidă prietenii.

— Da, și Jacin era unul dintre ei, spuse fata.

Evident, era total dezinteresată de partea cu uciderea.

— Cred că da. Era un paznic blond.

Bucuria se răspândi pe fața fetei. Privirea ei avea puterea să oprească inimi și să lumineze încăperi.

Dar nu și pentru Scarlet.

— Și cum arăta?

— Arăta ca și cum încerca să mă *omoare*. Dar sunt sigură că prietenii mei l-au ucis primii. Așa procedăm noi, de obicei, cu oamenii care lucrează pentru regina ta.

Zâmbetul pieri, iar fata se făcu mai mică, cuprinzându-și mijlocul cu mâinile.

— Nu vorbești serios.

— Ba da. Crede-mă, a meritat-o.

Fata începu să tremure, ca și cum ar fi fost în pragul leșinului.

Fără să se simtă vinovată, Scarlet se gândi că, dacă ar leșina, ea n-ar mișca un deget. N-ar încerca s-o ajute. N-ar chema un paznic.

Străina asta nu-i era prietenă.

Dincolo de culoar, lupul se ridicase în patru labe și zgrepțăna cușca. Începu să scâncească.

După câteva clipe, fata își recăpătă controlul. Așezând la loc capacul cutiei cu bomboane, o puse în coș și se ridică în cușca mică.

— Înțeleg, spuse ea. Vizita medicală s-a încheiat. Îți prescriu odihnă și...

Suspină și se răsuci, dar, înainte de a chema paznicul, făcu o pauză. Se răsuci încet, cu trupul rigid.

— Nu am mințit când ți-am zis de pereții însângerați. În curând, mă tem că palatul va fi scăldat în sânge și Lacul

Artemisia va fi atât de roșu, încât chiar și pământenii îl vor putea vedea de pe planeta lor.

— Nu mă interesează halucinațiile tale, i-o întoarse Scarlet.

O durere ascuțită, neașteptată îi străbătu brațul în care se sprijinea și se prăbuși la pământ, așteptând ca durerea chinuitoare să dispară. Își ridică ochii spre necunoscută, iritată de cât de slabă și de vulnerabilă era. Iritată de licărul de îngrijorare din ochii fetei, care părea foarte sincer.

Scarlet mârâi la ea:

— Nu-mi pasă nici de falsa ta compasiune, nici de farmecul tău, nici de controlul minții. V-ați întemeiat cultura pe minciuni, iar eu nu vreau să am de-a face cu asta.

Fata se zgâi la ea atât de îndelung, încât Scarlet mai că-și dorea să nu fi spus nimic. Dar să-și țină gura nu se numărase niciodată printre punctele ei forte.

Apoi, în cele din urmă, fata bătu cu încheieturile degetelor în gratii. Când auzi pașii paznicului pe alee, vârî mâna în coș și scoase din nou cutia. O puse lângă Scarlet, ascunzând-o în spatele prizonierei, astfel încât paznicul să nu o vadă.

— Nu mi-am mai folosit farmecul de când aveam doisprezece ani, șopti ea, țintuind-o cu privirea, ca și cum pentru ea ar fi fost foarte important ca Scarlet să priceapă acest lucru. De când am fost îndeajuns de mare ca să-l controlez. De asta am vedenii. De asta înnebunesc.

În spatele ei, zăvoarele cuștii se deschiseră.

— Înălțimea Voastră...

Ea se roti pe călcâie și ieși cu capul plecat, așa încât părul ei bogat să-i ascundă deopotrivă frumusețea și cicatricile.

Înălțimea Voastră!

Uluită, Scarlet zăcu întinsă pe podeaua celulei sale până când limba i se uscă de sete. Din câte știa, exista o singură prințesă lunară. În afară de Cinder, firește.

Prințesa Winter, fiica vitregă a reginei.

Frumusețea de nedescris. Cicatricile care, potrivit zvonurilor, fuseseră provocate chiar de regină.

Când întoarse ochii spre cușca lupului, Ryu se mutase către partea din spate a împrejmuirii sale. I se acordase mult mai mult spațiu să se plimbe decât lui Scarlet, probabil vreo mie de metri pătrați de pământ, iarbă și copaci. Un buștean fals adăpostea o mică vizuină ciudată.

Oftând, Scarlet își întoarse privirea spre tavanul de sticlă. Printre crengile copacului, zări cerul negru și nenumărate stele. Un spasm în stomac îi aminti că mâncase masa ei frugală acum câteva ore și, spre deosebire de Ryu, de cerbul alb — închis într-un țarc, ceva mai încolo — și de păunul albinos, care uneori se plimba liber printre ei, Scarlet nu avea să mai primească de mâncare până a doua zi.

Se luptă mult timp să reziste tentației de lângă ea — cutia cu bomboane. Nu avea niciun motiv să se încreadă în fata asta. Și *nu* avea încredere în ea. Dar când stomacul începu s-o doară și ameți de foame, cedă și săltă capacul cutiei.

Luă o bomboană. O simțea pe limbă, netedă ca sticla. Învelișul exterior crăpă cu ușurință, iar umplutura caldă și lichidă îi scăldă limba, dulce și acrișoară.

Nimic — nici măcar roșiile atât de apreciate ale bunicii ei — nu avea un gust așa de bun.

Dar apoi, în vreme ce-și trecea limba peste dinți, în căutarea vreunei bucățele de bomboană rătăcite pe-acolo, o furnicătură începu să-i încălzească gâtlejul. Se răspândi spre pieptul ei, în stomac și de-a lungul membrelor, până la mâna ei ciuntită, lăsând în urmă o undă de alinare.

Când furnicăturile se risipiră, Scarlet constată că durerea dispăruse odată cu ele.

Cincizeci și nouă

Era ca și cum ar fi fost scos, încet, dintr-o întunecime calmă, așa cum te trezești după un vis încântător, când mintea se luptă să mai viseze un pic. Apoi, cu resemnare amestecată cu furie, Kai se trezi. Deschise larg ochii și văzu niște șipci total necunoscute — partea de dedesubt a unui pat etajat.

Se frecă la ochi, cu gândul că nu se trezise complet. Pieptul îi zvâcnea, iar stomacul îi era cuprins de greață. Întoarse capul într-o parte și simți o durere în gât. Pipăind locul dureros, simți un pansament la rădăcina părului.

Ochii lui cutreierară prin cameră. Zări un birou micuț și, în partea opusă, un dulap. Încăperea era așa de strâmtă, încât Kai le-ar fi putut atinge fără să se ridice din pat. La ușă, un bec slab fusese lăsat aprins. Pereții erau metalici, iar pătura ușor scămoșată pe care zăcea avea culoarea brună a echipamentelor militare.

Cu inima bătându-i nebunește, ridică o mână, ca să nu se lovească de patul de deasupra. Tălpile lui atinseră podeaua goală și descoperi, cu uimire, că purta pantofi.

Pantofi de ocazie.

Și pantaloni eleganți.

Și o cămașă de mire, și o eșarfă, acum mototolită.

Pe toate stelele! *Nunta!*

Simțindu-și brusc gura uscată, Kai se împletici spre mica fereastră. Își sprijini mâinile de perete, de-o parte și de alta a geamului. Rămase cu gura căscată.

Peste tot, doar stele! Nu mai văzuse niciodată nici atât de multe, nici la fel de strălucitoare. Îi provocau o senzație ciudată de amețeală. I se părea că ar fi trebuit să vadă cerul nopții, dar ceva era total greșit. Încotro era orizontul? Nu se putea orienta. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare și-și lipi obrazul de perete, încercând să răzbată cu privirea cât de departe putea, și apoi...

Pământul!

Kai făcu un salt în spate. Cât pe ce să cadă. Se agăță de salteaua patului de deasupra. Își auzea inima bătând aidoma unui ciocan.

În creierul lui amorțit, toate aceste mistere începeau să se lămurească. Cinder. Un scalpel. Pansamentele de pe încheietură și de pe gât, acolo unde îi fuseseră implantate cipurile de urmărire. Acel cip implantat în gât nu era strict secret? Și Cinder avea o armă încorporată în mâna ei. Simțea înțepături într-un loc de lângă capul pieptului.

Oare ea îl *împușcase*?

Trecându-și o mână prin păr, se răsuci și deschise ușa.

Se trezi într-un coridor îngust, mai luminat decât încăperea în care se trezise. La capăt, coridorul dădea într-un fel de bucătărie. Auzea voci. Îndreptându-se de spate, porni în direcția lor.

Holul se sfârșea într-o cameră imensă, metalică, unde erau îngrămădite lăzi de plastic, pentru depozitare. Mai departe, văzu luminile și instrumentele unei carlingi și, din nou, imaginea uluitoare a Pământului.

Se apropie. Doi oameni stăteau pe scaunele din carlingă.

— Unde este Cinder?

Ce doi se răsuciră iute și fata sări în picioare.

— Maiestatea Voastră!

Tânărul, care zâmbea cu toată gura, se ridică mai încet, luând mai întâi un baston sprijinit de perete.

— Bine ați venit la bordul lui Rampion, Maiestatea Voastră! Căpitanul Carswell Thorne, la ordinele dumneavoastră!

Tânărul se înclină.

— Te recunosc, declară Kai, încruntat.

— Chiar așa?

Zâmbetul celuilalt se lărgi și mai mult și își înghionti însoțitoarea cu umărul.

— Mă recunoaște!

— Unde este Cinder?

Fata se legăna pe călcâie, agitată.

— Cred că e la docul capsulei spațiale, Maiestatea Voastră.

Kai se întoarse și se îndreptă către platforma de încărcare, apoi scoase un strigăt.

Un alt bărbat stătea așezat pe o ladă, cu picioarele încrucișate, fără cămașă. În mână ținea un ac, avea un fir de ață în gură și o grămadă de bandaje însângerate zăceau lângă el. Pieptul lui era împânzit de numeroase răni și cicatrici, atât vechi, cât și noi. Pe brațul stâng, împăratul zări un tatuaj negru.

Petrecând acul printr-o tăietură adâncă, de pe propriul piept, tânărul scuipă firul și îl salută, înclinând capul.

— Maiestatea Voastră!

Sufocându-se, Kai rămase pironit locului. Se aștepta ca, din clipă în clipă, omul să sară la el și să-l sfâșie. Până acum, nu întâlnise personal niciun soldat-lup al reginei, dar îi văzuse în multe înregistrări. Știa cât de iuți erau... Cât de letali.

Dar, după un moment de liniște stânjenitor, omul își văzu de rana sa.

— Maiestatea Voastră!

Tresărind, Kai se întoarse spre fata blondă.

— Ați vrea să vă duc la docul capsulei?

Își sili mâinile să se relaxeze, amintindu-și că el era conducătorul Comunității Orientale și că trebuia să se poarte ca atare, chiar dacă se afla printre criminali și monștri.

— Mulțumesc, acceptă el, gâtuit. Ți-aș fi recunoscător.

*

Cinder își mușcă buza cât timp răsuci cablurile împreună, fixându-le cu un conector.

— Ia încearcă acum!

Întinsă pe spate, Iko privi în jos, apoi își înclină capul la stânga. Ochii îi străluciră. Încercă să facă aceeași mișcare și la dreapta. Se lumină la față.

— Funcționează!

Cinder își lovi ușor bărbia cu capătul patentului.

— Mai e o îndoitură mică, la vertebra a treia, dar acum nu pot să fac nimic. Trebuie să așteptăm până găsim o piesă de schimb. Mai încearcă o dată cu degetele!

Iko își mișcă degetele de la mâini, apoi pe cele de la picioare. Își ridică picioarele până ajunseră perpendicular cu podeaua, apoi își apropie genunchii de gură. Țipă de fericire:

— Funcționează! Totul funcționează!

Cinder se repezi la ea.

— Iko, încetează! Mai trebuie să...

Înainte să-și termine fraza, Iko o trase la pieptul ei, strângând-o, legănând-o și tremurând de bucurie.

Un android care tremura de bucurie.

— Ești cel mai bun mecanic pe care un android l-ar putea avea!

— Să spui asta când n-o să mai ai gaura aia imensă în gât, zise Cinder, desprinzându-se din îmbrățișare.

Iko își verifică reflexia în geamul capsulei spațiale și se strâmbă. De la gât până în capul pieptului, plăcile metalice

fuseseră date deoparte, așa încât Cinder să aibă acces la mecanismele ei interne. Procesorul principal, cablajele și mecanica de mobilitate erau la vedere.

— Bleah! făcu Iko, încercând să-și acopere gaura cu mâinile. Nu-mi place deloc când se vede cablajul.

— Te înțeleg perfect.

Cinder desprinse o pereche de clești de pe porțiunea magnetică montată pe perete.

— Vino aici! Să văd dacă pot să îndrept plăcile alea externe. O mulțime de fibre de piele nu se mai pot repara, așa că n-o să fie perfect, dar doar atât pot să fac acum. Va trebui să porți pulovere pe gât, un timp.

Oftând, Iko se așeză lângă Cinder.

— Imediat ce căpitanul Thorne mi-a adus trupul ăsta minunat, proștii de lunari l-au stricat!

Cinder surâse.

— Oprește-te din vorbit un minut, ca să-mi fac treaba!

Nerăbdătoare, Iko bătu darabana în șolduri, cât timp Cinder modelă plăcile metalice externe într-o formă asemănătoare cu o claviculă.

În spatele ei, ușa se deschise.

— Iat-o, Maiestatea Voastră!

Cinder încremeni, cu patentul încă agățat de plăcile lui Iko. Auzi pași, apoi Iko țipă și o împinse pe Cinder cât colo, cu tot cu patent.

— Nu-l lăsa să mă vadă în halul ăsta! țipă androidul, ascunzându-se în spatele capsulei.

Inspirând adânc, Cinder strecură patentul în buzunarul de la spate al pantalonilor și se întoarse încet. Privirea lui Kai era furioasă. Se uită la platformă, la picioarele lui Iko, care se ițeau de după capsulă, la lada cu instrumente și la cablurile electrice prinse de pereți, după care o fixă din nou pe Cinder.

Cress și Thorne rămăseseră în pragul ușii, curioşi.

— Te-ai trezit, îngăimă Cinder.

Apoi, realizând că spusese un lucru stupid, încercă să-și îndrepte puțin umerii.

— Cum te simți?

— *Răpit*. Cum ar trebui să mă simt?

Ea-și frecă încheietura mâinii, tentată să se folosească de farmec ca să-și deghizeze mâna de cyborg. Bineînțeles, ar fi fost o prostie şi, pe deasupra, o manevră specifică Levanei.

— Speram să te simți odihnit, zise ea, încercând să schițeze un zâmbet slab.

Nu primi niciun răspuns. Niciun zâmbet. Niciun chicot. Kai nu era deloc amuzat.

Strânse din buze.

— Trebuie să vorbim, spuse Kai.

Thorne comentă:

— Nimănui nu-i place să audă asta.

Cinder îi aruncă o căutătură urâtă.

— Thorne, de ce nu te duci să-i arăți lui Iko tabloul de control din carlingă?

— Excelentă idee! ciripi Cress, înghiontindu-l pe Thorne. Haide, Iko!

Iko încă se ascundea, stingherită.

— Se uită? întrebă androidul.

Kai ridică dintr-o sprânceană.

— Nu, răspunse Cinder.

O ezitare.

— Ești sigură?

Cinder gesticulă exasperată spre Kai.

— *Nu te uiți!*

El își ridică privirea în tavan și exclamă:

— Pe toate stelele!

Încrucișându-și brațele, împăratul se întoarse cu spatele.

Cinder îi făcu semn lui Iko.

— Ai cale liberă! O să terminăm... mai târziu.

Legănându-și codițele, Iko se repezi să li se alăture lui Cress și Thorne.

— Sunt foarte fericită că sunteți bine, Maiestatea Voastră! strigă Iko, în spatele împăratului.

În timp ce ușa se închidea, androidul ridică degetul mare în aer, încurajator.

Și apoi rămaseră singuri.

Șaizeci

— Nu pot să cred că m-ai răpit! țipă Kai și se răsuci spre ea, înainte ca Cinder să se pregătească pentru o înfruntare. Suntem pe o navă, Cinder. În spațiu!

Kai schiță un gest spre un perete.

— Nu-mi permit să fiu la bordul unei nave! Am o țară de condus. Oamenii au nevoie de mine. Suntem în pragul unui război. Înțelegi? *Război*. Oamenii *mor*. Nu pot să stau aici, ca să tai frunză la câini împreună cu tine și cu banda ta de inadaptați! Ai habar că găzduiești pe unul dintre mutanții ei?

— A, da! Wolf. E inofensiv. Mă rog, nu chiar *inofensiv*...

El izbucni într-un râs strident și delirant.

— Nu pot... Cum ai putut... Ce-a fost în capul tău?

— Cu plăcere, mormăi ea, încrucișându-și sfidător brațele.

El se încruntă. În mod evident, nu-i era recunoscător.

— Du-mă înapoi pe Pământ!

— Nu se poate.

— Cinder...

Pufni iritat. Se mai gândi. Se îmblânzi... doar puțin.

Schimbarea asta zgudui apărarea lui Cinder, stârnindu-i furnicături stranii în capul pieptului. Își înfipse unghiile în coate.

— Înțeleg de ce ai făcut asta și te admir că ai reușit s-o faci, dar te *implor*, Cinder. Te rog! Du-mă înapoi!

— Nu.

Blândețea lui se evaporă instantaneu. Lăsându-și capul pe spate, Kai își trecu ambele mâini prin păr. Cinder constată, surprinsă, cât de familiar îi era acest gest.

— De când ai devenit atât de *enervantă*?

Cinder tăcea.

— În calitate de împărat al tău, *îți poruncesc* să mă duci înapoi pe Pământ. Numaidecât!

Cinder se legănă pe călcâie.

— Kai... Maiestatea Voastră, poate îți aduci aminte că sunt lunară. Și, în Comunitatea Orientală, este interzis ca lunarilor să li se acorde cetățenie pământeană. Prin urmare... nu mai ești împăratul meu.

— Nu glumesc.

Cuvintele lui o usturau. Ca mai înainte, în palat, indignarea crescu în inima ei brusc, arzător.

— Habar n-ai cât de serios tratez chestiunea asta! i-o întoarse Cinder.

— Așa să fie? Știi ce consecințe vei suporta pentru faptele tale?

— Da. Știu că suntem în război. Sunt conștientă că mulți vor muri. Dar n-am avut de ales.

— Alegerea ta era să nu te amesteci! Alegerea ta era să nu faci nimic! E treaba mea, responsabilitatea mea. Eu sunt împăratul. Lasă-mă pe mine să mă ocup!

— Și să te las să te *însori* cu ea? Asta înțelegi tu prin „a te ocupa"?

— E hotărârea mea.

— Da, una proastă.

Kai îi întoarse spatele, cu mâinile în păr. Produsul pe care-l folosiseră ca să-i aranjeze părul îl făcea să stea mai dezordonat ca de obicei. Dar, pe toate stelele, ce bine arăta!

Supărată pe sine, Cinder alungă acest gând.

— Te rog, spuse el cu voce încordată. Te rog, spune-mi că nu e vorba de... un gest meschin, de gelozie. Te rog, spune-mi că nu are nicio legătură cu faptul că te-am invitat la bal și nici cu momentul ăla din lift sau...

— Nu se poate! Sper că nu ai o părere atât de proastă despre mine.

— Ai *tras în mine*, Cinder, și apoi m-ai *răpit*. Sincer, nu știu ce să cred.

— Păi, indiferent dacă mă crezi, noi nu am făcut asta doar pentru tine. Încercăm să salvăm întreaga omenire de logodnica ta lacomă de putere. Refuz să-i permit Levanei să devină împărăteasă. Refuz să-i dau mână liberă asupra Comunității. Dar avem nevoie de mai mult timp.

— Mai mult timp pentru ce? Nu ați făcut decât să o întărâtați și mai mult, iar când o să riposteze, furia ei va fi cu atât mai mare. V-ați gândit dinainte la treaba asta sau improvizați din mers?

Sângele lui Cinder începu să clocotească și își dorea să-i spună că, bineînțeles, aveau un plan foarte bine pus la punct, garantat să funcționeze. Garantat să-i salveze pe toți de regina Levana și de tirania ei, pentru totdeauna. Dar, de fapt, nu exista nicio garanție. Tot ce aveau era un fir de speranță și ideea că eșecul nu era nicidecum o opțiune.

Înghiți cu greu.

— Plănuiesc să pun capăt acestei șarade pentru totdeauna. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Kai era exasperat.

— Cinder, o urăsc pe Levana la fel de mult ca tine. Dar ea este cea care trage sforile. Are o armată cum nu am mai văzut până acum. Încăierările alea, care au ucis șaisprezece mii de oameni, în urmă cu două săptămâni, sunt un fleac în comparație cu ce este capabilă să facă. Pe deasupra, posedă antidotul

pentru letumoză, iar noi avem nevoie disperată de el... Prin urmare, chiar dacă ideea de a mă însura cu Levana și de a o încorona împărăteasă mă face să-mi doresc să-mi scot ochii cu mâna mea, nu am de ales.

— Să-ți scoți ochii cu mâna ta? repetă fata, în șoaptă. Te-ar putea sili să o faci, să știi.

Expresia lui se întunecă.

— Și tu ai putea, din câte am auzit.

Ea-și feri privirea.

— Kai... Maiestatea Voastră...

El flutură dintr-o mână.

— E-n regulă să-mi zici Kai. Nu-mi pasă.

Cinder strânse din buze. I se părea că repurtase o victorie, dar una nemeritată.

— Trebuie să ai încredere în mine. O putem învinge. Sunt convinsă.

— Cum? Chiar dacă... Hai să presupunem că ai reușit. Să presupunem că ai reușit chiar s-o omori. O hoardă întreagă de taumaturgi sunt gata să-i ia locul și, din câte am văzut, nu sunt mai îndurători decât ea.

— Noi îi vom alege înlocuitorul. De fapt, noi... avem deja un înlocuitor.

El râse zeflemitor:

— A, înțeleg! Și credeți că lunarii i se vor supune unui oarecare.

Vocea i se frânse și, dintr-odată, făcu ochii mari. Pentru un moment, mânia lui dispăru.

— Doar dacă... Ia stai! Nu cumva...?

Cinder privi în podea.

Tânărul făcu un pas către ea.

— Ai găsit-o pe prințesa Selene? Despre asta este vorba?

Cinder scoase patentul din buzunar. Simțea nevoia să strângă ceva în mână, căci emoțiile ei scăpărau. Își aminti că mâna ei metalică încă era descoperită, dar Kai nu privise spre ea nici măcar o dată în toiul discuției.

— Cinder!

— Da. Am găsit-o.

Kai făcu un gest spre platforma de încărcare.

— Fata aceea blondă e prințesa?

Ea clătină din cap, iar Kai se încruntă.

— Fata din Franța? Cum o chema? Scarlet, parcă?

— Nu. Nu Scarlet e prințesa.

Fata strânse patentul în mână, încercând să direcționeze către el toată emoția care o secătuia de puteri.

— Atunci, unde e? La bordul navei? Pot s-o văd? Sau a rămas pe Pământ? Se ascunde?

Cum Cinder nu spunea nimic, Kai se posomorî.

— Care-i problema? E teafără?

— Trebuie să te întreb ceva și vreau să-mi răspunzi sincer.

El miji ochii, bănuitor. Asta o supără mai mult decât s-ar fi așteptat. Strânsoarea degetelor pe patent slăbi.

— Chiar crezi că te-am manipulat când ne-am cunoscut? Și înainte de bal?

— Serios? îi reproșă tânărul. Schimbi subiectul ca să vorbești despre *asta*?

— Pentru mine, e important să știu.

Se întoarse cu spatele și începu să adune sculele pe care le folosise ca să o repare pe Iko.

— Dacă tu crezi că mi-am folosit farmecul asupra ta, înțeleg. Îmi închipui cum trebuie să fi părut.

Kai trase de eșarfa lui de ceremonie, apoi și-o desprinse de pe umăr și o strânse în pumni.

— Nu știu. N-am vrut să cred, dar a trebuit să iau în considerare și posibilitatea asta. Iar când ai căzut pe scări, la bal, ți-am văzut farmecul... Cinder, ai idee cât de frumos este farmecul tău?

Cinder se crispă. Știa că el nu intenționase să-i facă un compliment. Atunci, folosise expresia *dureros de privit*.

— N-am idee, răspunse ea, punând fiecare unealtă la locul ei, pe banda magnetică. Eu nu pot să-l văd.

— Păi, să știi că... în seara aia, am avut mai multe revelații. Pe de altă parte, Levana m-a manipulat de multe ori, așa că știu cum mă simt atunci când mi se întâmplă. Și niciodată nu am simțit asta cu tine.

Ea puse la loc și ultima unealtă.

— Bineînțeles, mass-media vrea să creadă că asta s-a întâmplat. Ar fi de-a dreptul convenabil.

— Așa este.

Se uită la el, peste umăr.

— O scuză convenabilă pentru faptul că ai invitat un cyborg la bal, comentă fata.

— Pentru că am invitat o lunară la bal.

Nodul pe care fata îl simțea în stomac de săptămâni întregi se mai micșoră puțin. Îi vorbi lui Kai:

— Nu știu dacă mai are importanță, dar eu... nu te-am manipulat niciodată. Și nici n-o s-o fac.

Șovăi. Era o promisiune pe care nu știa dacă putea să o respecte, mai ales dacă el nu voia să-i ajute.

— Și am încercat să-ți spun că sunt cyborg. Mă rog, într-un fel... Sunt sigură că de cel puțin două ori m-am gândit să-ți zic.

Kai clătină din cap, iar ea își ținu respirația.

— Ai avut dreptate când ai zis că, dacă mi-ai fi mărturisit că ești cyborg, probabil că n-aș mai fi vorbit cu tine.

Se uită la eșarfa răsucită în pumni.

— Dar mi-ar plăcea să cred că acum m-aș comporta altfel.

O privi în ochi și Cinder observă, cu o tresărire, că urechile lui deveniseră roz. Și apoi schiță un zâmbet foarte ușor.

Era surâsul pe care-l așteptase.

Dar nu dură mult.

— Cinder, mă bucur că în clipa asta nu sunt însurat, dar ceea ce se petrece acum e o greșeală imensă. Nu pot risca s-o înfurii pe Levana. Indiferent ce plănuiești, pe mine nu trebuie să mă amesteci.

— Nu pot. Am nevoie de ajutorul tău.

El oftă, dar parcă nu mai era la fel de sigur ca adineauri și Cinder simți că hotărârea lui se clătina.

— Crezi că Selene poate s-o detroneze?

— Da.

— Atunci, sper că are de gând să o facă în curând.

Cinder simțea neliniștea umplându-i pieptul.

— Kai, s-ar putea ca prințesa să nu fie așa cum speri. Nu vreau să fii dezamăgit. Știu că ai făcut eforturi să o găsești și...

— De ce? Ce nu este în regulă cu ea?

Crispându-se, Cinder își împreună mâinile în față. Metal și piele.

— Păi, au salvat-o din incendiu, dar mare parte din corpul ei a fost distrus. A pierdut membre. Multe grefe de piele. Și... nu e tocmai *întreagă*.

Kai se încruntă.

— Ce vrei să spui? E în comă?

— Nu.

Cinder se pregăti sufletește pentru reacția lui.

— Dar este cyborg.

Împăratul rămase cu gura căscată. Încerca să digere informația.

— Înțeleg, spuse încet. Se simte bine?

Întrebarea o luă prin surprindere și fata râse, uimită.

— O, da, se simte minunat. Jumătate de lume vrea s-o omoare și cealaltă jumătate vrea s-o înlănțuie de un tron, pe Luna. Adică exact ce și-a dorit dintotdeauna. Deci se simte *fantastic*.

Kai se zgâia la ea de parcă s-ar fi îndoit de sănătatea ei mintală.

— Poftim?

Cinder închise ochii și încercă să-și depășească panica. Deschizându-i din nou, întinse brațele de o parte și de alta a corpului. Ezită.

Privi în tavan.

Respiră adânc.

— Eu sunt, Kai. Eu sunt prințesa Selene.

Șaizeci și unu

Chipul lui Kai exprima nedumerire, ca și cum ea ar fi vorbit într-o limbă străină. Eșarfa îi alunecă din mâini și căzu pe podea.

Când tăcerea începu să devină stingheritoare, Cinder își drese vocea.

— În caz că nu erai sigur, să știi că am fost ironică atunci când am zis că se simte minunat. Vreau să spun... știu că ai propriile tale probleme cu care să-ți bați capul... așa că nu-i nevoie să... Eu mă simt bine. Doar că am avut parte de câteva săptămâni dificile... Mai întâi, Peony, pe urmă balul, Levana, nunta. Iar acum doctorul Erland a murit, Scarlet a fost răpită, Thorne e orb, iar Wolf... Nu-s sigură. Este așa de *liniștit* în ultima vreme, încât încep să-mi fac griji pentru el. Dar situația e sub control. Mă descurc. Sunt...

— Oprește-te! Te rog, taci!

Ea amuți.

Tăcerea se prelungi.

Cinder deschise din nou gura, dar Kai ridică o mână. Cinder își mușcă buza de jos.

— Tu — spuse el, în cele din urmă —, *tu* ești prințesa Selene?

Strâmbându-se, Cinder își frecă încheietura.

— Te miră?

— În tot acest timp, tu ai fost?

Fata își vârî capul între umeri, stingherită de felul în care Kai o privea.

— Păi, da... Doctorul Erland și-a dat seama primul, când m-au luat pentru teste medicale, fiindcă sunt cyborg. Mi-a analizat ADN-ul și... da. Dar nu mi-a spus decât abia când am ajuns în închisoare, iar asta a complicat câteva lucruri.

Kai hohoti, dar nu răutăcios. Inspirând tremurat, se frecă la ochi. Apoi, deodată, înțelese.

— Pe stelele mele! Levana știe, așa-i? De-aia te urăște așa de mult. De asta e așa de înverșunată să pună mâna pe tine.

— Da, știe.

— Și tu erai prințesa!

— Văd că primești vestea mai bine decât mă așteptam.

El își frecă fața.

— Știi, aproape că are noimă.

O privi din cap până-n picioare.

— Cu toate că... într-un fel... întotdeauna mi-am închipuit că prințesa... poartă rochie.

Cinder izbucni în râs.

— Și am crezut că, atunci când o voi găsi, va fi foarte ușor, mărturisi împăratul. Am fi prezentat-o lumii și am fi demonstrat că ea este adevărata regină, iar Levana ar fi dispărut în vreo gaură de șarpe. Nu mi-ar fi dat niciodată prin cap că Levana știa. Că avea să încerce *să rezolve* situația.

— Încep să cred că nu-ți cunoști logodnica prea bine.

El o privi cu severitate.

— Până aici, Cinder! Gata cu secretele. Nu știu dacă sunt în stare să mai suport alte dezvăluiri epocale, așa că, dacă mai ai ceva să-mi spui, dă-i drumul! Chiar acum!

Cinder se lăsă pe călcâie, meditând.

Cyborg. Lunară. Prințesă.

Gata cu secretele. Gata cu minciunile.

În fine, doar una.

Poate că era puțin îndrăgostită de el.

Dar în niciun caz nu avea de gând să-i spună *asta*.

— Nu pot să plâng, șopti ea.

Kai clipi de două ori, apoi își scărpină urechea și își feri privirea.

— Știam.

— Poftim? Cum așa?

— Tutorele tău legal mi-a pomenit despre asta. Și ți-am citit fișa medicală.

— Fiș...

Ochii ei se făcură cât roata carului.

— Ai văzut... Ai aflat...?

— Erai fugară, trebuia să aflu mai multe despre tine. Îmi pare rău.

Ea închise ochii, strângând cu putere din pleoape. Kai văzuse diagrama care detalia implanturile ei de cyborg, fiecare cablu, fiecare organ artificial, fiecare panou fabricat. La gândul ăsta, o luă cu amețeală. Nu-și imagina ce ar fi crezut un om care i-ar fi văzut fișa. Nu știa ce crezuse Kai.

— Nu-i nimic, spuse ea. Gata cu secretele.

El făcu un pas spre ea.

— Ochii tăi... sunt...

— Artificiali, murmură ea, când el nu reuși să pronunțe cuvântul.

— De aceea nu poți să plângi?

Ea dădu din cap, incapabilă să-l privească, deși acum tânărul era foarte aproape de ea.

— Nu am nevoie de canale lacrimale pentru lubrifierea mecanismelor, iar ele oricum...

Se bătu cu un deget în tâmplă.

— Am un scaner și un afișaj retinal în ochi. Este ca un ecran minuscul, așa că pe-acolo se găsesc o mulțime de cabluri. La naiba, nu-mi vine să cred că-ți zic toate astea!

Își îngropă fața în mâini.

— E genial! spuse Kai.

Ea mai că se inecă de râs.

Kai întinse mâna spre încheieturile ei.

— Pot să văd și eu?

Dacă ar fi avut capacitatea de a roși, fața ei ar fi fost de nuanța eșarfei de nuntă a lui Kai.

Rușinată și resemnată, îl lăsă să-i ia mâinile într-ale lui și se strădui să nu-și ferească privirea. El se uita drept în ochii fetei, fără ocoliș, ca și cum ar fi putut pătrunde până la panoul ei de control, iar după o clipă, clătină din cap.

— Nimeni nu și-ar fi închipuit vreodată așa ceva.

Încercând să nu se foiască, Cinder ridică ochii-n tavan, urându-se puțin pentru ce urma să facă. Dar ce mai conta? El știa deja că Cinder nu era o ființă umană.

— Uită-te la baza irisului meu stâng, șopti ea.

Porni afișajul retinal și alese un flux de știri pe care îl urmărise înainte să ajungă la Noul Beijing. Erau știri din Uniunea Africană. Vorbea un reporter, dar Cinder nu-și bătu capul să ajusteze volumul, ca să audă mai bine.

Kai își aplecă fruntea. După o clipă, buzele lui se întredeschiseră.

— Este... asta este...?

— Un flux de știri.

— Ce mic e! Cât un punct.

— Eu îl văd mult mai mare.

Văzând cum o studia Kai, aproape cu o curiozitate copilărească, și cât de aproape stăteau, și cum îi ținea încă încheieturile, Cinder simți un fior.

Simultan, tânărul păru să facă aceleași constatări. Expresia i se schimbă dintr-odată și Cinder știu că nu îi mai privea afișajul retinal. Nici măcar nu se uita în ochii ei artificiali. Se uita la *ea*.

Inima i-o luă la galop.

Kai își umezi buzele.

— Iartă-mă că am ordonat să fii arestată. Mă bucur că ești teafără.

— Adevărat? Nu mă urăști fiindcă... am tras în tine?

El își strâmbă buzele și-și plecă privirea. Luând mâna de cyborg în ale sale, o ridică și studie degetele de metal.

— Nu-mi amintesc ca fișa aia medicală să fi pomenit de vreo armă. Ar fi fost o informație utilă pentru echipa mea de securitate.

— Îmi place să fiu puțin misterioasă.

— Am observat.

Degetul lui mare îi mângâia încheieturile metalice, iar Cinder abia dacă mai respira, pironită în loc.

— Mâna e nouă, șopti ea.

— Pare nemaipomenit de bine lucrată.

Și vocea lui era joasă.

— Este placată cu titaniu, adăugă ea.

Habar n-avea de ce spusese asta. Nici nu mai știa ce vorbe îi ieșeau pe gură.

Kai își apăsă buzele pe degetele ei. Mâna metalică nu avea terminații nervoase și, cu toate acestea, atingerea îi stârni un fior, de parcă brațul i-ar fi fost străbătut de un curent electric.

— Cinder?

— Mm?

Tânărul își ridică privirea.

— Sper că acum nu-ți folosești puterile lunare pe mine.

Ea clipi.

— Firește că nu!

— Voiam să mă asigur.

Apoi, îi cuprinse talia și o sărută.

Cinder își lipi palmele de pieptul lui. Kai o trase și mai aproape.

Câteva secunde mai târziu, creierul ei o anunță că noi substanțe biochimice începeau să-i circule prin trup. NIVEL CRESCUT DE DOPAMINĂ ŞI DE ENDORFINE. NIVEL REDUS DE CORTIZON. PULS NEREGULAT. TENSIUNE ARTERIALĂ RIDICATĂ...

Lipindu-se de el, Cinder închise mesajele. Mâinile ei îi cuprinseră timid umerii, după care i se încolăciră după gât.

Apoi, în iureșul senzațiilor, afișajul retinal îi atrase atenția, în întunericul produs de pleoapele ei închise. La început, doar o atenționare vagă și iritantă. Dar apoi...

FARAFRAH.

LUNARI.

MASACRU.

Deschise brusc ochii. Se dezlipi de Kai.

Acesta tresări.

— Ce...?

— Scuză-mă.

Cinder începu să tremure, încă atentă la fluxul de știri.

După o clipă în care fata urmări cu groază reportajul, Kai își drese glasul. Vocea îi era grea:

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să...

— Nu!

Îl prinse de cămașă, împiedicându-l să se îndepărteze.

— Nu asta e problema... Levana...

Expresia tânărului deveni rece.

— A... ripostat. A atacat...

Blestemând, își ascunse fața în mâini, în timp ce reflecta la veștile abia aflate. Un detașament de soldați lunari atacase orășelul din oază acum mai puțin de două ore, după care dispăruse în deșert la fel de repede precum apăruse. Uciseseră de-a valma civili și soldați ai Comunității Orientale, trimiși să-i interogheze.

Imaginile se succedau.

Sânge. *Așa de mult sânge!*

— Cinder... *unde*? Unde a lovit?

— În Africa. Orășelul...

Ea înghiți în sec.

— Cei care ne-au ajutat.

Ceva cedă în ea. Țipând, Cinder înșfăcă o cheie mecanică și o azvârli în peretele opus. Cheia căzu pe podea cu un zăngănit. Apoi puse mâna pe o șurubelniță, dar Kai se repezi să i-o smulgă din mână.

— A cerut ceva? întrebă el, nefiresc de calm.

Cinder strânse pumnii.

— Nu știu decât că sunt morți cu toții, din cauza mea. Pentru că m-au ajutat *pe mine*.

Se ghemui, cu capul în palme. Ardea de furie.

Era furioasă pe Levana.

Dar cel mai mult era furioasă pe sine însăși. Pe propriile hotărâri.

Știuse că așa urma să se întâmple, și totuși făcuse acea alegere.

— Cinder.

— E vina mea!

Mâna lui îi atinse spatele.

— Nu tu i-ai ucis.

— Dar e ca și cum aș fi făcut-o.

— Știau ce risc își asumă ajutându-te și ce primejdie îi va amenința?

Ea își întoarse capul în cealaltă parte.

— Poate au făcut-o pentru că au crezut în tine. Pentru că au considerat că merită să riște.

— Crezi că asta mă ajută?

— Cinder...

— Vrei să mai afli un secret? Cel mai mare dintre toate?

Se așeză pe podea, cu picioarele întinse în față, ca o păpușă stricată.

— Kai, mi-e *frică*! Mi-e așa de frică!

Crezuse că, rostind aceste cuvinte cu voce tare, avea să se simtă mai bine. Când colo, se simțea jalnică și slabă. Se cuprinse cu brațele.

— Mi-e frică de ea, și de armata ei, și de ce ar putea să facă. Și toți se așteaptă să fiu puternică și curajoasă, dar eu nu știu ce să fac. Habar n-am cum s-o detronez. Chiar dacă aş izbândi, nu ştiu să fiu regină. Foarte mulți oameni se bazează pe mine, iar acum mor din cauza visului ridicol că i-aș putea ajuta, *că i-aş putea salva*. Dar dacă nu pot?

Durerea de cap îi făcea tâmplele să zvâcnească, amintindu-i că, dacă ar fi fost normală, în clipa asta ar fi plâns.

Deodată, se simți cuprinsă în brațe.

Cinder își lipi fața de cămașa lui. Simți o urmă de parfum sau un miros de săpun, pe care până atunci nu-l observase.

— Știu foarte bine cum te simți, spuse Kai.

Ea închise ochii strâns.

— Nu prea cred.

— Ei, oricum, am o idee.

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu înțelegi. Mai mult decât orice, mă tem că... cu cât mă lupt cu ea și cu cât mai puternică devin, cu atât mă transform în ea!

— Ba nu te transformi în Levana.

— Ești sigur? Astăzi i-am manipulat pe sfetnicul tău și pe nenumărați paznici regali. L-am manipulat pe Wolf. Am... am ucis un polițist în Franța. Aș fi ucis și mai mulți, dacă trebuia — oameni din armata ta —, și nici măcar nu știu dacă e cazul să-mi pară rău, pentru că întotdeauna pot găsi pretexte care să justifice aceste morți. E pentru binele tuturor, nu-i așa? Trebuie să se facă sacrificii. Și oglinzile! Un lucru atât de stupid, dar... încep să înțeleg de ce Levana le urăște așa de mult. Pe deasupra...

Cinder se cutremură.

— Azi i-am torturat taumaturgul. Nu doar că am manipulat-o pe femeia aia, dar am *torturat-o*! Și mai că *mi-a plăcut*!

— Cinder, uită-te la mine!

Kai îi cuprinse fața în palme.

— Știu că ești speriată și ai tot dreptul să te simți așa. Dar nu te transformi în regina Levana.

— N-ai cum să știi asta.

— Ba da.

— E mătușa mea..., adăugă Cinder.

El o mângâie pe păr.

— Mda, păi, străstrăbunicul meu a semnat Actul de Protejare a Cyborgilor. Și totuși iată-ne aici!

Ea-și mușcă buzele. *Iată-i aici!*

— Hai să nu mai vorbim despre faptul că-i ești rudă, pentru că, teoretic, încă sunt logodit cu ea și situația devine cam ciudată!

Cinder izbucni în râs, chiar dacă era epuizată, chiar dacă râdea pentru a acoperi țipătul ei lăuntric. Kai o luă din nou în

brațe. Durerea de cap începea să dispară. Acum, auzea cât de tare bătea inima lui și conștientiza că se simțea aproape firavă când el o îmbrățișa strâns.

Aproape firavă.

Aproape protejată.

Aproape ca o prințesă.

— Să nu spui nimănui, bine? murmură ea.

— Bine.

— Și dacă se dovedește că nu sunt o prințesă bună?

El dădu din umeri.

— Poporul lunar nu-și dorește o prințesă, ci o revoluționară.

Cinder își încreți fruntea.

— O revoluționară, repetă ea.

Cuvântul ăsta îi plăcea mai mult decât *prințesă*.

Ușa se deschise brusc.

Cinder și Kai se desprinseră iute din îmbrățișare.

În prag apăru Cress, cu răsuflarea tăiată și roșie la față.

— Îmi cer scuze, spuse ea, dar știrile... Levana...

— Știu, spuse Cinder. Am aflat despre Farafrah.

Cress clătină din cap, cu groaza întipărită pe chip.

— Nu se-ntâmplă numai în Farafrah. Navele lor invadează Pământul, fiecare continent. Mii de soldați năvălesc în orașe. Ceilalți soldați ai ei.

Fata tremura așa de tare, încât se agăță de tocul ușii, ca să nu se prăbușească.

— Sunt ca niște animale, ca prădătorii.

— Și ce face Pământul? întrebă Kai, iar Cinder recunoscu tonul autoritar, de cârmuitor. Ne apărăm?

— Se încearcă. Toate cele șase țări pământene au declarat stare de război. Au fost ordonate evacuări, armata este mobilizată...

— Toate șase?

Cress își dădu la o parte părul de pe frunte.

— Konn Torin și-a asumat temporar rolul de lider al Comunității... până la întoarcerea dumneavoastră.

Tăcerea grea o apăsa pe Cinder. Apoi Kai se răsuci spre ea și fata simți cât de grav era tânărul în clipa asta.

— Cred că a venit timpul să-mi povestești despre planul tău, îi spuse el.

Cinder strânse pumnii. Posibilitatea ca ei să reușească i se păruse atât de mică, încât aproape că nu se gândise la ce avea să urmeze. Sperase să aibă puțin timp la dispoziție, măcar o zi-două, dar nici vorbă de un asemenea răgaz.

Războiul izbucnise.

— Chiar tu ai spus că poporul lunar are nevoie de o revoluționară.

Cinder ridică fruntea și îi susținu privirea.

— Așa că plec pe Luna, să declanșez o revoluție!

Povestea lui Cress continuă în al patrulea volum din seria *Cronicile lunare, WINTER*.

ÎN CURÂND LA EPICA!

Mulțumiri

Ah! De unde să încep?

Minunata echipă de la Macmillan Children' s Publishing Group continuă să mă uimească prin istețimea, creativitatea și entuziasmul ei. Editorul meu, Jean Feiwel, împreună cu Lauren Burniac, Rich Deas, Lucy Del Priore, Elizabeth Fithian, Courtney Griffin, Anna Roberto, Allison Verost, Emily Waters-Curley, Ksenia Winnicki și, fără îndoială, mulți alții care lucrează neobosiți, în culise, ca aceste cărți să vadă lumina tiparului. Sunteți minunați! Vă mulțumesc!

Echipa mea de la agenția literară — Jill Grinberg, Cheryl Pientka și Katelyn Detweiler — este o sursă constantă de sprijin și încurajare. Sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce faceți.

Sunt norocoasă că am cititori beta uimitori, care mi-au dat feedback neprețuit despre această serie, încă din prima zi. Tamara Felsinger, Jennifer Johnson și Meghan Stone-Burgess, nu aș fi reușit fără voi. Le adresez mulțumiri și celorlalte fete de la UM Girls, care sunt atât de deștepte, pline de umor și încurajatoare, și lui Tuxedo Mask, care ne-a adus împreună.

Mulțumiri cititorilor blogului meu: Melissa Anne și Mark Murata, împreună cu Kasey Andrews, Brittney, Chantalle, Elizabeth, Megan și Miniwriter12, de la Goodreads, care m-au ajutat să formulez întrebări referitoare la *Scarlet*, destinate

discuțiilor și cluburilor de lectură — o sarcină pe care niciun autor nu ar trebui să o ducă la capăt de unul singur.

Mii de mulțumiri soțului meu, părinților, familiei și prietenilor mei, care m-au ajutat să organizez petreceri de lansare pentru volumele mele (mulțumesc, mamă!), care au conceput haine special pentru mine (mulțumesc, Leilani!), m-au coafat pentru evenimentele din turneul de carte (mulțumesc, Chelsea!), m-au ajutat să nu înnebunesc în acel turneu (mulțumesc, iubitule!) și care zâmbesc complice când rămân cu ochii în gol, în timpul unei conversații, pentru că tocmai mi-a venit o idee grozavă pentru Cartea Secolului. Vă iubesc, oameni buni!

În colecția EpicWave au mai apărut:

Născută din fum și os
de Laini Taylor

Vremuri de sânge și străluciri de stele
de Laini Taylor

Visuri de îngeri și monștri
de Laini Taylor

Și am privit cu toții spre cer...
de Tommy Wallach

Cu toții suntem făcuți din molecule
de Susin Nielsen

Simon și Planul Homo Sapiens
de Becky Albertalli

Etajul o mie
de Katharine McGee

Cinder
de Marissa Meyer

Cu drag, Simon
de Becky Albertalli

Nu ne vom despărți niciodată
de Emiko Jean

Un drum lung până jos
de Jason Reynolds

În colecția EpicLove, adresată tinerilor peste șaptesprezece ani, au mai apărut:

Te aștept
de J. Lynn / Jennifer L. Armentrout

Te doresc
de J. Lynn / Jennifer L. Armentrout

Rămâi cu mine
de J. Lynn / Jennifer L. Armentrout

Lasă-mă să te iubesc
de J. Lynn / Jennifer L. Armentrout

Mă pierd în tine...
de Jasinda Wilder

Mă regăsesc în noi...
de Jasinda Wilder

Răniți
de Jasinda Wilder

Intimidare
de Penelope Douglas

Rivali
de Penelope Douglas

Descătușare
de Penelope Douglas

Ugly love — Despre fața urâtă a iubirii
de Colleen Hoover

Totul se termină cu noi,
de Colleen Hoover

Speranța pierdută,
de Colleen Hoover

Vocea lui Archer
de Mia Sheridan

Zece respirații scurte
de K. A. Tucker

O minciună nevinovată
de K. A. Tucker

Pentru comenzi şi informaţii vă rugăm contactaţi:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual şi blog:
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-8754-72-7

Format: 16/54x84
Coli tipo: 35

Tipar: ARTPRINT
Email:office@artprint.ro
Tel: 021.336.36.33